Günahkâr

Alex Kava

Panama Yayın No: 228

ISBN: 978-605-9371-02-5

Kitabın Orijinal Adı
A Perfect Evil

Çeviren
Özge Mete

Genel Yayın Yönetmeni
Caner Vural

Kapak Tasarımı
Leyla Çelik

Son Okuma
Elif Çelik

Birinci Baskı: Mayıs 2016

Baskı-Cilt: Ayrıntı Matbaası
Sertifika No: 13987
Yayıncı Sertifika No: 18439

Copyright © Alex Kava
Bu kitabın Türkçe yayın hakları Kayı Telif Ajansı aracılığıyla Panama Yayıncılık'a aittir. Yayınevinden izin almaksızın kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Panama Yayıncılık
Dr. Mediha Eldem Sokak
No: 60/2 Kızılay/ANKARA
Tel-Fax: (0.312) 432 14 89
www.panamayayincilik.com
info@panamayayincilik.com

GÜNAHKÂR

Alex Kava

GİRİŞ

Nebraska Eyaleti, Kilise Mahkemesi
Lincoln, Nebraska
Çarşamba, 17 Temmuz

"Günahlarım için beni affedin, Peder." Ronald Jeffreys'in kulak tırmalayan tekdüze sesi, ağzından dökülen kelimeleri itiraftan çok itiraza dönüştürüyordu.

Peder Stephan Francis, Jeffreys'in geniş boğumlu kısa parmaklarına ve yenilmiş olduğu belli olan tırnaklarına baktı. Adam parmaklarıyla, üzerinde Government Issue grubunun resmi olan mavi tişörtünün köşesini tutmuştu -ya da daha iyi bir ifadeyle- parmakları tişörtünün köşesini sıkı sıkı kavramıştı. Rahibin gözünün önüne, parmaklarıyla aynı şekilde tişörtü kavrayan ve yok olmak üzere olan hayatının karşısında yutkunup duran küçük Bobby Wilson gelmişti.

"Böyle mi başlıyoruz?"

Jeffreys'in sesi rahibi afallatmıştı, ama rahip hemen "Böyle iyi," diye yanıt verdi.

Rahibin nemli avuçları, deri kaplı İncil'i kavradı. Nedense birden, yakası boynunu sıkmaya başlamış ve hapishanenin gözlem odasında iki kişiye yetecek kadar hava olmadığını fark etmişti. Kasvetli gri duvarların çevrelediği kutu gibi odada, gecenin karanlığı tek bir küçük pencereden fark ediliyordu. Odada yeşilbiber ve soğanın

oluşturduğu keskin koku, rahibin midesini bulandırmıştı. Jeffreys'in tabağa dağılmış pizza kenarı ve şişenin dibinde yapış yapış gözüken sodadan oluşan son akşam yemeğinin kalıntılarına baktı. Bir zamanlar turta olduğu anlaşılan kırıntıların üzerinde bir sinek vızıldıyordu.

Jeffreys, diğer talimatları beklercesine, "Sıradaki ne?" diye sordu.

Peder Francis düşünmekte zorlanıyordu, ama bunun nedeni Jeffreys'in cesur bakışları ya da hapishanenin altındaki otoparktan gelen sesler değildi. Saatin gece yarısına yaklaşması ve alkolün de etkisiyle ilahileri söyleyen sesler de yükselmeye başlamıştı. Öğrencilerin açık havada yaptıkları partilerin, nahoş ve aslına pek de uygun olmayan bir kopyasına benziyordu. "Yan, Jeffreys, yan" sesleri çocukluktan gelen bir ritim, başka bir deyişle amigo müzikleri gibi melodik ve bulaşıcı, insanı dehşete düşüren ve rahatsız eden bir şekilde sürekli tekrarlanıyordu.

Fakat Jeffreys, bu seslere alışkın gibiydi. "Bu işlerin nasıl yürüdüğünü şu an pek hatırlayamıyorum. Sırada ne var?"

Evet, sırada ne vardı? Yıllardır insanların günah çıkarmasını dinliyordu, ama şimdi, Peder Francis'in zihni tamamen boştu. "Günahların," boğazındaki düğümü çözebilmek için yutkunmuştu. "Bana, işlediğin günahları anlat."

Duraksama sırası Jeffreys'teydi. Tişörtünün kıvrımını çözüp ipliği işaret parmağına doladı. İpi parmağına o kadar sıkı dolamıştı ki parmağının ucu şişip kızarmıştı. Bu sırada rahip, dik arkalıklı sandalyesinde yığılmış halde duran adama uzun uzun bakıyordu. Gazetelerdeki flu fotoğrafları veya televizyondaki anlık görüntülerle karşı-

sında oturan adamın alakası yoktu. Başı ve sakalları tıraş edilince şeytani bir görünüme kavuşmuş ve yirmi yedi yaşından daha genç bir hale bürünmüştü. Ölüm hücresinde geçirdiği altı yılda daha cüsseli bir hale gelmişti fakat belli belirsiz bir çocuksuluğu hâlâ koruyordu. Peder Francis bir anda, karşısındaki adamın asla kırışıklıklara ya da gülümsemekten oluşan yüz çizgilerine sahip olamayacağını üzüntüyle fark etti, tabii ancak Jeffreys ona bakana kadar. Soğuk, mavi gözleri rahibinkileri yakalamıştı. Cama benzer -keskin bir cam gibi- şeffaf ve açık gözler. Evet, bu tıpkı şeytanın insan suretine bürünmüş haliydi. Rahip gözlerini kırpıştırdıktan sonra başını çevirdi.

"Bana işlediğin günahları anlat," diye tekrarladı Peder Francis, bu kez sesindeki titreme onu rahatsız etmişti. Nefes almakta zorlanıyordu, acaba Jeffreys bilerek odadaki tüm havayı içine mi çekmişti? Boğazını temizleyerek devam etti. "Gerçekten pişman olduğun tüm günahları anlat."

Jeffreys, rahibe baktıktan sonra bir kahkaha patlattı. Bunun üzerine Peder Francis yerinde zıplayınca Jeffreys'in kahkahası daha da arttı. Rahip titreyen parmaklarıyla İncil'i tutarken bir yandan da Jeffreys'in ellerine bakıyordu. Neden nöbetçiden adamın kelepçelerini çıkarmasını istemişti ki? Tanrı bile aptalları kurtaramazdı. Ter damlaları rahibin sırtından aşağı doğru süzülüyordu. Jeffreys ölüme giderken bir cinayet daha işlemek sorun olmaz düşüncesine kapılır diye kaçıp gitmek istiyordu rahip, ama sonra kapının dışarıdan kilitli olduğunu hatırladı.

Kahkaha başladığı gibi aniden kesildi. Sessizlik.

"Sen de diğerleri gibisin." Jeffreys'in yaptığı itham,

genizden gelen alçak ve ölü bir sesle ağzından çıkıyordu fakat keskin, diğerlerinden daha uzun görünen ön dişlerini açığa vuran bir gülümseme de takınmıştı. "Yapmadığım bir şey için benden itiraf bekliyorsun." Yavaş bir *cırt* sesi çıkararak tişörtünün altındaki uzun ipi yırttı.

"Ne demek istediğini anlamıyorum." Peder Francis, titremeye başlayan ellerinden de sıkıntı duyarak yakasını gevşetmeye çalıştı. "Günah çıkarmak için bir rahip istediğini sanmıştım."

"Evet, evet çağırdım." Tekdüze ses yine geri dönmüştü. Jeffreys bir an duraksayarak, yemek sipariş ediyormuş gibi sakin bir sesle, "Bobby Wilson'ı ben öldürdüm." dedi. "Ellerimi... Parmaklarımı boynuna doladım. Önce öğürür gibi tuhaf sesler çıkardı sonra da sesi kesildi." Sesi yavaşça durulup mekanik bir hal aldı; çok iyi prova edilmiş bir konuşmaydı.

"Sadece refleks olarak tekme atmaya çalıştı. Bence öleceğini biliyordu o yüzden pek karşı koymadı. Onu becerdiğimde bile karşı koymaya çalışmadı. Durup Peder Francis'e, o beklediği şok ifadesini görmek için baktı, beklediği görüntüyle karşılaşınca da gülümsedi.

"Onu kesmeden önce ölmesini bekledim. Hiçbir şey hissetmedi, o yüzden onu rahatça dilim dilim doğradım. Devamında da son bir kez daha becerdim." Olayı anlatırken bir anda dikkat kesildi, bir şey dikkatini dağıtmıştı. Sonunda dışarıdaki kutlamayı fark etmiş miydi?

Peder Francis beklemeye başladı. Jeffreys'in duyduğu ses rahibin kalp atışı olabilir miydi? Poe romanlarından fırlamış gibi bir şey yaşlı rahibin göğsüne çarpıyor, titreyen elleri gibi ona ihanet ediyordu.

"Zaten bir kere günah çıkarmıştım," diye devam etti Jeffreys. "Olaydan hemen sonra, ama rahip... Birazcık şaşırdı diyelim. Şimdi Tanrı'ya işlediğim günahı anlatıyorum, anlıyor musun? Bobby Wilson'ı öldürdüğümü itiraf ediyorum." Tişörtünün sökük yerlerini hızla, daha düzensiz bir şekilde çekiştirmeye devam ediyordu. "Ama diğer iki kişiyi ben öldürmedim. Beni duyuyor musun?" Artık sesi tekdüze bir şekilde çıkmıyordu. "Harper ya da Paltrow'u ben öldürmedim."

Kısa süren bir sessizlikten sonra Jeffreys alaycı bir şekilde gülümsedi. "Ama tabii, Tanrı zaten bunu biliyor, değil mi Peder?"

"Tanrı, doğru olanı bilir," dedi Peder Francis. Adamın soğuk, mavi gözlerine dik dik bakmak istiyordu ama ürpererek gözlerini hızlıca başka tarafa çevirdi. Suçu bir şekilde, kendi kendine ortaya çıksa ne olurdu ki?

"Beni infaz etmek istiyorlar çünkü benim, küçük çocukları öldüren bir seri katil olduğumu sanıyorlar." Jeffreys dişlerini sıkıyordu ve Peder ile ağız dalaşı yaptığı her halinden belli oluyordu. "Bobby Wilson'ı öldürdüm ve bundan keyif de aldım, belki de deli gibi onu öldürmeyi istiyordum. Ama Tanrı biliyor ya, diğer çocukları ben öldürmedim. Dışarıda bir yerde, Peder, hâlâ bir canavar dolaşıyor." Yine o çarpık gülümsemesini takındı. "Ve saklanmayı benden daha iyi biliyor."

Odada madeni bir sesin çınlaması, Peder Francis'in yerinden zıplayıp İncil'i yere düşürmesine neden oldu. Jeffreys bu sefer gülmedi. Yaşlı rahip Jeffreys'in bakışını yakaladı ama iki adam da kutsal kitabı yerden almak için bir hamlede bulunmadı. Jeffreys'i infaza götürmeye mi ge-

liyorlardı? İnfazın gerçekleşmesi için daha erkendi, ama kimse kararın seyrini değiştirecek bir erteleme de beklemiyordu.

"İşlediğin günahlar yüzünden pişman mısın?" Peder Francis, St. Margaret'teki günah çıkarma kabinindeymiş gibi fısıltıyla sormuştu.

Evet, dışarıdaki koridordan bulundukları odaya doğru gelen ayak sesleri duyuluyordu. Zaman gelmişti. Jeffreys yaklaşmakta olan *ayak* seslerini dinleyerek, kasılmış bir halde sandalyesinde oturuyordu.

"İşlediğin günahlar yüzünden pişman mısın?" diye sorusunu yineledi Peder Francis, bu sefer daha ısrarcı, daha emrivaki bir tavır takınmıştı. *Ah, Tanrım, nefes almak çok güç.* Otoparktan gelen ilahi sesleri giderek yükseliyor, odanın sıkıca kapanmış pencerelerinden içeri süzülüyordu.

Jeffreys ayağa kalkarken, gözlerini yine Peder Francis'e çevirmişti. Açılan kapının homurtusu beton duvarlarda yankılanmıştı. Jeffreys sesi duyunca irkildi ama hemen sonra kendini toparlayarak yerinde dikleşti. Korkuyor muydu? Peder Francis Jeffreys'in gözlerinde korkuyu aradı ama gümüşi mavi gözlerinin ötesinde hiçbir şey anlaşılmıyordu.

"İşlediğin günahlar yüzünden pişman mısın?" Rahip bir kez daha yanıt almayı denedi çünkü cevabını öğrenmeden günahını bağışlayamazdı.

Kapı açılır açılmaz odada kalan hava da gitmiş oldu. İçeriye giren geniş omuzlu gardiyanlar kapıyı kaplıyordu.

"Vakit geldi," dedi gardiyanlardan biri.

"Şimdi gösteri zamanı, Peder." Jeffreys'in dudakları

gıcırdayan dişleri üzerine büküldü. Mavi gözleri keskin ve berraktı, fakat boş bakıyordu. Jeffreys üç üniformalı gardiyana dönerek kelepçelerinin takılmasını istedi.

Peder Francis zincirler takılırken irkilmişti. Sonrasında botların topuklarından, uzun koridordaki düzenli ayak seslerini dinledi.

Açık kapıdan ekşimsi bir koku dalgası süzülmeye başlamıştı. Esen hava Jeffreys'in nemli tenini kurutmuş, sırtındaki ürpertiyi geri getirmişti. İçeri giren esintiyi, nefesini tuta tuta içine çekiyordu. Sonunda içindeki sıkıntı, sırtında hareket etmesini zorlaştıran bir ağrı bırakırken rahatladı.

Peder Francis, "Tanrı Ronald Jeffreys'in yardımcısı olsun," diyerek boşluğa fısıldadı.

En azından Jeffreys gerçeği söylemişti. Çocukların üçünü de o öldürmemişti ve Peder Francis, Jeffreys öyle söylediği için bu bilgiye sahip değildi. Biliyordu, çünkü üç gün önce Aaron Harper ve Eric Paltrow'u öldüren yüzsüz canavar, St. Margaret'teki kara, tel örgülü günah çıkarma hücresinde suçunu itiraf etmişti ve kutsal yemin yüzünden rahip bunu kimseyle paylaşamazdı.

Ronald Jeffreys'le bile.

1. BÖLÜM

Nebraska, Platte Şehri'nin Sekiz Kilometre Dışı
Cuma, 24 Ekim

Nick Morrelli altındaki kadının daha az makyajlı olmasını dilerdi. Kadının inlemelerini -daha doğrusu mırlamalarını- dinliyordu, ipeksi kalçalarını bir kedi gibi yukarı aşağı Nick'in gövdesine doğru sürtüyordu. Kadın, ondan çok daha hazırdı. Fakat hal böyleyken tek düşünebildiği sürdüğü mavi fardı. Işıklar kapalıyken bile sürdüğü far, karanlıkta ışıldayan floresan lambaları gibi parlıyordu.

"Ah, bebeğim, bedenin kaskatı," diyen kadın, uzun tırnaklarını Nick'in kollarından sırtına doğru geçirirken mırıldandı.

Kaskatı olan tek yerinin bedeni olmadığını anlamadan, kadının üzerinden çekildi. Sorun neydi? Sadece odaklanması gerekiyordu belki de. Kadının kulak memesini yalayarak burnunu sakin dokunuşlarla boynunda dolandırdı. Sonrasında asıl olmak istediği noktaya doğru ilerledi. İçgüdüsel olarak ağzı, kadının göğüslerinden birini yakalayınca orayı ıslak, yumuşak öpücüklerle süslemeye başladı. Dili daha göğüs ucuna bile varmadan kadın inlemeye başlamıştı. Kadınların çıkardığı bu sesi çok seviyordu; kesikleşen nefesin ardından çıkan alçak sesli bir inleme. Nick bu seslerin çıkmasını bekledikten sonra dilini

göğüs ucuna dolayıp emdi. Kadının sırtı yay gibi gerilen bedeni, titremeye başlamıştı. Ona doğru eğilerek titremesini yumuşak, kaygan hareketlerle hafifletti. Normalde tek başına bu hareket bile sertleşmesine yeterdi, ama bu gece hiçbir şey olmuyordu.

Tanrım, artık eskisi kadar iyi değil miydi bu konuda? Fakat sertleşme sorunu yaşamak için çok gençti. Bir kere kırk yaşına bile daha dört sene vardı.

Ne zamandan beri yaşının takibini kırk yaş sınırına göre yapmaya başlamıştı acaba?

"Ooh, bebeğim, durma!"

Durduğunu fark *etmemişti* bile. Kadın sabırsızca inliyor, kalçalarını yukarı aşağı erotik bir ritimle hareketlendiriyordu. Evet, kadın kesinlikle hazırdı ama Nick kesinlikle hazır değildi. Bir kere olsun kadının ona bebeğim, aşkım, tatlı kekim ya da ne diyorsa onun yerine kendi ismiyle hitap etmesini isterdi. Acaba kadın ona yanlış bir isimle hitap etmekten mi korkuyordu?

Kadının parmakları siyah, kalın saçlarında dolaşıyordu. Saçını çok sert çekiyordu, öyle ki duyduğu acı Nick'i bile şaşırtmıştı. Sonra kadın, Nick'in başını tekrar göğüslerine çekti. Loş ışıkta kadının üçgen, esmer teninin aslında biraz deforme olduğunu fark etti. Göğüs ucu hafifçe aşağı doğru sarkmıştı. Ona ne oluyordu? Güzel bir sarışın onunla beraber olmak isterken neden kadındaki istek onu heyecanlandırmıyordu? Odaklanması gerekiyordu. Her şey çok mekanik ve tek düze gidiyordu böyle. Yine de ellerini ve dilini kullanarak geceyi kurtarabilirdi. Her şeyden önce dayanıklılığı meşhurdu.

Nick, kadının bedeninin aşağısına doğru inerken, onu

küçük ısırıklar ve öpücüklerle daha da şehvetli hale getiriyordu ve her dokunuşunda kadın zevkle daha da kıvranıyordu. Nick henüz kadının dantelli iç çamaşırını dişleriyle çekmeden, kadın yumuşak hareketlerle salınmaya ve soluğu kesilmeye başlamıştı. Öpücükleri kalçalarına doğru ilerliyordu ki bir ses onu durdurdu. Sesi duyabilmek için yatak örtüleri arasından doğrulmaya çalıştı.

"Hayır, lütfen durma," diye inledi kadın, bu sırada Nick'i de kendine doğru çekmeye çalışıyordu.

Ses yeniden geldi, bir tıkırtı. Biri ön kapıdaydı.

"Hemen döneceğim." Nick kadının ellerini üzerinden nazikçe çekip sendeleyerek yataktan çıkmaya çalıştı. Yatak örtüsünün dolambacından kurtularak çevik bir hareketle yataktan çıkıp pantolonuna uzandı ve komodinin üstündeki saate baktı. 22:36.

Karanlık bile olsa merdivendeki her gıcırtıyı takip edebiliyordu. Beş yıldır ailesi bu eski çiftlik evinde yaşamasa da, alışkanlıktan parmaklarının ucuna basa basa ilerliyordu.

Kapı şimdi daha ısrarcı ve şiddetli çalınıyordu.

"Bir saniye bekleyin," diye sabırsızca söylendi ama kadının yanından ayrılacağı için de rahatlamıştı.

Nick kapıyı açtığında adını hatırlayamasa da karşısında Hank Ashford'un oğlunu gördü. Oğlan on altı-on yedi yaşlarındaydı ve bir futbol takımında defans oyuncusuydu. Cüssesi fena sayılmazdı, sahada bir tartışma çıktığında iki üç oyuncuyu yere devirebilecek bir tipti. Ama bu gece, verandanın ışığında çocuk omuzları sarkık, ellerini ceplerine saklamış, yüzü solgun ve gözleri korkuyla açılmış halde öylece duruyordu. Alnı terlemişti ve bedeni tir tir titriyordu.

"Şerif Morelli, gelmeniz lazım... Eski Kilise Yolu... Lütfen gelin."

"Birine bir şey mi oldu?" Nick'in çıplak tenine değen yaz gecesinin serin havası, ona kendisini çok iyi hissettirmişti.

"Hayır... Yaralı değil... Ah, Tanrım... Şerif, korkunç..." Çocuk tekrar arkasındaki arabaya doğru baktı. O sırada Nick, arabanın ön tarafında oturan kızı gördü. Loş ışığın altında bile kızın ağladığı belli oluyordu.

"Ne oluyor?" Nick, ısrarla sormaya devam edince çocuğun nutku tutulmaya, ellerini çaprazlayıp vücudunun ağırlığını bir ayağından diğerine vermeye başladı.

Acaba bu sefer hangi aptal oyunu oynuyorlardı? Geçen hafta Nick eve dönmeden önce bir grup çocuk, Jack Turner'ın kamyonetleriyle doğruluk mu cesaret mi oynamaya kalkmışlardı. Zavallı çocuğun biri kamyoneti su hendeğine devirmiş, kendini de suda bulmuştu. Aslında çocuk şanslıydı, birkaç kaburga kemiği kırılmış ve ailesi tarafından iki maç futbol oynamamakla cezalandırılmıştı.

Nick, "Bu sefer ne oldu?" diye karşısında titreyen defans oyuncusuna bağırdı.

"Biz... Eski Kilise Yolu'nda... Uzun çalılıkların orada... Bulduk... Ah, Tanrım biz... Biz ceset bulduk."

"Ceset mi buldunuz?" Nick çocuğa inanıp inanmamakta kararsızdı. "Yani ölü bir beden mi buldunuz?" Aslında sarhoş ya da sızmış birini mi bulmuşlardı acaba?

Çocuk başıyla onayladı, gözleri yaşla dolmuştu. Tişörtünün yakasını sıyırarak yüzünü sildi. Bakışları Nick'ten kıza, sonra tekrar Nick'e döndü.

"Biraz bekleyin."

Nick içeri girince ön kapı arkasından sertçe kapandı. Herhalde bu çifte öyle gelmişti ya da erken bir Cadılar Bayramı partisine rast gelmişlerdi. İkisi de muhtemelen sarhoştu. Botlarını çorapsız ayaklarına geçirip akşamın erken saatlerinde koltuğa atmış olduğu gömleğini giydi. Gömleğini iliklerken parmakları titriyordu.

"Nick ne oldu?"

Nick, üst kattan gelen sesle irkildi. Angie'yi tamamen unutmuştu. Kadın yatakta doğrulmuş, uzun sarı saçları karmakarışık bir halde omuzlarına dökülmüştü. Uzaktan bakınca gözlerindeki mavi far zar zor gözüküyordu. Nick'in gömleklerinden birini giymişti ve koridorun yumuşak ışığında saydamlaşan gömlekten içi gözüküyordu. Şimdi ona bakarken nasıl olup da ondan ayrılacağı için rahatlamış olduğunu anlayamıyordu.

"Bir şeye bakmam lazım."

"Birine bir şey mi oldu?"

İlgili olmaktan ziyade meraktan soruyordu. Kendisine dedikodu yapacak bir malzeme mi arıyordu acaba? Wenda's Diner'da sabah kahvesini içenlerin yanında paylaşabileceği bir şey?

"Bilmiyorum."

"Şu Alverez ile mi ilgili?"

Tanrım, bunu düşünmemişti. Çocuk pazar gününden beri kayıptı ve gazeteler düzenli bir şekilde çocuğun hâlâ bulunamadığını yazıyordu.

"Hayır, sanmıyorum." dedi kadına. FBI bile çocuğun velayet meselesi yüzünden, babası tarafından alıkonulduğunu düşünmeye başlamıştı. Demek ki bu çocuklar da kendilerince eğleniyorlardı.

"İşim biraz uzun sürebilir ama istersen kalabilirsin."

Cipinin anahtarını alıp aşağı indiğinde Ashford verandanın merdiveninde, yüzü ellerine gömülü halde oturuyordu.

"Hadi gidelim." Nick çocuğu ayağa kaldırmak için nazikçe tişörtünden tutup yukarı çekti. "Benim arabaya atlayın."

Nick, iç çamaşırını giyecek kadar zamanı olmasını dilerdi. Şimdi sıkış tıkış cipin içinde dar pantolon, vites değiştirmeye çalıştığı her anda bacak arasını sıkıştırıyordu. Üstüne üstlük Eski Kilise Yolu geçen haftaki yağmurun oluşturduğu oluklarla doluydu. Yoldaki çukurlardan kaçarken araba sağa sola savruluyor, çakıl taşları yol kenarlarına fırlıyordu.

"Bu rezil yolda siz ne yapıyordunuz?" Bunu sorar sormaz cevabın zaten açık olduğunu fark etti. Eski, terk edilmiş bir yolun avantajlarını hatırlamak için on yedi yaşında olmaya gerek yoktu. "Neyse," diye ekledi cevap vermelerine fırsat bırakmadan. "Sadece nereye gidiyoruz onu söyleyin."

"Bir buçuk kilometre kadar var, hemen köprüyü geçince. Nehre paralel giden otların kapladığı bir yol."

"Tamamdır."

Ashford'un artık kekelemediğini fark etti, belki de çocuk ayılmaya başlamıştı. Fakat aralarında oturan kız tek kelime etmiyordu.

Nick tahta köprüden geçerken hızını azaltmaya başladı. Ashford'un yolu göstermesine fırsat vermeden otların kapladığı yolu buldu. Araçların tekerlek izi bıraktığı çamurlu suyun üzerinden hafifçe atlayarak geçtiler.

"Ağaçların olduğu yere gidene kadar devam mı?" Nick kafasını sallayıp daha da ilerisini gösteren Ashford'a baktı. Kemerlerine iyice sarınırlarken kız, yüzünü erkek arkadaşının tişörtüne gömmüştü.

Nick arabayı susturmuş ama arabanın ön farlarını açık bırakmıştı. İki gencin arasından uzanarak torpidodan el fenerini çıkardı.

"Kapı sıkışmış," dedi Ashford'a. Birbirlerine baktılar, ama cipten inmeye niyetleri yok gibiydi.

Kız Ashford'un koluna yapışıp, "Gidip bakalım demesiydin keşke," diye fısıldadı.

Nick kapıyı çarpınca sesin yaptığı yankı sessizliğin içinde dalga dalga yayıldı. Metrelerce ötede bile ne bir ses ne de çiftlik ışıkları vardı. Gece hayvanları bile uykuya dalmış gibiydi. Nick cipin dışında bekliyordu. Çifte ısrar etmek yerine, el feneriyle nehrin aşağıda kalan tarafını işaret etti. Işık, sazlıkları ve dalgalanan nehrin küçük bir kısmını aydınlattı. Ashford gözleriyle ışığı takip ederken duraksayınca tekrar Nick'e baktı ve başını salladı.

Uzun çalılıklar Nick hareket ettikçe hışırdıyor, botlarına bulaşan çamuru örtüyordu. *Tanrım, kapkaranlık.* Turuncu ay, arkasında bir pus bulutu bırakmıştı. Arkasında kalan çimenler karanlıkta ıslık çalıyordu. Nick etrafında dönerek el fenerinin ışığını ağaçtan ağaca dolandırdı. Bir hareket var mıydı? Orada, çalıların arasında? Işığın yansıdığı bir yerde bir gölgenin dolaştığına yemin edebilirdi. Yoksa sadece hayal mi görüyordu?

Nick, kalın çalılıkların üzerinde yaylanarak etrafa bakındı. Nefesini tutarak çevreyi dinledi. Hiçbir şey duyulmuyordu. Muhtemelen sadece rüzgârın sesiydi. Bir titre-

me onu hazırlıksız bir anda yakalayınca keşke ceketimi alsaydım diye düşündü. Bu çok çılgıncaydı. Lise öğrencileri tarafından enayi yerine konulma düşüncesi canını sıkıyordu. Ne kadar çabuk etrafı kolaçan ederse, o kadar çabuk sıcak yatağına dönerdi.

Nehre doğru yaklaştıkça çalıların ezilme sesi de yükseliyordu. Kaymamak için basılan yere çok dikkat etmek gerekiyordu. Muhtemelen yeni botları berbat bir haldeydi. Ayakları ıslanmıştı ve ne çorap, ne iç çamaşırı ne de ceket giymişti.

"Lanet olsun," diye mırıldandı. "Harika." Eğer birkaç yeniyetme onunla saklambaç oynuyorsa çılgına dönecekti.

Nehre yakın bir yerde, çamurun içinde bir şeyin parıldadığını fark etti. Gözlerini oradan ayırmadan parlayan şeyin olduğu yere doğru adımlarını hızlandırdı. Neredeyse uzun çalıların oraya yaklaşmıştı. Birden ayağı takıldı. Dengesini kaybederek sertçe düştü, bu sırada dirsekleriyle düşüşünü yavaşlatmaya çalışmıştı. El feneri elinden fırlayarak nehrin karanlık sularına son bir ışık huzmesi çıkararak gömüldü.

Kollarındaki kesikleri umursamadan elleriyle dizlerinin üzerinde yükselip yapışan çamurdan kurtulmaya çalışarak ayağa kalktı. Kokuşmuş bir şeyin kokusu burnuna çarptı ki bu sadece nehirden gelen bir koku değildi. Gümüşi nesne hemen önündeydi ve onun haç şeklinde bir madalyon olduğunu görebiliyordu. Madalyonun zinciri kırılmış ve etrafa dağılmıştı.

Düşmesine neden olan şeyi görmek için arkasını döndü. Katı bir şeydi, bir ağaca takılmış olduğunu sanıyordu. Fakat bir metre ötesine varmadan küçük, beyaz bir bede-

nin çamurun ve yaprakların arasında uzandığını fark etti.

Nick, güçlükle bedenin bulunduğu yere ilerlemeye çalıştı. Dizleri çok güçsüzleşmiş, midesi bulanmıştı. Artık koku daha da keskin geliyor, cesedin kokusu burnunu yakıyordu. Fal taşı gibi açılmış, yıldızlara bakan gözleri dışında uyuyormuş gibi görünen çocuğu uyandırmamak istercesine ona yavaş yavaş yaklaştı. Sonra, çocuğun kesilmiş boğazını, parçalanmış göğsünü, yarılıp soyulan derisini gördü. İşte o anda kusacak gibi oldu ve ayaklarının bağı çözüldü.

2. BÖLÜM

Christine Hamilton, klavyeyi yumruklarken "Kurunun yanında yaş da yanar," diyerek sil tuşuna bastı ve kelimelerin kayboluşunu izledi. Bu makaleyi asla bitiremeyecekti. Karanlığın içindeki tek ışık kaynağı olan büyük duvar saatine göz attı. Saat on bire geliyordu, neyse ki Timmy uyuyakalmıştı.

Temizlikçi yine koridorun ışığını söndürerek, "Günü Yaşamak" bölümünün ne kadar önemli olduğunu hatırlatıyor gibiydi. Karanlık koridorun sonundaki karanlık kapının altından, güncel haberler servisinden gelen bir ışık süzülüyordu. Uzakta bile olsa haber ajansını ve faks makinelerinin gürültülü seslerini rahatlıkla duyabiliyordu. Kapının diğer tarafında yarım düzine muhabir ve editör, kahvelerini yudumlayarak son dakika makalelerini yazıp düzenliyorlardı. Kendisi ise elma turtası üzerine kafa yoruyordu.

Bir dosya açarak içinde tariflerin bulunduğu kâğıtları çıkardı. İçlerinde elmaları kesmek, dilimlemek, püresini yapmak ve pişirmek için yüzlerce yöntem vardı ve bunlar onu çok da ilgilendirmiyordu. Belki de geçen hafta sıcak domates yemekleri hazırlayarak ve sofraya çaktırmadan taze sebze sokmaya çalışarak işin esprisini kaçırmıştı. Bruce'un domuz başlılığı ve aile içinde borusunu öttürme ısrarı yüzünden, gazetecilikte körelmişti. Ama Bruce'un, de-

ğil kendi borusunu öttürebilmeyi, kendi pantolonunu bile giyemeyecek kadar aciz bir insan olduğunu unutmamak lazımdı.

Klasörü kapatıp masasına doğru fırlatınca klasörün içindekiler muşamba zemine dağıldı. Daha ne kadar canı yanacaktı? Hayır, asıl soru daha ne kadar böyle acı çekecekti? Neden hâlâ bu kadar kötü hissettiriyordu? Neredeyse bir yıldan fazla olmuştu.

Ellerini klavyeden çekerek sarı saçlarını karıştırmaya başladı. Dip boyası gelmiş, saç kökleri tekrar koyulaşmaya başlamıştı. Saç boyatmak, boşandıktan sonra başladığı yeni bir alışkanlığıydı. İlk yaptırdığında gayet güzel bir etkisi olmuştu, herkes ona dönüp dönüp bakıyordu. Ama sadece, hayatındaki diğer şeyler gibi, ne zaman kuaföre gitmesi gerekeceğini de plânlaması lâzımdı.

Binadaki sigara yasağına aldırmadan çantasından bir sigara çıkardı. Hemen bir nefes çekerek nikotinin onu rahatlatmasını bekledi. Nefes vermeden önce bir kapının çarptığını duydu. Sigarayı bırakmak için çok fazla izmaritin bulunduğu tatlı tabağında sigarasını söndürdü. Hızlı adımların sesi koridorda yankılanıyordu. Tabağın içindeki küller elinde bir o yana bir bu yana savruluyor, gözleriyle tabağı saklayabileceği bir yer arıyordu. Panik içinde tabağı, masasının altındaki çöp tenekesine attı. Pete Dunlap odaya girdiğinde tabak, çöp kutusunun içinde parçalara ayrılmış vaziyetteydi.

"Hamilton. İyi, hâlâ buradasın." Yorulmuş halini pek de gizleyemeyen bir halde soluk yüzünü sıvazladı. Pete yaklaşık elli yıldır *Omaha Journal*'da çalışıyordu. Beyaz saçına, çift odaklı gözlüğüne ve damarları çıkmış ellerine

rağmen kimsenin yardımı olmadan tüm bölümlerin işlerine koşturan, nadir bulunan insanlardan biriydi.

"Tıkanıklık hali." Christine gülümseyerek "Günü Yaşamak" bölümündeki birinin neden bu geç saate kadar hâlâ çalıştığını açıklamaya çalıştı. Aslında akşam editörü Charles Schneider ile karşılaşmadığı için mutluydu çünkü büroyu Nazi birliği yönetir gibi çekip çevirmeye çalışıyordu.

"Bailey rahatsızlanmış. Russell hâlâ milletvekili Neale'nin seks skandalı hakkındaki yazısıyla uğraşıyor ve Sanchez'i de 50. Otoyol'daki kaza için gönderdim, üç araç birbirine girmiş. Sarpy County yakınlarındaki Eski Kilise Yolu'nda, nehir tarafında da bir şeyler olmuş. Ernie radyoda dinlediklerinden pek bir şey çıkaramamış ama devriye araçları olay yerine gidiyormuş. Yine içkili çocuklar babalarının kamyonetleriyle oynamış olabilirler. Son dakika haberleriyle sen ilgilenmiyorsun Hamilton ama bir gidip bakmak ister misin?"

Christine heyecanını gizlemeye çalıştı. Sırıtmasını, yüzünü bilgisayar ekranında ancak yarısı tamamlanmış makalesine bakarak saklamak istedi. Sonunda birkaç içkili yeniyetmeyle ilgili de olsa gerçek bir haber peşinde koşacaktı.

"Şu an çalıştığın konuyla ilgili endişelenme, Whitman'ı ben hallederim," dedi Pete. Christine'in heyecanını yanlış yorumlamıştı.

"Tamam, haberle ben ilgilenirim." Kendisine iyilik ettiğini vurgulamak istercesine kelimelerini çok dikkatli seçiyordu. Bir yıldır burada çalışıyor olsa da gazetecilerin yeteneklerinden çok yapılan iyiliklere göre yükseldiğini biliyordu.

"50. Otoyol kaza yüzünden tıkalıdır, diğer yolu kullan. 372'nin çıkışından 66. Otoyol'a geç, oranın güneyinden Eski Kilise Yolu yüz kilometre."

Christine neredeyse adamın sözünü kesecekti. Küçükken Eski Kilise Yolu'na birçok kez gitmişti ama kökenlerinden bahsetmeye kalkarak aldığı işi bozmak istemiyordu. Bunun yerine dediklerini not etti.

"Saat birden önce burada olmaya çalış ki sabah baskısına birkaç satır yazabilelim."

"Tamam." Sırtına çantasını atarken koridorda düşmemeye çalıştı.

"Eğer Russell konuştuğu kadar hızlı yazarsa şok olacağım." Kapı arkasından kapanırken Pete hâlâ adamı şikâyet ediyordu.

Karanlık otoparkta yalnız kalınca Christine etrafında dönüp, "Evet!" diye boş duvarlara bağırdı. Tariflerden, ev işleriyle ilgili anekdotların bulunduğu yerden gerçek haberlerin peşinden gitmeye açılan bir kapıydı bu. Nehrin kenarında ne olmuşsa kesinlikle ortaya çıkaracaktı. Eğer hikâye yoksa... Eh, iyi bir haberci kesinlikle bir şeyler bulurdu.

3. BÖLÜM

Ağaçların dallarını ezerken çıkardığı ses, çıt çıkmayan karanlıkta yankılanıyordu. Takip ediyorlar mıydı? Yakındalar mıydı? Arkasına dönüp bakmaya cesaret edemiyordu. Birden çamurda kayarak dengesini kaybedince nehir kenarına doğru savruldu. Dizlerine kadar buz gibi soğuk suya batmıştı. Kol ve ayak derisi düşmenin şiddetiyle sıyrılmış, yıldırım çarpmışa dönmüştü. Terle kaplanmış vücudu, çenesine kadar kabaran dalgalar arasında suya batmıştı. Nehirdeki gel git onu sersemleterek sanki az önce kaçtığı yere tekrar götürmekle tehdit ediyordu.

Soğuk su bedenindeki kasılmayı dindirmişti. Şimdi sadece nefes almaya çalışıyordu. Soluk almakta güçlük çektiği için göğsü sıkışıyor, böğrüne bıçak saplanıyormuş gibi hissediyordu. Ciğerleri hava için çırpınırken, bir yandan da nefes alması için telkinde bulunuyordu. Hıçkırıp ağız dolusu su yutunca boğulur gibi oldu ama suyun çoğunluğunu geri çıkarabildi.

Artık ışıkları göremiyordu. Belki de yeteri kadar uzağa kaçmıştı. Nefesini tutarak etrafı dinledi.

Etrafta koşuşma, havlayan bir köpek ya da çalışan bir motor sesi yoktu. El feneri taşıyan adamdan kıl payı kurtulmuştu. Çalılıkların arasında çömeldiğini görmüş olabilir miydi? Yok, takip edilmediğine emindi.

Bu gece gelmemeliydi. Saçma bir alışkanlık olmuştu onda, bir risk, tam bir bağımlılık, ruhani bir zevk. Soğuk suya rağmen utanç dalgası terlemesine neden olmuştu. Hayır, gelmemeliydi. Neyse ki onu ne gören ne de takip eden olmuştu. Şimdi kendi de çocuk da güvendeydi.

4. BÖLÜM

Bayat koku Nick'in burnunu yakmıştı. Giysilerinden kurtulmak istiyordu ama nehir ve kan kokusu çoktan içine işlemişti. Tişörtünü sıyırarak içinden Bob Weston'a FBI rüzgârlığını verdiği için teşekkür etti. Tişörtün kolları bileklerinin on iki santim kadar üzerinde sallanıyor, kumaşsa tüm göğsüne sıkıca yapışmış bir halde bedenini sarıyordu. Fermuarı yarısına kadar açıktı. Bu haliyle muhtemelen serseri gibiydi. Görünüşü hakkındaki şüpheleri, yardımcılarından Eddie Gillick'i görünce doğrulanmış oldu. Eddie, FBI ajanları, üniformalı polisler ve diğer görevlilerin arasından Nick'e nemli bir havlu uzattı.

Olay yeri Cadılar Bayramı öncesi gibiydi. Ağaçların arasında projektörler sallanıyor, olay yeri bantları etrafı çevreliyordu. Cızırtılar ve akşam ışığının dumanı ölümün korkunç kokusuyla bütünleşmişti. Bu ölüm ortamında küçük bir çocuğun ak bir hayalet gibi duran bedeni çalıların içine uzanmıştı.

Şerif olarak görev aldığı iki yıl boyunca Nick Morelli trafik kazalarında üç ölüyü taşımış, ardından adrenalin, metal ve etin oluşturduğu görüntüyü silmişti. Kurşunla yaralama olayına şahit olmuştu; biri viski içerek silahını temizlerken silah ateş almış ve adamda küçük bir sıyrığa neden olmuştu. Yumruk yumruğa giriştiği kişilerden kalma

yaraları ve çürükleri de vardı. Ama hiçbir şey onu böyle bir duruma hazırlamamıştı.

"Kanal 9 burada." Gillick, patika yolu aydınlatan yeni bir ışık kümesini gösterdi. Karavanın üstündeki dokuz numara turuncu, parlak bir ışıkla geceyi aydınlatıyordu.

"Lanet olsun. Nasıl haber aldılar?"

"Polis tarayıcısı. Muhtemelen ne olup bittiği hakkında pek bir fikirleri yok, işte ne çıkarsa."

"Llyod ve Adam'a söyle, gazetecileri çevirdiğimiz alandan olabildiğince uzakta tutsunlar. Görüntü almak, röportaj yapmak falan yok. Bu kan emicilere böyle yapmak gerekir." Şimdi tam da ihtiyacı olan şey buydu. Sabah haberlerinde palyaço gibi görüneceği bir ceket ve bütün komikliğini gözler önüne seren çamurlu bir pantolonla tüm ülkeye rezil olmak.

"Ah, harika. Başka lanet bir tabur daha." Weston bunu çamurun içinde çalışan ajanlara söylemişti ama Nick'e dönüp söylediklerinin onu da ilgilendirdiğini belirten bir bakış attı.

Nick'in yüzünü ateş basmıştı ama cevabını yutarak uzaklaştı. Weston, Nick'in küçük işlerle ilgilenen taşralı bir şerif olduğu düşüncesini saklamıyordu. Danny Alverez'in arkasında yepyeni bir bisiklet ve bir çanta dolusu dağıtılmamış gazete bırakarak ortadan kaybolduğu pazar gününden beri birbirlerinin ensesindeydiler. Nick, görevlileri etrafı ve parkları araştırmaları için toplamak isterken Weston, hiç gelmeyecek bir fidye notunu beklemeleri gerektiği konusunda ısrar ediyordu. Nick iç sesini dinlemek yerine Weston'ın yirmi beş yıllık FBI tecrübesine boyun eğmek zorunda kalmıştı.

Acaba neden Weston'ın düşündüğü gibi çocuğun sadece kaçık babası tarafından alıkonulduğuna inanmıyordu ki? Bir baba, eski eşi tek oğlunu ona göstermediği için çocuğu alıkoymuştu. Gazeteler buna benzer bir sürü haberle doluydu. Baba Alverez'i bulamadıklarına göre, Weston'ın düşüncesi mantıklıydı. O zaman Nick neden, mantıklı bir nedeni olmadığı halde sevmese de Ajan Bob Weston'ı dinlemiyordu?

Başından beri Weston'ın küstahlığı Nick'in sinirine dokunuyordu. Bir yetmiş boyuyla ona küçük Napolyon'u hatırlatıyordu, ayrıca ukala çenesini dar görüşlülüğünü örtmek için kullanıyordu. Weston, Nick'ten on iki santim daha kısa ve Nick'in atletik yapısına göre zayıf sayılırdı. Ama bu gece Weston'ın söylediği her şey Nick'i küçültüyordu. Yeterince büyük suç mahallini çok fazla doldurarak ve yeterince güvenlik önlemi almayarak işleri berbat etmişti. O yüzden şimdi Weston'ın laflarını çekmek zorundaydı. Hatta verdiği ceketi bilerek mi çok küçük verdiğini düşünmekten kendini alamamıştı.

Nick kalabalığın içinden George Tillie'nin geldiğini görünce tanıdık bir yüz gördüğü için rahatladı. George yataktan fırlayıp gelmiş gibi gözüküyordu. Kırışık spor ceketini pembe pijaması üstüne giyip düğmelerini de yanlış iliklemişti. Gri saçları dağınıktı. Sarkmış yüzünde gri tüyler çıkmıştı. Küçük siyah çantasını göğsüne doğru tutuyor, kalın çamur tabakası üzerinde terlikleriyle kaymadan yürümeye çalışıyordu. Eğer Nick yanlış görmediyse terliklerinde küçük kulaklar ve köpek suratı vardı. Gülümserken George'un nasıl olup da bu halde FBI görevlilerinin arasından geçtiğini merak etti.

"George," diye seslendi Nick, George serseri haline bakıp da kaşlarını kaldırdığında neredeyse kahkaha atacaktı. "Oğlan orada." George'un dirseğinden çekip yaşlı tetikçiye kalabalığın ve çamurun içinde kaymaması için kendisine tutunmasına yardımcı oldu.

Polaroid kameralı görevlilerden biri çocuğun olay yeri görüntüsünü çekerek yanındakilere yer açtı. Oğlanın resmine bakınca George donup kaldı. Gevşek omuzları gerginleşerek yüzü beyazlaştı.

"Ah, Tanrım, yine mi?"

5. BÖLÜM

Olay mahali bir buçuk kilometre öteden stadyum gibi ışıl ışıl görünüyordu. Christine gaza yavaşça basarak çakıllı yolda ilerlemeye devam etti.

Her ne olduysa önemli olmalıydı. Midesinde kelebekler uçuşuyor, kalbi hızlı hızlı atıyordu. Elleri bile terlemişti. Bu his seksten bile daha iyiydi ya da seks diye hatırladığı şeyden.

Bu sırada polis, küçük bir çağrı yapıyordu. "Görevlilere yardım ve destek gerekiyor."

Önemli bir şey olabilirdi. Çalıların kapladığı yoldan geçerken heyecanı da giderek artıyordu. Arama kurtarma araçları, farklı TV kanallarına ait iki karavan, beş şerif motoru ve kime ait olduğu belli olmayan birçok araç çamurluk alana rastgele park etmişti. Üç şerif yardımcısı sarı bantla çevrilmiş olay mahallinin güvenliğinden sorumluydu. Olay yeri bandı durumun ciddi olduğunu gösteriyordu, demek ki bu, sadece içkili yeniyetmelerin yol açtığı bir şey değildi.

Christine kaçırılma olayını hatırladı. Hafta başından beri kaçırılan çocuğun fotoğrafları tüm haber bültenlerinde ve gazetelerde boy gösteriyordu. Fidye mi verilmişti? Kurtarma üniteleri buradaydı, belki de arama kurtarma çalışması yapılıyordu.

Araba sarsılınca hâlâ çamurlu zeminde olduğunu fark etti.

"Aptal olma, Christine," diye fısıldayarak aracı park edip tekerleklere emniyet kilidini koydu. "Sakin ol. Rahatla," diyerek not defterini aldı.

Yere basar basmaz çamur ayakkabılarını sararak yürümesine engel oldu. Bunun üzerine ayakkabılarını çıkarıp arabaya attı ve habercilerin bulunduğu yere doğru çoraplarıyla yürümeye başladı.

Polisler tutuldukları soru yağmuruna karşı dimdik ve korkusuz duruyorlardı. Ağaçların ötesindeki projektörler nehre yakın bir bölgeyi aydınlatıyordu. Uzun çalıların ve üniformalı görevlilerin oluşturduğu kalabalık, neler olduğunu görmeyi engelliyordu.

Kanal 5, sunucularından Darcy McManus'u göndermişti. Güzelce ütülenmiş kırmızı takımı, ipeksi siyah saçları ve makyajıyla kusursuz ve kameraya hazır gözüküyordu. Evet, ayakkabılarını bile giymişti. Fakat canlı yayın yapmak için çok geç bir saatti ve kamera kapalıydı.

Christine görevlilerin arasında polis Eddie Gillick'i fark etti. Yavaşça ona yaklaşıp kendisini gösterebildiğinden emin olmak istedi. Tek bir yanlış hareketinde işinin biteceğini biliyordu.

"Memur Gillick? Merhaba ben Christine Hamilton. Beni hatırladınız mı?"

Gillick, ona herhangi bir bilgi vermeyeceğini belirten bir bakış attı. Sonrasında gözleri yumuşadı ve gülümsemesini engelleyen bir ifade takındı.

"Bayan Hamilton. Tabii, hatırladım. Sen Tony'nin kızısın. Seni buraya getiren nedir?"

"*Omaha Journal* için çalışıyorum."

"Ah." Suratı tekrar eski haline dönmüştü.

Hızlı düşünmek zorundaydı yoksa adamla iletişimini kaybedecekti. Bu sırada Gillick'in arkaya doğru taramış, tek bir tutamının bile havaya kalkmadığı saçını ve tıraş losyonunun yoğun kokusunu fark etti. İnce sakalı düzenli bir şekilde kesilmişti. Üniformasında tek bir kırışıklık bile yoktu. Kravatı sıkıca bağlanmış ve kravat iğnesi ile tutturulmuştu. Şöyle bir bakınca parmağında evlilik yüzüğünün de olmadığını fark etti. Kadınlara zaafı olan biri olduğunu düşünerek risk almaya karar verdi.

"Burası da ne kadar çamurlu... Aptallığımdan, ayakkabılarımı da kaybettim." Ona çamura batmış ayaklarını ve çoraplarından gözüken kırmızı ojeli parmaklarını gösterdi. Gillick kadının ayağına baktı, gözlerinin uzun bacaklarını incelemesi Christine'in hoşuna gitmişti. Giydiği rahatsız mini etek sonunda işe yaramıştı.

"Evet, bayan, kesinlikle tam bir karmaşa." Ellerini göğsünün üzerinde bağlayıp ağırlığını değiştirdi ki bu kesinlikle huzursuz olduğunu gösteriyordu. "Hastalanmamaya dikkat et." Bir bakış daha attı. Bu bakış sadece bacaklarını değil, tüm vücudunu süzmüştü. Gözleri göğüslerine kayarken, onu daha ılımlı hale getirmek için dik durarak ceketini daha da gergin hale getirdi.

"Olay oldukça karışık, değil mi Eddie? Eddie'ydi, değil mi?"

"Evet, bayan." Gillick durumdan oldukça memnundu. "Tabii aslında şu an olayla ilgili konuşmaya yetkim yok."

"Ah, tabii. Anlıyorum." Etrafındakilerin varlığına aldırmadan adama doğru eğildi. Ayakkabıları olmadan da

neredeyse aynı boydalardı. "Biliyorum Alverez ile ilgili bir şey söylemeye yetkin yok," diye dudağını kulağına iyice yaklaştırarak fısıldadı.

Gillick şaşkına dönmüş bir halde bakıyordu. Tek kaşını kaldırmış, bakışlarındaki ifade yumuşamıştı. "Nereden biliyorsun?" Kendilerini dinleyen biri olup olmadığını anlamak için etrafına bakındı.

Bingo. On ikiden vurmuştu. Şimdi dikkatli ve sakin olması gerekiyordu. Olayı tersine çevirmemeliydi.

"Ah, haber aldığım kaynakları söyleyemem, bilirsin Eddie." Sesindeki sakin tınıyı tahrik edici mi yoksa saçma mı bulmuştu? Baştan çıkarma konusunda hiçbir zaman iyi olmamıştı ya da bu sadece Bruce'un uydurduğu bir şey miydi?

"Tabii, tabii ki," diyerek başını salladı, oltaya gelmeye başlamıştı.

"Olay yerini görme şansın bile olmadı herhalde. Yani burada durup asıl pis işle uğraşıyorsun."

"Aslında ondan biraz daha fazlası diyebilirim." Sanki her gün böyle şeylerle uğraşıyormuş gibi göğsünü kabartmıştı.

"Herhalde çocuk çok kötü halde olmalı?"

"Evet, şerefsizin biri çocuğu resmen parçalamış," diye hiçbir duygu belirtisi göstermeden fısıldadı.

Christine'in beyninden aşağı kaynar sular dökülmüş gibiydi. Dizlerinin bağı çözülmüştü. Demek ki çocuk ölmüştü.

"Hey!" diye bağırdı Gillick, Christine bir an onu kandırdığını anladığını sanmıştı. "Kapat şu kamerayı! Özür dilerim Bayan Hamilton."

Gillick Kanal Dokuz'un kamerasını kapatmaya çalışırken Christine arabaya doğru ilerledi. Arabaya kapıyı kapatmadan oturarak boş not defteriyle kendisini serinletmeye çalıştı. Derin derin nefes alarak gecenin soğuk havasını içine çekiyordu. Havanın dondurucu bir soğuğu olmasına rağmen bluzu üstüne yapışmıştı.

Danny Alverez ölmüş, öldürülmüştü. Gillick'ten alıntı yapmak gerekirse, "parçalanmıştı."

İlk büyük hikâyesini kapmıştı belki, ama şu an midesinde kelebekler değil çekirgeler dolaşıyordu.

6. BÖLÜM

Cumartesi, 25 Ekim

Nick dişlerini gıcırdatarak soğuk kahveden ağız dolusu bir yudum aldı. Neden soğuk kahvenin sıcak kahve tadında olması onu şaşırtmıştı? Böyle içince kahveden ne kadar nefret ettiğini hatırladı ama fincanını tekrar doldurdu.

Belki de kahve tadını, hatırlattıkları yüzünden sevmiyordu. Kahve ona geceler boyunca çalıştığı yetenek testini hatırlatıyordu. Ayrıca büyük babasının ölümünü izlediği eziyet gibi geçen yolculuğunu da aklına getiriyordu. Büyükannesinin yolculuk ısrarı üzerine çıkmıştı bu yolculuğa, gerçi zorunlu bir yolculuktu, Nick'in babası Antonio, yaşlı adamın başucunda kalmak istememişti. O zamandan beri Nick, bunu babasıyla ilişkisinin geleceğine dair bir işaret olarak görmüştü. Babasının durumdaki ironik hali görüp görmediğini merak ediyordu. Muhteşem Antonio Morelli hastalansa ve oğlu başucunda olmayı reddetse ne olurdu acaba?

Arada bir kahve ve anı ilişkisi Nick'i savunmasız yakalıyordu; kahvenin sert kokusu aklına otomatik olarak büyükbabasının kırışmış gri bedenini ve idrar lekeli çarşaflarını getiriyordu. Ama şimdi kahvenin kokusu ona, her zaman, oğlunu parçalanmış bedeninden tanımaya çalışan bir annenin hüzünlü, acı dolu çığlıklarını hatırlatacaktı ki

bu da öncekinden çok farklı bir durum sayılmazdı.

Nick, Laura Alverez ile geçen pazar gecesi tanıştığını hatırladı. Bir hafta bile olmamıştı. Nick kadını sorgulamak için hafta sonu çıktığı balık tutma gezisini kısa kestiğinde, Danny hemen hemen on iki saattir kayıptı. İlk önce o da vesayet olaylarından biri olduğunu sanmıştı. Bir kadın oğlunu, kocasını cezalandırmak ya da eve geri döndürmek için kullanıyor olabilirdi. Sonra, Laura Alverez ile tanışmıştı.

Uzun, biraz kilolu, ama çekici bir kadındı. Koyu renkli, uzun saçları ve dumanlı gözleri onu kırk beş yaşından daha genç gösteriyordu. Heykel gibi duruşuyla insanın aklına "devlet gibi kadın" tabirini getiriyordu.

O akşam, iriliğine göre zarif duran haliyle Laura Alverez mutfakta lavabodan dolaba, oradan tekrar lavaboya mekik dokumuştu. Soruları sakin ve sessiz bir şekilde yanıtlamıştı. Aslında yıkadığı her fincan ya da tabaktan sonra dolaptan temiz bir tane çıkarıp lavaboya götürdüğünü fark etmesi on, belki de on beş dakikasını almıştı. Sonra ters giydiği hırkasının yakasından sarkan etiketi ve eşi birbirine uymayan iki ayakkabı giydiğini fark etmişti. Belki şok halini sakinlikle örtbas etmeye çalışıyordu ki Nick, bunu güven verici olmaktan çok ürkütücü bulmuştu.

Kadının sakinliği hafta boyunca devam etmişti. Kaya gibi sağlam durarak her gün küçük evini dolduran adamlara kahve koymuş, yiyecek hazırlamıştı. Eğer bir çeşit duygu patlaması gösterse de, bu çok abes olmazdı, biraz önce aynı azamete sahip bir kadının morgun soğuk, katı yüzeyinde iki büklüm olduğunu görmüştü. Çığlıkları steril koridorda yankılanıyordu. Nick bu sesi bir yerlerden ta-

nıyordu. Yaralı bir hayvanın çıkardığı tiz bir çığlıktı. Hiçbir kadın Laura Alverez'in yaşadıklarını tek başına kaldıramazdı. Şimdi onu iyice bir pataklamak için kadının eski kocasını bulabilmiş olmalarını çok isterdi.

"Morelli." Bob Weston ofisini kapısını çalıp izin almadan girerek Nick'in karşısındaki sandalyeye kuruldu. "Eve gitmelisin. Duş al, üstünü değiştir. İğrenç kokuyorsun."

Weston'ın gözlerindeki yorgun ifadeden bunları hakaret etmek için değil, gerçekleri dile getirmek için söylediğini anladı.

"Kadının eski kocasından bir haber var mı?"

Weston ona bakarak başını salladı. "Ben babayım, Nick. Karısıyla ne halt ettiği beni ilgilendirmez. Sadece bir babanın çocuğuna bunu nasıl yapabildiğini aklım almıyor."

"Peki, nereden başlamamız gerekiyor?" Nick yorgun olduğunu düşündü. Aslında Weston'ın önerisine ihtiyacı vardı.

"Seks tacirleri, pedofililer ve çocuk pornosu yapanların bir listesiyle başlayacağım."

"Uzun bir listeye benziyor."

"Affedersin Nick," Lucy Burton kapı aralığından uzandı. Omaha'nın dört televizyon istasyonu ve Lincoln'ün iki istasyonu kameralarıyla aşağıda, haber vereyim dedim. Ayrıca koridor da gazetelerden ve radyolardan gelen görevlilerle dolu... Basın açıklaması veya bir rapor bekliyorlar."

"Lanet olsun," diye fısıldadı Nick. "Teşekkürler Lucy." Nick, Weston'ın Lucy koridora doğru çıkarken, ona doğru dönerek uzun bacaklarını izleyişine baktı. Belki de

kızla kısa etekler ve ucu sivri topuklu ayakkabılar hakkında konuşmalıydı çünkü Weston'ın ilgisi buna kaymıştı. Ne kadar utanç verici... Lucy de güzel bacaklarını sergileyecek şekilde yürümesini biliyordu.

"Bu hafta basın konferansı yapmamalıyız," dedi Nick ve bakışlarını Weston'a çevirdi. "Onlarla konuşmamız lazım."

"Bence de, onlarla konuşman lazım."

"Ben mi? Neden ben? Asıl senin bu konularda oldukça başarılı olduğunu sanırdım."

"Kaçırılma olayı olsaydı bu dediğini kabul ederdim ama bu olay bir cinayet, Morelli. Üzgünüm, top sende."

Nick sandalyesine gömülüp kafasını sandalyenin derisine yaslayarak sağa sola çevirmeye başladı. Bu mümkün değildi. Uyandığında yanında Angie Clark olacaktı. Tanrım, geçen gecenin yaşanmasının üstünden sanki bir ömür geçmişti.

"Bak Morelli." Weston'ın sesi yumuşak, sempatik bir tınıyla çıkarken Nick şüpheci bir halde başını kaldırmadan onu izliyordu. "Düşündüm ki... Bu çocuk ve tüm bu olaylar, belki de katilin profilini çıkarman için sana birini önerebilirim."

"Ne demek istiyorsun?"

"Şu an insanlar için bu olayı Jeffreys olayına benzetmek çok erken ama bir kez bunu fark ettiklerinde öfkeyle kapında bekleyen insanlar bulacaksın."

"Öfkeli insanlar?" Öfkeli insanlar bu olayın bir parçası değildi. Nick ağzındaki ekşi tadı geçirmek için yutkundu. Bir anda mide bulantısı geri dönmüştü. Hâlâ kotunun üstünde Danny Alverez'in kanının kokusunu duyuyordu.

"Bu adamın psikolojik profilini çıkarabilecek uzmanlarımız var. İşin kolaylaşır ve bu herifin kim olduğu hakkında bir fikir verir."

"Evet, iyi olur, bize yardımcı olur." Nick sesindeki çaresizliği saklamaya çalışıyordu. Weston birdenbire şefkatli biri tavrına bürünse de zayıflığını gösterme zamanı değildi.

"Özel Ajan O'Dell hakkında bir şeyler okumuştum, katillerin ayakkabı numaralarına kadar profillerini çıkarabilen, işinde uzman biriymiş. İstersen Quantico'yu arayabilirim."

"Buraya birini göndermeleri ne kadar sürer?"

"Tillie şimdilik ölüye dokunmasın. Ben arayayım, bakalım pazartesi sabahına kadar birini gönderebilecekler mi. Belki O'Dell bile gelebilir." Weston enerjiyle dolmuş bir halde aniden ayağa kalktı.

Nick, ayaklarını çözerek ayağa kalktı. Ayaklarının onu taşıyabilecek kadar güçlenmiş olmasına şaşırmıştı.

Şerif yardımcısı Hal Langston kapıda Weston ile karşılaştı. "Belki *Omaha Journal*'ın bu sabahki baskısı ilginizi çeker." Hal, katlı gazeteyi açıp gösterdi. Manşette koyu, kalın harflerle "Çocuğun Ölümü Jeffreys'in Tarzına Uyuyor" yazıyordu.

"Bu da nesi?" Weston gazeteyi Hal'ın elinden kaparak yüksek sesle okumaya başladı. "Geçen gece Eski Kilise Yolu'ndaki Platte Nehri'nde bir çocuk cesedi bulundu. İlk yapılan açıklamalara göre kimliği belirlenemeyen çocuk, öldüresiye bıçaklanmış. Olay yerindeki adı verilmeyen görevlilerden biri, "Serseri onu temizlemiş," dedi. Çocuğun göğsündeki yarıklar geçtiğimiz temmuz ayında infaz

edilen seri katil Ronald Jeffreys'inkilere benziyor. Polis, yakında çocuğun kimliği ve ölüm nedeni hakkında bilgi verecek.

Nick, "Tanrım," diye söylendi, mide bulantısı kendini iyiden iyiye hissettirmeye başlamıştı.

"Lanet olsun, Morelli. Adamlarının çenesini kapamalısın."

"Daha da kötüsü," dedi Hal, Nick'e bakarak. "Yazı Christine Hamilton'a ait."

"Christine Hamilton da kim?" Weston gözlerini Hal'dan Nick'e çevirdi. "Lütfen bana hareminde gönül eğlendirdiğin biri olduğunu söyleme."

Nick sandalyesinden kaymaya başlamıştı. Bunu ona nasıl yapardı? Onu neden uyarmamış, ulaşmaya çalışmamıştı? İki adam da Nick'e bakıyor, Weston bir açıklama bekliyordu.

"Hayır," dedi Nick yavaşça. "Christine Hamilton benim kız kardeşim."

7. BÖLÜM

Maggie O'Dell çamurlu koşu ayakkabılarını eşi Greg kendisini uyarmadan evin girişinde çıkardı. Quantico ve Washington arasında bir yerde yaşamının rahatlığına rağmen Richmond'daki küçük, dağınık apartmanı çok özlemişti. Lüks bir yer olan Crest Ridge bölgesinde pahalı bir mülk aldıklarından beri Greg, gereksiz yere görünüşüne takıntılı hale gelmeye başlamıştı. Evlerinin temizliği ve kusursuzluğu hoşuna gidiyordu ki zaten ikisi de işleri yüzünden evde pek durmuyordu. Ama Maggie ev dediği, her ay maaşını yiyen ve yaşamaya alışmaya başladığı bu otel gibi yerde olmaktan rahatsızdı.

Terli tişörtünü çıkarır çıkarmaz vücudunda hoşuna giden bir serinlik dolaştı. Serin bir sonbahar sabahı olsa da gece huzursuz bir uykudan sonra terleyecek kadar spor yapabilmişti. Mutfağa geçerken tişörtünü top gibi kıvırarak çamaşır odasına fırlattı. Eve çamaşır sepetini özleyecek kadar ilgisiz kalmıştı.

Açık buzdolabının önüne geçmişti. İçeri şöyle bir göz atmak, bazı temel yeteneklerinin yoksunluğunu dokunaklı bir biçimde gözler önüne seriyordu; bir kutu Çin yemeği artığı, plastik poşete sarılı ekmek, ne olduğu belli olmayan, tenekeden sarkan yapışkan, köpüklü bir şey. Bir şişe su alarak buzdolabının kapısını kapattı. Titremesi biraz ha-

fiflemişti, ama ıslak tişörtü onda nemli bir his bırakmış ve spor sutyeni üzerine ikinci bir deri gibi yapışmıştı.

Telefon çaldı. Telefonu, tertemiz tezgâhın üstünde, kullanılmayan mikrodalganın üzerinde dördüncü kez çalmak üzereyken buldu.

"Alo."

"O'Dell, ben Cunningham."

Parmaklarını kısa, ıslak, koyu renk saçlarının arasında dolandırarak dikkatle dinleyebilmek için yerinde doğruldu.

"Merhaba. N'aber?"

"Omaha bölge ofisinden bir telefon geldi. Küçük bir çocuk öldürülmüş. Vücudundaki bazı yaralar aynı bölgede yaklaşık altı yıl önce bulunan bir seri katilin açtıklarına benziyor."

"Etrafı kolaçan etmeye gelmiş yani?" Konuşmayı hızlandırmaya çalışıyordu.

"Hayır, seri katil Ronald Jeffreys'ti. Bilmiyorum olayı hatırlıyor musun? Üç çocuğu öldür-"

"Evet, hatırlıyorum," diyerek sözünü kesti, uzun açıklamaları sevmediğini biliyordu. "Haziranda mı temmuzda mı ne infaz edilmişti?"

"Evet... Evet, sanırım temmuzda." Sesi yorgun geliyordu.

Cumartesi öğleden sonra olmasına rağmen Maggie, onun ofisinde önünde yığılı belgelerle çalışıyor olduğunu hayal edebiliyordu. Telefondan, bakındığı belgelerin hışırtısını duyuyordu. Yönetici Kyle Cunningham'ı tanıyordu, muhtemelen şimdiden Jeffreys ile ilgili tüm belgeler önündeydi. Maggie, Davranış Bilimleri Birimi'nde onun altında

çalışmaya başlamadan çok önce ona "Kartal" adını takmışlardı çünkü gözünden hiçbir şey kaçmazdı. Ama son zamanlarda çok az uyuduğundan kartal gözleri şişmiş ve kızarmış haldeydi.

"Yani bu cinayet öncekinin bir taklidi olabilir." Durup not almak için kullanabileceği bir kalem kâğıt ararken çekmeceleri karıştırmaya başladı, ama tek bulabildiği dikkatlice yerleştirilmiş havlular, temizlenerek insanı sinir edecek şekilde düzenli şekilde bölmelere koyulmuş birkaç mutfak ıvır zıvırı oldu. Tirbuşon ve konserve açacağı gibi en acayip araçlar bile çekmecenin köşelerine düzenli bir şekilde birbiri üzerine binmeden ve değmeden yerleştirilmişti. Parlak servis kaşığını ters çevirerek diğerleriyle uyumsuz bir açıda durduğuna emin oldu. Bunun üzerine mutlu bir şekilde çekmeceyi kapayarak hızlıca konuşmaya devam etti.

"Bir taklidi olabilir," dedi Cunningham dikkati dağılmış bir halde. Telefonun öbür ucunda konuşurken, onun kaşları çatık ve gözlüğü burnunun üzerine düşmüş bir halde dosyaları okuduğunu biliyordu. "Tek seferlik bir şey de olabilir. Asıl ihtiyaçları bir profil uzmanı. Aslında Bob Weston özel olarak seni istiyor."

"Demek Nebraska'da da ünlü oldum, ha?" Adamın sesindeki endişeyi umursamamıştı. "Ne zaman geliyorum?"

"O kadar çabuk değil, O'Dell." Telefonu iyice kavrayarak dinlemeye devam etti. "Eminim ki Weston'ın senin hakkındaki parlak raporlarında son olay yoktur."

Maggie durarak tezgâha doğru eğildi. Avcunu karnına koyarak yaklaşmakta olan mide bulantısını bastırmaya çalıştı. "Umarım aldığım her davada Stucky olayını başı-

ma kakmazsın." Sesindeki titreşim sinirine dokunmuştu. Bu iyiydi, sinir zayıflıktan çok daha iyiydi.

"Böyle bir şey yapmadığımı biliyorsun, Maggie."

Ah, Tanrım. İlk defa ismini söylemişti. Bu ciddi bir konuşmaya dönmeye başlıyordu. Yerinde kımıldamadan durarak tırnaklarını en yakınındaki havluya geçirdi.

"Ben sadece seni düşünüyorum," diye söze devam etti. "Stucky olayından sonra hiç ara vermedin, ofisteki psikoloğa bile gitmedin."

"Kyle, ben iyiyim," diye yalan söylerken elini saran ani titremeyi görünce endişelendi. "İlk zamanlardaki gibi değilim. Son sekiz yılda bir sürü kan ve parçalanmış ceset gördüm. Artık beni sarsacak pek bir şey yok."

"İşte ben de bundan korkuyorum. Maggie, katliamların ortasındasın. Şu ana kadar öldürülmemen bir mucize. Nasıl olduğunu düşünmen beni ilgilendirmiyor, kan ve bağırsaklar etrafını sardığı zaman olay çok daha farklı bir hale gelir."

Hatırlatmaya gerek yoktu. Gerçek şuydu ki Albert Stucky'nin o kadınları öldürürken hatırlaması için hayal gücünü çalıştırmasına pek de gerek yoktu. Bu ölüm oyunu sadece Maggie için oynanmıştı. Gecenin bir yarısında sesi hâlâ kulaklarında yankılanıyordu: "İzle, eğer gözlerini kapatırsan birini daha öldürürüm, sonra birini daha, sonra birini daha..."

Psikoloji okumuştu ve geceleri neden uyuyamadığını, bazı imajların peşini neden bırakmadığını anlamak için psikoloğa gitmesine gerek yoktu. Greg'e bile o geceyi anlatamamıştı; kendisine tamamen yabancı birine bunu nasıl anlatabilirdi ki?

Otel odasına sersemlemiş bir halde döndüğünde Greg tabii ki ortalarda yoktu. Lyda Barnett'in beyninin parçalarını saçlarından ayıklarken ve Melissa Stonekey'nin kanını teninden temizlerken Greg, ondan kilometrelerce uzaktaydı. Kendi yarası karnının üzerinde çirkin bir şerit halinde uzanıyordu ve bu olay telefonda konuşulabilecek bir şey değildi.

"Günün nasıldı canım? Benimki mi? Ah, çok heyecanlı değildi. Sadece iki kadının gözümün önünde deşilerek canları çıkana kadar sopayla dövülüşünü seyrettim."

Hayır, bu olayı Greg'e söylememesinin asıl nedeni onun çıldırabilecek olmasıydı. İşten çıkmasını veya daha da kötüsü laboratuvarda güvenle mikroskobun altında kan ve bağırsak örneklerini incelemesi için söz vermesini isteyebilirdi. Greg, karşısına geçip çılgınca bağırıp çağırmaya başlamadan ona güvenmesi gerekiyordu. Son kez işinden bahsettiğinde böyle olduğu için bir daha işiyle ilgili onunla konuşmamaya karar vermişti. Aralarındaki iletişimsizlik de pek umurunda değildi. Gece zihnine dolanan görüntüleri yok etmek ve kafasında yankılanan çığlıkları susturmak için hızlı adımlarla koridorda dolandığında bile yataktaki yokluğunu fark etmemişti. Aralarındaki mahremiyetin yoksunluğu yüzünden hem fiziki hem de ruhsal yaralarını kendine saklamak durumunda kalmıştı.

"Maggie?"

"Çalışmaya devam etmem lazım Kyle. Lütfen bunu engelleme." Sesi güçlü çıkıyor, sarsılmanın sadece ellerinde ve midesinde kalmasına seviniyordu. Yine de hassasiyetini fark ediyor muydu? Suçluları satır aralarını okuyarak yakalardı, onu nasıl kandırabilirdi ki?

Sessizlik olunca Cunningham kesik nefesini duymasın diye telefonun ağızlığını eliyle kapadı.

"Detayları fakslarım," dedi Kyle sonunda. "Uçağın sabah saat altıda kalkacak. Eğer faks geldikten sonra bir sorun olursa beni ara."

Telefonu kapatınca sinyal sesini beklemeye başladı. Telefon hâlâ kulağındayken iç çekerek derin bir nefes alıyordu ki ön kapı çarpınca sıçradı.

"Maggie?"

"Mutfaktayım." Telefonu kapatarak karnındaki rahatsızlığı geçirmesi ümidiyle suyundan büyük bir yudum aldı. Bu davaya ihtiyacı vardı. Cunningham'a, Albert Stucky olayı zihinsel dengesini alt üst etse de profesyonel yanını yok etmediğini kanıtlaması gerekiyordu.

"Hey, bebeğim." Greg tezgâhın yanına gelmişti. Tam Maggie'nin yanına gelip ona sarılacakken teri görerek duraksadı. Tiksintisini gizlemek için yapmacık bir gülümseme takınmıştı. Ne zamandan beri avukatlık yeteneklerini eşi üzerinde uygulamaya başlamıştı acaba?

"Altı buçuğa rezervasyonumuz var. Hazırlanabilecek vaktin olduğuna emin misin?"

Duvar saatine baktığında saatin dört olduğunu fark etti. Ne kadar kötü görünüyor olabilirdi ki?

"Sorun değil," diyerek suyu hızla içti ve bilerek, suyun çenesine akmasına izin verdi.

Greg yüzüne mükemmel bir şekilde uyan çenesi ve onaylamamanın verdiği gerginlikle ona bakıyordu. Avukatlık firmasının ter döktüğü, homurdandığı ve yorulduğu spor merkezinde kendine uygun bir tempoda egzersiz yapıyordu. Sonrasında duşunu alarak üstünü değiştiriyor,

parlak altın rengi saçlarına kavuştuğunda halk içine çıkıyordu. Aynı şeyi ondan da bekliyor, zaman zaman komşu evlerin arasında koşmasından ne kadar nefret ettiğini söylüyordu. İlk önce bunu kendi güvenliği için söylediğini düşünmüştü.

"Merak etme, kara kuşağım var. Bir sorun olursa ben hallederim," diyerek sevgiyle onu rahatlatmaya çalışmıştı.

"Ben bundan bahsetmiyorum, Maggie. Tanrım koştuğun zaman çok feci gözüküyorsun. Komşularımız üzerinde iyi bir izlenim bırakmak istemez misin?"

Telefon çalınca Greg oraya doğru uzandı.

"Bırak çalsın," dedi ağız dolusu suyu içmeye çalışırken. "Cunningham'dan gelen fakstır." Ona bakmadan bile endişesini hissetmişti. Cihaza doğru giderek gönderenin numarasına bakıp faksı açtı.

"Neden sana cumartesi günü faks yolluyor?"

Greg onu şaşırtmıştı, takip ettiğini bilmiyordu. Elleri belinde, bej rengi pantolonu ve hâkim yaka tişörtüyle olabileceği kadar sert bakmaya çalışıyordu.

"Profilini çıkarmamı istedikleri bir olayın detaylarını yolluyor." Asılmış yüzüne ve düşünceli gözlerine bakmamaya çalışıyordu. Genelde birlikte geçirecekleri cumartesi gününde bir şeyler çıkaran Greg olurdu ama bunu hatırlatmanın çok çocukça olacağını düşündü. Onun yerine gelen kâğıdı alarak detayları kâğıttan zihnine kazımaya başladı.

"Bu gece sessiz sakin bir akşam yemeği yiyecektik. Sadece ikimiz."

"Ve öyle de olacak," dedi sakince, hâlâ ona bakmıyordu. "Belki sadece biraz daha kısa bir gece olur. Sabah altıda uçağım var."

Sessizlik. Bir, iki, üç...

"Lanet olsun, Maggie. Bu bizim yıldönümümüz. Bu hafta sonunu birlikte geçirecektik."

"Hayır, yıldönümümüz geçen haftaydı. Sadece sen bunu unutarak golf turnuvasına gittin."

"Ah, anladım," diye homurdandı. "Geçen haftanın acısını çıkarıyorsun yani."

"Hayır, böyle bir şey yapmıyorum." Bu küçük tartışmalardan yorulduğu için sakinliğini koruyordu. Planlarını yarım bir özürle geçiştirerek kendini beğenmiş bir halde, "Telafi ederim, bebeğim," demek ona uygun bir şeydi.

"Eğer öyle değilse nedir bu?"

"İş."

"Evet, iş. Bu da iyiymiş. Adına ne dersen de, benden öç alıyorsun."

"Küçük bir çocuk öldürüldü ve bunu yapan psikopatı bulmalarına yardım edebilirim." Bastırdığı kızgınlığı ortaya çıkıyor, buna rağmen sesi inanılmaz derecede sakin çıkıyordu. "Üzgünüm, telâfi ederim." Ağzından böyle bir cümle çıkmasına rağmen Greg, bunu pek fark etmemiş gibiydi. Gelen kâğıtları faks cihazından alarak kapıya doğru yöneldi. Bu sırada Greg onu bileğinden yakalayarak kendine çevirdi.

"Başka birini göndermelerini söyle, Maggie. Bu hafta sonunu birlikte geçirmeye ihtiyacımız var," diyerek yumuşamış bir sesle yalvarmaya başladı.

Gri gözlerine bakarak acaba ne zaman renklerini kaybetmeye başladılar diye merak etti. Greg'in gözlerinde, dokuz yıl önce ikisi de dünyaya izlerini bırakmaya hazır iki üniversite öğrencisiyken evlendiği o zeki, şefkatli adamın

ışıltısını aradı. O suçluları kovalayacak, Greg ise çaresiz kurbanları savunacaktı. Sonra Greg, Washington'daki Brackman, Harvey ve Lowe'da bir iş almış ve çaresiz kurbanlar milyon dolarlık şirketlere dönüşmüştü. Hâlâ o sessizlik arında, gözlerinde nezaketin parıltısını görebilmişti. Bileğini daha sıkı tutmaya başlayarak dişlerini gıcırdattığında neredeyse sözlerine uymak üzereydi.

"Başka birini göndermelerini söyle yoksa bu ilişki burada biter."

Bileğini zorla ondan çekince tekrar tutmaya kalktı ama bu sefer Maggie çenesine yumruğu geçirdi. Greg'in gözleri şaşkın bir halde açıldı.

"Bir daha sakın böyle bir şey yapayım deme. Eğer bu gezi ilişkimizin bittiğini anlamına geliyorsa bil ki belki de çok uzun zaman önce bitmesi gerekiyordu."

Önünden hızlıca geçip ayaklarının onu taşıyabileceğini umarak ve gözlerindeki yanma hissini geçiştirerek yatak odasına gitti.

8. BÖLÜM

Pazar, 26 Ekim

Kaynayan çayından bir yudum alırken işte başlıyor diye düşündü.

İlk sayfanın başlığı *Omaha Journal* kadar saygın olmayan *National Enquirer*'a aitti. "Seri Katil Son Cinayeti ile Mezarından Gündemin Nabzını Tutuyor." Neredeyse dünkü haber başlığı kadar histerikti ama tabii ki bugünün pazar baskısı çok daha fazla okuyucunun ilgisini çekiyordu.

Haberi yine Christine Hamilton yazmıştı. Bu ismi "Günü Yaşamak" köşesinden hatırlıyordu. İyi de böyle bir haberi neden yeni birine, bir çömeze vermişlerdi ki?

Hızlıca sayfaları çevirerek olayın tamamını okumak için onuncu sayfadaki ilk köşeyi açtı. Tüm sayfa olayla ilgili yazılarla doluydu. Öldürülen çocuğun okul resmini de koymuşlardı. Yanında çocuğun bir hafta önce sabah gazetelerini dağıtırken bir anda ortadan kaybolmasıyla ilgili etraflıca yazılmış bir yazı vardı. Yazı, FBI'ın ve çocuğun annesinin hiç gelmeyen fidye notunu beklediklerini, en sonunda Şerif Morelli'nin cesedi nehir kenarındaki çalılarda bulduğunu söylüyordu.

Yazıya tekrar şöyle bir göz attı. Morelli? Hayır, bu Nicholas Morelli'ydi, Antonio değil. Ne güzel, diye düşündü, baba ve oğul aynı kaderi paylaşıyordu.

Yazı, altı yıl önce yine aynı küçük yerleşkede yaşayan üç çocuğun öldürüldüğü cinayetlerle şimdikiler arasındaki benzerliklere dikkat çekmişti. Çocukların nasıl boğularak öldüresiye bıçaklandığını, birkaç gün sonra farklı ağaçlık ve terk edilmiş alanlarda bulunduklarını anlatıyordu.

Yazıda detaylı bir bilgi yoktu, cesetlerin göğüslerinin nasıl bu kadar karmaşık bir şekilde yarıldığına dair bir şey de. Polis yine olayla ilgili kanıtları saklamayı mı planlıyordu? Başını sallayarak okumaya devam etti.

Biftek bıçağını kullanarak marmelattan alıp yanık İngiliz kekinin üzerine sürdü. Aptal tost makinası haftalardır doğru düzgün çalışmıyordu ama böyle kahvaltı yapmak bile mutfağa inerek diğerleriyle birlikte olmak için iyiydi. En azından odasında insanlarla kibar konuşma zorunluluğu olmadan kahvaltının ve sabah gazetesinin keyfini çıkarabiliyordu.

Oda, beyaz duvarları ve kereste döşemeleriyle oldukça sadeydi. İki kişilik küçük yatağı bir seksenlik boyuna güç bela yetiyordu. Bazı geceler ayaklarının yatak ucundan sarktığını fark ederdi. Birilerinin ona katılmasını pek arzu etmese de odaya küçük Formica üstlü masa ve iki sandalye eklemişti. Köşede ıvır zıvırları koymak için bulunan çekmecenin üstünde kilise üyelerinin birinden hediye olan ikinci el tost makinası vardı. Ayrıca çay yapmak için kullandığı bir su ısıtıcısı da bulunuyordu.

Komodinde en gösterişli eşyaları duruyordu, üzerinde tabanı melekler ve su perileri ile zevkli bir şekilde işlenmiş bir lamba vardı örneğin. Bu da azıcık dedektiflik maaşıyla kendine aldığı birkaç pahalı şeyden biriydi. Bu ve üç tane tablo... Tabii ki bu tabloların ancak kopyasını alabilecek

kadar para verebilmişti. Onları yatağının tam karşısına asmıştı, böylece bugünlerde zor olsa da, yatmaya giderken rahatça onları seyredebiliyordu. Bu olayın sarsıntısıyla önceki sakin hayatı kötü anılarla dolmaya başlamıştı. Odası basit ve gösterişsiz olsa da zamanı, artık sahip olmadığı belli bir rahatlık, kontrol ve yalnızlık vardı.

Saatine bakarak eliyle şöyle bir çenesini yokladı. Bugün tıraş olmasına gerek yoktu, bebek yüzü dün yaptığı tıraştan dolayı pürüzsüzdü. Ronald Jeffreys hakkındaki gülünç makalelere pek bakmak istemese de gazetesini bitirmek için zamanı vardı. Jeffreys çektiği ilgiyi hiçbir zaman hak etmemişti, ama hâlâ, ölümünden sonra bile ilgi odağıydı.

Kahvaltısını bitirerek masayı nemli bezle silmeye başladı, hızlı hareketleri sayesinde masada tek bir kırıntı bile bırakmamıştı. Küçük, kahverengi lekeli tuvalet lavabosundan üzerinde eski çamurlu halinden tamamen kurtularak tertemiz olmuş Nike'larını aldı. Keşke biraz daha sonra alsaydım diye düşündü. Eliyle hafifçe vurarak suyunu silkeledi ve uzun zaman önce tabak çanakçıdan aldığı el yapımı tabağını yıkamak için ayakkabılarını bir kenara koydu. Tabağıyla takım olan çay bardağını ve altlığını da kaynar suyla doldurdu. Nazikçe tek kullanımlık çay poşetini bardağına batırarak suyun amber rengine dönmesini bekledi ve sonra hızlıca poşeti çıkarak son damlasını da boşa harcamamak için iyice sıktı.

Sabah rutini tamamlanınca elleriyle dizinin üstüne eğilerek yatağının altından tahta bir kutu çıkardı. Kutuyu küçük masanın üzerine koyarak parmaklarını ince ince işlenmiş süslemelerinin üzerinde gezdirdi. Dikkatlice, Ro-

nald Jeffreys ile ilgili olanları atlayarak, gazete kupürlerini kesmeye başladı. Sonrasında katladığı kupürleri bazıları sararmaya başlayan diğer gazete kupürlerinin üstüne koydu. Kutuda başka neler var diye baktı: Bembeyaz keten bir giysi, iki mum ve küçük bir yağ kutusu. Kutudaki eşyalara baktıktan sonra, biftek bıçağındaki marmeladı yalayarak yavaşça çocuğun yumuşak pamuktan yapılmış iç çamaşırlarının üzerine koydu.

9. BÖLÜM

Timmy Hamilton, St. Margaret'in basamaklarından aceleyle inerken annesinin parmaklarını yüzünden çekmeye çalışıyordu. Geç kalması zaten yeterince kötüyken arkadaşlarının önünde annesinin böyle üzerine titremesi onu rahatsız etmişti.

"Hadi ama anne, herkes görüyor."

"Şurada yeni bir çürük mü olmuş?" Çenesinden tutarak çocuğun kafasını nazikçe yukarı kaldırdı.

"Futbol antrenmanına giderken Chad ile karşılaştım. Önemli bir şey değil." Daha büyük bir çürük varmış da saklamak istiyormuşçasına elini kalçasına koydu.

"Timmy, daha dikkatli olmalısın. Hemen yara bere oluyor vücudun. Herhalde oynamana izin verirken aklım başımda değildi o sıra."

Çantasını açarak içinde bir şeyler aramaya başladı.

"Geç kalacağım, on beş dakikam kaldı."

"Kayıt formunu alıp onaylattığını sanmıştım."

"Anne, zaten şimdiden geciktim."

"Tamam, tamam." Çantasını kapattı. "Peder Keller'a yarın elektronik posta atacağımı söylersin."

"Şimdi gidebilir miyim?"

"Evet."

"Çamaşırlarımın etiketini falan kontrol etmek istemediğine emin misin?"

"Seni fırlama seni." Gülümseyerek çocuğun poposuna bir şaplak indirdi.

Annesi gülümsediği zaman çok mutlu oluyordu çünkü babası evden ayrıldığı zamandan beri bu annesinin çok yapmadığı bir şeydi. Gülümsediğinde yüzündeki çizgiler yumuşuyor, yanaklarındaki gamzeler belirginleşiyordu. Özellikle yeni ipeksi, sarı saçlarıyla tanıdığı en güzel kadın haline geliyordu. Dördüncü sınıftaki öğretmeni Bayan Roberts'tan bile neredeyse daha güzel hale geliyordu. Ama Bayan Roberts geçen sene onunla birlikteydi, bu sene Bay Stedman vardı ve henüz ekim ayında olmalarına rağmen Timmy beşinci sınıftan nefret etmişti. Futbol antrenmanları için yaşıyordu; futbol antrenmanları ve Peder Keller ile ekmek ve şarap ayini yapmak.

Temmuz ayında annesi yaz tatilini yarıda keserek onu kilisenin kampına gönderdiğinde çok sinirlenmişti. Ama Peder Keller bu kampı eğlenceli hale getiriyordu. Gerçekten çok güzel bir tatil olmuştu onun için, babasını bile eskisi kadar sık özlemiyordu. Hepsinden öte Peder Keller ona sunak oğlanlarından biri olmayı teklif etmişti. Annesiyle birlikte St. Margaret'a bahardan beri üye olmasına rağmen Timmy, Peder Keller'ın sunak oğlanlarının elit bir grup olduğunu ve özenle seçilerek özel hediyeler aldıklarını da biliyordu, yaklaşan kamp gibi hediyeler.

Timmy, kilisenin girişine açılan işlemeli kapıyı vurdu. Kimse yanıt vermeyince içeriye girmeden yavaşça kapı aralığından içeriye göz attı. Kendi boyunda bir papaz cüppesinin dolapta durduğunu görünce onu askıdan alarak gecikmesine bir özür olarak papaza götürmeye karar verdi. Ceketini sandalyeye koyarken yandaki sandalyede

sessizce dizinin üstüne çökmüş olan rahibi görünce ürktü. Sandalyenin demir arkalığı Timmy'ye dönüktü ama Peder Keller'ın yakasının üzerine dökülen koyu dalgalı saçlarından onu rahatça tanımıştı. Dizlerinin üstünde olsa da ince uzun bedeni sandalyenin boyunu aşıyordu. Timmy'nin ceketi sandalyeye koyarken neredeyse ona çarpacaktı ama rahip sessiz ve kıpırtısız duruyordu.

Timmy rahibe bakarak onun kıpırdamasını, hareket etmesini hatta nefes almasını umarak nefesini tuttu. En sonunda rahip istavroz çıkarmak için dirseğini hareket ettirdi. Pek çaba harcamadan doğrularak Timmy'ye döndü ve ceketini alarak dikkatlice sandalyenin koluna koydu.

"Annen pazar günü giymeye ayırdığın kıyafetlerle dolaştığını biliyor mu?" diye sorarak gülümsedi.

"Üzgünüm, Peder. Geldiğimde sizi fark etmedim. Geciktiğim için özür dilerim."

"Sorun değil. Daha çok zamanımız var," diyerek Timmy'nin saçlarını okşadı. Bu hareketi bir zamanlar babası da yapıyordu.

İlk zamanlar Timmy, Peder Keller ona dokunduğunda kendini rahatsız hissediyordu. Şimdiyse rahatsızlıktan ziyade bu hareket ona güven veriyordu. Bunu şu an yüksek sesle ifade edemese de Peder Keller'i babasından çok daha fazla seviyordu. Peder Keller hiç sesini yükseltmiyordu, aksine sesi yumuşak, rahatlatıcı ve güçlü çıkıyordu. Büyük elleri seveceği zaman hafif ve nazik bir şekilde insanın tenini okşuyor, eli asla vurmak için kalkmıyordu. Peder Keller onunla konuşurken Timmy, kendini onun hayatındaki en önemli insan gibi hissediyordu. Kendini özel hissediyor, buna karşılık, bazı ekmek ve şarap ayininde karışıklık

yaşasa da, onu mutlu etmek istiyordu. Geçen pazar Timmy sunağa suyu getirmiş ama şarabı getirmeyi unutmuştu. Bu hatası üzerine Peder Keller sadece gülümsemiş ve ona ne yapması gerektiğini fısıldayarak anlatmıştı. Üstelik dediklerini yapmasını sabırla beklemişti.

Peder Keller hayatının çoğunu üçü bir aileyken bile alışarak geçiren babası gibi kesinlikle değildi. Bazen cumartesi günleri parktaki çocuklarla birlikte futbol oynamaya gelerek kendine çalım atılmasına, diğer çocuklar gibi çamurlanmasına izin verirdi. Kamptayken ailelerin yasaklayacağı türden kanlı hayalet öyküleri anlatırdı. Ekmek şarap ayininden sonra bazen Peder Keller beyzbol kartlarını değiş tokuş ederdi. Gerçekten çok iyi biriydi ve babası Peder Keller gibi çok yönlü bir adam olmaktan kesinlikle uzaktı.

Timmy, Peder Keller'ın kıyafetlerini giymesini bekledi. Rahip uzun aynadaki görüntüsünü inceledikten sonra Timmy'ye döndü.

"Hazır mısın?"

"Evet, Peder," diyerek sunağa çıkan küçük koridora doğru giderken Peder'i takip etmeye başladı.

Timmy, rahibin uzun kara cüppesinin altından parlayan beyaz Nike'larını görünce gülümsemekten kendini alamadı.

10. BÖLÜM

Platte Şehri Maggie'ye Mayberry'nin hayali görüntüsünü hatırlatıyordu. Küçük şehirlerin cazibesini hiçbir zaman anlayamamıştı. Bir şehrin hem tuhaf hem de cana yakın olması oranın hem sıkıcı hem de gürültülü olması demekti. Küçük şehirlerdeki görevleri ona tuhaf fikirler verir ve sinirlerini zıplatırdı. "Nasılsın?" ve "Günaydın" ile başlayan yapmacık samimiyetten de nefret ediyordu. Bir anda insanı geren ama tanıdık gelen taksilerin korna seslerini ve altı şeritli trafiği özlediğini fark etti. Daha da kötüsü Big Fred's gibi yerlerden Çin yemeği ısmarlayacak ve marketlerin otomatlarından kapuçino adı altında suya benzer bir şey alacak olmasıydı.

Yalnız itiraf etmek gerekirdi ki Omaha yolunun manzarası oldukça güzeldi. Platte Nehri boyunca uzanan manzara, insana huzur veriyordu. Yemyeşil uzanan bitki örtüsünün kokusu ve sicim gibi yağan akan yağmur havayı, insanı çıldırtan güzellikte bir aromayla dolduruyordu. Hava soğuk olmasına rağmen arabanın penceresini araladı.

Üzerinden bir jet geçerken Maggie patinaj yaparak kavşakta durdu. Ani fren sesi arabayı sarsmış ve sessiz sokaklarda yankılanan bir gürleme sesi bırakmıştı. Stratejik Hava Üssü'nün on belki de on beş kilometre ötede olduğunu hatırlamıştı. Evet, belki de Platte Şehri de tanıdık seslere sahipti.

Bilerek merkeze inen yolu uzatmaya karar vermişti. Şöyle bir gezinti yapması birkaç dakika sürerdi, hem böylece buranın yerlisi hakkında biraz fikir sahibi olurdu. Köşede Pizza Hut vardı. Sokağın karşısında tabii ki bir market ve yeni açılmış bir McDonald's duruyordu. Altın rengi amblemi kilometrelerce uzaklıktan bile görünüyor, uzun açısından sadece tahıl ambarı ve kilisenin sivri kulesi ile yarışıyordu.

Kilisenin sivri demir hacı birkaç saniyede gökyüzünde toplanan kalın bulut kütlesini deliyordu. Kilisenin otoparkı, Maggie'yi trafik sıkışıklığının ortasında bırakarak, kiliseden çıkan ve ağır ağır ilerleyen araçların ayrılmasıyla boşalmaya başlamıştı. Arabalar birbirine yol verirken aracında oturarak sabırlı bir şekilde trafiğin açılmasını bekledi. Yok, araçlar çok organize bir halde ilerliyordu. Trafik sıkışıklığını bile mahvedecek bir düzendi bu.

Maggie önde bir yer bekledikten sonra kiraladığı Ford'u tekerleklerin çıkardığı tiz sesle aksi yöne hızlıca çevirdi. Kafalar ona doğru dönerken sümüklüböcek yavaşlığındaki sürü durup Maggie'nin ters yöne giden aracına doğru baktı. Dikiz aynasından bakarken hiçbir aracın onu takip etmediğini fark etti, hoş, takip eden olsaydı şaşardı.

Nebraska Turizm'in internet sitesinden edindiği bilgiye göre Platte Şehri (nüfus 3,500) Omaha'da (otuz kilometre kuzeydoğuda) ve Lincoln'de (kırk beş kilometre güneybatıda) çalışanlar için gelişmekte olan bir bölgeydi. Bu da yakın bölgede endüstriyel anlamda bir etkinlik olmamasına karşın güzel, etkileyici bir şekilde tasarlanmış -çoğu yeni yapılan- evleri ve çevreyi açıklıyordu.

Küçük dükkânlar şehir merkezi boyunca uzanmıştı:

Postane, Wanda'nın Yeri, sinema salonu, Sanat Evi adında bir yer, küçük bir manav ve evet, eczane ile büfe. Bazı dükkânların üstünde parlak kırmızı bir tente vardı. Diğerlerinde içinde sardunyaların daha yeni yeni açmakta olduğu çiçek saksıları bulunuyordu. Meydanın ortasında diğer yapıları gölgede bırakan kırmızı kiremitli adliye sarayı yükseliyordu. Onurun maddiyattan daha önde geldiği bir dönemde yapılan binanın ön cephesi Nebraska'nın geçmişiyle ilgili detaylı kabartmalarla süslenmişti- adalet terazisi ile birbirinden ayrılan yük vagonları ve sabanlar...

Bütün bina gösterişli bir biçimde yeni boyanmış siyah demirle çevrelenmişti Adliye sarayı alanın sadece yarısını kaplıyordu. Arnavut kaldırımlı yürüyüş yolu, bronzdan yapılma heykeller, mermer bir fıskiye, banklar ve eski tarz sokak lambası geri kalan alanı insanların dinlenmeye geleceği bir bahçeye dönüştürüyordu. Maggie'yi en çok etkileyen şey, kıvrılarak ilerleyen Arnavut kaldırımında tek bir çöpün bile olmamasıydı. Kutsal yerde ne bir hamburger paketi ne de plastik bardak çöpü vardı. Onun yerine yolu altın ve kırmızı renkleriyle büyük akçaağaç ve çınarlar süslüyordu.

Adliye sarayının lobisinde Maggie'nin topuk sesleri yankılanıyordu. İçeride güvenlik görevlisi hatta danışma bile yoktu. Kapı yanlarındaki isimlikleri takip etmeye başladı. Birkaç mahkeme salonu ve bölge hapishanesi ile birlikte şerifin odası üçüncü kattaydı.

Asansörü geçerek avluyu kuşbakışı gösteren dönen merdivenlerden yukarı çıkmaya başladı. Üstüne çok para harcanmış beyaz ve gri renkleri mermer merdiven boşluğunu ve döşemeyi kaplıyordu. Metalden yapılma parlak

pirinç rengi meşe, tırabzan ve kapı aralığını süslüyordu. Bu sırada kendini parmak ucunda yürürken yakaladı.

Şerifin ofisi yeni koyulmuş kahve ve arka odaların birinden gelen fotokopi makinasının vızıltısına rağmen boş görünüyordu. Saat on bir buçuktu. Maggie saatinin hâlâ batı zaman dilimine göre ayarlanmış olduğunu fark etti. Güneye bakan pencereye doğru yürürken saatini bulunduğu zaman dilimine göre ayarladı. Kalın, kara bulutlar güneş ışığını ve mavi gökyüzünü saklıyordu. Aşağıda sokak sakin gözüküyordu. Pazar kıyafetlerini giymiş birkaç müşteri Wanda's Diner'dan çıkıyordu. Tiyatro binasının arkasında ise kısa, gri saçlı bir adam küçük çöp poşetini kocaman bir çöp kovasına atıyordu.

Daha öğlen olmamasına rağmen şimdiden yorulmuştu. Greg ile kavgasından yorgun düşerek Albert Stucky'nin görüntülerini zihninden kovalamaya çalıştığı uykusuz bir gece daha geçirmişti. Uçmaktan nefret ediyordu, metrelerce yükseklikte olmanın hiçbir şekilde rahat bir yanı yoktu.

Bu hali fazla kontrollü olmak demekti, annesi her zaman bunu ona her zaman hatırlatırdı.

"Boş ver, Maggiecik. Yirmi dört saat boyunca kontrol manyağı olmazsın."

Bunu söyleyen yirmi yıllık terapiden sonra hâlâ oto kontrolden bihaber bir kadındı. Eşinin ölümünü her cuma gecesini şişenin dibini bularak geçiren ve ona içki ısmarlayan her yabancıyı eve getiren bir kadın... Bu böyle, getirdiği adamlardan biri üçlü olarak- anne, çocuk ve kendisi- kalmayı teklif ettiğinde adamları eve getirmeyi bırakarak motel odalarında buluşmaya karar vermesine kadar devam etti. Annesi on iki yaşındaki kızını başkasıyla paylaş-

maktan iğrendiği kadar üçlü durumda olmaktan gözü de korkuyordu.

Maggie, gerginlikle kasılmış boynunu ovaladı -annesini düşünmesi kolayca strese girmesine neden oluyordu. İlk önce kalacağı oteli görerek hemen buraya gelmeden bir şeyler atıştırsaydım diye de düşündü. Ama olayı incelemeye hazırdı, uçaktaki saatlerini Ronald Jeffreys hakkındaki detayları düşünerek geçirmişti. Son cinayet Jeffreys'in tarzına benziyordu, çocuğun göğsünün X şeklinde kesilişine kadar. Taklitler heyecanı yüksek tutmak için genelde en küçük ayrıntısına kadar aslına uygun olurdu. Bu da onları bazen orijinal katillerden daha tehlikeli yapıyor, bu tehlike hali de hata yapma olasılıklarını artırıyordu.

"Yardım edebilir miyim?"

Maggie sesi duyunca irkilerek sese doğru döndü. Bir anda ortaya çıkan genç kadın, Maggie'nin şerifin ofisinde çalışmasını beklediği türden biri değildi. Upuzun saçları sıkıca toplu, el örmesi kısa eteği vücuduna yapışıktı ofiste çalışan birinden çok erkek arkadaşıyla çıkmaya giden bir yeniyetmeye benziyordu.

"Şerif Nicholas Morelli'yi görmeye geldim."

Kadın, arka odaları kollamak istercesine kapı aralığında durarak Maggie'yi şüpheyle süzmeye başladı. Maggie, çekici hatlarını saklayan ve zaman zaman otoriter havasına ihanet eden lacivert spor ceketi ve pantolonunun kendisini resmi gösterdiğini biliyordu. Kariyerinin başlarında dikkat çeken ani ve zaman zaman sinirli tavırları ince yapısını telafi ediyordu. Bir altmış beşlik boy ve elli kiloyla çalıştığı yerin fiziki şartlarını ancak yerine getirebiliyordu.

"Nick şu an burada değil." Kadının sesi, Maggie'ye

daha fazla bilgi vermeyeceğini işaret ediyordu. "Geleceğinizi biliyor muydu?" Kadın otoritesini iyice hissettirmek için kollarını çaprazlayarak sırtını iyice dikleştirdi.

Maggie yine etrafa bakınarak soruyu önemsemediğini kadına belli etti. "Ona ulaşabilmemiz mümkün mü?" Üstünde seksenlerden kalma aranıyor ilanı, Cadılar Bayramı dansı broşürü ve 1990 malı bir Ford'un satış reklamının bulunduğu panoya bakarak onunla ilgilenmiyormuş gibi görünüyordu.

"Bakın bayan, kabalık etmek istemem ama," genç kadın bunu derken bir anda kendinden emin duruşunu kaybetmişti. "Nick... Şerif Morelli ile ne tam olarak ne konuşmanız gerekiyordu?" Maggie, şimdi dudak kenarlarındaki ve gözlerindeki kırışıklıkları belirginleşerek daha yaşlı gözüken kadına tekrar baktı. Beş santimlik sivri topuklarının üzerinde sendeleyerek alt dudağını yiyordu.

Maggie ceketinin cebinden kimliğini çıkarmaya hazırlanıyordu ki iki adam gürültülü bir şekilde ön kapıdan geldi. Daha yaşlı olan kahverengi bir üniforma ile kusursuzca ütülenmiş bir pantolon giyiyor ve boynunu sıkıca kavrayan bir kravat takıyordu. Siyah saçları kulağının arkasında yakasına doğru kıvır kıvır dökülüyor, dağınık ya da yerinden fırlamış bir saç teli bile gözükmüyordu. Bu adamın aksine diğer genç olan, terle ıslanmış bir tişört, şort ve koşu ayakkabısı giymişti. Koyu kahverengi saçları kısa olsa da dağınık bir şekilde yer yer alnına ıslak taneler halinde düşmüştü. Dağınık görünmesine rağmen yakışıklıydı ve kesinlikle uzun kol kasları, ince güçlü bilekleri ve geniş omuzlarıyla şekilli bir vücudu vardı. Maggie bir anda bu ayrıntıları fark edince kendinden korktu.

İkisi de Maggie'yi görür görmez sustu. Gözleri Maggie'den kapı ağzında öfkeyle bekleyen genç kadına doğru kayarken odaya hâlâ sessizlik hâkimdi.

"Merhaba, Lucy. Her şey yolunda mı?" Diğerinden daha genç duran adamın gözleri Maggie'nin vücudunda dolaşmaya başladı. Gözleri birbirine kavuşunca, Maggie'yi onaylamak istercesine gülümsedi.

"Sadece bu bayanın ne istediğini-"

"Buraya Şerif Morelli'yi görmeye geldim," diyerek Maggie araya girdi. Vergi denetçisi muamelesi görmekten sıkılmıştı.

"Neden kendisiyle görüşmek istiyorsunuz?" Sorgulama sırası şerif yardımcısına gelmişti, alnı sorularla kırışmış, duruşu telaştan gerilmişti.

Maggie parmaklarını saçlarında gezdirerek sabırsızlığını sinire dönmeden yatıştırmaya çalışıyordu. Kimliğini çıkararak onlara uzattı. "FBI'danım."

"Siz Özel Ajan O'Dell misiniz?" Genç adam şaşırmıştan çok utanmışa benziyordu.

"Evet, benim."

"Yaşananlar için sizden özür dilerim." Elini tişörtüne silerek Maggie'ye uzattı. "Ben Nick Morrelli."

Şaşkınlık halinin kendi yüzünde de belirdiğinden emindi çünkü Morelli onun tepkisine gülmüştü. Maggie, Nick Morelli'ye benzemeyen yeterince fazla küçük bölge şerifiyle çalışmıştı. Görünüşü ve çekiciliği kibrini örten birine, daha çok profesyonel bir atlete benziyordu. Gök mavisi gözlerini yanık teni ve koyu renk saçları arasında fark etmemek imkânsızdı. Tokalaşması bir kadınla el sıkışırken olması gereken nezakete sahip değildi ancak gözleri Mag-

gie'nin gözlerini yakaladığında ona odadaki tek insanmış havasını vermişti. Bu bakışlar şüphesiz ki kadınlara attığı türdendi.

"Bu Şerif Yardımcısı Eddie Gillick, sanırım Lucy Burton ile de tanıştınız. Gerçekten çok özür dilerim. Bu aralar sinirlerimiz biraz gergin. Çok uzun geceler geçirdik, bir sürü haberci de etrafta dolanıyordu."

"Belli, çok değişik bir kılık değiştirme yönteminiz var." Bu sefer Maggie, Morelli'nin kendisine yaptığı gibi vücudunu baştan aşağı süzmeye başladı. Göz göze geldiklerinde, Morelli'nin kibrini utangaç bir parıltı almıştı.

"Aslında Omaha'dan yeni döndüm. Yardım için düzenlenen bir koşudaydım." Rahatsız bir şekilde açıklamaya devam etmek istiyor, yapmaması gereken bir şey yapmış da yakalanmış gibi davranıyordu. Ağırlığını bir sol, bir sağ ayağına verip duruyordu. "Amerikan Akciğer Birliği'ne para toplayan bir kuruluş... Belki de Amerikan Kalp Birliği'ydi. Tam hatırlamıyorum. Neyse, bu iyi bir bahane olmalı."

"Açıklama yapmanıza gerek yok, Şerif Morelli," demesine rağmen burada bekleniyor olmasına memnun olmuştu.

Tuhaf bir sessizlikten sonra Şerif Yardımcısı Gillick boğazını temizledi. "Yola çıkmam lazım." Bu sefer Maggie'ye gülümsedi. "Sizinle tanıştığıma memnun oldum, Bayan O'Dell."

"Ajan O'Dell," diyerek Morelli onu düzeltti.

"Evet, affedersiniz." Düzeltmeden dolayı eli ayağına dolaşan şerif yardımcısı artık gitmeyi iple çekiyordu.

"Eminim, yine görüşeceğiz," Maggie böyle diyerek heyecanını daha da katlamıştı.

"Lucy, taze kahve kokusu mu alıyorum?" diye sordu Morelli çocuksu bir gülümsemeyle.

"Daha sabah yapmıştım, şimdi getiririm." Lucy'nin sesi şimdi tatlı, daha kadınsı bir oktavla çıkıyordu.

Maggie genç kadının sert ve otoriter halinden, yakışıklı şerife kahve almaya giderken kalçalarını hafifçe sallayarak ilerleyen haline bakarak kendi kendine gülümsedi.

"Siz de bir fincan kahve alır mısınız Ajan O'Dell?" diye Maggie'ye gülümserken Lucy dönerek rahatsız olduğunu belirten bir bakış attı.

"Krema ya da şeker?"

"Sağ olun, almayayım."

"Onun yerine Pepsi içer misiniz?" diye onu memnun etmeye çalışarak sordu.

"Evet, bu daha iyi olur." Belki de şeker, boş karnını doyurmaya yardımcı olurdu.

"Kahveyi boş ver, Lucy. İki kutu Pepsi getir bize lütfen."

Lucy, Maggie'ye dik dik bakarken yüzündeki heyecan gitmiş, yerini küçümseme dolu bir ifade almıştı. Geri dönerek odadan çıktıktan sonra topuklarının sesi koridor boyunca yankılanmaya başlamıştı.

Odada ikisi kalmış, Morelli üşümüş gibi kollarını bağlamıştı. Rahatsız gözüküyor ve Maggie bunun nedenini biliyordu. Belki de buraya gelmeden önce telefonla haber vermesi gerekirdi. Böyle prosedür gerektiren şeylerde iyi olmamasına rağmen Nebraska Platte Şehri'nde bunun gerekli olduğunu fark etti.

"Neredeyse kırk sekiz saati iş başında geçirdikten sonra bugün ara verelim dedik." Yine ortada olmayışının nedenini ve binadaki sessizliği açıklamaya çalışıyordu. "Bugün pazar olduğu için yarına kadar gelmezsiniz diye düşünmüştüm."

Maggie kendini acaba Morelli bu göreve atandı mı yoksa seçildi mi diye düşünürken buldu. İki durumda da çocuksu çekiciliği muhtemelen yeteneklerinin önüne geçiyordu.

"Üstlerim bu durumda zamanlamanın önemli olabileceğini üstü kapalı bir şekilde belirttiler. Cesedi incelemem için saklıyorsunuz hâlâ, değil mi?"

"Evet, tabii ki... O..." Morelli, tüyleri diken diken olmuş yüzünde elini dolaştırdı. Maggie kusursuz çenesinde parlayan beyazlaşıp büzülmüş küçük bir yara izi fark etti. "Hastanenin morgunu kullanıyoruz." Parmaklarıyla gözünü ovuşturdu. Maggie yaptığı hareketin basit bir yorgunluk mu yoksa muhtemelen geceleri onu saran görüntüleri uzaklaştırmak için yaptığı bir hareket mi olduğunu merak etti. Raporda Morelli'nin cesedi bulan kişi olduğu yazıyordu.

"Eğer isterseniz sizi oraya götürebilirim," diye ekledi.

"Teşekkürler, oraya daha sonra gitmem gerekecek. Ama önce beni başka bir yere götürmenizi istiyorum."

"Tabii, muhtemelen yerinize yerleşmek istersiniz. Şehirde mi kalıyorsunuz?"

"Aslında bunu kast etmemiştim. Olay yerini görmek istiyorum." Morelli'nin yüzünün yavaş yavaş sararmasını seyretti. "Bana cesedi bulduğunuz yeri gösterin."

11. BÖLÜM

Çalılıklarla kaplı yol, parçalanmış çimenlere ve çentikli olukların bulunduğu yere varıyordu. Üzerinden defalarca geçildiği için tekerlek izleri birbirine geçmiş, çamura bulanmıştı.

"Herhalde hiç kimse buradaki trafiğin kanıtları yok edeceğini düşünmemiş?"

Nick, Ajan O'Dell'e sert bir şekilde baktı. Artık hatalarının yüzüne vurulmasından bıkmıştı.

"Cesedi bulduğumuzda en az iki araç daha olay yerine geliyordu. Evet, araçların katilin izlerini mahvettiğini fark ettik."

Cipi çamurun en fena yerinden çıkarmaya çalışırken Maggie'ye tekrar baktı. Olgun davranmaya çalışsa da onun ancak yirmilerinin sonunda ya da otuzlu yaşlarının başında olduğunu tahmin ediyordu; uzman olmak için çok gençti. Tavırları soğuktu, ani tepkiler veriyordu ama çok çekici bir kadındı. Normal şartlar altında tüm çekiciliğini ortaya koymak için elinden geleni yapmaya hazır olurdu. Ama Tanrım, bu kadında kendini bunalıma sürükleyen bir hava vardı. Öyle özgüvenli ve kendinden emin bir duruşu vardı ki. Ne yaptığını bilen tavrı kendi eksiklerini yüzüne vuruyordu. Bu çok rezil bir şeydi.

Cip, ağaçların sıralandığı alanda silkinerek durunca birden olay gecesindeki mide bulantısı Nick'i vurdu. Başı

da dönmeye başlayınca çok şaşırdı. Bu durum giderek utanç verici bir hale geliyordu. Metalin birbirine değen sesini duyunca O'Dell'in araba kulpunu açmaya çalıştığını fark etti.

"Bekle, kapı sıkışmış. Dur, halledeyim." Hiç düşünmeden oturduğu yerden ona doğru uzandı. Kadına doğru eğilerek, yüzünün tehlikeli bir şekilde ona değdiğini fark etmeden önce eli kapı koluna uzanmıştı. Maggie ona değmemek için kendini iyice oturduğu yere gömmüştü. Nick, hemen işini halledip elini çekerek kendi yerine döndü.

"Dışarıdan açacağım."

"İyi fikir."

Cipin dışındayken Nick, kendi kendine kızmaya başladı. Ne kadar saçma bir şey yapıyordu. Hiç de profesyonel bir yaklaşım değildi. Ona taktıkları playboy şerif ismini doğruluyordu resmen.

Cipin diğer tarafına geçti. Ofisteyken hızlı bir duş alarak kot pantolonunu giymiş ve koşu ayakkabıları yerine olay gecesi giydiği botlarını giymişti. Kuru çamur hâlâ pahalı deriye yapışıktı. Yere basar basmaz ayakkabıları yine balçıkla bulanmıştı. Gri bulutlar toplanmaya, her an yağmur dökmeye hazır gibiydi ki bu da çamurun ileriki günlerde de yerde kalacağını gösteriyordu.

Cipin kapısı dışarıdan kolayca açıldı. Acaba O'Dell, sırf ona yaklaşabilmek için aptalca bir oyun oynadığını mı düşünmüştü? Önemli değildi. İçinden bir ses kadının, Nick'te ne kadar kaldıysa, cazibeye bağışık olduğunu söylüyordu.

"Bekle," diyerek onu tekrar durdurdu. "Burada yedek botlar olacaktı." Kapıdan içeri uzanarak bir an havada

durup yine yaptığı hareketin uygunsuzluğunu düşündü. Gözlerine bakmayarak başka tarafa gidip uygun bir uzaklığa geçmesini bekledi. Sonra koltuğa uzandı. Neyse ki lastik ayakkabılar kol uzaklığındaydı.

"Bunlar gerekli mi?" Hareket edecek olmasına engelmiş gibi siyah botlara baktı.

"Bu çamurda normal ayakkabıyla bir yere gidilmez. Nehrin kenarı daha kötüdür."

Ayakkabısının bağlarını çözmeye başlamıştı bile. Botları kadına vererek diğer ayakkabı bağını çözmeye devam ederken kadının pahalı deri ayakkabılarını çıkarması bütün dikkatini dağıttı. Sadece şeffaf çoraplarının içinde küçük ayakları ince ve narin gözüküyordu. Ayaklarına göre büyük olan botları giyerken kadını seyretmeye devam etti. Bot ayaklarını yutmuştu, hatta pantolonunun paçalarını içine soksa da kocaman plastik botlar pek de ayağında duracak gibi değildi.

Çamurun içinde yürürken tuhaf ayakkabılarına ve kısa adımlarına rağmen ona yetişebilmesinden etkilenmişti. Olay yeri hâlâ ağaçlarda asılı duran sarı kordonla çevriliydi. Çevrilmiş alan dağınıktı, çimler hafif bir rüzgârla sallanıyor ve rüzgâr sertleştikçe üstlerinde bulutlar toplanıyordu. Nick ceketinin yakasını kaldırmıştı. Saçları hâlâ nemliydi ve sırtını bir titreme sarmıştı. Sadece yün bir ceket ve ona uygun bir pantolon giyen O'Dell'e baktı. Ceketinin önünü iliklemişti ama keskin soğuktan etkilendiğine dair başka bir işaret yoktu.

Nick sanki küçük ceset hâlâ orada yatıyormuş gibi Adımlarına dikkat ediyordu. Yere çömelerek uzun çalıları inceleyip bir parmak çamuru alıp kokladı. Nick, keskin

ekşi kokusunu hatırlayarak yüzünü buruşturdu. Vücudunu pis kokuyu çıkarana kadar ovaladığı için teni hâlâ sertti.

O'Dell doğrularak nehre baktı. Nehir kenarı birkaç metre ötedeydi. Yükselen büyük dalgalar kabararak nehir kenarına çarpıyordu.

"Madalyonu nerede buldunuz?" diye ona bakmadan sordu.

Madalyonu buldukları yere doğru ilerleyerek yardımcılarından birinin koyduğu beyaz direği gösterdi. "Burada," diyerek çamurun içinde zar zor gözüken plastik izi işaret etti.

Gösterdiği noktaya baktıktan sonra çocuğun cesedinin bulunduğu yere baktı. Aralarında sadece birkaç metre vardı.

"Annesi madalyonun çocuğa ait olduğunu onayladı," diye açıkladı Nick. Hâlâ, Laura Alverez madalyonu geri almak için yalvardığında vermediği için çok pişmandı. "Zincir kırılmıştı. Boğuşurlarken kopmuş olmalı."

"Tabii aralarında bir boğuşma olduysa."

"Pardon?" Bir açıklama bekleyerek bakmasına rağmen Maggie elindeki küçük metreyle dizlerinin üzerinde işaret ve ezilmiş çimlerin arasını ölçüyordu.

"Bir boğuşma yaşanmamış," diye sakince yineleyerek ayağa kalkıp pantolonuna bulaşan yaprakları ve çamuru temizledi.

"Nereden anladın?" Onun bu gerçekçi hali canını sıkmıştı. Sadece birkaç dakikadır burada olmasına rağmen her şeyi çözmüş gibi duruyordu.

"Ayağın takıldığında buraya düştün, değil mi?" Ezilmiş çimleri ve üzeri çentik çentik olmuş çamuru işaret etti.

Nick yüzünü buruşturdu. Raporunda bile bunu yazması kötü bir şeydi. "Doğru," diyerek kabul etti.

"Çevredeki ayak izleri de belli ki senin adamlarına ait."

"Ve FBI'a," diyerek Nick, kadın böyle detaylarla ilgilenmemesine rağmen savunmaya geçti. "Çocuk kaçırma olup olmadığını anlayana kadar görevlerine devam ettiler."

"Burası ve cesedin bulunduğu yer hariç ayak izi veya boğuşma durumu yok. Cesedi bulduğunuzda elleri ve ayakları bağlı mıydı?"

"Evet, arkadan bağlıydı."

"Bence buraya geldiklerinde çocuk böyleymiş. Adli tabibin ölüm yeri ve zamanı hakkında bir tahmini var mı?" Küçük bir not defteri çıkararak detayları not almaya başladı.

"Biz bulmadan önce muhtemelen yirmi saatten daha da az bir süre zarfında, burada öldürülmüş." Yine midesi bulanmaya başlamıştı. Ölü çocuğun görüntülerini zihninden atabilecek miydi çok merak ediyordu. O kocaman açılmış, gökyüzüne bakan masum gözler...

"Kurban ne zaman kaybolmuş?"

"Geçen pazar günü erken saatlerde... Bir çite dayanmış bisikletini ve taşıdığı bir çanta dolusu gazeteyi bulduk. Henüz işine başlamamıştı."

"Yani kurban neredeyse üç gün boyunca katilin elindeymiş."

"Tanrım," diye fısıldayan Nick başını salladı. Kaçırılma ve cinayet arasındaki zamanı hiç düşünmemişti. Emin oldukları tek şey çocuğun babası veya bir fidyeci tarafın-

dan kaçırılmış olduğuydu. Nick, çocuğun iyi incelendiğine inanmıştı.

"O zaman zincir nasıl kırılmış?" Nick çocuğun işkenceye uğramış olması dışındaki ihtimalleri düşünmeye çalıştı.

"Emin değilim. Belki bu katilin işidir. Gümüş bir haçtı, değil mi?" Nick'e onay beklercesine baktı. Nick sadece başını sallayarak rapordaki detayları nasıl da aklına kazımış olduğuna hayret etti. Maggie yüksek sesle düşünmeye devam etti. "Belki katil sadece kolyeye bir göz atmak istedi. Belki de çocuk onu taşıyorken yapmak istediklerini rahatça yapamıyordu. Haçın dini bir önem taşıması bir çeşit koruma yöntemi aynı zamanda. Belki de katil bunu bilecek kadar dini duygular taşıyan bir insan ve bu yüzden rahatsız oldu."

"Dini bütün bir katil? Harika."

"Başka ne deliliniz var?"

"Delil mi?"

"Başka deliller; başka nesneler, yırtılmış ip veya kumaş parçası? FBI tüm tekerlek izlerini tetkik edebilmiş mi?"

Yine tekerlek izleri... Daha ne kadar eline yüzüne bulaştırdığı bir şey böyle hatırlatılmaya devam edecekti?

"Ayak izi bulduk."

Maggie ona baktığında yüzünde sabırsızlığın izlerini gördü.

"Ayak izi mi? Üzgünüm şerif, şüpheci gözükmek istemem ama nasıl ayak izi bulmuş olabilirsiniz? Söylediğime baktığınız zaman burada binlerce ayak izi olduğunu anlarsınız." Elini çamurun içinde gözüken ayakkabı izle-

rine doğru salladı. "Ayak izlerinin adamlarınızdan veya FBI'dan olmadığını nasıl anlayacaksınız?"

"Çünkü hiçbirimiz burada çıplak ayakla dolaşmadık." Cevap beklemeden nehre doğru ilerledi. Nehir kenarına doğru ilerlerken botları kayınca bir ağaç dalına tutundu. Yan tarafına baktığında O'Dell'in yanına gelmiş olduğunu gördü.

"Burada." Çamurda kalan alçı tozunun üstünde parıldayan ayak izlerini işaret etti.

"Bunların katile ait olup olmadığını garanti edemezsiniz."

"Burada ayakkabısız dolaşacak kadar çatlak olan başka kim var?"

Aynı dalı tutarak Nick'in yanına geldi.

"Elimi tutabilir misin?" Elini uzatınca Nick, onu tutarken suya kaymasına engel olmak için eğildi.

Elleri yumuşak ve küçük olmasına rağmen elini güçlü bir şekilde sıkmıştı. Ceketi açılınca Nick yüzünü başka tarafa çevirdi. Tanrım, kesinlikle bir FBI ajanı gibi değildi.

Birkaç saniye sonra dengesini bulunca hemen elini çekti. Sert yüzeye çıkınca defterine not almaya başladı. Birden Nick, keşke şu an başka bir yerde olsaydım diye düşündü. Geçen kırk sekiz saat onu çok yormuştu. Bu sabah katıldığı on kilometrelik koşu yüzünden baldırları ağrıyordu. Şimdi kendini yine yetersiz hissediyordu ve Danny Alverez'in beyaz bedeni, gökyüzüne doğru bakan kocaman açılmış gözleri aklına geldikçe mide bulantısı yine başlıyordu. Bir sürü kaz üzerlerinden geçerken *honk honk* diye sesler çıkarıyordu. Nick, acaba Danny'nin en son gördüğü şey bu kazlar mıydı diye düşündü. Umuyorum böyle hu-

zurlu ve tanıdık bir şeydir diye de aklından geçirdi.

"Kesik izleri ve göğsünün oyulma şekli Jeffreys'in işlediği cinayetlere benziyor," diyerek dikkatini O'Dell'e vermeye çalıştı. "Bu olayı nasıl öğrendiler ki?"

"Yeni infaz edilmişti değil mi? Temmuzdu galiba?"

"Evet."

"Genelde yerel basın bir infaz olduğu zaman onun hakkında hikâyeler uydurur. Eh, bu hikâyelerden de herhangi biri bir şeyler öğrenebilir."

"İyi, şakşakçı basın," derken Nick, Christine'in makalelerindeki iğneleyici lafları hatırladı.

"Ya da biri dava kayıtlarından detaylı bilgileri edinebilir. Mahkeme bittikten sonra genelde bu bilgiler halka açık olur."

"Yani sence bu taklitçi bir katil mi?"

"Evet. Yoksa bu kadar çok detayı taklit etmesi ancak tesadüf olurdu."

"Neden biri böyle bir şey yapıp bir cinayeti taklit etsin? Eğlencesine mi?"

"Sanırım şu an sana bunun nedenini söyleyemem," diyen O'Dell sonunda gözlerini defterinden kaldırarak Nick'e baktı. "Ama bu adam cinayet işlemeye devam edecek. Hem de çok yakında."

12. BÖLÜM

Hastanenin morgu, bodrum kattaydı. Patlamış su borularının arasından pervane sesleri yükseliyordu. Arkalarındaki asansör kapısı sıkı sıkı kapalıydı.

Şerif Morelli yeni temizlenmiş botları fayans kaplı zeminde topuk sesleri duyulmasın diye ayaklarının ucunda yürüyor gibiydi. Yan yana yürürken Maggie ona doğru baktı. Tüm bu yaptıkları onun rutin olarak uğraştığı şeylermiş gibi duruyordu, ama aslında duygularını saklamaya çalıştığı belli oluyordu. Nehir kenarındayken karizmatik duruşunun aksine bir iki kere suratını buruşturduğunu görmüştü.

Adli tabibin ava gittiğini ve bu yüzden ulaşılamadığını öğrenince Nick, onunla birlikte gelmek için ısrar etmişti. Sadece düşüncesi bile Maggie'ye bir acayip geliyordu; gününü avlanarak geçiren bir adli tabip! İncelediği bütün o cesetlerden sonra kendini bir pazar günü daha çok ceset görerek dinlenmiş hissedemezdi herhalde.

Morelli kapıyı açmak için anahtar yığınıyla uğraşırken morg kapısının zaten açık olduğunu fark ettiler. Morelli kapı aralığında dikilerek geçmesi için Maggie'ye yol verdi. Böyle olunca da Morelli'ye sürtünerek geçmek zorunda kalmıştı. Bunu bilinçli mi yapıyordu bilmiyordu ama üçüncü defadır bedenleri birbirine değiyordu.

Genelde soğuk, otoriter tavrı istemediği davranışlara son verirdi. Ama Morelli bunu umursamıyordu sanki. Bir

şekilde onun her kadına tek gecelik ilişki yaşayabileceği biri gözüyle baktığını düşündü. Böyle tipleri bilirdi, ayrıca Morelli'nin çocuksu çekiciliği ve atletik görünüşüyle istediğini yapabilecek kadar kadınlarla flört edip onlara yağ çekecek biri olduğunu görebiliyordu. Bu rahatsız ediciydi ama Morelli'nin durumuna bakılırsa zararsız gözüküyordu.

Daha kötüleriyle de baş etmişti. Bir kadınla çalışmaktan rahatsız olan adamların açık saçık konuşmalarına alışmıştı. Yaşadıklarının çoğu, adamların zararsız flört isteklerinden şiddetli sarkıntılıklara varan cinsel saldırılardı. En azından bunları göre göre kendini ilgisizlik kalkanıyla korumayı öğrenmişti.

Morelli ışığın düğmesini bulunca floresan sırası birbiri ardınca domino taşlarının düşüşü gibi yanmaya başladı. Oda Maggie'nin beklediğinden daha genişti. Hemen amonyağın kokusu burnuna ulaşmaya ve ciğerlerini yakmaya başladı. Odadaki her şey tertemizdi. Fayansla kaplı zeminin ortasında paslanmaz çelikten bir masa duruyordu. Duvarın bir yerinde ikili, geniş bir lavabo ve üzerinde kullanılmaya hazır Stryker testeresi, birkaç mikroskop, küçük şişeler ve test tüpleri bulunan bir tezgâh vardı. Karşısındaki duvarda, beş bölmeli kemerli bir ceset odası bulunuyordu. Maggie bu küçük hastane bir kere de olsa beşini birden kullanmış mıdır diye düşünmekten kendini alamadı.

Ceketini çıkararak dikkatlice tabureye koyup bluzunun kollarını sıvadı. Bir an durarak laboratuvar kıyafeti ya da önlük var mı diye etrafına baktı. Greg'in hediye ettiği, üzerindeki çıkmayan lekeler yüzünden bir daha giyemeye-

ceğini kendisinin de fark edeceği pahalı, ipek bluza baktı. Onu Charles Nehri'nin karanlık sularında bir yerde durmakta olan evlilik yüzüğüne yaptığı gibi düşüncesiz ve sorumsuz olmakla suçlayacaktı. Ah, evet. Kollarını sıvamaya devam etti.

İhtiyacı olan her şeyi küçük, siyah çantasına koymuştu. Çantayı açarak içindekileri tezgâha boşaltıp öncelikle küçük bir kutu Vicks VapoRub'ı alarak burun deliklerine biraz sürdü. Uzun zaman önce soğutulmuş cesetlerin kokusundan kaçınmak gerektiğini öğrenmişti. Kapağı kapatınca durup onu kapıdan izleyen Morelli'ye baktı. Kutuyu ona da uzattı.

"Eğer kalacaksan bunlardan bazılarını kullanmak isteyebilirsin."

Kavanoza baktıktan sonra gönülsüzce kapağını açtı. Sonra, plastik cerrah eldivenlerini çıkardı. Maggie, Nick'e de bir çift uzatınca başını salladı.

"Gerçekten kalmana gerek yok," dedi. Daha cesedi açmadan yüzünün rengi solmaya başlamıştı.

"Hayır, kalacağım. Sadece... Çalışırken sana rahatsızlık vermek istemiyorum."

Sorumluluk duygusundan mı yoksa sadece basitçe maçoluk ününe zarar gelmesin diye mi burada kalmak istiyordu emin değildi. İncelemeyi kendi başına yapmayı tercih ederdi ama bu Morelli'nin bölgesi ve olayıydı. Bu rolü kabul etse de etmese de, Morelli teknik olarak bu araştırmanın başındaydı.

Maggie odada başka biri yokmuş gibi işine devam etti. Ses kayıt cihazı çıkararak içindeki teybi kontrol edip kaydı başlattı. Polaroid kamerasının da filmini kontrol etti.

"Hangi bölme?" diye sorarak ceset odasına dönüp başlamaya hazır bir halde ellerini beline koydu. Sanki gerçekten cesedi yerinden çıkaracaklarını fark etmemiş gibi bölmeler dizisine bakan Morelli'ye tekrar baktı.

Yavaşça, tereddüt ederek ortadaki bölmenin kilidini çözüp çekti. Ceset ortaya çıkarken metal tekerlekler gıcırdayarak klik sesiyle dönmeye başlamıştı.

Maggie çelik masanın kilidini ayağıyla açarak bölmenin altına doğru itti. Kusursuz bir şekilde altına uymuştu. Birlikte masaya koyabilmek için bölmede bulunan tepsiden cesedi, küçük torbadan çıkardılar. Sonrasında masayı odanın ortasındaki ışık ünitesinin altına getirdiler. Maggie yine ayağıyla frenleri kapatırken, Morelli de bölmenin kapısını kapadı. Ceset torbasını açar açmaz Morelli köşeye doğru ilerlemeye başladı.

Çocuğun bedeni üzerindeki yaraları daha da belli edercesine çok küçük ve ince gözüküyordu. Maggie çocuğun aslında çok yakışıklı olduğunu düşündü. Kızıl-altın saçları derinden kesilmişti. Beyaz, porselen gibi cildinde burnundaki güneş lekeleri ve izler göze çarpıyordu. Boynunun altında, yarılan göğsünün hemen üzerinde bağlanan ip yüzünden teni feci şekilde çürümüştü.

Özellikle delik izlerine ve göğüste yarılarak açılmış X işaretine yakınlaşarak fotoğraf çektikten sonra bileklerindeki mavi-mor çürükleri ve açılmış boynu da makinaya aldı. Her bir fotoğraftan sonra Polaroid'in çektiklerine bakarak doğru ışığı ve açıyı yakalayıp yakalayamadığına bakıyordu.

Ses kaydedicisine yakın durarak izlenimlerini aktarmaya başladı.

"Kurbanının boynunun altında ve etrafında ip yüzünden oluştuğunu düşündüren çürükler var. Bağlanmış olabilir. Sol kulağının altında belki de ipin düğüm yerinin aşındırmasıyla oluşan bir sıyrık var."

Nazikçe çocuğun kafasını kaldırarak boynunun arkasını inceledi. Çocuk çok hafifti, neredeyse hiçbir ağırlığı yok gibi... "Evet, izler boynun etrafını sarmış. Bu da kurbanın boğulduktan sonra boynunun kesildiğini gösteriyor. Boğazındaki yara derin ve uzun, bir kulağının hemen altından diğerine doğru uzanıyor. Ayak ve el bileklerindeki çürükler boyundakilere benziyor. Aynı ip kullanılmış olabilir."

Çocuğun elleri kendi elinin içinde minicik kalmıştı. Maggie avuç içlerini incelerken ellerini dikkatle ve saygıyla tutuyordu. "Avuçlarının içinde derin tırnak izleri var. Bu da bedeninde bazı yaralar açılırken uyanık olduğunu gösteriyor. Tırnak izleri oldukça temiz... Hatta tertemiz gözüküyor."

Çocuğun ellerini iki yana bırakarak yara izlerini incelemeye başladı. "Göğüs boşluğunda sekiz, hayır dokuz kesik izi var." Dikkatlice yaraları dürtüyor, eldiven takılı işaret parmağı birkaç yara izinin içinde kayboluyordu. "Yaralar tek tarafı keskin bir bıçakla açılmışa benziyor. Yaraların üçü yüzeye yakın. En az altı tanesi çok derin, neredeyse kemiğe değiyor. Biri kalbi delip geçmiş olabilir. Ama çok az... Aslında hiç kan yok. Şerif Morelli, ceset ormanlık alandayken hiç yağmur yağdı mı?"

Ondan cevap gelmeyince Maggie başını kaldırıp baktı. Nick, duvara yaslanarak küçük beden onu hipnotize etmiş gibi cesede bakıyordu. "Şerif Morelli?"

Bu sefer Nick, onunla konuştuğunu fark etmişti. Duvardan çekilerek dikkatle dik durmaya çalıştı. "Affedersin, ne demiştin?" Çocuğu uyandırmamak istercesine alçak sesle konuşuyordu.

"Cesedi dışarıda bulduğunuzda yağmur yağmış mıydı?"

"Yo, hayır. Önceki hafta çok yağmur yağmıştı."

"Adli tabip cesedi yıkadı mı?"

"Siz gelene kadar George'a hiçbir şeye dokunmamasını söyledik. Neden?"

Maggie tekrar cesede baktı. Eldivenini çıkararak saçını yüzünden çekip kulağının arkasına aldı. Bu durumda çok yanlış bir şeyler vardı. "Bazı yaralar çok derin. Bunlar kurban öldükten sonra açılmış olsa bile hâlâ kan olması gerekirdi. Eğer doğru hatırlıyorsam olay yerinde çimlerin üstünde bayağı kan ve kir vardı."

"Çok fazla... Kıyafetlerimden çıkarmak bile zor oldu."

Tekrar çocuğun küçük elini aldı. Tırnaklarını bir ara avuçlarına batırmış olsa da ne kir, ne kan ne de deri izi vardı, tertemizdi. Ayakları da kirlenmemiş, çamur izi olmamıştı. El ve ayak bileklerinde çok fazla direnme olmasa da biraz çamur izi olacak kadar hareket etmiş olması lazımdı.

"Sanki bedeni yıkanmış," dedi kendi kendine. Yukarı baktığında Morelli'nin yanında durduğunu gördü.

"Yani katil işini bitirdikten sonra onu yıkamış mı?"

"Göğsündeki yarıklara bak." Eldivenini tekrar giyerek parmağını nazikçe derinin kenarlarında gezdirdi. "Bu iz farklı bir bıçakla açılmış, tırtıklı kenarı olan bir bıçakla. Bıçak çocuğun tenini yırtarak bazı bölgelerde deriyi parçala-

mış. Görüyor musun?" Parmağının ucuyla pürüzlü yerlere hafifçe dokundu.

"Kan olması gerekirdi. En azından en başta kan *olmalıydı*. Vücudundaki deliklerin yol açtığı yaralar çok derin." Ona göstermek için parmağını deliklerin birine soktu. "Eğer bu derinlikte, bu büyüklükte bir delik açarsan, soktuğun şeyi çıkarana kadar çok fazla kan akar. Bu kesik, neredeyse eminim ki, kalbe kadar gitmiş. Tabii burada konuştuğumuz ana arter. Ve boğaz... Şerif Morelli?"

Morelli masaya dayanıyor, ağırlığı paslanmaz çelikten masanın döşemeye sürterek yüksek bir gıcırdama sesi çıkarmasına yol açıyordu. Maggie ona baktı. Morelli'nin yüzü bembeyazdı. Daha ne olduğunu anlamadan Morelli üzerine yığıldı. Bir şekilde onu bileğinden yakaladı ama taşıyamayacağı kadar ağırdı ve beraber yere kaydılar. Maggie dizleri arkaya doğru katlanarak düşerken Morelli'nin tüm ağırlığı göğsüne binmişti.

"Morrelli, hey, iyi misin?"

Yavaş yavaş altından kalkarak Morelli'yi masanın ayaklarından birine dayadı. Bilinci yerindeydi ama gözlerindeki ışık donuklaşmıştı. Maggie ayağa kalkarak ıslatabileceği bir havlu aradı. Laboratuvar çok iyi ekipmanla donanmış olmasına rağmen etrafta bir kumaş parçası yoktu, ne önlük ne de bir havlu. Sonra asansörlerin yanında bir otomat gördüğünü hatırladı. Cebinde bozuk para yoklayıp içecek bir şey alırken Morelli'nin hareket ettiğini gördü.

Ayakları birbirine dolaşmış, başını masaya koymuştu. Şimdi, en azından ona doğru eğilip Pepsi'yi verirken gözleri daha normal bakıyordu.

"Al," diyerek Pepsi'yi uzattı.

"Sağ ol ama susamadım."

"Hayır, bu boynun için. Al..." Elini boynunun arkasına uzatarak kafasını nazikçe aşağı yukarı oynattı. Sonra soğuk Pepsi'yi boynunun arkasına koydu. Bu sırada Morelli Maggie'ye doğru eğildi. Birkaç santim daha ileri uzansaydı, kafası göğüslerinin arasına girecekti. Ama şimdi kendi haliyle uğraştığı için durumdan tamamen habersizdi. Belki de maço egosu duyarlı yönüyle yer değiştirmişti. Ayağa kalkması için elini uzatınca Morelli ona tutunarak elini büyük, güçlü parmaklarıyla kavradı. Sonunda gözlerine bakarken kristal mavi gözleri odaklanmış durumdaydı.

"Teşekkürler." Utanmıştı ama hâlâ Maggie'ye bakıyordu. Biraz şaşkındı ama hâlâ, eğer yanılmıyorsa, onunla flört ediyordu.

Cevap olarak elini çabucak hatta normalden çok daha hızlı bir şekilde çekti. Aynı hızla ona Pepsi'yi vererek dizlerinin üstüne oturup aralarına daha çok mesafe koydu.

"Böyle bir şey yaptığıma inanamıyorum," dedi. "Biraz utandım."

"Utanma. Bunlara alışmadan önce ben de kendimi hep yerlerde bulurdum."

"Böyle bir şeye insan nasıl *alışır* ki?" Cevabı arıyormuş gibi direkt gözlerine baktı.

"Bilmem. Araya bağlantı koymuyor, olayı düşünmemeye çalışıyorsun." Uzaklara bakarak hemen ayağa kalktı. Gözlerine içini okurmuş gibi bakması canını sıkıyordu. Bu bakışları onun çekiciliğini kurma da zekice kullandığı bir araçtı. Hâlâ, aslında dikkatle saklamış olduğu zayıflığını görebilmesinden korkuyordu. Aylar önce saklayacağı bir şey yoktu fakat Albert Stucky ona saklaması gereken bir

zayıflık noktası vermişti ve bu zayıflığının diğer insanların görebileceği kadar yüzeyde olmasından nefret ediyordu.

Maggie ona elini uzatmadan Morelli uzun ayaklarını gevşetmiş ve dengesini kaybedip yardıma gerek duymadan ayağa kalkmıştı. Neredeyse bayılıyor olmasına rağmen Maggie, Şerif Morelli'nin özgüvenli ve rahat bir şekilde hareket ettiğini fark etmişti.

Morelli gülümseyerek soğuk içecekle alnını ovalamaya devam etti ki bu hareket alnını biraz ıslatmıştı. Birkaç tutam saçı alnına düşmüş ve ıslak yere yapışmıştı. "İşin bitince kafeteryada buluşalım mı?"

"Tabii, olur. Çok uzun sürmez zaten."

"Bir Pepsi molası vermem lazım sanırım." Kadeh kaldırıyormuş gibi Pepsi'yi kaldırdı. Ayrılırken çocuğun cesedine de bir bakış attı.

Maggie'nin karnı guruldayınca sarsıntılı uçuşu sırasında verilen kahvaltıyı almadığına pişman oldu. Oda aslında soğuktu ama Morelli ile ilgilenirken sıcaklamış ve terlemişti. Eldivenini çıkararak alnını silerken onu ıslak bulunca şaşırmadı. Her zaman yaptığı gibi, çocuğun da alnına baktı. Baktığı açıdan çocuğun kaşında bir leke görünüyordu.

Masaya eğilerek çocuğun alnının ortasında duran şeffaf lekeye daha yakından baktı. Parmağını yüzünde gezdirerek parmaklarını burnunun altına getirdi. Eğer vücut yıkandıysa, yağa benzer sıvı sonradan sürülmüş olmalıydı. İçgüdüsel olarak Maggie, çocuğun mavileşmiş dudaklarına bakınca orada da yağ izleri buldu. Daha kontrol etmeden çocuğun göğsünde, kalbinin hemen yukarısında daha fazla yağ izine rastlayacağını biliyordu. Belki de onca yıllık

ilmihaller işe yaramıştı. Yoksa birinin, muhtemelen katilin, çocuğa son ayinini uyguladığını anlayamazdı.

13. BÖLÜM

Christine Hamilton aşağıda oynanan futbol maçının skorunu tahmin etmeye çalışırmış gibi davranırken, ana hatlarını not defterine karaladığı makaleyi düzenlemeye çalışıyordu. Tahta tribünler ağırlığını nasıl ayarlarsa ayarlasın feci şekilde rahatsızdı. Sigara yakmak istiyor ama bunun yerine kaleminin tepesini ısırıyordu.

Bir anda kopan ıslık, tezahürat ve alkış dalgasını duyunca tam zamanında bir araya toplanmış, kırmızı üniformalı on yaşlarındaki çocukların birbirini kutladığını gördü. Başka bir sayıyı daha kaçırmıştı ama küçük, kızıl saçlı oğlan bir arayan toplanmış takım arkadaşları arasından ona doğru bakınca gülümseyerek her şeyi görmüş gibi başparmağını kaldırdı.

Takım arkadaşlarından çok daha kısa olmasına rağmen çok çabuk büyüyor gibiydi. Ayrıca gün geçtikçe babasına daha da çok benziyordu.

Güneş gözlüklerini rüzgârdan dağılmış saçlarına doğru itti. Güneş, parkı çevreleyen ağaç sıralarının arkasında kayboluyordu. Neyse ki bulutların çoğu daha fazla yağmur bırakmadan geçmişti. Pazar akşamında telâfi maçı yapmaları yeterince kötüydü zaten.

Çocuklarını maça getiren anne babalardan uzak durabileceği, yukarı tribünlerde bir yer bulmuştu. Çocuklarının oynadığı takımın kazaklarını giyen ve koça saygısız laflar eden takıntılı ebeveynlerin ne yaptıklarıyla ilgilenmiyor-

du. Tabii eğer çocuklarının takımı kazanırsa koçun omzuna bir şaplak atarak onu tebrik edeceklerdi.

Üç boşanmış annenin aralarında fısıldaştıklarını duyduğunda bir sayfa çevirerek makalesini düzenlemeye devam etmeye başlayacaktı. Maçı izlemek yerine birbirlerine sahanın yan çizgilerini gösteriyorlardı. Christine izledikleri yere bakınca dikkatlerini neyin dağıtmış olduğunu anladı. Yan çizgilerden gelen adam uzun, esmer ve yakışıklı klişesinin canlı örneğiydi. Üzerine oturan bir kot pantolon ve Nebraska Cornhuskers yazısıyla süslenmiş bir tişört giymişti. Eskiden olduğu gibi kolej takımının oyun kurucusuna benziyordu. Yürürken -daha doğrusu sahada parlarken- bir yandan da maçı izliyordu. Ama Christine onun tribünlerdeki ilgiyi çektiğinin farkında olduğunu biliyordu. Sonunda kendisini görünce gülümseyip el sallayarak ona doğru ilerlerken bir yandan da kadınların gıpta eden bakışlarıyla eğleniyordu.

"Skor ne âlemde?" diye sordu Nick yanına gelince.

"Galiba beşe üç... Herhalde çocuklarını futbol maçına getiren, boşanmış ve seni görünce ağzı sulanıp bana gıpta eden anneleri fark etmişsindir, değil mi?"

"Ben sana çalışıyorum sense beni kötüye kullanıyorsun."

"Kötüye kullanmak mı? Hayatım boyunca sana hiç böyle bir şey yapmadım," dedi genç kardeşine. "Ama zor değil."

"Demek istediğimi biliyorsun aslında." Şaka yapmıyordu.

Christine, midesini kemiren suçluluk hissine rağmen dik durarak kendini savunmaya hazırlandı. Evet, bu öy-

küyü yazmadan önce onu bir araması gerekiyordu ama ya bunu yazmamasını söyleseydi? Bu öykü onu işin mutfağına götürmüştü. Ev işlerine yararlı olacak ipuçları yazmaktansa iki günde kendi ismiyle yazacağı iki makalesi olacaktı ön sayfada. Ayrıca yarın, ofiste kendi odası da olacaktı.

"Telâfi etmeme ne dersin? Yarın akşam yemek yiyebiliriz. Sana spagetti ve annemin özel sosuyla hazırlanmış köfte yaparım."

Nick ona kötü kötü bakarken bakışları not defterine kaydı. "Anlamıyorsun, değil mi?"

"Hadi ama Nicky. Ne kadar uzun zamandır şu "Günü Yaşamak" köşe yazılarından kurtulmak istediğimi biliyorsun. Eğer bu öyküyü kapmasaydım, başkası zaten kapacaktı."

"Gerçekten mi? Kayıtlara geçmemesi gereken bir şeyi söyleyen görevliden alıntı da yapar mıydı?"

"Bu kayıt dışı olacaktır demedi ki. Eğer Gillick aksini söylediyse yalan söylemiş demektir."

"Aslında bunu Eddie'nin söylediğini bilmiyordum. Vay be, Christine, az önce bulunamamış bir kaynağın ismini verdin."

Christine'in yüzünü ateş basmıştı. Açık renkli yüzünün hemen kızarmaya başladığını hissetmişti. "Lanet olsun, Nicky. Ne kadar uğraştığımı biliyorsun. Belki biraz eskidim ama hâlâ iyi bir haberci olabilirim."

"Gerçekten mi? Şimdiye kadar yazdığın yazının sorumsuz bir hareket olduğunu düşünmüştüm."

"Hadi itiraf et, Nicky. Yazdığımı beğenmemen sorumsuz bir gazeteci olduğum anlamına gelmez."

"Ya başlığa ne demeli?" Nick, kenetlenmiş dişlerinin

arasından konuşuyordu. En son ne zaman Nick'i bu kadar üzdüğünü hatırlamıyordu bile. Ona bakmamak için gözlerini sahada koşturan çocuklara çevirdi. "Bu cinayeti Jeffreys'inkilere benzetmek nereden aklına geldi?"

"Temelde bazı benzerlikler var."

"Jeffreys öldü," diye fısıldarken kimsenin duymadığına emin olmak için etrafına bakındı. Sonra ellerini dizinin üstünde kavuşturarak ayağını önlerindeki boş sıraya vurmaya başladı ki bu Nick'in çocukluğundan kalma, endişeli olduğunu gösteren bir davranıştı.

"Büyü artık, Nicky. Yarım akıllı biri bile bunu Jeffreys'in cinayetleriyle karşılaştırmayı akıl eder. Ben sadece insanların sesi oldum. Hedefte olduğumu mu söylemeye çalışıyorsun yoksa?"

"Söylemeye çalıştığım, halk artık çocuklarının güvende olduğunu düşünmeye başlamışken yeniden bir paniğe sürüklenmelerine gerek olmadığı." Ellerini kenetleyerek sıkılmış yumruğunu gizlemeye çalıştı. "Beni bir aptal gibi gösterdin, Christine."

"Aah, anladım. Asıl sorun bu demek ki. Halk içinde panik yaratmak istemiyorsun. Sen sadece nasıl gözükeceğini önemsiyorsun. Neden şaşırmadım acaba?"

Nick ona dik dik baktı. Bir an kendini savunacak gibi dururken vazgeçerek maçı izlemeye devam etti. Küçük sataşmalarını hiç cevap vermeden yutmasından nefret ederdi. Küçükken bile hakaretlere nasıl karşılık vereceğini bilemezdi -bu Christine'in gizli silahıydı. Yaşlanıyor olmalıydı çünkü bir anda Nick'in duygularını incittiği için pişman olmuştu.

Aynı zamanda içinde kardeşinin olaylara yaklaşımıy-

la ilgili bir sabırsızlık taşıyordu. Hemen kolay yolu seçiyor, ama sonra, neden olmuyor diye düşünüyordu. İş olanaklarından kadınlara kadar Nick için her şey kolay elde edilebilirdi. Sonra hiçbir zahmete katlanmadan, pişman olup düşünmeden birinden diğerine sürükleniyordu. Babası emekli olup da Nick'in şerif olarak yerine geçmesini isteyince, hiçbir tereddüt duymadan üniversitedeki görevini bırakmıştı. En azından, Christine buna tanıklık etmiş olmasa da, Nick'in kampüste olmayı, efsane olarak bilinmeyi ve kızların ona ağzı sulanmış bir halde bakmasını sevdiğini biliyordu. Hiçbir sıkıntı olmadan -ve aslında beklendiği gibi- bölge şerifi olarak seçilmişti. Babasının ismi ve ünü sayesinde bu rahatlığın sağlandığını ilk o kabul etmişti ama bu durum Nick'in çok da umurunda değildi. Kendini akışa bırakmıştı.

Öte yandan Christine, özellikle Bruce'tan ayrıldığından beri, istediği her şey için canla başla uğraşmak zorundaydı. Evet, bu sefer kazandığı şeyi hak etmişti. O yüzden karşısına çıkan bu şansa önem verdiği için özür dileyecek değildi.

"Eğer bu taklit bir cinayetse, sence insanlar uyarılmayı hak etmiyor mu?" Kendini savunmayı istemeden ve gerek duymadan sesini makul bir düzeyde tutuyordu. Bu gazetecilikti. Yaptığı şeyi biliyor ve halkın en kötü detayları bile bilmeye hakkı olduğunu düşünüyordu.

Nick cevap vermeyerek öne eğilebilmek için ayaklarını önündeki sıraya uzatıp dirseklerini dizlerine, çenesini de sıkılmış yumruklarına dayadı. Bir süre bağırış çığrışın içinde sessizce oturdular. Nick'te pek aşina olmadığı, farklı ve şaşırtıcı bir değişiklik vardı.

Çok uzun gibi gelen bir süreden sonra Nick yavaş ve sessizce, "Danny Alverez Timmy'den sadece bir yaş büyüktü." Gözleri dalmıştı.

Christine sahada oradan oraya zıplayan, onu yakalamaya çalışan çocukların arasından geçen Timmy'ye baktı. Hızlı ve çevikti, kısa boyunu avantaj olarak kullanıyordu. Ve evet, benzerliği fark etmişti. Timmy, gazetede okul fotoğrafını kullandıkları Danny'ye çok benziyordu. İkisinin de kızıl-kumral saçları, mavi gözleri ve çilleri vardı. Timmy gibi Danny de yaşına göre küçük gösteriyordu.

"Tüm öğleden sonrayı morgda geçirdim." Sesi onu irkiltip gerçeğe döndürmüştü.

"Neden?" diye sordu ilgilenmiyormuş gibi davranarak. Oyuna bakarken göz ucuyla Nick'e bakıyordu. Onu daha önce hiç bu kadar ciddi görmemişti.

"Bob Weston katilin profilini çıkarmamıza yardım edecek bir uzman çağırdı; Quantico'dan Özel Ajan Maggie O'Dell. Bu sabah geldi ve işe bir an önce başlamak için can atıyordu." Christine'e baktıktan sonra not defterine bir şeyler yazdığını görüp bir bakış daha attı. "Tanrım, Christine." O kadar şiddetli bağırmıştı ki Christine yerinden sıçradı. "Her şeyi kayıt altına almak zorunda mısın?"

"Kayıt dışı olmasını isteseydin, söylerdin." Bir budaladan dayak yemiş gibi eliyle çenesini ovaladı. "Ayrıca yarına kadar herkes özellikle sorular sormaya başlayınca Ajan O'Dell'i tanıyacak. Neden endişeleniyorsun, Nicky? Bir uzman çağırmak iyi bir şey."

"Öyle mi? Yoksa ne yapacağımı bilmiyorum gibi mi görünüyor?" Yine sert bir bakış attı. "Sakın bu söylediklerimi yazayım deme."

"Sakin ol. Ben senin düşmanın değilim, Nicky." Çocukların bir araya gelip el sallayarak yaptıkları galibiyet dansına baktı. Oyun biterken hava kararmaya başlamıştı. Tek tek parkın ışıkları açılıyordu. "Biliyorsun, çocuğun babası basınla çalışmaktan çekinmedi."

"Evet, evet ama ben baba değilim." İşte şimdi Nick'i sinirlendirmişti. Karşılaştırma yapmaması gerektiğini biliyordu ama ona ambulans kovalayıcısı gibi davranmasından nefret ediyordu. Ayrıca karşılaştırmaları sevmiyorsa, belki de babasının adımlarını takip etmemeliydi. Her zamanki gibi konuyu değiştirmeye çalıştı.

"Sadece çocuğun babasının yardımcı olması için basını nasıl kullanacağını bildiğini söylüyorum."

"Yardım mı?" diye şüpheyle sorarken sesi önündeki galibiyet kutlamasının gürültüsünü bile neredeyse bastırmıştı. Sesini alçaltarak Christine'e doğru eğildi. "Babası basını kullandı çünkü ilgi odağı olmayı seviyordu. Çok fazla bilgi kirliliği vardı ki buna rağmen Jeffreys'i yakalamaları inanılmaz bir şey."

"Bilgi kirliliği mi? Ne demek istiyorsun?"

"Boş ver," diyerek not defterine baktı. Christine gözlerini devirerek acaba beni kandırmaya mı çalışıyor diye düşündü.

"Ama Jeffreys'i yakaladılar ve babası olayı çözdü," diye hatırlattı.

"Evet, Jeffreys'i yakaladılar ve iyi baba gönülleri fethetti."

"Nicky, kimse sana babanın yerini doldur demiyor. Her zaman bu role bürünmeye çalışıyorsun." Ah, işte. Masum bir dil sürçmesi. Nick'in yüzüne bakarak bekledi.

Nick cevap vermek yerine sadece başını salladı. Christine hiçbir zaman anlamayacakmış gibi ağzının kenarına gergin bir gülümseme yerleşti.

"Hiç merak etmedin mi..." Derken duraksayarak gözleri sahaya, zihni başka düşüncelere doğru kaydı. "Her şeyin çok çabuk... Tam zamanında ve uygun şekilde gerçekleştiğini?"

"Sen neden bahsediyorsun?"

Bu beklediği bir yanıt değildi. Hava soğumaya, Christine üşümeye başlamıştı. Kollarını ovalayarak kardeşine bakmamaya çalıştı. Siniri ve sessiz tavırlarından korkmaya başlıyordu. Normalde esprileşir ve hiçbir şeyi ciddiye almazdı, çocukken bile. Acaba babalarından bahsettiği için mi böyle olmuştu? Hayır, bu başka bir şeydi. Ne biliyordu? Kendine güvenen, kibirli küçük kardeşini bu kadar korkutan neydi?

"Nicky, ne demek istiyorsun?" diye tekrar sormayı denedi.

"Boş ver," diyerek ayağa kalkıp gerindi ve konuyu kapatmış oldu.

"Nick Amca, Nick Amca! Attığım sayıyı gördün mü?" Timmy sahadan tribünlere doğru dikkatlice koşarak geliyordu.

"Elbette," diye yalan söyledi Nick.

Nick'in yüzünün rahatlayarak yeğenine uzun kollarıyla uzanıp sarılmak için kavrayışını izledi.

Christine, kardeşinin ondan bir şey sakladığını biliyordu ve er ya da geç ne olduğunu bulacaktı.

14. BÖLÜM

Bu sefer daha yavaş bir şekilde parkın etrafında dolandı. Maç sonunda bitmişti. Park alanında köşede, diğer araçlardan uzak bir yere park etti. Farları kapatarak oturup etrafı izlemeye başladı, Vivaldi'nin hareketli ritimlerinin kendisini sakinleştirerek kendi tapınağında sessizliğe bürünmeyi bekliyordu.

Sadece, bu sefer daha erken oluyordu. Bunu durduramıyor, kontrol edemiyordu. Daha da kötüsü buna son vermek istemiyordu. Çok yorulmuştu. Sokaklarda koşturup sürtmeden en son ne zaman bütün bir gece boyunca uyumuştu, hatırlamıyordu bile. Gözlerini ovalayarak yorgunluğunu gidermeye çalışırken birden durdu. Parmakları istemsizce titriyordu.

"Yüce Tanrım, lütfen bitsin artık," diye fısıldarken şakaklarına düşen saçı çekiştirdi. Neden durmuyordu? Başındaki ağrı, kafasını zonklatıyordu.

Üniformalarında çimen lekesi olan bir grup çocuğu izlemeye başladı. Galibiyetlerinin sevinciyle omuz omuza, birbirlerinin sırtına hafifçe vurarak mutlu bir şekilde yürüyorlardı. Çok umarsızca, normal bir şekilde birbirlerine dokunuyorlardı. Yaklaşırlarken söyledikleri şarkı da yükseliyor, Vivaldi'nin ritmini bastırıyordu.

Zihnindeki anı, bir dalga halinde onu sararak vücudunu kasıp araç koltuğunun sert derisine iyice gömülmesine neden oldu. On bir yaşlarındaydı ve üvey babası cumarte-

si sabahları evden uzakta olsun diye koçla anlaşarak onu Küçükler Ligi grubuna yazdırmıştı. Bunu biliyordu çünkü üvey babasının asıl niyeti annesiyle bütün sabah sevişebilmekti.

Cumartesi gününden önce sadece süt bittiği için kazayla odalarına girmişti. Yıllar geçmesine rağmen bu anı çok güçlüydü ve onu etkisi altına almıştı. O kadar canlı, o kadar gerçekti ki şimdi bile direksiyona tutunarak destek alma ihtiyacı hissetmişti.

Yatak odasının girişinde, annesini beyaz, çıplak teni ve büyük göğüslerinin arasında sallanan gümüş haçla görmek tüm bedenini neredeyse felç etmişti. Göğüsleri ileri geri sallanıyordu. Üvey babası annesinin üzerinde azmış bir köpek gibi sallanırken annesi, yatakta elleri ve dizleri üzerinde yükselmişti.

Onu ilk gören üvey babası oldu. Annesinin gözleri korkuyla açılırken üvey babası nefes nefese kalmış halde silkinip bağırmaya başlamıştı. Annesi adamın altından çekilerek yataktan yuvarlanıp üzerini hemen yatak örtüsüyle kapatmıştı. O anda hemen koşmaya başladı. Odasına girmeden koridorda tökezleyerek düştü. Kapıyı kapatacakken üvey babası büyük bir gürültüyle içeri girdi.

Üvey babası hâlâ çıplaktı. Bu yetişkin bir adamın cinsel organını ilk görüşüydü ve korkunçtu: büyük ve sertleşmiş bir halde kalın siyah kılların arasından sarkan bir şey. Üvey babası onu boynundan yakalayarak yüzünü duvara yapıştırdı.

"İzlemek hoşuna gidiyor ya da sen de biraz istiyorsun." Adamın nefes nefese kalmış, boğuk sesi hâlâ kulağında yankılanıyordu.

Kıpırdamadan duruyor, nefes alamıyordu. Üvey babası bir eliyle boynundan tutarken bir eliyle pijamasının altını yırtıyordu. Annesi çığlıklar atarak kilitli kapıyı yumrukluyordu. Sonra hissetti. Bağırsaklarını patlatacak kadar yoğun bir baskı ve acı hissediyordu. Bağırmak istemesine rağmen sessizce kıpırdamadan duruyordu. Yatak odasının sert duvar kâğıdı yanaklarını sıyırıyordu. Üvey babasının küçük bedenine yaptıklarını bitirmesini beklerken tek yapabildiği, yüzünün yanında duran haç işaretine bakmaktı.

Bir arabanın kornası öttü. Yerinde zıplayarak direksiyonu daha da sıkı sardı. Avuçları nemli, parmakları hâlâ titrek haldeydi. Çocukların aileleriyle arabalara ve otobüslere binişini izledi. Kaç tanesi onun gibi sırlarını saklıyordu? Kaç tanesi yaralarını ve çürüklerini gizliyordu? Kaç tanesi biraz rahatlık, kurtuluş arıyordu kendi üzüntülerinden? Ve işkencelerden?

Arkadaşlarına el sallayarak onlardan ayrılan bir çocuk, kaldırımda yürümeye başladı. Gece ona katılan biri olacak mı yoksa her zamanki gibi eve yalnız mı gidecek diye çocuğu izlemeye başladı.

Karanlık çökmeye başlıyordu. Birkaç sokak lambası yavaş yavaş yanmaya başlamıştı. Arabalar girip çıkarken ezilen çimlerin sesini dinledi. Arabalar yerlerinden ayrılırken farlarını açıyor, bu ışıkta gözlerini rahatsız ediyordu. Kimse onu görmemişti. Kimse onun olduğu yöne bakmaya tenezzül etmemişti. Onu görenlerse mahallenin maçına gelmesini garipsemeden ona gülümseyerek el sallamışlardı.

Yarım blok ötede futbol topunu bir elinden diğerine atan bir çocuk, yalnız başına yürüyordu. Ona büyük gelen

üniformasının içinde ince ve küçük, yani oldukça hassas gözüküyordu. Çocuk atlaya zıplaya yürüyor onu izleyen kimse yokmuş gibi hareket ediyordu. Belki de yalnızlığa alışmıştı.

Son araba da park alanından çıkmıştı. Vivaldi'nin sesini "Dört Mevsim: Sonbahar"ın ortasında kesti. Hiç bakmadan torpido gözünden küçük bir şişe çıkardı. Uzman bir havırla şişeyi açarak bembeyaz mendile biraz döktü. Keşke bu önlem almasına gerek olmasa diye düşünüyordu, çünkü Danny'de dikkatsiz davranmıştı. Siyah kar maskesini takarak kapıyı nazikçe açıp arabadan çıktı. Bir anda ellerinin artık titremediğini fark etti. Evet, sonunda kontrolü ele almıştı. Sessizce kaldırıma çıktı.

15. BÖLÜM

27 Ekim, Pazartesi

Maggie kalan Scotch'u küçük şişeden plastik bardağa döktü. Buz parçaları hareketlenerek birbirine çarpıyordu. Bir yudum alarak gözlerini kapadı ve boğazını yakan alkolün tadını çıkardı. Son zamanlarda annesinin alkole olan düşkünlüğünü almaktan korkuyordu veya daha da kötüsü, onu rahatlatan bir duyarsızlık sunan kutsal sıvıya daha da bağlanıyordu.

Gözlerini ovalayarak odanın karşısındaki komodinin üzerinde duran ucuz radyonun saatine baktı. Gecenin ikisi olmasına rağmen uyuyamamıştı. Loş masa lambası başını ağrıtıyordu. Belki de baş ağrısı Scotch yüzündendi ama resepsiyondan daha aydınlık bir ışık istemeyi kendine not etti.

Küçük masa önceden çektiği Polaroid fotoğraflarla kaplıydı. Onları kronolojik bir sıraya koymaya girişti; elleri bağlı, boğulduktan sonra vücudu yarılmış, delik izleri açılmış. Bu deli metodolojik ilerliyor, acele etmiyordu. Deriyi korkunç bir dikkatle kesiyor, dilimliyor ve soyuyordu. Hatta X işareti özellikle omzundan göbek deliğine kadar iniyordu.

İki dosya polis raporunu ve gazete kupürlerini ortaya koydu. İçlerinde bir ömre yetecek kadar kâbus dolu kor-

kunç detay vardı. Tabii eğer uyumazsan kâbus da göremezdin.

Sert sandalyede rahat edebilmek için çıplak bacaklarını içe doğru kıvırdı. Green Bay Packers kazağı çok fazla yıkanmadan dolayı genişlemiş ve şekli bozulmuştu. Kalçalarını zar zor örtüyordu ama gece giyebileceği en yumuşak şey hâlâ buydu. Kilometrelerce uzakta olsa da kendini evinde hissetmesini sağlayan bir battaniye gibiydi. Greg, bu kazağı sürekli giydiği için şikâyet edip duruyordu ama o bu şekilde mutluydu.

Saate tekrar baktı. Otele döndüğünde Greg'i araması gerekirdi. Şimdi saat çok geç olmuştu. Ama belki de böyle daha iyiydi. İkisinin de biraz zamana ihtiyacı vardı.

Dağılmış sayfalarda ve notlarında başkalarına önemsiz gelebilecek birkaç kâğıdı ve en küçük gözlemleri bile incelemeye başladı. Sonunda hepsini bir araya getirerek katilin profilini çıkarabilirdi. Bunu önceden çok defa yapmıştı. Bazen katili boyuna, saç rengine hatta bir davada tırnak losyonuna kadar tarif etmişti. Bu seferki çok daha zordu. Kısmen asıl şüpheli zaten temyiz edilmişti. Kısmen de hastalıklı bir çocuk katilinin zihnine girmek her zaman çok yordu.

Masanın köşesinden gümüş madalyonu ve zinciri aldı. Danny Alverez'in taktığına benziyordu. Bunu ona babası, ilk Kutsal Toplantı gününde vermişti.

"Bunu taktığın sürece Tanrı seni her türlü kötülükten korur," demişti ona babası. Öldürülen çocuğun da böyle bir madalyon takması onu koruyamamıştı. Gerçekten çocuk o anda madalyona güvenmiş miydi acaba?

Bir ay öncesine kadar kendi madalyonunu kutsallık-

tan ziyade babasından kalan bir hatıra olarak ve alışkanlıktan dolayı takıyordu. Fakat babasının toprağa gömüldüğü gün, dua etmeyi bırakmıştı. On iki yaşındayken hiçbir dini öğretinin Tanrı'nın babasının canını almak istemesinin nedenini açıklayamadığına inanmıştı.

Gerçekten de sekiz yıl önce Quantico'da adli laboratuvara gidene kadar dini öğretileri bir kenara bırakmıştı. Birdenbire Baltimore Kötülük Anlatıları'ndaki boynuzlar ve parlayan kırmızı gözlerin bulunduğu kaba çizimler bir anlam ifade etmeye başlamıştı. Şeytan vardı ve onu katillerin gözlerinde görebiliyordu. Onu Albert Stucky'nin gözlerinde görmüştü. İlginç bir şekilde onu tekrar Tanrı'ya döndüren de bu şeytan olmuştu. Ama Albert Stucky, Tanrı hakkında acaba artık umursamıyor mu sorusunu sorduran kişi de olmuştu. Stucky'nin iki kadını da katlettiği gece Maggie eve dönmüş ve madalyonu boynundan çıkarmıştı. Bir daha takmayacak olsa da onu hâlâ yanında taşıyordu.

Parmaklarını madalyonun pürüzsüz yüzeyine sürerken Danny Alverez'in ne hissetmiş olduğunu düşündü. Katil koruması olarak gördüğü bu madalyonu boynundan koparırcasına alırken acaba ne düşünüyordu? Kendi babası gibi Danny Alverez'de kalan son nefesinde inancını bu metal nesneye mi bağlamıştı?

Madalyonu elinde sıkıca sararak kolunu gerdi. Kapıda yumuşak bir tıklama duyduğunda odadaki gereksiz gösterişi boş verip çalışmaya hazırdı. Tıklama sesi zar zor duyuluyordu. İçgüdüsel olarak ayağa kalkıp Smith&Watson'ı çıkardı. 38'lik silah kılıfındaydı. Altında iç çamaşırı ve üstüne geçirdiği tişörtüyle çıplak ayak kapıya doğru ilerlerken saldırıya açık hissediyordu. Silahını kavrayarak

onun verdiği güçle zayıflık halinden kurtulmayı bekliyordu. Kapı deliğinden bakıp Şerif Morelli'yi görünce omzundan yük kalktı. Kapıyı araladı.

"Ne oldu Şerif?"

"Özür dilerim. Aramayı denedim ama resepsiyondaki adam neredeyse bir saattir telefonda."

Şişmiş ve kırmızı gözleri, dağılmış saçları ve tıraşsız yüzüyle yorgun görünüyordu. Tişörtü dışarı çıkmış, kotunun üzerindeki tişörtünün saçakları kot ceketinden fırlamıştı. Ceketinin üst birkaç düğmesi kayıptı ve sıyırdığı kolundan koyu renkli kıvırcık tüyleri gözüküyordu. Hemen gözlerini başka yere çevirdi. Bu son detayı fark etmesi onu endişelendirmişti.

"Bir sorun mu var?" diye sordu.

"Başka bir çocuk daha kayboldu," Ağzından kelimeleri çıkarmak zormuş gibi yutkundu.

"Bu mümkün değil," dedi ama aslında mümkündü. Albert Stucky üçüncü kurbanın bulunmasının üzerinden daha bir saat geçmeden dördüncüyü alıkoymuştu. Güzel, sarışın bir kızı dilimleyerek bazı parçalarını o akşam erken saatlerde yemek yediği yerin büyük çöp kutusundaki sipariş kutularına bırakmıştı.

"Adamlarım kapı kapı çevreyi gezip ara yolları, parkları ve arazileri kontrol ediyorlar." Yorgun yüzünü ovalayarak sakallarını sıvazladı. Gözleri su mavisiydi. "Çocuk maçtan evine dönüyormuş. Sadece beş blok mesafedeymiş evi." Kimsenin görünmediği koridorun boş olduğundan emin olmak için gözleri Maggie'nin bakışlarından kaçarak koridor boyunca gezindi.

"Belki de içeri girsen iyi olur."

Maggie ona kapıyı tuttu. Bir an tereddüt ettikten sonra yavaşça içeri girip girişte odaya göz atmak için durdu. Maggie'ye dönünce gözleri bacaklarına kaydı. Kısa tişörtünü unutmuştu. Hemen gözlerini kaldırınca Maggie ile göz göze gelip bakışlarını başka yöne çevirdi. Utanmıştı. Çekici, flörtöz Morelli utanmıştı.

"Özür dilerim. Uyandırdım mı?" Yine bir bakış atıp göz göze gelince Maggie yüzüne bir sıcaklık yayıldığını hissetti. Olabildiğince sakin bir şekilde önünden geçerek giysi dolabına gitti.

"Hayır, uyanıktım."

Silahı kılıfına koyarak giysi dolabının çekmecelerinden birini açıp kot pantolon aramaya başladı. Morelli yatakla masa arasındaki küçük yere doğru hızla giderken kotunu bularak giyinmeye başladı.

"İlk önce aramaya çalıştığımı söylemiş miydim?"

Aynaya bakınca Morelli'nin onu izlediğini fark etti. Bu sefer gözleri aynada karşılaştı.

"Evet, söyledin, sorun yok," derken fermuarla boğuşuyordu. "Aslında notlarımın üzerinden geçiyordum."

"Maçtaydım," dedi yavaş ve sessizce.

"Hangi maç?"

"Futbol maçı... Çocuk o maçtan evine dönüyordu. Yeğenim de o maçtaydı. Tanrım, muhtemelen Timmy o çocuğu tanıyor." Odanın içinde volta atmaya başlarken dar alan onun uzun adımlarıyla sanki daha da küçülüyordu.

"Bir arkadaşına gitmiş olabilir mi?"

"Diğer aileleri aradık. Arkadaşları onu kaldırımda eve doğru yürürken görmüşler. Sonra onun topunu bulduk. Ünlü bir futbol oyuncusu tarafından imzalanmış. Annesi

çocuğun sahip olduğu en değerli şeylerden biri olduğunu söyledi, onu öylece bırakıp gitmeyeceğinde de ısrarcı."

Morelli koluyla yüzünde biriken terleri sildi. Maggie onun gözlerindeki paniği okuyabiliyordu. Böyle bir olayla baş etmeye hazır değildi. Kriz yönetiminde ne gibi tecrübeleri olduğunu düşündü. İç geçirerek elini birbirine karışmış saçlarının arasında gezdirdi. Morelli'yi kendine getirme işinin ona kalmasına şimdiden pişman olmuştu.

"Şerif, otursanız iyi olur."

"Bob Weston, pedofililerin ve bilinen çocuk tacirlerinin bir listesini yapmamı önerdi. Onları sorguya çekmeye başlamalı mıyım acaba? Kimi aramam gerektiği hakkında bir bilginiz var mı?" Geçtiği yerde masadan düşen bir kâğıda baktı.

"Şerif Morelli, neden oturmuyorsunuz?"

"Hayır, böyle iyi."

"Lütfen, ısrar ediyorum." Ayağa kalkarak Morelli'yi omzundan tutup nazikçe masanın arkasındaki sandalyeye götürdü. Yeniden kalkacakmış gibi duruyordu ki uzun bacaklarını masaya doğru sarkıttı.

"Alverez kaçırıldığında şüphelendiğiniz biri var mıydı?" diye sordu Maggie.

"Sadece bir kişi, o da babasıydı. Ailesi boşanmış. Babası içki ve taciz yüzünden ziyaret etme ve vesayet hakkına sahip değildi. Onun izini bulamadık. Lanet olsun, hava gücünü bile kullandık. Sistemimizde aranan ilk kişiydi ama izinsiz olarak bulunduğu bölgeden çıkış yapmış. İnternette tanıştığı on altı yaşındaki bir kızla kaçmış.

Dinlerken Morelli'yi hızlandırmaya çalışıyordu. Belki de onu oturtmakla hata etmişti. Bütün dikkatini ona ver-

diği için düşünce hızını yavaşlatmıştı. Gözlerini ovalarken ne kadar yorgun olduğunu fark etti. Yetersiz bir uykuyla insan ne kadar verimli olabilirdi ki?

"Peki, araştırmanızda bir gelişme kaydedebildiniz mi?"

"Durdurduk."

"Durdurmakla neyi kastediyorsunuz?"

"Danny'nin cesedini bulduktan sonra Weston, babanın katil olamayacağını söyledi. Bir baba kendi oğluna böyle bir şeyi yapamazmış."

"Babaların oğullarına neler yapabileceğini gördüm. Üç, hayır, dört sene önce olan bir olayda bir baba altı yaşındaki oğlunu kutuya gömmüştü. Arka bahçede bir boşluk açarak plastik bir boruyla nefes alabileceği küçük bir hava deliği açmıştı. Çocuğun yaptığı bir şey nedeniyle verdiği aptalca bir ceza ki çocuğun ne yaptığını bile hatırlamıyorum. Birkaç gün yağmur yağdıktan sonra hava deliğini bulamamış. Bütün arka bahçeyi kazmak yerine bunu bir çocuk kaçırma gibi göstermeye çalışmış. Karısı adamın bu deli fikirlerine ses çıkaramamış. Muhtemelen o da bir kutunun içinde hayatının son bulmasını istememiştir. Belki de Bay Alverez'i aramaya devam etmelisiniz. Tacizci biri olduğunu da söylemiştiniz galiba?"

"Evet, herif gerçekten pisliğin teki. Düzenli olarak karısını ve Danny'yi dövüyormuş, boşandıktan sonra bile. Adam, kadına bir sürü şeyi yasaklıyormuş. Ama yeni kaçırılan çocukla nasıl bir bağlantı olabilir? Matthew Tanner'ın Danny Alverez'i tanıdığını bile sanmıyorum."

"Bir bağlantı olmayabilir. Çocuğun kaçırılıp kaçırıl-

madığını bilmiyoruz. Belki bir arkadaşının evinden çıkacak. Belki de kaçıp gitti."

"Tamam," diyerek iç çekti ama ikna olmuş gibi gözükmüyordu. Sandalyesinde biraz daha kayarak kafasını arkaya verdi. "Ama gerçekten çocuğun kaçtığına inanmıyorsun, değil mi?"

Maggie gözleriyle Morelli'yi taradı. Kafasının karışık olmasına ve paniklemesine rağmen gerçeği öğrenmek istiyordu. Onunla açık konuşmaya karar verdi.

"Muhtemelen hayır," dedi. "Katilin tekrar ortaya çıkacağını biliyordum. Sadece bu kadar çabuk olacağını düşünmemiştim."

"Peki, nereden başlayacağız. Bu adamla ilgili bir şeyler çıkarabilecek zamanın oldu mu?"

Maggie masanın etrafında dolanarak fotoğraflara, notlara ve raporlara baktı.

"Titiz ve kontrollü bir şekilde ilerliyor. Zamanı sıkıntı etmeden sadece öldürmekle bırakmıyor, cesedi temizliyor da. Bu temizliği kanıtları yok etmek için yapmıyor üstelik, bu ritüelinin bir parçası. Bence bunu daha önce de yapmış." Notlarına göz attı. "Kesinlikle genç biri değil ama olgun bir insan da değil," diyerek devam etti. "Bir boğuşma izi yok, bu da kurbanın önceden bağlandığını gösteriyor. Otuz-kırk kiloluk bir çocuğu üç yüz-beş yüz metre taşıyabilecek kadar güçlü. Tahminimce otuzlarında, bir seksen boylarında ve doksan kilo civarında. Beyaz, eğitimli ve akıllı biri."

Katili betimlemeye devam ettiği sırada Morelli ayağa kalkarak bir anda alarm durumuna geçip Maggie'nin uğraştığı şeyle ilgilenmeye başladı.

"Alverez'in cesedini inceledikten sonra hastanede de-

diklerimi hatırla, sana katilin çocuğa son bir ayin yapmış olabileceğini söylemiştim. Demek ki katil Katolik, belki pratikte değil ama inancı yine de sağlam. Cinayet işleyecekken haç şeklindeki madalyonun onu rahatsız edeceği kadar sağlam, o yüzden onu çıkarıp atmış. Muhtemelen kendi günahlarının affı için dini uygulamaları en aşırı şekilde yerine getiriyor. Şu kaçırılan çocuğun, Matthew Tanner'ın," diyerek ismi doğru söyleyip söylemediğini anlamak için Nick'e baktı. Nick başını sallayınca devam etti. "Alverez ile aynı kiliseye gidip gitmediğini kontrol edebilirsiniz."

"Şunu hemen söyleyebilirim ki bu pek mümkün değil," dedi Nick. "Danny'nin gittiği okul ve kilisenin arasında biraz mesafe var. Tannerler'ın evi St. Margaret'in sadece birkaç blok uzağında, tabii Tannerler Katolik değilse."

"Olabilir, katil çocukları tanımıyor bile." Maggie yine hızlanmaya başlamıştı. "Kimsenin etrafta olmadığı, yalnız gezen çocuklar demek ki kolay hedefler arıyor. Hâlâ katilin özellikle bu çevrede Katolik Kilisesi ile bir bağlantısı olduğunu düşünüyorum. Tuhaf gözükse de bu adamlar genelde alışık oldukları çevreden pek uzaklaşmazlar."

"Gerçekten psikopatmış. Bunu daha önce de yapmış olduğunu söyledin. Kaydı var mı acaba? Çocuk istismarı veya cinsel taciz gibi? Belki eşcinsel sevgiliye dayak?"

"Adamın eşcinsel ya da pedofili olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Küçük çocuklara bunu yapan yetişkin bir adam, doğru bir çıkarım değil mi?"

"Pek değil. Öyle olduğundan endişe ediyor olabilir

veya homoseksüelliğe eğilimi olabilir, ama hayır, bence ne eşcinsel ne de pedofili."

"Tüm bunları bulduğumuz kanıtlardan mı çıkardın?"

"Hayır, bunları bulmadığımız kanıtlardan çıkarıyorum. Kurban cinsel anlamda istismara uğramamış gibi. Yıkama ihtimali olsa da ağızda veya makatta sperm izi yok. Vücuda cinsel anlamda bir darbe veya taciz yapılmamış. Jeffreys cinayetlerinde de yoktu, biri dışında; Bobby Wilson," diyerek notlarını karıştırdı. "Sadece Wilson'da açık bir şekilde ciddi cinsel istismar var: Hem ön taraftan hem de arkadan taciz hem de çok fazla ter ve çürüme."

"Bir saniye. Eğer bu adam Jeffreys'i taklit ediyorsa, yaptığının onun kişiliğine ait olup olmadığını nasıl bilebiliriz?"

"Taklitçi katiller genelde fantezilerini gerçekleştirebilecek cinayetleri seçerler. Bazen de kendi bireysel dokunuşlarını yaparlar. Kolaylıkla gözden kaçabilecek bir şey olsa da Jeffreys'in kurbanlarına son ayin tarzında bir şey uyguladığına dair bir işaret yok."

"Temyiz edilmeden önce rahibe günah çıkarttığını biliyorum."

"Nereden biliyorsun?" Aşağı doğru bakınca sandalyenin koluna yarı yarıya oturduğunu fark etti. Kalçası Morelli'nin koluna değiyordu. Biraz ani bir şekilde ayağa kalktı ama Morelli bunu fark etmemiş gibiydi.

"Belki biliyorsundur babam Jeffreys'i yakalayan şerifti. Eh, temyizi de ön sıradan izledik."

"Ona birkaç soru sormamız mümkün mü?"

"O ve annem birkaç yıl önce karavan aldılar. Bir yıl boyunca gezdiler. Bazen haberleşiyoruz ama şimdi nasıl

haber alırım bilemiyorum. Yalnız eminim ki bu olayı duyunca bana ulaşmaya çalışacaktır, tabii yine de ulaşması zaman alır."

"Acaba rahibi bulabilir miyiz?"

"Tabii. Peder Francis hâlâ burada, St. Margaret'de. Ama nasıl yardımcı olur bilemiyorum. Jeffreys'in itirafını paylaşacağını sanmam."

"Yine de onunla konuşmak istiyorum. Sonra da Tannerlarla konuşsak iyi olur. Onlarla zaten tanıştınız, değil mi?"

"Annesiyle. Matthew'nun anne ve babası boşanmış."

Maggie ona dik dik bakarak dosyalarında bir şey aramaya başladı.

"Ne oldu?" Nick neredeyse ona dokunacak şekilde eğilmişti.

Sayfaların arasında aradığını bulunca durdu. "Jeffreys'in üç kurbanı da tek ebeveynle yetişmiş. Anneler oğullarını tek başına büyütmüş."

"Bu ne demek?"

"Yani kurbanlarını rastgele seçmiyor. Her birini dikkatle seçiyor. Alverez'in bisikletini ve gazeteleri bir çitin yanına bıraktığını söylemiştin, değil mi?"

"Evet, daha işe başlayamamıştı."

"Ve bir boğuşma izi yoktu?"

"Hayır. Sanki bisikletini dikkatlice park etmiş de adamla birlikte gitmiş gibiydi. O yüzden tanıdığı biri olduğunu düşündük. Bu çocuklar küçük şehirden ama nasıl davranmaları gerektiğini bilirler. Danny'nin bir yabancının arabasına bineceğini sanmıyorum."

"Tabii güvenebileceği biri olduğunu düşünmemişse..."

Maggie, Morelli'nin olaya giderek daha da odaklandığını görebiliyordu. Yüzünde, katilin kendi çevresinden biri olduğunu fark eden insanların yüzündeki paniği okuyabiliyordu.

"Ne demek bu? Onu ya da annesini tanıyan biri gibi mi?"

"Olabilir. Ya da resmi görünümlü, hatta üniforma giyen biri de olabilir." Maggie böyle şeyleri daha önce de görmüştü. Kimse birinin gerçekten o üniformayı giyen kişi olup olmadığını kimse sorgulamıyor gibiydi.

"Belki de babasınınki gibi bir askeri üniformadır?" diye sordu Nick.

"Belki de beyaz bir laboratuvar önlüğü veya polis üniforması."

16. BÖLÜM

Timmy yere oturana kadar duvarda bekleyerek tuvalet kapısını izlemeye başladı. Tuvalete girmesi gerekiyordu ama annesinin işini bölmek de istemiyordu. Eğer kapıyı çalarsa içeri girmesi için ısrar edecek ve makyaj yaparken işini görmesinde bir sıkıntı olmayacağını söyleyecekti. Annesiyle aynı yerde tuvaletini yapmak için artık çok büyüktü.

Annesini dinlerken tenis ayakkabılarını tekrar bağlamaya karar verdi. Ayakkabının tabanındaki delik büyümüştü. Alacak durumları olmamasına rağmen yakında yeni bir çift istemesi gerekecekti. Annesi telefondayken mahkeme kararıyla babasının her ay ödemesi gereken parayı ödemediğini öğrenmişti.

Annesi *Küçük Deniz Kızı*'ndan bir şarkı söylüyordu. *Star Wars*'ı izlediği kadar neredeyse annesi de Küçük Deniz Kızı'nı izlemiş olmasına rağmen Jamaika aksanını düzeltmeye ihtiyacı vardı. Telefon çalmaya başladı. Annesinin sesini "denizin altından" duyması mümkün değildi. Ayağa kalkıp telefonu açmaya gitti.

"Merhaba?"

"Timmy? Ben Bayan Calloway, Chad'in annesi. Annen oralarda mı?"

Neredeyse ona ilk Chad'in vurduğunu ağzından ka-

çıracaktı. Eğer Chad tersini söylüyorsa yalan söylemiş demekti. Bunun yerine, "Bir dakika, hemen çağırıyorum," dedi.

Chad Calloway tam bir zorbaydı ama eğer Timmy annesine Chad'in bilerek bu çürükleri açtığını söyleseydi annesini onu futboldan kesin alırdı. Şimdi zorba da kendi çürükleri hakkında yalan söylüyordu.

Timmy yavaşça tuvaletin kapısını vurdu. Eğer cevap vermezse Bayan Calloway'e annesinin şu anda telefona cevap veremeyeceğini söyleyecekti. Ama kapı klik sesiyle açıldı. Kalbi, delik ayakkabısına inmişti sanki.

"Telefon mu çaldı?" Dışarı çok güzel bir parfüm kokusuyla çıktı.

"Bayan Calloway."

"Kim?"

"Bayan Calloway, Chad'in annesi."

Annesi ona kaşlarını kaldırıp şöyle bir bakarken daha fazlasını bekler gibiydi.

"Ne istediğini bilmiyorum." Omuz silkerek daha çok gelen çişine rağmen telefona doğru giden annesine eşlik etti.

"Ben Christine Hamilton. Evet, tabii." Timmy'ye dönerek dudaklarını kıpırdattı, "Calloway?"

"Chad'in annesi," diye fısıldadı. Annesi onu asla dinlemezdi.

"Evet, Chad'in annesisiniz."

Bayan Calloway'in annesine ne dediğini çıkaramıyordu. Normalde annesi telefonla konuştuğunda hızlanarak görmediği insanı başıyla onaylardı. Cevapları kısaydı: Birkaç "evet, evet" ve bir "ah, tabii."

Sonra bir anda durup telefonun ahizesini sıkıca sardı. İşte. Hikâyeyi düşünmesi gerekiyordu. Bir saniye. Hikâyeye gerek yoktu. Gerçek Chad'in ona sataşmasıydı. Evet, ilk önce o vurmuştu ve bundan başka gerçek de yoktu.

"Aradığınız için teşekkür ederim, Bayan Calloway."

Annesi telefonu kapatarak pencereden dışarı baktı. Annesinin kızgın olup olmadığını anlayamıyordu. Onu futboldan vazgeçiremeyecekti. Annesi dönüp ona kızmaya başlamadan savunmasını yapmaya hazırdı.

"Timmy, takım arkadaşlarından biri kaybolmuş."

"Ne?"

"Matthew Tanner maçtan sonra eve gitmemiş."

Bunun Chad ile ne ilgisi vardı?

"Çocuklarıyla maça giden bazı aileler bu sabah yardımcı olabilmek için Tannerler'ın evine gitmiş."

"Matthew'ya bir şey mi olmuş? Neden eve gitmemiş?" Rahatlamış gibi gözükmemeye çalışıyordu ama rahatlamıştı.

"Bak, endişelenmeni istemiyorum Timmy, ama Danny Alverez adında, hakkında makaleler yazdığım çocuğu hatırlıyor musun?"

Başını salladı. Nasıl unutabilirdi ki? İş yerinden de bir o kadar istemesine rağmen geçen sabah ona beş gazete almasını söylemişti.

"Şu an emin değiliz, korkmanı istemiyorum ama Danny'yi kaçıran adam Matthew'yu da kaçırmış olabilir." Annesi endişeli gözüküyordu. Kaşlarını çattığı her an ağzının kenarlarındaki çizgiler daha da belirginleşiyordu.

"Tuvalete gir sonra seni okula bırakacağım. Bugün okula giderken yürümeni istemiyorum."

"Tamam." Hızlı hızlı tuvalete gitti. Kendi kendine zavallı Matthew diye düşündü. Keşke onun yerine Chad'i kaçırmış olsalardı.

17. BÖLÜM

Christine heyecanını korumaya çalışsa da şansına inanamıyordu. Timmy tuvaletteyken haber editörü yeni patronu Taylor Corby'yi aramıştı. Hafta sonu birkaç kere telefonda konuşmuşlardı ve daha önce tanışmamış olsalar da Christine onun kim olduğunu biliyordu. "Günü Yaşamak" bölümünde Corby'yi haber delisi diye çağırıyorlardı. Komik, tel çerçeveli bir gözlük ve sahip olduğu tek pantolon gibi gözüken siyah pantolonu, beyaz Oxford tişörtü ile üzerine farklı Looney Tunes kahramanlarının deseniyle bezeli kravat takıyordu. Daha da beteri kışın bile işe bisikletle geliyordu -araba alacak parası olmadığı için değil, sadece öyle istediği için.

Bu sabah Matthew Tanner olayını anlatırken Corby sessizce dinlemişti.

"Christine, bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?"

Neden görsel basını değil de yazılı basını seçtiğini anlamak kolaydı. Ses tonu hiç değişmiyor, duygularını hiç yansıtmıyordu. Hangi kelimeleri seçerse seçsin heyecanlı mı, sıkkın mı yoksa sadece ilgilenmiyor mu anlamak çok zordu. "Eğer bu akşamki gazetelere bakarsan diğerlerinden üç gün ileride gidiyoruz."

"Hâlâ Bayan Tanner'ı benimle röportaj yapması için ikna etmem gerekiyor."

"Röportaj yap ya da yapma, zaten büyük bir hikâye

için yeterli malzemeye sahipsin. Sadece bulduklarını kanıtlayabildiğine emin ol."

"Tabii ki."

Christine oğluna bakarak arkadaşı için üzülüyor olmalı diye düşündü. Arabayla bırakacağını söylediğinde tantana çıkarmamış, yol boyunca sessiz sakin oturmuştu. Okulun köşesini dönerken aniden frenlere bastı. Aileler çocuklarını okulun önüne bıraktıkları için araba sırası köşeye kadar ilerlemişti. Kaldırımlarda aileler çocuklarıyla birlikte yürüyordu. Görünen her kavşakta anne babalar küçük çocuklarını korumak için yanlarında duruyorlardı.

Arkalarından bir korna çalınca Christine ile Timmy yerinden zıpladı. Christine arabayı biraz daha ileri sürerek sırayı yakaladı.

"Neler oluyor, anne?" Timmy emniyet kemerini çıkararak ayakları üzerine kalkıp koşturanlara bakmaya başladı.

"Aileler çocuklarının okula sağ salim ulaştığından emin olmak istiyor." Bazı aileler çılgına dönmüş bir halde fazladan koruma sağlayabilmek için ellerini çocuklarının omzuna, koluna, sırtına koyarak koşturuyordu.

"Matthew yüzünden mi?"

"Matthew'ya ne olduğunu henüz bilmiyoruz. Belki bir şeye üzülerek evden kaçtı. Bruce ile ayrıldıktan sonra oğluna açık ve dürüst olma sözü vermesine rağmen bu onunla paylaşabileceği bir şey değildi. Ayrıca çok az kişi Matthew olayını biliyordu. Bu panik yazdıklarına cevap niteliğindeydi. Sadece Ronald Jeffreys'in adının geçmesi bile ailelerde koruyuculuğu tetiklemişti. Bu, Jeffreys ortalıkta sinsi sinsi dolaşırken ailelerde oluşan paniğin aynısıydı.

Christine Radyo KRAP'ten tanıdığı Richard Melzer'ı gördü. Kaldırımda yağmurluğuna sarınmış, bir eliyle dosyasını diğer eliyle şüphesiz kızı olan küçük sarışın bir çocuğun elini tutuyordu. Christine'in bir an önce Michelle Tanner'a ulaşması gerekiyordu. Diğerlerinin Matthew olayını öğrenmesi an meselesiydi.

Sıra sürünerek ilerlerken açık bir yer bulmaya çalıştı. Belki de Timmy'yi buradan yollamalıydı. Timmy'nin, başkası görmediği sürece bunu önemsemeyeceğini biliyordu.

"Anne?"

"Timmy, mümkün olduğunca hızlı hareket edeceğiz."

"Anne, ben Matthew'nun sadece evden kaçtığına eminim."

Ayaklarının üzerinde yükselerek pencerenin dışındaki alışılmamış kalabalığı izleyen küçük oğluna baktı. İnek yalamış gibi yatırdığı saçlarının bir kısmı havaya kalkmıştı. Yüzündeki çiller tenini daha da solgun gösteriyordu. Ne ara oğlu bu kadar akıllanmıştı? Onunla gurur duymalıydı, ama bu sabah, onun masumiyetini artık koruyamayacağını bilmek onu biraz üzüyordu.

18. BÖLÜM

Parlak renkli vitraylar kutsal yeri süslüyordu. Yanık tütsü kokusu ve balmumu Maggie'nin burnunu yakmıştı. Acaba neden Katolik Kilisesi'ne girmek ona kendini on iki yaşındaymış gibi hissettirirdi? Birden giydiği siyah iç çamaşırlarının fazla dantelli ve uygunsuz bir renkte olduğunu düşündü. Silahının kabzası karın boşluğunu dürtüyordu. Ceketinin içine uzanarak sutyen askısını düzeltti. Kilisenin içinde silah mı taşıması gerekiyordu? Tabii ki, saçmalıyordu.

Omzunun üzerine bakarak arkasından koridora bir tabut gelecekmiş gibi baktı. Hâlâ küçük tekerleklerin *takır tıkır* sesini, bir sürü deri ayakkabının yumuşak sesler çıkararak ahenkle babasının tabutu ardında ilerleyişini duyuyordu. Yan tarafına baktığında Morelli'nin onu sunakta beklediğini gördü.

"Her şey yolunda mı?"

Morelli otelden saat beşte ayrılarak eve gitmiş, tıraş olmuş, duş almış ve kıyafetlerini değiştirmişti. İki sat sonra onu almaya geldiğinde Maggie onu zar zor tanımıştı. Kısa saçları düzgünce taranmıştı. Yüzünü güzelce tıraş etmiş ve çenesindeki -şimdi daha çok belli olan- beyaz yara güzel görünüşüne karizmatik bir hava katmıştı. Üstünde kot ceket, beyaz tişört ve siyah kravatla birlikte temiz bir mavi kot ve parlak siyah kovboy botları giymişti. Bölümündeki klasik kahverengi üniformalı tiplerden farklı giyinmesine

rağmen hâlâ resmi gözüküyordu. Belki de bu da onun kendini karizmatik ve düzgün hali ile kendinden emin uzun adımlarını atarak kendini ifade etme şekliydi.

"O'Dell, iyi misin?" diye sordu yine.

Maggie etrafa bakındı. Uzun uzun kilise sıralarıyla Platte Şehri gibi küçük bir bölge için büyük bir kiliseydi. Hepsinin dolu olduğunu hayal bile edemiyordu.

"İyiyim," diye sonunda cevapladı, sonra böyle daldığı için pişman oldu çünkü Morelli gerçekten ne olduğunu merak etmişti. Gözleri az uykudan şişmiş olduğu için enerjik görünüşüyle tezat oluşturuyordu. Kendi şiş gözlerini biraz makyajla kapatmaya çalışmıştı.

"Çok büyük gözüküyor," diyerek dikkatinin dağılmasını açıklamaya çalıştı.

"Burası yeni sayılır. Eski kilise şehrin güneyinin altı kilometre dışında, cemaate ait bir yerde," dedi. "Platte Şehri geçtiğimiz on yılda büyüyerek iki katına ulaştı. Birçok insan şehirde yaşamaktan bıkmış durumda. Hâlâ iş için ya Omaha'ya ya da Lincoln'e gidip geliyorlar. İronik, değil mi? İnsanlar büyük şehirlerdeki suçlardan kaçarak çocuklarını sakin ve güvenli bir yerde büyütmek için buraya geliyor." Ellerini ceplerine sokarak Maggie'den gözlerini kaçırdı.

"Yardım ister misiniz?" Bir adam sunağın arkasındaki bir perdeden çıktı.

"Peder Francis'i arıyoruz," dedi Morelli başka bir açıklamaya yer bırakmadan.

Adam onlara şüpheyle baktı. Elinde süpürge taşımasına rağmen bol pantolon, güzel ütülenmiş bir tişört, kravat ve uzun, kahverengi bir ceket giymişti. Koyu saçlarında

yer yer beyazlar olsa da genç gözüküyordu. Ona doğru yaklaştıklarında Maggie, onun hafifçe topalladığını ve parlak, beyaz renk tenis ayakkabısı giydiğini fark etti.

"Peder Francis'ten ne istiyorsunuz?"

Morelli Maggie'ye ne kadar bilgi paylaşmaları gerektiğini sorarcasına baktı. Fakat bir şey söylemesine fırsat vermeden adam Morelli'yi tanımıştı.

"Bekle. Kim olduğunu biliyorum," diye suçlarcasına konuştu. "Nebraska Cornhuskers'ta oyun kurucu değil miydin? Sen Morelli'sin, Nick Morelli, 1982 ile 1983 yıllarında oynamıştın."

"Cornhuskers taraftarı mıydın?" Morelli açık bir şekilde tanındığı için sevinerek sırıttı. Maggie yanaklarındaki gamzeleri fark etti. Bir oyun kurucu... Neden şaşırmamıştı?

"Hem de çok sıkı taraftarıydım. Adım Ray... Ray Howard. Buraya geçen baharda taşındım. Doğudaki birçok oyunu göstermiyorlar. Korkunçtu, korkunç. Aslında ben de biraz oynadım." Heyecanı giderek artıyor, kesik kesik konuşuyordu. "Lisedeyken... Omaha Merkez'de... Doktor Tom bile beni görmeye gelmişti. Sonra dizim iyileşmeye başladı ama çok kötü incinmişti. Bir daha hiç oynayamadım."

"Bunu duyduğuma üzüldüm," dedi Nick.

"Evet, Tanrı gizemli yollardan ilerler. Senin eşin mi?" Sonunda Maggie'yi fark etmişti. Gözlerinin bedenini taradığını hissederken Maggie, ceketini iliklemeyi reddeder bir tavır takınmıştı.

"Hayır, evli değiliz." Morelli utanmış gibiydi.

"O zaman nişanlısınız. Demek o yüzden Peder Francis

ile görüşmek istiyorsunuz, ha? Yüzlerce kişiyi evlendirmiştir o."

"Hayır, biz..."

"Bu resmi bir durum," diye araya girerek Morelli'yi rahatlattı. Adam Maggie'ye açıklama beklercesine dik dik baktı. Ellerini göğsünün üzerinde birleştirerek otoritesini belli edip adamın sorgulayan gözlerine gücünü belli edercesine baktı. "Peder Francis burada mı?"

Howard önce Morelli'ye sonra tekrar Maggie'ye bakarak ikisinin de daha fazla laflamak istemediğini anladı.

"Galiba üzerini değiştiriyor. Sabah ayini vardı." Pek gitmek ister gibi değildi.

"Acaba buraya getirebilir misin, Ray?" diye Maggie'den daha kibar bir şekilde sordu.

"Ah, tabii." Rahibi getirmek için dönerken durdu. "Kimin görmek istediğini söyleyeyim?" Bir şey söylemesi için Maggie'ye baktı.

Maggie iç çekerek sabırsızca ağırlığını diğer ayağına verdi. Morelli Maggie'ye kötü bir bakış attıktan sonra, "Sadece Nick Morelli de, tamam mı?"

"Tabii, tabii."

Howard perdenin arkasında kayboldu. Bu sefer Maggie, Morelli'ye doğru gözlerini devirince Morelli gülümsedi. "Oyun kurucu, ha?" dedi.

"Çok uzun zaman önceydi. Aslında bir ömür önce gibi..."

"İyi bir oyuncu muydun?"

"Spor hayatına devam ederek Dolphins'te oynama şansım vardı ama babam hukuk okumamı istedi."

"Her zaman babanın dediğini mi yaparsın?"

Maggie bunu şaka olarak söylemişti ama Morelli irkildi. Gözlerinden bunun hassas bir konu olduğunu anlamıştı. Sonra Morelli gülümseyerek, "Gördüğün gibi, öyle."

"Nicholas." Kısa boylu, gri saçlı rahip sunakta uzun cüppesiyle göründü. "Bay Howard benimle konuşmanız gereken resmi bir şey olduğunu söyledi."

"Merhaba Peder Francis. Kusura bakmayın, gelmeden önce aramalıydık."

"Hiçbir sorun yok. Buraya her zaman gelebilirsiniz."

"Peder, bu Özel Ajan Maggie O'Dell. FBI ile çalışıyor ve Alverez olayını aydınlatmak için burada."

Maggie elini uzattı. Yaşlı rahip, onun elini iki eliyle sararak sıkıca tuttu. Kalın, mavi damarları ince, kahverengi lekeli derisinden yükselmişti. Elinde küçük bir titreme vardı.

Rahip gözlerine derin derin bakınca birden ruhuna kadar onu inceliyormuş gibi hissetti. Göz göze gelince sırtından küçük bir titreme geçti.

"Sizinle tanışmak büyük bir zevk." El sıkışma bitince yakınındaki platforma çıkarak ağırlığını verdi. "Christine'in oğlu, Timmy, bana seni hatırlatıyor Nicholas. Peder Keller'in sunak oğlanlarından biri." Sonra Maggie'ye dönerek "Nicholas eski St. Margaret'ta benim sunak oğlanlarımdan biriydi."

"Gerçekten mi?" Maggie bakışlarını Morelli'ye çevirmişti ama rahatsız olduğunu görünce endişeye kapıldı. Arkasındaki bir şey gözüne takılmıştı. Sunağın perdesi hareket ediyordu. Esinti ya da cereyan yoktu. Sonra perdenin altından gözüken bir çift beyaz tenis ayakkabısı gördü. Yabancıya dikkati çekmektense rahibinin ilgisinden kaygı-

lanmış gibi gözüken Morelli'ye gülümsedi.

"Peder Francis." Bir an önce konuyu değiştirmek istiyordu. "Birkaç soruya cevap verebileceğinizi umuyoruz."

"Tabii ki. Nasıl yardımcı olabilirim?" Maggie'ye baktı.

"Sanırım Ronald Jeffreys'in son günah çıkarmasını dinlediniz," diye Nick devam etti.

"Evet, ama bunu sizinle paylaşamam. Umarım anlayış gösterirsiniz." Sesi, konu onun tüm enerjisini alıp götürmüş gibi zayıf çıkmıştı.

Maggie gri tenine neden olan bir hastalığı, sıkıntısı olup olmadığını düşündü. Konuştuğu zaman nefesi kısa ve kesik bir şekilde çıkıyordu. Sessizleştiğinde hafif bir hırıltı kemikli omuzlarını tuhaf bir ritimle sarsıyordu.

"Tabii, anlıyoruz," diye yalan söyledi. Aslında anlamıyordu ama bir şeyler öğrenebilmek için yol yapması gerekiyordu. "Ama Alverez olayını aydınlatabilecek bir şey varsa paylaşmanızı umarız."

"O'Dell, İrlanda Katoliği idi, değil mi?"

Rahibin dikkatlerini böyle dağıtması onu şaşırtmıştı. "Evet, öyleydi." Sabırsızlığını bu sefer belli ediyor ama rahip fark etmiş gibi gözükmüyordu.

"Ve Maggie, St. Margaret için adanmış bir isim."

"Evet, sanırım öyle. Peder Francis, eğer Ronald Jeffreys Danny Alverez'in katilini bulmamızı sağlayacak bir şey söylediyse, bunu bize söylemeniz gerektiğini biliyorsunuz, değil mi?"

"İtirafın kutsallığı suçluluğu kanıtlanmış olanlar için bile korunmalıdır, Ajan O'Dell." Maggie iç çekerek yaşlı rahibe karşı sabrı taşmaya başlayan Morelli'ye baktı.

"Peder," dedi Morelli. "Bize bir şekilde yardım etme-

niz gerekir. Rahip dışında son ayininde onunla birlikte olan başka kim vardı?"

Peder Francis konu değişince şaşırdı. "Son zamanda belli dini törenler rahip tarafından yönetilir ama bazı durumlarda bu gerekli değildir."

"Peki, bu nasıl belirlenebilir?"

"Vatikan II'den önce Baltimore İlmihali'nde belirtilmiştir. İkiniz bunu hatırlayamayacak kadar gençsiniz. Şimdilerde hâlâ diyakozluk eğitiminin bir parçası olmasına rağmen, sanırım bu sadece ilahiyat fakültelerinde öğretiliyor.

"Diyakoz olmak için ne gerekli?" Maggie acaba bu kutsal adamı şüpheli listesine alabilir miyiz diye içinden geçirerek sinirle sordu.

"Katı kuralları vardır. Tabii öncelikle kiliseyle iyi ilişkileri olması gerekir. Ve maalesef sadece erkekler diyakoz olabilir. Yalnız bunların Ronald Jeffreys ile ne ilgisi olduğunu anladığıma emin değilim.

"Korkarım bunu sizinle paylaşamayız, Peder." Morelli gülümsedi. "Size saygısızlık etmek istemeyiz." Morelli başka bir şey söyleyecek mi diye Maggie'ye baktı. Sonra, "Yardımınız için teşekkürler Peder Francis," dedi.

Rahip onların gitmesini bekler gibi bakarken Maggie, Peder Francis'in kendi gözlerini kenetleyen keskin gözlerine baktı. Neredeyse Maggie'nin açığa vurmak istediği şeyi söylemek üzereydiler. Ama rahip sadece başını sallayarak gülümsedi.

Morelli omzuna dokundu. Maggie topukları üzerinde dönerek peşi sıra yürümeye başladı. Kilisenin merdivenlerinde bir an durdu. Morelli kaldırıma indiğinde Mag-

gie'nin yanında olmadığını fark etti. Ona bakarak omuzlarını silkti.

"Sorun ne?"

"Bir şey biliyor. Jeffreys ile ilgili bize söylemediği bir şey var."

"Bize *söyleyemeyeceği* bir şey..."

Arkasına dönerek merdivenleri çıkmaya başladı.

"O'Dell, ne yapıyorsun?"

Ağır ön kapıyı açıp koridora doğru hızla yürürken Morelli'nin arkasından geldiğini duydu. Peder Francis sunaktan ayrılarak kalın perdelerin arkasında kaybolmak üzereydi.

"Peder Francis," diye bağırdı Maggie. Sesinin yankısı ona bir kuralı yıkmış, bir günah işlemiş gibi hissettirdi. Ama bu, Peder Francis'i durdurmuştu. Koridorda aceleyle ilerleyen Maggie için mihrabın ortasına gelmişti. Morelli arkasındaydı.

"Eğer bir şey biliyorsanız... Eğer Jeffreys başka bir cinayeti önleyebilecek bir şey söylediyse... Peder, suçunu itiraf etmiş bir seri katilin sözünü kırmak, masum bir canın kurtarılmasına değmez mi?"

Nefes nefese kaldığını o ana kadar fark etmemişti. İstediği veya söyleyebileceğinden fazlasını anlatan gözlerine dik dik bakmaya başladı.

"Size şunu söyleyebilirim ki Ronald Jeffreys bana sadece doğruyu söyledi."

"Anlayamadım?" Sabırsızlığı hemen öfkeye dönüşmüştü.

"Suçunu itiraf ettiği günden infaz edildiği güne kadar Ronald Jeffreys sadece doğruyu söyledi." Gözleri Ma-

ggie'nin üzerinde gezindi. Söylediği şeylerden fazlasını gözlerinden okuyamıyordu. "Şimdi, izninizle..." Morelli yanındaydı. Sessizce durup sallanan perdenin arkasında rahibin kayboluşunu izledi.

Morelli sonunda "Tanrım," diye fısıldadı. "Bu da neydi böyle?"

"Bu demek oluyor ki Jeffreys'in asıl itirafını öğrenmemiz lazım," diyerek ne dediğini biliyormuş gibi davrandı. Sonra dönüp topuklarının mermer zeminde iyice ses çıkardığına emin olarak yürümeye başladı.

19. BÖLÜM

Patinaj yaparak kilisenin otoparkından ayrıldı. Sebze meyve torbaları koltukta yuvarlanarak yere döküldü. Gaza basınca portakallar ayaklarına yuvarlanmıştı.

Sakin olması gerekiyordu. Dikiz aynasından bakınca kimsenin onu takip etmediğini gördü. Sorgulamak için kiliseye gelmişlerdi. Jeffreys hakkında soru sormuşlardı. Kurtulmuştu. Hiçbir şey bilmiyorlardı. Gazeteci bile Danny cinayetini bir taklit olarak görüyordu. Biri Jeffreys'i taklit ediyor. Acaba neden kimse Jeffreys cinayetlerinin taklit olduğunu düşünmüyordu? Gerçek şuydu ki Jeffreys de soğukkanlı bir katildi ve bu da onu kusursuz bir kurban, bir enayi haline getirmişti.

Okula yaklaştıkça ebeveynler korkak fareler gibi çocuklarıyla yol kavşaklarında koşuşturuyorlar, çocuklarını kaldırıma çıkarıyorlardı. Okul kapısından içeri girene kadar çocuklarının basamakları çıkışını izliyorlardı. Şimdiye kadar çocuklarıyla zar zor ilgilenerek, onları saatlerce yalnız bırakarak, "anne ve babanın çalışıyor olması" durumunu bir sevgi nişanesi sayıyorlardı. Ömürleri boyunca, eğer durmazsalar, çocuklarını çürükler ve yaralarla baş başa bırakacaklardı. Şimdi bu aileler yavaş yavaş öğreniyordu. Aslında onlara bir iyilik, kıymetli bir servis sağlıyordu.

Rüzgâr kar yağışını haber verircesine insanın tenini ısırıyor, ceketleri ve etekleri mevsim normallerinde olmayan bir şekilde havalandırıyordu. Bu ona ağaç gövdesinde-

ki battaniyeyi hatırlattı. Hâlâ üzerinde kan var mıydı acaba? Kaldırımları ve kavşakları dolduran fareleri izlerken hatırlamaya çalıştı. Işıklarda durarak korumaların geçmesini bekledi. Fareler akın akın geçiyordu. Biri fark ederek el salladı. Ona gülümseyerek karşılık vermek için o da el salladı.

Hayır, battaniyeyi yıkamıştı. Kan yoktu. Neyse ki beyazlatıcı mucizeler yaratıyordu. Hava soğumadan sıcaklamalıydı.

Şehirden uzaklaştıkça yerden kalkan savaşçı pilotlar gibi kazların üzerinden geçişini izledi. Arabanın camını aralayarak seslerini dinledi. Çıkardıkları sesler gevrek sabah havasını kesiyordu. Evet, bu sefer toplanan bulutlar yağmur değil, kar getirecekti, bunu kemiklerinde hissediyordu.

Soğuktan ve kardan nefret ediyordu. Bu havalar ona, annesinin ağacın altına hediyelerini gizlice koyduğu ve kendisinin de onları sessizce açarak geçirdiği Noelleri hatırlatıyordu. Annesinin sözünü dinleyerek Noel sabahı erkenden kalkar ve annesinin ona aldığı hediyeleri yatak odasında üvey babasıyla nasıl bir meşguliyetleri olduğunu anlayacak kadar büyük bir sessizlikle tek başına açardı.

Üvey babası hiçbir şeyden şüphelenmez, böylece açmak için erkenden kalktığı hediyesinin mutluluğunu yaşardı. Eğer üvey babası bunu öğrenseydi, annesiyle beraber üvey babasının zor kazandığı parayı boş yere harcadıkları için dayak yerlerdi. İlk Noel dayağı gizli geleneklerini başlatmıştı.

Eski Kilise Yolu'na dönerek nehri takip eden yolda ilerlemeye başladı. Nehir kenarı parlak turuncu, kırmızı ve

sarı renklerle parlıyordu. Binlerce sukamışı uzun, bal rengi çimenlerin içinden ona sanki el sallıyordu. Kar, hepsini mahvedecekti. Yaşamın canlı renklerini elinden alacak, beyaz ölümü serecekti.

Çok uzakta değildi. Birden beyzbol kartlarını hatırladı. Panik içinde kendini sakinleştirmeye çalışırken bir yandan arabayı sürüp diğer yandan da ceplerini kontrol ediyordu. Araba sert bir şekilde sağa yalpaladı ve derin bir çukura girmeden direksiyonu çevirerek arabayı toparladı. Sonunda cebindeki şişkinliği fark edince rahatladı.

Arabayı erik ağaçlarının oluşturduğu koruluğa çekti. Dallar ve yapraklar arabayı örtüyordu. Arabanın içine saçılan sebze meyveyi tekrar torbaya koyarak kolunun altına aldı. Ağacın gövdesine yaklaştı. Kalın yün battaniye düzgünce katlanarak iple bağlanmıştı. Onu alarak omzuna yüklendi. Ağacın gövdesine çarpınca sesin yankısı ağaçlarda ve suda yankı yaptı. Dallarda ıslık çalarak soğuğu getirmekle tehdit eden rüzgâra rağmen sessiz ve huzurlu bir yerdi. Mil, balık ve çürümenin oluşturduğu küflü karışımın kokusunu içine çekti. Hızlıca hareket eden dalgaların getirdiği ağaç parçalarına ve pisliğe bakmak için durdu. Yıkımın gücü canlı ve tehlikeliydi. Aynı zamanda iyileştirme ve temizleme gücüyle canlı ve kurtarıcıydı.

Çamurlu yapraklar tahta kapıyı o kadar iyi koruyordu ki yerini tam olarak bulmak için onu aramak zorundaydı. Kapının üzerine biriken yığınları elleriyle temizleyerek açılana kadar kapıyı zorlayıp çekti. Işığın pusu aşağı doğru inerken basamakları loş bir şekilde aydınlatıyordu. Birden kirli bir nem ve küf kokusu ciğerlerini doldurdu. Aşağı ulaştığında torbayı ve battaniyeyi yere bıraktı.

Ceketinin cebinden plastik maskeyi çıkardı. Bu maske daha az korkutucu ve yılın bu zamanına daha uygun olmasıyla kayak maskesinden daha iyiydi. Yine de bu lanet şeyden nefret ediyordu. Daha da çok Danny'nin önce onu tanıyan, güvenen gözlerinin ihanete uğramış gibi bakan gözlere dönüşmesinden nefret etmişti. Keşke Danny anlayabilseydi. Ama o bakış ve çocuğun boynundaki haç neredeyse onu vazgeçirecekti. Ama hayır, başka şansı yoktu. Maskeyi takınca yüzü saniyeler içinde terlemeye başladı.

Zombi gibi elleri ve kolları iki yana açık halde, küçük adımlar atarak tahta rafa doğru ilerledi. Parmakları feneri ve kibriti buldu. Kürkün yumuşaklığını hissetti. Elini hızlıca çekerken feneri yakalayamadan raftan düştü.

"Lanet fareler," diye mırıldandı.

Parmakları paslanmış metalin üstünde dolandı. Kibriti çakarak fitili daha ilk denemede yaktı. Parlak sarı ışıkla karanlık kayboldu. Kir parçaları ufalanarak üzerine döküldü. Gece canavarlarının oluşturduğu görüntülere bakmamaya çalıştı. Bekledi. Birkaç saniyede yeni bir karanlıkta yine rahat ve güvende olacaklardı.

Ağırlığını kalın tahta rafa vererek omzuyla ittirdi. Ağır şey gürleyip sallanarak hareket etmeye başladı. Raf zeminde gıcırdayarak ilerlerken kir parçalarını da beraberinde sürüklüyordu. Sırtından ter akmaya başlamıştı. Maske acı verici bir şekilde yüzünü sıcaklatıyordu; yüzü buharla kaplanmıştı. Sonunda gizli koridor açığa çıktı. Küçük delikten kıvrılarak torbayı ve battaniyeyi de peşinden sürüklemeye başladı.

Matthew'nun beyzbol kartlarını sevmesini umuyordu.

20. BÖLÜM

Tannerların evi, şehrin ucundaki blokların köşesindeydi. Evlerinin arkasında sarı inşaat malzemelerinin aç canavarlar gibi ağaçları söktüğü yerde açık bir alan bulunuyordu. Bu, Nick'in hızlı büyüyen Platte Şehri'nde en sevmediği şeylerden biriydi. Kırsal yer vahşi pembe güller, parıldayan altın başaklar ve bozkır çiçekleri, çayır otlarını, gri kaldırımı ve Big Wheels'i bir salınma cümbüşüyle şenlendiriyordu.

Nick, Tannerların evinin önünde park etmiş araç sırasını görünce "Tanrım," diye mırıldandı.

"Haber almak için birilerini mi gönderdin?" diye sordu O'Dell.

Nick yan tarafına dönerek ona dik dik baktı.

"Sadece soruyorum, Morelli. Savunmaya geçmene gerek yok."

Haklıydı çünkü sesinde suçlama tınısı yoktu. O'Dell'in onun tarafında olduğunu bilmesi gerekiyordu. O yüzden sabahın erken saatlerinde onunla konuşmaya fırsat bulamadığı detayları anlatmaya başladı.

Geçen gece neredeyse panik içinde o ve Hal Langston, Michelle Tanner'ın evinde küçük bir karargâh kurmuştu. Gönülsüzde olsa Morelli, Bob Weston'ın ona Alverez davasında öğrettiklerine bağlı kalmaya çalışıyordu. Michelle Tanner'ın çaresizce ettiği telefonun dakikasında Nick, Phillip Van Dorn'u kadının telefonlarını dinlemesi ve evin et-

rafını gözetim altında tutması için görevlendirmişti. Gece yarısından önce Lucy Burton şerifin ofisini haritalar, Matthew'nun büyütülerek raptiye ile tutturulmuş fotoğrafları ve acil durum hattıyla strateji oluşturma birimine çevirmişti.

Bu sefer Nick, hemen civar bölgedeki Richfield, Staton ve Bennet polis şeriflerini arayarak ara yolları, çevre alanları ve hatta nehir kenarını dahi iyice aramalarını istemişti. Adamları kapı kapı dolaşarak panik yaratmadan insanlara nazikçe sorular yöneltiyorlardı. Eğer mümkünse tabii. Aslında geç olup olmadığını merak ediyordu, özellikle sabah trafiğini ve panik içinde ailelerin çocuklarını okula götürdüğünü gördükten sonra. Kız kardeşi sayesinde insanlar endişe etmeye başlamıştı. İnsanlar Matthew'yu da öğrenirse neler olacağını düşünmek bile istemiyordu. Paniğin yatışması veya devam etmesi düşüncesi bile aptalcaydı.

Tanner ailesinin ön kapısı açıktı. Konuşma sesleri bahçeye kadar geliyordu. O'Dell ön kapıyı çalarak bekledi. Nick'in kapıyı çalarak girmesi gerekiyordu. Ona arkadan bu kadar yakın olunca kendisinden on beş santim daha kısa olduğunu fark etti. Hafif bir esinti saçlarından birkaç tutamı okşarcasına çenesine doğru estirirken ona doğru biraz daha eğilerek saçını kokladı. Saçlarını neredeyse tenini sıyırırcasına geriye doğru atmıştı. Bir adım geriye giderek uçuşan bir tutam saçını kulağının arkasına alırken beyaz, yumuşak tenini ortaya çıkarışını seyretti. Bu sabah koyu şarap rengi bir ceket ve ona uygun bir pantolon giymişti. Bu renk onun tenini daha yumuşak, daha pürüzsüz gösteriyordu.

Ön kapının eski menteşesi gıcırtıyla açılırken Nick,

kapının sadece içeriden görülebilecek kadar aralandığını fark etti.

"Kimsiniz?" diye bir adam, nazik davranmaya zaman harcamadan onlara şüpheyle bakarak sordu.

"Sorun yok." Hal Langton arkasında belirerek adamı nazikçe dürttü. Hal ön kapıyı tutarak açtı. Adam, Hal'e sert bir bakış atarak uzaklaştı. Hal istediğini yaptırabilecek kadar etkileyici olabiliyordu. O ve Nick lisede aynı takımda oynamışlardı ve Hal biraz hantallaşmış olsa da görünüşü hâlâ yerindeydi.

"Evlilik hayatı," Nick fazla kilolarına gönderme yapınca açıklamaya çalıştı. "Sen de denemelisin, ahbap," dedi her zamanki gibi. Ayrıca erken kalkan yol alır sözünü canlı yaşayan biriydi.

Tess Langston on yıl önce lisede tarih öğretmenliği yapmak için Platte Şehri'ne taşınmıştı. Güzel olduğu kadar akıllıydı ve etrafına tüm bekâr erkekleri toplayacak kadar çekiciydi. Tabii Hal dışında... Üç hafta boyunca Hal, doğu yakasındaki Hukuk Fakültesi'nde her gece uzun görüşme faturalarıyla uğraşmak durumunda kalan Nick'i aramıştı. Aralarındaki anlaşmadan sonra Nick, Hal'in bir sonraki adımı için yardımcı olmuştu.

Nick biraz şiir yazarak hangi çiçeği alması gerektiğini -papatya, gül değil- söylemiş ve hatta ne zaman, kızın neresine dokunması gerektiğini anlatmıştı: sarılırken kulak memesine nazik dokunuşlar ve kesinlikle göğse dokunmama. Nick artık kendini Tess'e kur yapıyor gibi hissetmeye başlamış, ondan gelen aramalar kesilince birini kaybetmiş gibi hissetmişti. Sonradan bir arkadaşını kaybettiği için değil, ama bir kere gördüğü, arkadaşı sayesinde çok ya-

kından tanıdığı ve aslında kendisinin de âşık olduğu kişiyi kaybettiği için üzüldüğünü anladı.

Hal ve Tess ilişkileri ilerledikten altı ay sonra evlenmişti ve bugün hâlâ Nick, Tess'e açıklayamadığı bir yakınlık duyuyordu. Aslında, bunun nedenini açıklamak istemiyordu. Hal'ın eşine Nick'in kur yapma tavsiyelerini söyleyip söylemediğini bilmiyordu ama bazen Tess'in Nick'e bakışlarında eşinin bunları bildiğini ve minnettar olduğunu belirtiyordu.

Tannerlar'ın oturma odası, Nick'in tanımadığı polis memurları ve görevlilerle doluydu. Bazıları kahve içiyor, bazılarıysa notlarını ve haritalarını toplamış, fikir alışverişi yapıyorlardı. Nick, Michelle Tanner'ı arayarak onu tanıyıp tanıyamayacağını merak etti. Geçen gece kadife saçaklı sabahlığı ve kızarmış yüzüyle sarhoş ve kafası karışık gözüküyordu. Topuz yaptığı kızıl saçından düşen tutamlarla boynunu vahşi yılanlar kaplamış gibi duruyordu. Kolları sallanıyor, küçük bedeni ağır adımlarla sarsılıyordu.

Mutfak daha da çok insanla tıklım tıklımdı.

"Bu insanlar da kim, Hal?" diye sorarak dönerken yakınındaki Hal'e çarptı. O'Dell'in herhangi bir tanışma olayına girmeden Phillip Van Dorn ile beraber olduğunu ve Phillip'in ona evin etrafına döşediği tüm teknolojik sırları anlattığını gördü.

"Onun fikriydi," diye fısıldadı Hal, kendini savunmak istercesine. "Çocuk futbol takımında oynayan çocuklarının ebeveynlerini ve birkaç komşuyu çağırdı."

"Tanrım, Hal. Şu lanet futbol takımındaki tüm insanlar burada!"

"Sadece birkaç aile geldi."

Nick kalabalığı yara yara ilerledi. Michelle Tanner ile oturmuş, kahvesini yudumlayan kadını görünce insanları ittirerek oraya doğru ilerlemeye başladı.

"Burada ne halt ediyorsun?" diye bağırınca, odaya sessizlik hâkim oldu.

21. BÖLÜM

Christine daha yanıt veremeden kardeşi Emily Fulton'ın kahvesini dökerek ve neredeyse Paul Calloway'i yere sererek ona doğru yaklaştı. Nick, Michelle Tanner'a onu gösterip "Bayan Tanner, onun haberci olduğunu fark ettiniz mi?" derken herkes bakışlarını ona çevirmişti.

Michelle Tanner kısa, ince ve zayıf bir kadındı ve Christine'in anladığına göre kolayca incinebilecek biriydi. Michelle'in elâ gözleri büyüdü. Christine'e bakarken kahve fincanını tutan elleri titredi, sonra fincana bakarak çıkardığı *tıkır tıkır* sesinin sessizlikte yankılanması ona sürpriz olmuş gibi tuhaf tuhaf baktı. Sonunda gözleri Nick'e kaydı.

"Evet, Şerif Morelli. Christine'in haberci olduğunun gayet de farkındayım." Hafif bir titremenin sardığı ellerini bir araya getirerek onları masanın altındaki dizlerinin üzerine bir korunma yeriymiş gibi bıraktı. Kahveye çevrilen bakışlarıyla devam etti, "Bu gecenin gazetesinde... Matthew ile ilgili bir şeyler yazılmasının yararlı olacağını düşündük." Elindeki titreme, sesine de geçmişti.

Christine, Nick'in yumuşadığını gördü. Maço kardeşinin dayanamayacağı bir şey varsa o da gözü yaşlı kadınlardı. Gözyaşlarını kendi için kullanıyordu ama Michelle Tanner'ın gözyaşında sahtelik yoktu.

"Bayan Tanner, üzgünüm ama bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

"Aslında, bu çok iyi bir fikir..."

Christine sandalyede Nick'in arkasında beliren kadına bakmak için kıpırdandı. Gelen kadın kusursuz teni, güzel ve çıkık elmacık kemikleri, dolgun dudakları ve kısa, koyu renk saçlarıyla bir model olmalıydı. Üzerine giydiği takım, odadaki her erkeğin dikkatini çekecek kadar güzel olan kıvrımlı hatlarını ortaya çıkarıyordu. Ancak sesi ve duruşu dişiliğinin fakında olmadığını anlatıyordu sanki. Duruşu özgüvenliydi ve girdiği anda odada otorite havası estirmişti. Bu kadın herhangi birinden ya da herhangi bir şeyden kolayca etkilenecek birine benzemiyordu, kaldı ki onun kim olduğu hakkında hiçbir fikri olmayan bir oda dolusu insan onun gözünü korkutacaktı. Christine onu şimdiden sevmeye başlamıştı.

"Pardon?" Nick, kadından rahatsız olmuş gibi gözüküyordu.

"Bence basını da işin içine dâhil etmek iyi bir fikir..."

Nick odada gözlerini dolaştırırken rahatsız olmuş ve sinirlenmişe benziyordu.

"Seninle biraz görüşebilir miyiz? Yalnız." Nick, kadının kolunu tuttu ama kadın onu hemen çekti. Yine de odadan onunla çıkmayı kabul ederken kalabalık onlara yol açtı ve Nick de onu takip etti.

"Özür dilerim." Christine, Michelle'in eline dostça vurdu. Not defterini aldı. Nick'in sinirine rağmen onu bu duruma düşüren kadınla tanışmak istiyordu. Bu kadın Quantico'dan gelen FBI'daki uzman Özel Ajan Maggie O'Dell olmalıydı. Ajan O'Dell'in ne bildiğini merak ediyordu. Bu bilgi eğer Nick'in ünlü şanını koruyacaksa, balıklama atlayacağı bir şeydi.

Nick ve Ajan O'Dell ön bahçeyi gören oturma odası-

nun köşesindeki pencerenin yanına geçtiler. Birkaç polis dik dik baktı. Nick'in adamları daha iyisini bilir ve işleriyle meşgul gibi görünürlerdi.

"Burada olmandan hoşlanmayacağını söylemiştim," dedi arkasından bir ses.

Christine omzunun üstünden Hal'e baktı. "Biri fikrini değiştirmiş gibi gözüküyor."

"Evet, kesinlikle eşini bulmuş gibi duruyor. Sigara içmeye çıkıyorum, sen de gelsene."

"Hayır, teşekkürler. Bırakmaya çalışıyorum."

"İyi şanslar."

Hal ön kapıya gitti. Kapı açılıp kapandı. Nick ve O'Dell kapı sesini duymamış gibi gözüküyordu. Nick, neredeyse fısıltıyla konuşuyor, sinirini kenetlenmiş dişleriyle belli ediyordu. Ajan O'Dell Nick'in bu halinden etkilenmiyor, sesi sakin ve net çıkıyordu.

"Böldüğüm için özür dilerim." Christine yaklaşırken Nick'in bakışlarını tokat gibi yüzünde hissedince ondan gözlerini kaçırdı. "Siz Özel Ajan O'Dell olmalısınız. Ben Christine Hamilton." Elini uzatınca O'Dell tereddüt etmeden sıktı.

"Bayan Hamilton."

Elini sıkı ve güçlü bir şekilde sıkmıştı.

"Kızgın olduğu için Nicky size onun kız kardeşi olduğumu söylemeyi unutmuştur."

O'Dell, Nick'e baktı ve Christine, ajanın kayıtsız yüzünde bir gülümseme kırıntısı gördü.

"Bireysel bir bağ olup olmadığını düşünüyordum."

"Bana çok kızgın olduğu için burada aslında yardım etmek için bulunduğumu düşünmesi zor."

"Tabii, yardım için buradasınız."

"O zaman birkaç soruya yanıt verebilirsiniz?"

"Üzgünüm Bayan Hamilton..."

"Christine."

"Evet, Christine. Bazı fikirlerim olmasına rağmen bu benim araştırmam değil. Burada olayın ve katilin profilini çıkarmak üzere bulunuyorum."

Christine daha ona bakmadan Nick'in gülümsediğini biliyordu. Bu da onu daha da sinirlendiriyordu. "Bu ne demek oluyor?" Alverez olayındaki gibi yine bilgi sızdırması mı? Nicky, bu işleri daha kötü yapar."

"Aslında, Christine, bence Şerif Morelli fikrini değiştirdi," diyerek gülümsemesi surat asıklığına dönüşen Nick'e baktı.

Nick alnındaki saçları geriye attı. O'Dell kollarını göğsünün üzerinde kenetleyerek beklemeye başladı. Christine'in gözleri birinden diğerine kayıyordu. Köşeyi gerilim doldururken geriye bir adım attı.

Sonunda Nick, rahatsızlanmış gibi gırtlakla dil arasındaki bir yerde boğazını temizledi. "Yarın sabah saat sekiz buçukta adliye salonunun lobisinde basın açıklaması yapılacak."

"Bu geceki yazıyı bastırabilir miyim?" Nick'ten O'Dell'e, sonra tekrar Nick'e baktı.

"Tabii," diye Nick, istemeyerek yanıtladı.

"Bu geceki baskıda kullanabileceğim başka bir şey var mı?"

"Hayır."

"Şerif Morelli, elinizde çocuğun fotoğrafları olduğunu söylememiş miydiniz?" Yine O'Dell, içinde bir art niyet ol-

madan, olduğu gibi söylemişti. "Eğer Christine kendi yazısına bunu eklerse bu insanlara bazı şeyleri hatırlatabilir."

Nick ellerini cebine sokarken Christine, Nick'in hem kendisi hem de O'Dell ile baş edip edemediğini anlamaya çalışıyordu.

"Adliye sarayından birine seni almasını söyleyeceğim. Lucy'ye haber ederim, seni ön masaya yönlendirir. Ön masa Christine. Ofisimde dolanmanı istemiyorum."

"Sakin ol, Nicky. Düşmanın değilim, daha kaç kere söyleyeceğim." Ayrılmaya hazırlanırken kapının önünde durup döndü. "Akşam yemeğine geliyorsun, değil mi?"

"Meşgul olabilirim."

"Ajan O'Dell, bize katılmak ister misiniz? Ahım şahım bir şey değil ama. Spagetti yapacağım. Bol bol Chianti[1] olacak."

"Teşekkür ederim, güzel bir fikre benziyor."

Christine, Nick'in yüzündeki şaşkın ifadeyi görünce neredeyse kahkahalara boğulacaktı.

"İkinizi de saat yedide bekliyorum o zaman. Nicky adresi biliyor."

---

1 İtalya'da kırmızı şaraplarıyla ünlü bir yer ve o yere özgü bir şarap.

22. BÖLÜM

Şerifin ofisinde gergin bir hava hâkimdi. Nick, O'Dell odaya girer girmez bunu hissetmişti. Halktan beklediği gerginlik ve telaş hali kendi bölümünü sarmıştı.

Telefonlar durmadan çalıyor, makineler ötüyor, klavyeler *tıkır tıkır* sesler çıkarıyor, faks cihazı vızıldıyor, radyo ötüyor, konuşma sesleri odadan odaya dolaşıyor ve bedenler oradan oraya mucizevi bir şekilde kimseye çarpmadan hareket ediyordu.

Yine tanımadığı polis memurları ve bilmediği aletler vardı. Zar zor anladığı konuların üstesinden kalkmak için az çok tanıdığı insanlara güveniyordu. Bu da onu feci şekilde rahatsız ediyordu.

Lucy, Nick'i görünce sevinmiş ve ona odanın karşısından el sallamıştı. O'Dell'in bulunduğu yere bakınca gözünde anlık bir küçümseme belirtisi oluştu. O'Dell bunu fark etmemiş gibi duruyordu.

"Nick, şehrin her yanını karış karış kontrol ettik," Lloyd Benjamin'in sesi yorgunlukla çıkıyordu. Gözlüklerini çıkararak gözlerini ovuşturdu. Alnındaki derin kaygı çizgileri kalıcı satırlar gibi uzundu. Nick'in en eski adamlarından biri olmasının yanında Hal ile beraber en güvendiği kişiydi. "Richfield'ın adamları hâlâ Alverez'in cesedinin bulunduğu nehir tarafına bakıyor. Staton'ın adamlarını da şehrin kuzeyine gönderdim. Çakılla kaplanmış çukurlara ve Northton Gölü'ne bakacaklar."

"Tamam, bu iyi Lloyd..." Nick, hafifçe sırtına vurdu. Başka bir şey vardı. Lloyd çenesini sıvazlayarak O'Dell'e bakıyordu.

"Birkaçımız konuşurken," Lloyd fısıltı sayılabilecek kadar kısık bir sesle devam etti. "Stan Lubrick, Jeffreys'in bir ortağı... bilirsin... bir çeşit... şey, tutuklandığı zaman bir sevgilisi olduğunu hatırladı. Bir adamı sorguya çektiğimizi falan hatırlıyorum ama ifade verdiğini sanmıyorum. Adı da Mark Rydell'di," diyerek üzerinde okunması güç çiziktirmelerin olduğu defterine baktı. "Acaba bir deneyip adama baksak mı diyoruz."

İkisi de karmaşadan dolayı dikkati dağılan O'Dell'e baktı. Nick, onun Lloyd'ı duyup duymadığını bilmiyordu. Elleri ceplerinde gözleri sağa sola giderek etraftaki koşuşturmayı izliyordu. Birden ikisinin de cevap beklediğini görünce bocaladı.

"Jeffreys'in eşcinsel olduğunu fark etmemiştim. O adamın sevgilisi olduğunu nereden biliyorsunuz?" Ses tonu yine kayıtsızdı. Tenezzül etme belirtisi göstermiyordu. Nick ise onun inatçı tutumları zırva şeylere dönüştürecek kabiliyette olduğunu biliyordu.

Lloyd kravatını ve yakasını çekiştirdi. Bu konu onu rahatsız etmişti.

"Eh, bir zamanlar birlikte yaşıyorlardı."

"Bu onları ev arkadaşı yapmaz mı?"

O'Dell sert ve cesur olduğu kadar güzeldi de. Nick bu sefer onun sorularına maruz kalan tarafta olmadığı için kendini rahat hissediyordu. Lloyd yardım için ona bakarken Nick sadece omuz silkti.

"Jeffreys tutuklandıktan sonra Rydell'ın onunla iletişi-

me geçip geçmediğini öğrenmemiz mümkün mü?" O'Dell, Lloyd'ın teorisini önemsemeyerek sordu.

"Cezaevinden bununla ilgili bilgi edinebiliriz."

"Jeffreys'in başka ziyaretçisi olup olmadığını veya başka kimlerle iletişime geçtiğini kontrol edebilirsiniz. Bir bakın bakalım arkadaş olduğu herhangi bir suçlu ya da gardiyan var mıymış? Ölüm hücresinde diğer suçlularla çok fazla iletişim kuramazlar ama belki biri olmuştur."

Nick, O'Dell'in en küçük ayrıntıyı bile gözden kaçırmayan, hızlı çalışan kafasını takdir ediyordu. Nick'in zor olduğuna inandığı bir çözüm yolu gerçeğe dönüşüyordu. Kadınların evinde oturması gerektiğine inanan bir kuşaktan gelen Lloyd bile mutlu gözüküyordu. O'Dell konuşurken Lloyd yeni notlar ekliyordu. Sonra ikisine de izin istercesine başını sallayarak çalan telefona doğru ilerledi.

Nick bir kez daha etkilenmişti. O'Dell, kendisini ona bakarken yakalayınca Nick sadece gülümsedi.

"Hey, Nick. Yine o kadın aradı," Eddie Gillick masasının arkasından telefonu çenesinin altında tutarak seslendi.

"Ajan O'Dell, Quantico'dan size faks geldi." Adam Preston ona bir tomar kâğıdı uzattı.

"Hangi kadın?" diye Nick, Eddie'ye sordu.

"Sophie Krichek. Hatırlasana, Alverez kaçırıldığında bölgede mavi bir kamyonet olduğunu söyleyen kadın bu."

"Tahmin edeyim, yine o kamyoneti görmüş. Bu sefer Matthew Tanner'a benzemesi muhtemel olan bir çocukla hem de."

"Bir saniye," O'Dell, faks cihazından yere doğru ilerleyen kâğıda bakarken duraksadı. "Ciddi olmadığını nereden biliyorsunuz?"

"Her zaman arar," diye açıkladı Nick.

"Nick, mesajların burada." Lucy üzerinde "dışarıdayken" yazan pembe notlu kâğıtları vererek Nick'in önünde beklemeye başladı. Yine üzerine yapışan dar bir kazak ve etek giymişti. Eğer bu kadar şehvetli olmasaydı, onu durdurmak çok daha kolay olurdu.

"Şunu bir anlayalım. Kadının dediği yolu kontrol etmeyeceksiniz çünkü kadın arama limitini doldurdu, öyle mi? O'Dell, gözleriyle Nick'in kabiliyetsizliğini anlatıyordu sanki. Nick, bunun Lucy'nin giydiği mavi-yeşil örgülü çizgilerin onda oluşturduğu küçük dikkatsizlik nedeniyle mi olduğunu merak etti.

"Kadın bizi üç hafta önce arayarak İsa'nın arka bahçelerindeki kaydırakta küçük kızını salladığını iddia etti. Hâlbuki bahçesi falan yok. Otoparkı olan bir sitede yaşıyor. Lucy, Jeffreys'in günah çıkarma ve dava belgeleri geldi mi?"

"Max mümkün olan en kısa zamanda getireceğini söyledi." Lucy sivri topuklarının üzerinde salınırken Nick, bu hareketi dikkat çekmek için yaptığını biliyordu. "Her şeyin kopyalarını yapmaları gerekiyor. Max avukatın bürosundan orijinal belgelerin alınmasına izin vermiyor. Ah, Ajan O'Dell, Gregory Stewart diye biri sizi üç-dört kere aradı. Önemli olduğunu ve numarasının siz de olduğunu söyledi.

"Amirin seni kontrol mü etmek istiyor?" Nick birden endişeli görünen O'Dell'e gülümsedi.

"Hayır, eşim. Burada kullanabileceğim bir telefon var mı?"

Nick'in gülümsemesi kayboldu. Eline bakınca evlilik

yüzüğü olmadığını gördü. Evet, alışkanlık gereği önceden parmağına bakmıştı. O'Dell cevap bekliyordu.

"Ofisimi kullanabilirsin," diyerek ilgilenmiyor, önündeki mesajlara bakıyormuş gibi davranıyordu. "Koridorun ilerisindeki sağdan son kapı..."

"Sağ ol."

O'Dell köşede gözden kaybolur kaybolmaz Eddie Gillick, faks cihazına doğru giderken Nick'in yanında durdu. "Neden şaşırdın, Nick?" Oldukça güzel bir kadm... Neden evli olmasın?"

Bu çok saçmaydı. Michelle Tannerlar'ın evinde O'Dell'i boğmaya hazırken şimdi, biri karnına yumruğu geçirmiş gibi hissediyordu.

23. BÖLÜM

Ofis, gri metal masa ve ona uyan büfe ile sade bir yerdi. Raflarda, kazanılan ödüller sergileniyordu; hepsi de bir çeşit futbol şampiyonalarındandı. Masanın arkasına birkaç resim asılmıştı. Maggie odada üzerine doğru dürüst tek para harcanmış eşya olan yumuşak derili koltuğa oturdu. Oturduğu yerden daha iyi görebildiği onur köşesine bakarken ahizeyi kaldırdı.

Köşede kırmızı-beyaz futbol kazaklarını giymiş birkaç gencin fotoğrafı vardı. Bir fotoğrafta ter ve kire bulanmış olan genç Morelli gözüküyordu. Eski fotoğraftan anlaşıldığına göre ondan yaşça biraz daha büyük bir gencin, Koç Osborne'un yanında gururla duruyordu.

Köşede, neredeyse dosya dolabının arkasına saklanmış bir yerde iki diploma kâğıdı toza bulanmış halde ona bakıyordu. Biri Nebraska Üniversitesi'ndendi. Diğeri ise hukuk diploması... Maggie az kalsın ahizeyi elinden düşürecekti. Diğer diploma Harvard Üniversitesi'nden hukuk diplomasıydı. Yakından bakmak için ayağa kalkarken hemen yerine oturup bir anlığına da olsa diplomanın sahte olduğunu veya bir çeşit şaka olduğunu düşündüğü için utanarak yerine oturdu. Aslında diploma gayet de gerçekti.

Futbol fotoğrafına tekrar baktı. Şerif Nicholas Morelli kesinlikle sürprizlerle doluydu. Onun hakkında daha çok şey öğrendikçe onu daha da çok merak ediyordu. Araların-

da sağlıksız derecede bir elektriklenme olduğu çok açıktı. Bu aslında Nick Morelli'nin kişiliğinden gelen bir şeydi. Maggie'de ise bu yoktu ve bu durumu çok sinir bozucu buluyordu.

O ve Greg rahat bir ilişkiye sahipti. Daha en başından beri onları bir araya getiren kimyalarının uyuşması ya da elektrik değil, arkadaşlık ve ortak amaçlardı. Amaçlar yıllar içinde değişmeye başlamıştı, arkadaşlıksa herkesin kafasına göre takılmasına dönüşmüştü. Artık birbirilerine arkadaşlıktan gelen bir saygıyla bile yaklaşmakta zorlanıyorlardı. Son zamanlarda ayrılacaklar mı yoksa daha mı yakın olacaklardı merak ediyordu.

Bunun çok da bir önemi yoktu. Evlilik değişikliklere rağmen insanın çaba göstermek zorunda olduğu bir şeydi, öyle olduğuna inanıyordu. Eğer öyle olmasaydı ilişkileri bu kadar sürmezdi. Şimdi en azından Greg onu aramış, barışmak için ilk adımı atmıştı. Bu iyi bir işaret sayılırdı.

Greg'in ofisini arayarak dört, beş, altı kere çalan telefonda hattın düşmesini sabırla bekledi.

"Brackman, Harvey ve Lowe. Nasıl yardımcı olabilirim?"

"Greg Stewart, lütfen."

"Bay Stewart görüşmede, mesajınızı alabilir miyim?"

"Lütfen çağırabilir misiniz? Ben eşiyim. Kendisi sabahtan beri bana ulaşmaya çalışıyor."

Danışma ne kadar uygunsuz bir rica olabileceğini düşünürken biraz bekledi. "Bir dakika, lütfen..." Bir dakika ikiye, sonra üçe dönüştü. Beş dakikanın sonunda Greg'in sesi duyuldu, "Maggie, şükürler olsun, sana ulaşabildim." Sesi telaşlıydı ama pişman çıkmıyordu. Maggie panikle-

mek yerine anında düş kırıklığına uğramıştı. "Neden telefonun açık değildi?" Durum acil gibi gözükse de azarlamaktan geri duymuyordu.

"Şarj etmeyi unuttum, bu akşam hallederim."

"Tamam, neyse..." Sanki Maggie bu konuyu açmış gibi rahatsız olmuştu. "Annen..." Sesi otomatik olarak davayı kaybeden müşterilerine kullandığı o sempatik tınıya dönüştü. Maggie devam etmesini beklerken tırnaklarını deri koltuğa geçirmişti. "Annen hastanede..."

Maggie başını arkaya doğru atarak gözlerini kapayıp güçlükle yutkundu. "Bu sefer ne oldu?"

"Bence durumu giderek ciddileşiyor, Maggie. Bu sefer jilet kullanmış."

24. BÖLÜM

Maggie telefonu kapatarak şakaklarına masaj yapmaya başladı. Kafasından boynuna, oradan da omuzlarına kadar inen bir zonklama onu ele geçirmişti. Son yirmi dakikayı annesinin durumuyla ilgilenen doktorla kavga ederek geçirmişti. Sevimsiz ukala herif sınıfını birincilikle bitirdiğini temin ediyordu. Yeni bir tıp mezunu olarak her şeyi bildiğini sanıyordu. Tabii, annesini tanımıyordu. Hastanedeki kayıtlarına bile bakmamıştı. Annesinin terapistini aramasını önerdiğinde doktor rahatlamış hatta Maggie terapistin ismini ve telefon numarasını verdiğinde ona büyük bir şükran duymuştu. Kaç kişinin annesinin terapistinin ismini ve telefonunu ezbere bildiğini çok merak ediyordu.

Maggie'nin Richmond'a giden ilk uçağa binmemesine karar *vermişlerdi*. Annesi ilgi çekmek için deli oluyordu ama Maggie'nin her şeyi mahvederek kendi tarafına çekilmesi annesinin bu davranışlarını körüklüyordu. En azından son beş keredir böyle olmuştu. Tanrım, diye düşündü Maggie, annesi bu denemelerinin birinde başarılı olacaktı, hem de kazayla. Jiletin çok ciddi bir ilerleme olduğu konusunda Greg ile hemfikir olsa da, kesikler -Doktor Boy Wonder'a göre- dikey değil, yataydı.

Maggie zonklayan başını yumuşak deriye iyice yatırarak gözlerini kapadı. On iki yaşından beri annesiyle ilgileniyordu. Babasını yeni kaybetmiş on iki yaşındaki bir kız

birine bakmaktan ne anlayabilirdi ki? Asıl annesinin onu ayyaş halleriyle terk eden kişi olduğunu anlayana kadar bazen annesini hayal kırıklığına uğrattığını düşünürdü.

Ofisin buzlu cam kaplı kapısında hafif bir tıklama sesi duydu. Kapı yavaşça içeriye girmek isteyen Morelli'nin girebileceği kadar açıldı.

"O'Dell, iyi misin?"

Felç olmuş gibi koltukta iki büklüm, öylece kalmıştı. Birden ayakları, kolları, her yeri hareket edemeyeceği kadar ağırlaşmıştı. "İyiyim," dedi ama hemen sesinin ve görünüşünün öyle olmadığını fark etti.

Kaşları çatılarak açık mavi gözleri ilgiyle bakmaya başladı. Tereddüt ederek ofise yavaşça, temkinli bir şekilde girdi. Önüne bir kutu Pepsi koydu.

"Teşekkürler."

"Berbat gözüküyorsun," dedi sonunda.

"Sağ ol Morelli," dedi ama gülümsedi.

"Baksana, bana bir iyilik yapar mısın? Bana Nick de, hep Morelli ya da Şerif Morelli diyorsun, hani neredeyse etrafta babamı aramaya başlayacağım."

"Tamam, denerim." Göz kapakları bile ağırlaşmaya başlamıştı. Eğer gözlerini hemen kapatsaydı, sonunda uyuyabilir miydi?

"Lucy, Wanda'nın yerinden öğlen yemeği için bir şeyler sipariş edecek. Sen ne istersin? Pazartesi gününe özel mavi tabak diye biftek dilimleri yapıyorlar ama sana kızarmış tavuklu sandviçi öneririm."

"Aslında pek aç değilim."

"İki sabahtır beraberiz ve ağzına bir lokma koyduğunu görmedim. Bir şeyler yemelisin, O'Dell. Senin küçük

tatlı..." Kendini yakalamıştı ama çok geçti. Utancı tüm yüzünü kaplamıştı ve sanki onu silmek ister gibi elini çenesine götürdü. "Senin için jambonlu ve peynirli bir sandviç söyleyeceğim." Kapıya doğru ilerledi.

"Çavdar ekmekli?" dedi Nick omzunun üstünden bakarak. Maggie de "Tamam," diye yanıtladı.

"Ve acı hardal?" Bu sefer gülümseyince gamzeleri iyice belirginleşti. "Sen bir baş belasısın, biliyorsun değil mi O'Dell?"

"Hey, Nick." Onu tekrar durdurdu.

"Yine ne oldu?"

"Bana Maggie de."

25. BÖLÜM

"Beyzbol kartlarını beğendin mi?" Maske yüzünden sesi boğuk, suyun altındaymış gibi çıkıyordu. Yüzünü kaplayan ter de ona böyle hissettiriyordu.

Matthew köşedeki küçük yatağın üzerinden ona bakıyordu. Dağınık yatak örtülerinin üzerinde, yastığı göğsüne bastırarak oturuyordu. Gözleri şiş ve kırmızıydı. Saçları diken diken olmuş, futbol üniforması kırışmıştı. Geçen gece uyumak için ayakkabılarını bile çıkarmamıştı.

Yukardaki çatlak camın arasından içeriye ışık süzülüyordu. Rüzgâr çürümüş ahşaptan içeriye girdikçe cam parçaları tıkırdıyordu. Islık çalıp uğuldayarak bu dünyaya ait olmayan sesler çıkarıyor, çatlak duvarları kaplayan posterlerin köşelerini havalandırıyordu. Odadaki tek ses buydu. Çocuksa sabahtan beri tek kelime etmemişti.

"Rahat mısın?" diye sordu.

Yaklaşınca, çocuk köşeye çekilerek küçük vücudunu dağılan kireçli duvara yasladı. Hareket edince onu ayak bileğinden gümüş karyola başlığına bağlayan zincir şıngırdadı. Çocuğun odanın ortasına gitmesine yetecek kadar uzaklık vardı, fakat hamburger ve patatesler geçen geceden beri metal masada duruyordu. İçinde değişik çikolataların olduğu içeceği bile hâlâ ağzına kadar doluydu.

"Yemeğini sevmedin mi, yoksa sosisli sandviç mi isterdin? Belki de baharatlı sosisli sandviç daha çok hoşuna giderdi? İstediğini getirebilirim."

"Eve gitmek istiyorum," diye fısıldarken Matthew, tırnaklarını yiyordu. Birkaç tırnağının etini gece yemişti ve kanıyordu. Kurumuş kan lekeleri beyaz pamuklu yatak başlığında lekeler oluşturmuştu. Onları çıkarmak çok zor olacaktı.

"Belki de beyzbol kartlarından çok çizgi romanları seversin. Eski Flash Gordonlarım var eminim onları çok seversin. Bir dahaki sefere onları getiririm."

Alışveriş torbasını boşaltmayı bitirdi: üç portakal, bir paket Cheetos, iki Snickers, altı kutu Hires kök birası, iki paket Spagetti ve bir paket çikolatalı Jell-O pudingi. Ardiye odasına benzer yerde bulduğu şarap kasasına getirdiklerini koydu. Matthew'in en sevdiği şeyleri bulabilmek için uzun bir yol kat etmişti.

"Bu gece soğuk olabilir," diyerek kalın yün battaniyeyi yatağa attı. "Üzgünüm, fener getiremedim. Başka bir şey ister misin?"

"Eve gitmek istiyorum," diye yine fısıldadı çocuk.

"Annenin seninle ilgilenecek vakti yok, Matthew."

"Annemi istiyorum."

"Asla evde olmaz. İddiaya girerim geceleri eve yabancı adamlar getiriyor, değil mi? Babanı başından attığından beri..." Sesi sakin ve teskin ediciydi.

"Lütfen eve gitmeme izin ver."

"Seni hep yalnız bırakıyor. Geç saatlere kadar çalışıyor. Hafta sonları bile çalışıyor."

"Sadece eve gitmek istiyorum." Yastığa yüzünü dayayarak sessiz hıçkırıklarla ağlamaya başladı.

"Ve babanla da kalamıyorsun." Sessiz ve sakin. Sakin kalmaya çalışsa da yavaş yavaş sinirlenmeye başladığını

fark etmişti. "Baban seni dövüyor, değil mi Matthew?"

"Ben sadece eve gitmek istiyorum," çocuk huysuzlanarak sesini yükseltmeye başlamıştı.

"Sana yardım edeceğim, Matthew. Seni kurtaracağım. Ama önce sabırlı olmalısın. Bak, en sevdiğin şeyleri getirdim."

Ama çocuk hâlâ, yüzünü ekşitmesine neden olan bir mızmızlanmayla sesini daha da yükselterek ağlamaya devam ediyordu. İçindeki siniri karnında hissediyor ve patlama noktasına gelmeye başladığını fark ediyordu. Kendini kontrol etmeliydi. Sakin ol, neden sakin olamıyordu ki? Evet, sakin ve huzurlu.

"Eve gitmek istiyorum." Çocuğun sızlanmaları giderek artıyordu.

"Lanet olsun! Kes sesini sulu gözlü pislik."

26. BÖLÜM

Christine'in akşamki makalesi şehir merkezine, Omaha'nın gazete bayilerine saat üç buçukta hemen ulaşmıştı. Saat dörde kadar yeni basılan gazeteleri getiren görevliler, Platte Şehri'ndeki evlerin sundurmalarına ve çimenlerine *Omaha Journal*'ı bırakmaya başlamışlardı. Saat dördü on geçe şerifin ofisindeki telefonlar art arda çalmaya başlamıştı.

Nick, Phillip Van Dorn'a daha fazla telefon ve telefon hattı bağlanmasını, hatta binadaki bölge sekreterinin ofisinin de kullanılmasını buyurmuştu. Bu kesinlikle engellemeyi umduğu bir şeydi. İnsanlar şimdi gerçekten öfkelenmeye başlamıştı ve Nick bunu içinde fena bir şekilde hissediyordu.

Öfkeli insanlar ne olduğunu öğrenmek, belediye ise fazladan gönderilen çalışanın ve araçların ne kadara mal olduğunun belirtilmesini istiyordu. Gazeteciler sabah yapılacak basın açıklamasını beklemek yerine kendileri bir röportaj yapabilmek için fırsat kolluyordu. Bazıları sokaktaki kalabalığın arasına karışmaktansa adliye sarayının lobisinde kamp kurmuş bir şekilde bekliyordu.

Tabii ki ipuçları da vardı. Maggie haklıydı. Matthew'nun resmi birçok hatırayı canlandırıyordu. Fakat sorun, gerçek ipuçlarını uçuk kaçık olanlardan ayırmaktı; Maggie bunların tamamen gözden çıkarılmaması gerektiğini düşünse de. Yarın Nick, Sophie Krichek'in eski, mavi

kamyonet öyküsünü araştırması için birini bile gönderecekti. Bunun hâlâ zaman kaybı olduğunu düşünüyordu. Krichek ilgi bekleyen yalnız, yaşlı bir kadındı ama Nick kimsenin onu ipuçlarının peşinden gitmeyen biri olduğunu düşünmesini istemiyordu, özellikle Maggie'nin.

"Nick, Angie Clark seni dört kere aradı." Lucy onu koridorda yakalamış, aşk hayatıyla ilgili haberlerden dolayı bir aracı olmaktan da rahatsız olmuştu.

"Bir dahaki sefere üzgün olduğumu ve onunla konuşacak zamanım olmadığını söyle."

Sevinerek yürümeye başlamışken Lucy, topukları üzerinde döndü. "Ah, neredeyse unutuyordum. Max, Jeffreys'in itirafının ve mahkeme tutanaklarının transkriptleriyle yolda."

"Harika. Bunu Ajan O'Dell'e söyler misin lütfen?"

"Onları nereye koyayım?" Nick ofisine doğru giderken uzun adımlarla ona yetişmeye çalışıyordu.

"Onları Ajan O'Dell'e veremez misin?"

"Beş kutunun hepsini mi?"

Birden durunca Lucy ona çarptı. Beş santimlik topukların üstünde sendelerken Nick, onu dirseğinden tuttu.

"Beş kutu mu var?"

"Max'i biliyorsun. Oldukça düzenli biri, o yüzden her şeyi etiketli ve sınıflandırılmış bir halde tutuyor. İncelediği ve elinde bulundurduğu tüm kanıtların kopyalarını, ayrıca mahkemede bulunmayan tanıkların yazılı ve yeminli ifadelerinin kopyalarını da eklediğini söylememi istedi."

"Beş kutu?" Başını salladı. "Onları ofisime koy."

"Tamam." Ayrılmak için dönerken yine durdu. "Ajan O'Dell'e haber vereyim mi?"

"Evet, lütfen." Maggie'ye karşı nefreti, siniri -her neyse- giderek artıyordu.

"Ah, belediye başkanı üçüncü hatta sizi bekliyor."

"Lucy, hatları meşgul etmemeliyiz."

"Biliyorum ama ısrar etti. Tak diye yüzüne kapatamazdım."

Evet, Brian Rutledge kesin ısrar ederdi. Lanet olası resmi bir baş belasıydı.

Nick ofisine giderek arkasından kapıyı kapatıp deri koltuğuna kendini bıraktı ve kravatını gevşetti. Neredeyse koparırcasına yaka düğmesini açtı. Parmaklarıyla gözlerini ovuştururken cuma gününden beri ne kadar uyuduğunu hatırlamaya çalıştı. Sonunda telefonu kaldırıp üçüncü hattın düğmesine bastı.

"Merhaba, Brian. Ben Nick."

"Nick, orada ne haltlar dönüyor? Lanet olsun neredeyse yirmi dakikadır hatta bekliyorum."

"Kusura bakma, Brian. Biraz meşgulüz."

"Benim de kendime göre sorunlarım var, Nick. Şehir senatosu Cadılar Bayramı programını iptal etmem gerektiğini düşünüyor. Lanet olsun, Nick, Cadılar Bayramı programını iptal edip pis bir Grinch[2] gibi gözükeceğim."

"Bence Noel'in kendisi bir Grinch, Brian."

"Lanet olsun, Nick. Hiç de komik değil."

"Burada komiklik yapmıyorum Brian, ama ne var biliyor musun? Cadılar Bayramı'ndan daha ciddi meselelerle uğraşıyorum şu an."

[2] Grinch: Noel'e karşı olduğuna inanılan yeşil, tüylü bir yaratık. (çev.)

Lucy çaktırmadan arka kapıdan bakarken onu içeriye çağırdı. Kapıyı açınca onunla birlikte kutuları pencerenin altındaki köşeye bırakmak için gelen dört adam daha girdi.

"Cadılar Bayramı ciddi bir şey, Nick. Bütün çocuklar karanlıkta etrafta dolanırken bu çatlak ortaya çıkıp bir şey yapmaya kalkarsa ne olacak?"

Rutledge'in tiz, mız mız sesi Nick'in sinirine dokunmaya başlamıştı. Gülümseyerek son kutuyu da yerine koyan Maxine Cramer'a dudaklarını sessizce oynatarak, "Teşekkürler," dedi. Günün sonlarına gelmelerine ve koridordan buraya bir kutuyu taşımış olmasına rağmen kraliyet mavisi takımı hâlâ kırışıksız, düzgün bir şekilde duruyordu. Mavimsi-gri, tek bir teli bile dağılmamış permalı saçları giydiği takım elbiseye uyum sağlıyordu. O da Nick'e gülümseyerek başını salladı ve kapıya doğru ilerledi.

"Brian, benden ne istiyorsun?"

"Olayın ne kadar ciddi olduğunu öğrenmek istiyorum. Elinizde şüpheliler var mı? Yakın bir zamanda tutuklayacağınız biri var mı? Orada ne halt ediyorsunuz?"

"Bir çocuk öldü ve diğeri de kayıp. Sence daha ne kadar ciddi olabilir, Brian? Bu araştırmayı yürüttüğüm sürece ne olduğu seni ilgilendirmez. Senin kıçını kurtarmaya uğraşmak yerine bu hat daha önemli işler için açık kalmak zorunda. O yüzden bir daha arama." Telefonu sert bir şekilde kapatırken kapı eşiğinde onu izleyen O'Dell'i gördü.

"Özür dilerim." Onu bu şekilde sinirlenmiş gördüğü için utanmıştı. Günde iki kere... Onun kaçık, çabucak küplere binen daha da kötüsü sadece beceriksiz biri olduğunu düşünüyor olmalıydı. "Lucy transkriptlerin burada olduğunu söyledi."

"Buradalar, gel. Kapıyı da kapa."

Kapalı kapı ardında onunla yalnız kalmanın güvenilir olup olmadığını tartarcasına duraksadı.

"Belediye başkanıydı," diyerek Nick açıklamaya koyuldu. "Cuma gününe kadar bir tutuklama olup olmayacağını sordu, böylece Cadılar Bayramı programını iptal etmesine gerek kalmayacakmış."

"Sen ne dedin?"

"Aşağı yukarı hepsini duydun zaten. Kutular pencerenin altında..." Kutuları göstermek için sandalyesini çevirdi ve durup pencereden dışarıyı izlemeye başladı. Kasvetli havadan bıkmıştı. Yağmurdan da sıkılmıştı. En son ne zaman bütün günün güneşli geçtiğini hatırlamıyordu bile. Sanki tüm Sarpy bölgesi camdan bir kürenin içine hapsedilmişti. Şu sallandığı zaman içinde kar tanelerine benzer beyaz şeylerin uçuştuğu küreler. Sadece orada salladığın zaman bulutlar tekrar tekrar toplanıyordu; aynı bulutlar, yuvarlak küre ve tekrar dağılma.

O'Dell dizlerinin üstündeydi. Birkaç kutunun kapağını açarak dosyaları yere, etrafına dağıtmıştı.

"Sandalye ister misin?" diye teklif etti ama kendisininkini verebileceğini gösteren bir işarette bulunmadı.

"Hayır, teşekkürler. Böyle daha iyi..."

Aradığı şeyi bulmuş gibiydi. Dosyayı açarak içlerini inceleyip sayfaları çevirirken birinin üzerinde uzun uzun durdu. Birden yüzü ciddileşti. Gözleri sayfaya odaklanmıştı. Ayağa kalktı.

"Ne oldu?" Nick yerinde doğrularak onu bu kadar ciddileştiren şeyin ne olduğunu görmeye çalıştı.

"Bu Jeffreys'in orijinal itirafı, tutuklandıktan hemen

sonraki. Çok detaylı, kurbanın ellerini ve ayaklarını bağlamak için nasıl bir bant kullandığından vücudu deşmek için nasıl bir av bıçağını kullandığına dek yazıyor." Belgeyi incelerken yavaşça konuşuyordu.

"Tamam ve Peder Francis Jeffreys'in doğruyu söylediğini anlattı. Yani detaylar doğru, sonra?"

"Jeffreys'in sadece Bobby Wilson'ı öldürdüğünü itiraf ettiğini fark ettin mi? Aslında," diyerek birkaç sayfayı çevirdi, "aslında diğer iki çocuğu öldürmediğine dair oldukça katı bir tutum sergiliyor."

"Bunların hiçbirini duymamıştım. Muhtemelen yalan söylediğini düşünmüşlerdir."

"Ama ya doğru söylüyorsa?" Kahverengi gözlerini baktığı dosyaların haricinde bir şey gölgelendirmişti.

"Tamam, eğer yalan söylemiyorsa, sadece Bobby Wilson'ı öldürmüştür..." Nick cümlesini tamamlayamadı. Birdenbire, Maggie onun cümlesini bitirirken içine kötü bir his doğdu.

"O zaman gerçek seri katil gitti, ama geri gelecek."

27. BÖLÜM

Christine, Nick arayıp da akşam yemeğini iptal etmeleri gerektiğini söylediğinde sesindeki rahatlamayı fark etmemesini umdu. Eğer yeni planı işe yararsa, yarın sabahki gazetenin ön sayfasına yazısını yetiştirmek için geç saatlere kadar çalışması gerekecekti.

"Yarın buluşalım mı yemek için?" diye neredeyse özür dilercesine sordu.

"Tabii, sorun olmaz. Bu gece büyük bir olay mı var yoksa?" diye damarına basmak için ekledi.

"Bu yeni ulaştığın başarı sende çok çirkin duruyor, Christine." Sesi yorgun, bitik çıkıyordu.

"Çirkin ya da değil, harika hissettiriyor."

"Gazetenin verdiği bu numara cep telefonu numarası mı?"

"Evet, yeni, pis başarımın küçük bir ikramiyesi diyelim. Bak, Nick." Nerede olduğunu ve nereye gittiğini sormadan önce konuyu değiştirmesi lazımdı. "Yarın akşam geldiğinde uyku tulumunu da getirir misin? Hatırla, Timmy kampa giderken yanında götürüp götüremeyeceğini sormuştu sana."

"Cadılar Bayramı'nda kampa mı gidiyorlar?"

"Cuma akşamı dönecekler. Peder Keller ayini yönetecek. Azizler Günü'nü hatırlıyorsun, değil mi?"

"Tamam, getireceğim."

"Ajan O'Dell'i de hatırla."

"Tamam."

Köşeyi dönüp park alanına girerken telefonunu kapatarak çantasına tıkıştırdı. Eğer Nick, nerede olduğunu bilseydi deliye dönerdi.

Dört katlı apartman bir viraneye benziyordu. Kiremitler aşınmış ve yer yer kırılmıştı. Paslanmış klima pervaneleri pencerelerden sarkarak neredeyse düşecekmiş gibi duran pencere korkuluklarına çarpıyordu. Küçük, ahşap iskeletli eski evlerin arasında bu bina göze batıyordu. Eski olmalarına rağmen evler oldukça iyi durumdaydı. Bahçelerinde kum havuzları, kaydıraklar ve hamak kurmakla ağaç ev yapmaya uygun, yaşlı akçaağaçlar vardı.

Hava, birinin şöminesinden gelen yanmış odun kokusuyla doluydu. Sokağın aşağısında bir köpek, çınlayan çan sesini duyunca havlamaya başlamıştı. Bu Danny Alverez'in komşusuydu. Danny'nin gıcır gıcır, kırmızı bisikleti otoparkı mahalleden ayıran tel örgüye dayalı halde bulunmuştu. İşte o zaman çocuğun geçirdiği son günleri korku dolu bir halde başlamıştı. Burada güvende olabileceğini düşünüyordu belki de.

Ana girişte ağır, metal bir çöp tenekesi güvenlik kapısını açık tutuyordu, içi de yerlere kadar dökülen sigara izmaritleriyle doluydu. Christine dikkatlice içeri girdi.

Asansör bayat sigara ve köpek idrarı kokuyordu. Altındaki halı ise lekeliydi. Asansör düğmesinin ışığı yanana ve kapıları kapanana kadar dörde iki üç defa bastı. Asansör tıkırdayıp tuhaf sesler çıkararak hareket etmeye başladı. Sonunda yavaşlayarak durunca açmak için yine

düğmeye basmak zorunda kaldı. Asansör makaraları sabitlenerek gıcırdadı.

Asansörlerden, küçük yerlerden nefret ediyordu. Merdivenlerden çıkabilirdi hâlbuki. Asansör kabininde acil durumlar için koyulması gereken telefonu aradı. Öyle bir şey yoktu. Saniyeler geçiyor, üstündeki ışık daha sadece ikinci katta olduğunu gösteriyordu. Yolculuğunu kısa kesmek için sertçe üçe basınca da düğme paramparça oldu. Hemen büyük parçaları toplayarak yap-boz gibi onları birleştirmeye çalıştı. İki tanesi yerinde dururken biri düğmede açılan deliğe düştü, diğerleri de yere. Asansör sarsılarak hareketlendi ve sonunda durup kapıları tiz bir ses çıkararak açıldı. Daha kapılar tamamen açılmadan Christine kendini dışarı attı.

Koridorda durup pis duvara dayanarak nefesini düzenlemeye çalıştı. Loş ışıkta halı daha da lekeli gözüküyordu. Yine köpek idrarı ve eski, küflü gazete kokusu ile yanık yemek kokusu birbirine karışmıştı. İnsan böyle bir yerde nasıl yaşayabilirdi ki?

410 numara koridorun sonundaydı. Kapının önünde el yapımı, tertemiz bir paspas vardı.

Christine kapıyı çalıp koridordaki kokuyu duymamak için nefesini tuttu. İçeriden birkaç kilidin açılma sesi geldikten sonra kapı biraz aralandı. Kalın gözlük camlarının arkasından dışarıya bir çift yaşlı, mavi göz bakıyordu.

"Bayan Krichek?" Nefesini tutarken olabildiğince kibar olmaya çalışıyordu.

"Siz o gazeteci misiniz?"

"Evet. Evet, benim. Adım Christine Hamilton."

Kapı açılırken kadının yürüteciyle ona yolu açmasını bekledi.

"Köşedeki Quick Mart'ın sahibi Ned Hamilton'la bir ilginiz var mı?"

"Hayır, sanmıyorum. Hamilton eski eşimin soyadı, o da buralardan değil."

"Anladım." Kadın girişten çekildi.

İçeride Christine'i üç tane grili sarılı büyük kedi karşıladı.

"Sıcak çikolata yapmıştım, siz de ister misiniz?"

Neredeyse evet diyecekken masaya çıkıp demliğin üstünü yalamaya çalışan başka bir büyük kediyi görünce vazgeçti.

"Hayır, teşekkür ederim." Sesinin tiksintisini gizlemesini umuyordu.

Kediler hariç bulunduğu yer koridordan daha temiz kokuyordu. Kapalı çöp kutusundan gelen amonyak kokusu belirgin, ama dayanılabilirdi. Sallanan koltuğa ve kanepeye renkli kareli battaniyeler ve pikeler yayılmıştı. Pencerelerde yeşil bitkiler asılı duruyor, dantel işi masa örtüsü antik büfeyi ve çalışma masasını süslüyordu. İkisinin üzeri de bir askerin, eski Buick önünde genç bir çiftin ve hayatının üç ayrı aşamasından izler taşıyan küçük bir kızın resimleri vardı.

"Otur," yaşlı kadın sırtını sallanan sandalyeye dayayarak ona yeri işaret etti. "Of, şu omzumdaki ağrı," diyerek süveterinden çıkan kemikli yeri ovdu. "Böyle bir acıyı Tanrı düşmanıma vermesin."

"Geçmiş olsun."

Kemikleri kırılgan gözüküyordu. Evde giydiği düz,

pamuk elbisenin üzerinden dizleri bir yumru gibi çıkmıştı. Yuvarlak yüzünde kalıcı bir çatık kaşlılık vardı. Parlak, mavi gözleri metal çerçeveli gözlüğü yüzünden olduğundan daha büyük ve acayip gözüküyordu. Beyaz saçları turkuaz rengi bir tarakla güzelce topuz yapılmıştı.

"Yaşlanmak korkunç bir şey... Kedilerim de olmasa işim bitmişti."

Christine oturmuş, kadının gece mavisi eteğindeki kedi tüylerine bakıyordu. İki kedi hâlâ bacaklarının arasında dolaşıyorken biri, onu daha yakından inceleyebilmek için koltuğun koluna çıkmıştı.

"Rummy, aşağı in," diye kadın kemikli parmağını kediye doğru sallayarak uyardı. Kedi umursamadı.

"Önemli değil, Bayan Krichek. Rahatsız olmam," diye yalan söyledi Christine. "Danny Alverez'in kaybolduğu günün sabahında ne gördüğünüz hakkında konuşmak istedim. Sizin için sakıncası yok, değil mi?"

"Yo, hayır. Sonunda birinin ilgilenmesine mutlu oldum."

"Şerifin görevlendirdiği biri sizi sorgulamaya gelmedi, değil mi?"

"Onları iki kere aradım. Aslında bu sabah sizin yazını gördükten hemen sonra... Sanki dediklerimi uyduruyormuşum gibi kem küm ettiler. Zaten sonra sizi aradım. Kimsenin ne dediği umurumda değil, ben göreceğimi gördüm."

"Peki, ne gördünüz, Bayan Krichek?"

"Çocuk bisikletini park etti ve eski, mavi bir kamyonete bindi."

"Çocuğun Alverez olduğuna emin misiniz?"

"O çocuğu binlerce kez gördüm. İyi, küçük bir gazete dağıtıcısıydı. Gazetemi kapımın önüne kadar getirir, paspasın altına koyardı. Şimdiki çocuklara hiç benzemezdi. Asansöre biner, benim kata çıkardı. Asansör bazen çalışır, bazen de çalışmazdı. Ayrıca benim için bu yürüteçle koridora çıkmak bile zor bir şey. Bence gazeteniz böyle çocuklar için daha iyi işler tedarik etmeli."

"Bu konuyla ilgilenmelerini sağlayacağım. Bayan Krichek, kamyonetle ilgili bir şeyler söyleyebilir misiniz? Sürücüyü görebildiniz mi?"

"Hayır, dışarısı hâlâ karanlıktı. Pencerenin hemen yanındaydım. Güneş daha tam doğmamıştı. Otoparka doğru çektiği için ancak bu kadarını görebildim. Çocuğa bir şey söylemiş olmalı çünkü Danny bisikletini çitlere doğru çekip geri döndü ve kamyonete bindi."

"Danny kamyonete mi bindi? Adamın onu tutup kamyonete çekmediğine emin misiniz?"

"Yok, yok. Her şey gayet normal gözüküyordu -yoksa şerifi hemen arardım. Danny'nin ortadan kaybolduğunu duyunca bir şeyler kafama dank etti ve aradım."

Christine kadının hikâyesini kimsenin dinlemediğine inanamıyordu. Bir şeyi ıskalıyor muydu acaba? Kadın yaşlıydı ama anlattığı hikâye inandırıcıydı. Ayağa kalkarak kadının gösterdiği pencereye doğru ilerledi. Buradan otopark ve tel örgü gayet net gözüküyordu. Gözleri iyi görmeyen biri bile Bayan Krichek'in anlattığı olayları tarif edebilirdi.

"Nasıl bir kamyonetti?"

"Arabalar ve kamyonetler hakkında pek bir şey bilmem." Yaşlı kadın yürütecini alıp Christine'e doğru yürü-

meye başladı. "Eski, koyu mavi bir araçtı, yer yer sıyrık ve paslı. Hani şu arka tarafı... Basamakları da vardı, onu da Danny'nin basamakları çıkarak araca binmesinden hatırlıyorum. Arka tarafında el yapımı ahşap bir yük taşıma yeri vardı. Kibar çiftçiler bir şey taşırken koymuşlardı. Ah, farlardan biri de çalışmıyordu."

Eğer kadın bunaksa da, gerçekten iyi bir hayal gücü vardı. Christine detayları yazıya geçiriyordu. "Aracın plakasını görebildiniz mi?"

"Hayır, gözlerim o kadar iyi görmez."

Aşağıda bir ön kapı kapanarak küçük bir kız çitin arka tarafından bahçeye çıktı. Hemen salıncağa atlayarak onu izleyen adamı çağırdı. Adamın uzun saçları, sakalı vardı ve kot pantolonunun üzerine tunik gibi uzun bir tişört giymişti.

"Geçen ay taşındılar." Bayan Krichek, erkeğin mutlulukla cıvıldayan kızını salıncakta salladığı çifte doğru başıyla işaret etti. "Onu gördüğüm ilk gün, Tanrı'yı görmüş gibi oldum sanki. Sizce de İsa'ya benzemiyor mu?"

Christine gülümseyip başını salladı.

28. BÖLÜM

Maggie, Nick'in ofisinin zeminine yaydığı dosyalar ve kâğıtlar arasından onun dikkatli bir şekilde geçişini seyretti. Yerdeki boş bir yeri iyice açarak buharı tüten pizzayı ve soğuk Pepsileri koydu. Sonra yanına çökerek uzun bacaklarını Maggie'ye doğru uzattı. Bir ayağı neredeyse kalçasına değiyordu. Tüm gün boyunca hevesle onun yanında olduğunun bilinciyle oturmuştu. Bir şeyler hissetmek için çok yorgun olduğunu düşünüyordu ama Nick'in dirseği yavaşça ona sürttüğünde ya da cipin vitesini değiştirirken eli kalçasını sıyırdığında bedeni titriyordu.

Saatler önce ayakkabılarını çıkarmış ve uykuya dalana kadar ayakta durmuştu. Şimdi bir yandan ayaklarına masaj yaparken diğer yandan adli tabibin, Jeffreys'in belki de yanlışlıkla öldürdüğü düşünülen Aaron Harper ve Eric Paltrow hakkındaki raporunu okuyordu.

Pizza, rapordaki dehşet verici detayları okumasına rağmen çok güzel kokuyordu. Ayağını ovalarken Nick'in ona bakışını yakaladı. Birden, sanki onu bir şey yaparken yakalıyormuş gibi başka yöne baktı. Nick ona bir kutu Pepsi açıp uzattı.

"Teşekkürler." Bu sefer gerçekten çok acıkmıştı. Genç Şerif Yardımcısı Preston gelince sonunda üzerinde sadece iki ısırığın bulunduğu Wanda'nın peynirli jambonlu sandviçi almaya gönüllü olmuştu ki bu da saatler önceydi. Şimdi hava kararmıştı. Gelen telefonlar azalmış, koridora ses-

sizlik hâkim olmuştu. Bazıları dinlenmeleri için eve gönderilirken, diğerleri artık havaya karışmışa benzeyen küçük çocuğu bulmak için görevlendirilmişti.

Nick kalın bir pizza dilimi alarak peynirini düşürmemek için ustaca tuttu. Tuttuğu parçayı cup diye kâğıt tabağa koyarak Maggie'ye uzattı. Pizzadaki yeşilbiberi, İtalyan sosisini ve Romano peynirinin kokusunu duyabiliyordu. İyi bir seçim yapmıştı. Biraz büyük bir ısırık alınca peynirle sos çenesinden süzülmeye başladı.

"Tanrım, O'Dell. Bütün yüzünde sos var."

Nick onu izlerken ağzının kenarını yaladı.

"Diğer tarafı..." diyerek gösterdi. "Çenende de var."

Maggie'nin elleri pizza ve adli tabip raporlarıyla doluydu. Diliyle ağzının öbür kenarını yalarken, elindekileri koyacak düzgün bir yer arıyordu.

"Hayır, daha yukarısı," diye talimatına devam etti. "Dur, ben hallederim."

Başparmağı ağzının köşesine değer değmez, gözleri buluştu. Parmakları çenesini temizliyordu. Başparmağı, sos ya da peynir bulunmadığından emin olduğu alt dudağına kaymıştı. Gözlerinde hiç beklenmedik bir elektriğin varlığını okuyabiliyordu. Parmak uçları dudaklarında gerekenden uzun durarak yukarıya çıkıp çenesini okşadı. Başparmağı uzun uzun dudağında dolaşarak kenarını temizledi. Maggie bedeninin verdiği tepkiye şaşırarak onun ulaşabileceği yerden uzağa çekildi.

"Teşekkürler," diyerek gözlerini kaçırdı. Pizza tabağını yanına koyarak bir peçete alıp ağzının kenarını elektriği bozmak istercesine bir daha sert bir şekilde sildi.

"Galiba daha çok peçeteye ve Pepsi'ye ihtiyacımız olacak," diyerek Nick ayağa kalktı.

Maggie ona baktığında gerilmiş olduğunu gördü. Ofisin köşesindeki küçük buzdolabından iki kutu Pepsi alarak biraz daha peçete koydu. Bu sefer oturduğunda aralarına daha çok mesafe koydu. Bir eşi olduğunu öğrendiğinden beri Nick'in flörtöz davranışlarını kestiğini neredeyse fark etmişti. O yüzden bu dokunuş ve okşayış onu da hazırlıksız yakalamıştı.

"Çok fazla çelişen şey var," diyerek dikkatini adli tabibin raporuna vermeye çalıştı. "Neden biri Jeffreys'in üç çocuğu da öldürdüğünü düşünsün ki?"

"Ama seri katiller tarzlarını değiştirmez mi?"

"Bir şeyler eklerler. Deneysel şeyler yaparlar. Jeffrey Dahmer kurbanlarını canlı tutmak için farklı şeyler denerdi. Kafataslarında delikler açıp onları etkisiz hale getirir, ama canlı tutardı."

"Belki Jeffreys de farklı şeyler denemeyi seviyordur."

"Burada ilginç olan şey Harper ve Paltrow cinayetlerinin birbirinin neredeyse aynısı olması. İkisinin de elleri arkadan iple bağlanmış. İkisi de boğulmuş ve boğazları yarılmış. Göğsündeki yaralar birbirine benziyor ve neredeyse deliklere kadar aynılar. X'leri yapmak için aynı türden bıçak kullanılmış. İki oğlanda cinsel istismara uğramamış. İkisinin bedenleri de nehirden farklı uzaklıklardaki yerlerde bulundular."

Üzerlerini kirletmemek için dikkatlice eğilerek önündeki birkaç belgeyi işaret etti. Son saatte artık yorgunluğunun tüm etkisini hissediyordu. Adli tabibin çiziktirdiği notlara bakarken gözleri bulanmaya başlamıştı. George

Tillie olması gerektiği kadar titiz değildi. Paltrow'un raporunda sadece cesedin temiz olduğu ve arta kalan çok az şeyin olduğu yazıyordu. Hiçbir raporda alında ya da herhangi bir yerde yağ lekesi görüldüğüne dair bir şey yoktu.

Maggie, büfenin sert yüzeyine dayanıp gözlerini ovuşturan Nick'e baktı. Saçlarını parmaklarıyla düzensiz bir şekilde düzeltmeye çalıştığı için darmadağınık olmuştu. Dirseğine kadar kıvırdığı gömleği, kaslarını ortaya çıkarıyordu. Kravatını çıkarmış ve dikkatini çekecek kadar göğsünü açıkta bırakan kırışık gömleğinin üst birkaç düğmesini açmıştı. Başını sallayarak yerdeki bir raporu alıp odaklanmaya çalıştı.

"Öte yandan, Wilson..."

"Biliyorum," diyerek ondan biraz daha önde olan Nick sözünü kesti. "Elleri önden koli bandıyla bağlanmış, iple değil. Öldüresiye bıçaklanmış, boğulma işareti yok. Boğazı kesilmemiş. Av bıçağı kullanılmış. Çok fazla delik izi olsa da..."

"Yirmi iki."

"Yirmi iki tane delik izi var, ama yarılma yok."

"Aynı zamanda Wilson sürekli olarak cinsel istismara uğramış."

"Ve cesedi nehir yerine parktaki büyük bir çöp kovasında bulundu. Tanrım, bu olay midemi bulandırıyor." Pizzayı bir kenara koyup Pepsi kutusunu alarak bitirene kadar içti ve elinin tersiyle ağzını sildi. "Tamam, çok fazla farklılık var ama Jeffreys bir şeyleri değiştirmiş olamaz mı? Cinsel istismar bile... Bilmiyorum... İleri bir aşamayı göstermez mi?"

"Evet, gösterir. Ama Harper, Wilson, Paltrow sırala-

masını hatırla. Bir katil için değiştirmek, deneme yapmak ve tekrar başa dönüp orijinal formata dönmek çok tuhaf olurdu. Tek bir bıçak kullanıyor -küçük bir tane- belki de bir biftek bıçağı. Sonra avcı bıçağı kullanarak tekrar öncekine dönüyor. Tarzları bile çok farklı... Harper ve Paltrow cinayetlerindeki detaylar çok titiz. İki çocuğun cinayetinde de özenle uğraşılmış; acı vermeyi çok seven biri tarafından. Danny Alverez cinayetindeki gibi... Fakat Bobby Wilson cinayeti o kadar titizlikle işlenmiş ki sanki duygu ve şevkin tavan yaptığı bir anda olmuş her şey."

"Bilirsin, her zaman çok kolay olduğunu düşünürüm," dedi Nick yorgun bir şekilde. "Babamın basının ilgisinden sarhoş olduğunu düşünüp bir şeyleri gözden kaçırdı mı diye merak ediyordum."

"Ne demek istiyorsun?"

"Eh, insanların heyecan anındaki anında yargıya varma zorunluluğu da diyebiliriz, bazı şeyleri gözden kaçırabiliyor. Babam her zaman ilgi odağı olmayı severdi. Üniversite takımına oyun kurucu olarak başladığım ilk yıl babam ısrarla soyunma odasına gelirdi, aslında her maçtan önce. Annem böyle yapmasını isterdi çünkü babam benimle çok gurur duyardı. Tabii daha benim haberim bile olmadığı zaman kameraları selamladığı bir dolu zaman dışında."

Maggie onu sabırla dinleyerek sözünü bitirmesini bekledi. Nick ve babasının belli ki çok karmaşık bir ilişkisi vardı. Ayrıca bu konuyu konuşurken rahatsız olsa da, Jeffreys soruşturmasıyla ilgili önemli bir şey söylemeye çalıştığını fark etmişti. Gerçekten Nick, babasının davayı yanlış ele almış olduğunu mu düşünüyordu?

Sonunda ne düşündüğünü fark etmiş gibi Nick, Maggie'ye baktı.

"Beni yanlış anlama. Babamın herhangi bir davayı kasten tehlikeye attığını söylemiyorum. Yıllardan beri saygı duyulan bir kişi... Aslında Antonio Morelli'nin oğlu olmasam bu göreve asla seçilemeyeceğimi de biliyorum. Sadece her şey olağandan fazla kolay gözüküyor, yani babamın Jeffreys'i yakalama olayında... Bir gün kaynağı belli olmayan bir haber geliyor ve ertesi gün Jeffreys itirafta bulunuyor."

"Nasıl bir kaynağı belli olmayan haber?"

"Galiba telefon gelmişti. Emin değilim. O sırada burada yaşamıyordum. Üniversitede öğretim üyesiydim, o yüzden böyle haberleri ikinci elden duyuyordum. Raporlarda bununla ilgili bir şey var mı?"

Maggie klasörlere bakmaya başladı. Çoğunu okumuştu ama bahsi geçen bir telefon araması yoktu. Ancak acil yardım hattına bile yapılan herhangi bir aramaya rastlamamıştı.

"Bu kaynağı belli olmayan haber hakkında hiçbir şey görmedim," diyerek üzerinde "Jeffreys Soruşturması" yazan klasörü uzattı. "Ne hatırlıyorsun?"

Gergin gözüküyordu, o yüzden Maggie onun babasını mı yoksa hafızasını mı yokladığından emin olamadı. Altında Antonio Morrelli imzası taşıyan ve onun hazırlamış olduğu dosyalara bakmaya başladı.

"Babanın raporları oldukça detaylı, gerçek tutuklamanın her ayrıntısı mevcut... Jeffreys'in Chevy Impala'sının bagajında bulunanlarla ilgili kanıtlar bile var." Notlarına bakıp listeyi taradı. "Koli bandı, av bıçağı, ip... Bir saniye."

Listeyi doğru kopyalayıp kopyalamadığını anlamak için tekrar kontrol etti. "Bir erkek külodu, ki daha sonradan..." Rapordaki listeyi bulan ve önündekiyle aynı listeyi takip eden Nick'e baktı. Göz göze geldiklerinde aynı şeyi düşündüklerini fark etmişti.

"Daha sonra Eric Paltrow'a ait olduğu belirlenen bir külot."

Maggie yanılıp yanılmadığını kontrol etmek için, ne bulacağını bildiği halde, adli tabibin raporuna tekrar baktı.

"Eric Paltrow'u bulduğumuzda külodu üzerindeydi."

Nick inanamayarak kafasını salladı.

"Bahse girerim Jeffreys bagajında ne olduğu görse şaşardı."

İz üzerinde oldukları şeyi dile getirmeden birbirlerine baktılar. Ronald Jeffreys işlemediği iki cinayetin günah keçisi olmuştu ve olayı, şerifin biriminden birinin işlemiş olma ihtimali oldukça yüksekti.

29. BÖLÜM

Salı, 28 Ekim

Nick, ofis sandalyesinde iki saat uyuduğu için kendini şanslı sayıyordu. Maggie gece saat üçte dinlenmek, duş alıp üzerini değiştirmek için otele dönmüştü. O yüzden şehirdeki evine kadar araç sürmek yerine Nick, ofisinde uyumuştu. Bütün gün boynu ve sırtı ona kırk yaşına sadece dört senesi olduğunu hatırlatmıştı. Vücudu ona eskisi gibi olmadığını hatırlatsa da, cinsel performansı hakkındaki endişeleri Ajan O'Dell sayesinde azalmıştı. Geçen gece dudağının parmaklarına dokunuşu, gözlerindeki o bakış, o elektrik... Tanrım, bölge mahkemesindeki duşların suyu sadece soğuk aktığı için şükran duyuyordu. Evli kadınlarla ilgili kuralı olsa da bedeni kuralların değişebileceğini fısıldar gibiydi.

Maalesef ofisteki temiz kıyafetleri son birkaç günde vadelerini doldurmuştu. Sabahki basın açıklamasına uygun bir şekilde kahverengi üniformalarına dönecekti. Gerçi pek bir şey fark etmeyecekti. Basın açıklaması dakikalar içinde bir sürü sesin çıktığı bir kalabalığa dönüşmüştü bile, özellikle Christine'in sabahki başlığından sonra: Şerif'in Birimi Alverez Olayı'ndaki İpuçlarını Görmezden Geliyor.

Kadının ilk aramasından sonra, uzun zaman önce, Eddie'nin yaşlı Krichek'in nerede yaşadığını öğrendiğinden emindi. Krichek'in evinin Danny'nin kaçırıldığı yer-

deki park alanına çok iyi bir görüşü olduğunu nasıl olup da fark edememişti? Tanrım, Eddie'yi sallandırmak hatta daha da kötüsü onu basına günah keçisi olarak sunmak istiyordu. Bunun yerine basit ve özel bir azarlama ve uyarı seansı sunmuştu.

Lanet olsun, artık gerekli olan her görevliye sahipti. Şimdi, basın açıklaması sırasında çirkin sorular karşısında sınıra çok yaklaşmış olsa da, soğukkanlılığını bozmanın sırası değildi. Fakat O'Dell, sakin ve otoriter tavrıyla her şeyi çabucak normal hale getiriyordu. Basını gizemli mavi kamyoneti bulmaya, şerifin birimindeki hataların peşine düşmek yerine katilin peşine düşmeye çağırmıştı. O olmasaydı ne yapardı bilmiyordu ve bunu yakında keşfedecek olmamayı da diliyordu.

Cipi Christine'in sokağına sokarken güneş bulutların arasında usulca göz kırparak yavaşça ağaçların arkasında kaybolmuştu. Sıcaklığın daha da düşeceğini haber veren dondurucu bir rüzgâr vardı.

Maggie bütün yolculuğu Alverez dosyalarına gömülü bir şekilde, sessizce geçirmişti. Kucağında olay yeri fotoğrafları ve kendi çektiği fotoğraflar vardı. Matthew Tanner'ı koruyacağını düşünerek, kendini katilin profilini çıkarmaya adamıştı. Birbiriyle çelişen ipuçları ve tatmin olmadıkları tanıklarla geçen bir öğleden sonra, Nick artık çocuk için geç olmaya başladığını düşünüyordu. Matthew ortadan kaybolduğundan beri, yüz yetmiş beş görevli, polis memurları ve bağımsız araştırmacılar hiç durmadan çocuğu arıyordu. Küçük bir kanıt kırıntısı bile onları çocuğa yaklaştıramamıştı. Sanki gerçekten Sophie Krichek'in anlattığı gibi çocuk, gönüllü bir şekilde araca binip gitmişti.

Eğer bu doğruysa, katilin çocuğun bildiği ve tanıdığı biri olma ihtimali yüksekti. Tanrım, Nick çocuğun tanıdığı biri tarafından kesilip öldürülmesindense, havaya karışmasını tercih ederdi. İçinde yaşadığı halktan biri... Belki de *tanıdığı biri*...

Nick dalgınlıkla evle cadde arasındaki yola girince bir anda frene basarak fotoğrafların koltuğa ve yere saçılmasına neden oldu.

"Özür dilerim." Cipi otoparka sokarken eli Maggie'nin kalçasına değince elini hemen çekip fotoğrafları toplamaya başladı. Elleri birbirine dolanınca ikisinin de alınları kızardı. Topladığı fotoğrafları Maggie'ye verirken, Maggie ona bakmadan teşekkür etti. Gün boyunca birbirlerine karşı pek sessizlerdi. Bu Jeffreys davasıyla ilgili keşfettiklerinden dolayı mı yoksa birbirlerine dokunmamaya çalıştıkları için miydi emin değildi.

Christine'in kapısındayken Maggie'nin cep telefonu çalmaya başladı.

"Ajan Maggie O'Dell."

Christine onları içeri buyur etti. "İptal edeceğinizi düşünmüştüm," diye Nick'e fısıldarken onunla oturma odasına gitti. Maggie ise bu sırada girişte telefonla konuşuyordu.

"Yazı yüzünden mi?"

Yazıyı hiç düşünmemiş gibi yüzü şaşkın bir ifade aldı. "Hayır, çünkü bir batağın içindesin, yazıyla kafayı bozdun, değil mi?"

"Krichek çatlağın teki. Bir şey gördüğünden pek emin değilim."

"İkna edici, Nicky. Kadınla ilgili sorunlu bir şey yok.

Şu eski, mavi kamyoneti araştırmalısınız."

Nick, Maggie'ye baktığında hızlı hızlı konuştuğunu gördü. Yaptığı konuşmayı duymayı çok istiyordu. Derken bir anda Nick, Maggie'nin kızgın sesinin oturma odasını doldurduğunu fark edince dileğinin gerçekleştiğini gördü.

"Cehenneme kadar yolun var, Greg!" diyerek telefonu kapayıp cebine koydu. Cep telefonu yine çalmaya başlayınca Christine kaşlarını kaldırıp Nick'e baktı.

"Greg de kim?" diye fısıldadı.

"Kocası."

"Evli olduğunu bilmiyordum."

"Neden olmasın ki?" deyince kız kardeşi gülümserken lafı aniden yapıştırdığına pişman oldu.

"Ona böyle güzel davranmana şaşmamalı."

"Ne demeye çalışıyorsun sen?"

"Fark etmemişsindir diye söylüyorum, küçük kardeşim, kız bir harika."

"Aynı zamanda FBI ajanı ve kesinlikle çok da profesyonel Christine."

"Bu ne zamandan beri sana engel oluyor? Bölge avukatlık ofisindeki küçük tatlı avukatı hatırlıyor musun? Onun da profesyonel olması gerekmez miydi?"

"Evli değildi." Ya da doğru hatırlıyorsa, en azından boşanmak üzereydi.

Maggie yine yüzünde çileden çıkmış ifadeyle içeri girdi. "Özür dilerim," diyerek kapının köşesine yaslandı. "Son zamanlarda eşim beni çileden çıkarmak için insanüstü bir çaba gösteriyor."

"İşte bu yüzen ben de benimkini sepetledim," dedi Christine gülümseyerek. "Nicky, Maggie'ye şarap ver. Ye-

meğe bir bakmam lazım." Maggie'nin yanından geçerken omzunu sıvazladı.

Şarap ve kadehler Nick'in önündeki kahve masasının üzerindeydi. Şarabı dökerken göz ucuyla Maggie'ye bakıyordu. Maggie hızlanarak Christine'in dekorasyondaki ustalığına bakıyormuş gibi davranıyordu ama belli ki buna odaklanmıyordu. Pencerenin önünde durup arka bahçeye bakmaya başladı. Şarap kadehlerini alarak yanına doğru ilerlerken Maggie'yi irkiltti.

"İyi misin?" Şarap kadehini verirken gözlerine bakarak iyi olup olmadığını anlamaya çalıştı.

"Hiç evlendin mi, Nick?" Ona bakmadan kadehi alırken birden Christine'in bahçesindeki gölgelerle ilgilenmeye başlamıştı.

"Hayır, elimden geldiğince kaçtım."

Yan yana, sessizce ayakta duruyorlardı. Maggie'nin dirseği, kadehinden bir yudum alırken, Nick'inkine değmişti. Nick kımıldamadan duruyor, küçük bir hareketle hızlanan nabzından keyif alarak daha fazlasını istiyordu. Devam etmesini, evliliğinin bozulmak üzere olduğunu söylemesini istiyordu ama bir anda kendini suçlu hissetti. Belki de düşüncelerini aklamak için, "Evlilik yüzüğü takmadığını fark ettim," dedi.

Kendine hatırlatmak istercesine elini kaldırıp sonra tekrar ceketinin cebine soktu. "Charles Nehri'nin dibinde..."

"Pardon?" Gözlerini göremediği için söylediklerinin şaka mı yoksa ciddi mi olduğunu anlayamamıştı.

"Bir sene önce denizdeki cesedi nehirden çıkarmaya çalışmıştık."

"Cesedi mi?"

"Bir süredir oradaydı. Su çok soğuktu. Yüzük orada parmağımdan kaymış olmalı."

Maggie gözlerini ileriye çevirirken Nick de onun bakışlarını takip etti. Alacakaranlık çökerken kadehinden Maggie'nin yansımasını görebiliyordu. Hâlâ kocasıyla yaptığı konuşmayı düşünüyordu belli ki. Bir zamanlar Maggie O'Dell'in kalbini kazanan adamın nasıl bir şey olduğunu merak ediyordu. Greg'in entelektüel züppelerden biri olup olmadığını kestirmeye çalıştı. Packers bir yana, adamın bir futbol maçı izlemediğine bile emindi.

"Başka bir tane almadın mı?"

"Hayır. Belki de bilinçaltında yüzüğün nehrin dibini boylaması, çok uzun zaman önce her şeyin bittiğini gösteriyordu."

"Nick Amca," Timmy odaya doğru koşup Nick'in arkasını bile dönmesine az bir zaman tanıyarak Nick'in kollarına atıldı. Gafil avlanmıştı. Nick'in beli çocuğu yere bırakmasını söylese de o, Timmy'yi kucağında döndürüp küçük ayakları biblolara çarpmasın diye onu sıkıca sardı.

"Hey çocuklar!" Christine kapı girişinden bağırıyordu. Sonra Maggie'ye döndü. "Sanki evde iki çocuk varmış gibi."

Nick, Timmy'yi yere bırakırken gıcırdayan dişlerinin yerini gülümseme aldı. Bu sırada doğrulurken omurgasının ağrısını geçirmeye çalışıyordu. Ah Tanrım, ona yaşlandığını hatırlatan bu ağrılardan nefret ediyordu.

"Maggie, bu oğlum Timmy... Timmy, bu da Özel Ajan Maggie O'Dell."

"O zaman siz *Gizli Dosyalar*'daki Ajan Mulder ve Scully gibisiniz?"

"Yakalamaya çalıştığımız bazı insanlar gerçekten tuhaf olsa da dediğin ajanlardan farklı olarak biz uzaylıları yakalamıyoruz. "

Nick, çocukların kadınlar üzerindeki etkisine hayrandı. Kendisinin de böyle bir yeteneği olmasını çok isterdi. Maggie, saçlarını kulağının arkasına alırken gülümsüyordu. Gözleri parlamış, yüzü rahatlamıştı.

"Odamda *Gizli Dosyalar*'ın posterleri var. Görmek ister misin?"

"Timmy, birazdan yemek yiyeceğiz."

"Biraz zamanımız var mı?" diye Maggie, Christine'e sordu.

Timmy annesinden "tamam" cevabını aldıktan sonra Maggie'nin elinden tutarak onu koridora doğru götürdü.

Nick, sesini duymayacaklarından emin olana kadar hiçbir şey söylemedi. "İşi ustasından öğrendiğini görmek çok iyi... Ama şu 'pul koleksiyonumu görmek ister misin' taktiğini kullanmayı hiç düşünmemiştim."

Christine gözlerini devirerek ona yemek örtüsünü fırlattı. "Hadi bana yardım et. Ah, bir de bir kadeh şarap getir."

30. BÖLÜM

Maggie *Gizli Dosyalar*'ı izlemediğini itiraf etmekten nefret ediyordu. Yaşam tarzı televizyon ya da film seyretmesine çok az zaman tanıyordu. Ama Timmy, bunu pek düşünmüyordu. Odasına girince hemen *Starship Enreprise*'tan fosil koleksiyonuna kadar her şeyi göstermeye başladı. Hatta birinin dinozor dişi olduğundan emindi.

Odası müthiş bir şekilde dağınıktı. Beyzbol eldiveni karyola direğine asılıydı. *Jurassic Park* desenli olduğunu tahmin ettiği yorgan yığınını görünce ona uygun pijamaları olduğunu düşündü. Kitaplığının bir köşesinde *King Arthur, Yıldızların Galaksisi* ve *Beyzbol Kartı Koleksiyoneri* eski bir mikroskoba dayalı duruyordu. Odanın duvarları *Gizli Dosyalar*, Nebraska Cornhuskers, *Star Trek, Jurassic Park* ve *Batman* posterleri ile doluydu. Maggie bütün bunlara bir FBI Ajanı gözüyle değil, çocukluğu elinden alınmış on iki yaşında bir çocuğun gözüyle bakıyordu.

Sonra aklına Greg ile yaptığı konuşma geldi. Aralarındaki gerilim umursanmayacak cinsten bir şey değildi. Greg onu, annesiyle ilgilenmemekle suçluyordu. Maggie de ona psikoloji bölümünü bitirenin kendisi olduğunu hatırlatmıştı ama ne fayda. Hâlâ yıldönümlerini mahvettiği için kızgındı ve bu kızgınlığını hak ettiği bir tür zafere dönüştürme çabası içindeydi. Bu noktaya ne zaman gelmişlerdi?

Timmy tekrar elini tutarak onu rafa doğru götürdü.

Ona içi boş, at nalına benzeyen bir yengeci işaret etti.

"Büyükbabam bunu Florida'dan getirdi. O ve büyükannem çok seyahat eder. İstersen dokunabilirsin."

Parmağını pürüzsüz kabuğun üzerinde gezdirirken Maggie, yengecin arkasında bir fotoğraf fark etti. Birbiriyle eş tişört ve şort giymiş iki düzine çocuk, limanı arkaya alarak bir kanonun içine dizilmişlerdi. Ön sıralardaki bir çocuk dikkatini çekince daha yakından bakmak için eğildi. Nabzı hızlanmaya başlamıştı. Fotoğrafı yengece zarar vermeyecek bir şekilde kaldırdı. Bu çocuk, Danny Alverez'di.

"Bu fotoğraf nedir, Timmy?"

"Ah, bu kilise kampı... Annem göndermişti. Yaz tatilimi mahvedeceğini düşünmüştüm ama çok eğlenceliydi."

"Bu Danny Alverez mi?" diyerek Timmy'nin daha iyi görmesi için parmağıyla çocuğu işaret etti.

"Evet, o..."

"Yani onu tanıyorsun?"

"Pek değil. O aşağı taraftaki Red Robin kamarasında kalıyordu, bense Goldenrod'da."

"Senin kilisende değil miydi?" Bu sırada Maggie, fotoğraftaki diğer yüzleri inceliyordu.

"Hayır, galiba o hava kuvvetlerine bağlı bir okula ve kiliseye gidiyor. Beyzbol kartı koleksiyonumu görmek ister misin?" Bunu derken komodinindeki çekmeceleri karıştırmaya başlamıştı bile.

Maggie, kilise kampıyla ilgili daha çok şey öğrenmek istiyordu. "Kampta kaç çocuk vardı?"

"Bilmem, bir sürü..." Tahta kutuyu yatağının üstüne koyarak kartları çıkarmaya başladı. "Hepsi bölgedeki farklı kiliselerden geliyorlar."

"Sadece erkekler için mi bu kamp?"

"Hayır, kızlar da var ama onlarınki gölün diğer yakasında. Buralarda bir yerde çaylak Darryl Strawberry olacaktı." Kart yığınını ararken onları yatağa dağıtmıştı.

Fotoğrafta iki yetişkin vardı. Biri St. Margaret'ın temizlik görevlisi Ray Howard'tı. Diğeri uzun, koyu kıvırcık saçlı, bebeksi bir yüze sahip yakışıklı bir erkekti. Önünde St. Margaret yazan gri tişörtler giymişlerdi.

"Timmy, bu fotoğraftaki adam kim?"

"Ah, o Peder Keller. Gerçekten süper bir adam. Bu sene onun sunak oğlanlarından biriyim. Herkes onun yardımcısı olamaz, çok seçici biri."

"Nasıl seçici?" Sesinin telaşlı değil, sadece ilgili çıkmasını sağlamaya çalışıyordu.

"Bilmem. Sadece güvenilir olmalarına falan bakıyor. Bize özel davranıyor, sunak oğlanı olmamız bir ödülmüş gibi."

"Özel derken nasıl davranıyor?"

"Bu Perşembe ve Cuma günü bizi kampa götürecek. Bazen bizimle futbolda oynar. Bir de beyzbol kartlarını değiş tokuş ederiz. Bir keresinde onunla Joe DiMaggio için Bob Gibson'ı değişmiştim."

Maggie fotoğrafı yerine koyacakken başka bir yüz dikkatini çekti. Bu sefer neredeyse çerçeveyi elinden düşürüyordu. Kalbi küt küt atmaya başladı. Limana doğru, ondan biraz daha iri bir çocuğun arkasına saklanmış çilli bir yüz, Matthew Tanner'ın yüzü gözüküyordu.

"Timmy, resmi birkaç günlüğüne senden ödünç alabilir miyim? Söz veriyorum, sana onu geri vereceğim."

"Tamam. Silahın var mı?"

"Evet, var." Sesindeki telaşı yakalamıştı. Dikkatlice çerçeveden resmi çıkarırken, aniden gelen adrenalinle parmaklarının belli belirsiz titrediğini fark etti.

"Şu an üzerinde taşıyor musun?"

"Evet."

"Görebilir miyim?"

"Timmy?" Christine seslendi. "Yemek vakti, hadi ellerini yıka." Kapıyı açarak koridorda ilerlemeye başlayan Timmy'yi mutfak beziyle iteledi.

Maggie, Christine fark etmeden fotoğrafı ceketinin cebine koydu.

31. BÖLÜM

Yemekten sonra Nick, kendisiyle Timmy'nin bulaşıkları halletmesi için ısrar etti. Christine bunun Maggie ile ilgili olduğunu biliyordu ama küçük kardeşinin geçici cömertliğini kabul etmeye karar vermişti.

İki kadın Nebraska futbolu hakkındaki konuşmaları sadece mırıltı olarak duydukları oturma odasına doğru yöneldiler. Christine kahve fincanlarını sehpaya koymuştu ve bir an için Ajan O'Dell olmayı bırakmasını, artık oturup sakinleşmesini diliyordu. Yemek boyunca çok huzursuzdu ve şimdi de hızlı hızlı hareket ediyordu. Yorgun gözükse de bedeni enerjiyle dolu gibiydi. Makyaj şiş gözlerini zar zor kapatmıştı. Kolayca dikkati dağılıyordu.

"Hadi, gel otur." Sonunda Christine yanındaki koltuğa hafifçe vurdu. "Sakin kalamayacağımı düşünüyordum ama sen beni de geçtin."

"Kusura bakma. Belki de katiller ve cesetlerle fazla zaman harcıyorum. Davranışlarım bazen tuhaflaşıyor."

"Yok canım, sadece Nicky ile çok fazla zaman geçiriyorsun."

Maggie gülümsedi. "Yemek çok güzeldi. Ev yemeği yemeyeli uzun zaman olmuş."

"Sağ ol ama çok fazla pratik yaptım. Kocam yirmi üç yaşındaki bir resepsiyonisten hoşlandığına karar verene kadar evde oturan bir anneydim." Birden Christine, çok fazla konuşup Maggie'yi rahatsız ettiğini hissetti. Konuş-

manın kız kıza yapılan saçma konuşmalara dönmesini kesinlikle istemiyordu.

Maggie oturmak için odaya gelince yanına oturmaktansa televizyon koltuğuna oturmayı tercih etti. Christine Maggie'ye bunun davranışlarından dolayı olmadığını, herhangi bir şekilde insanlara yakın olmaktan kaçındığını söylemek istiyordu. Böyle bir durumu fark etmesi kolaydı çünkü bunu kendisi de yapmıştı. Bruce gittiğinden beri oğlu dışında herkese karşı mesafeliydi.

"Platte Şehri'nde ne kadar kalacaksın?"

"Ne kadar gerekirse..."

Evliliğinin açmazda olduğu belliydi. Christine'in zihnini okuyormuş gibi Maggie, açıklamaya başladı, "Katilin profilini çıkarmak maalesef zaman alan bir şey. Onun yaşadığı yerin çevresinde, etrafında olmak gerekiyor."

"Senin hakkında biraz araştırma yaptım, umarım sakıncası yoktur. Çok etkileyici bir geçmişin var; kriminal psikolojiden mezun olmuşsun ve tıp hazırlık dersleri almışsın ayrıca davranışsal psikoloji alanında da yüksek lisans yapmışsın. Bunun yanında Quantico'daki adli birlikte yer alıyorsun. FBI'da sekiz kısa yıl geçirmene rağmen şimdiden seri katillerin profilini çıkarmada üst sıralarda yer alıyorsun. Eğer doğru hesapladıysam sadece otuz iki yaşındasın. Çok iyi hissettiriyor olmalı, yani bu kadar çok şeyi başarmak."

Maggie'nin bu ilgiden dolayı gerileceğini düşünmüştü. Bunun yerine ona boş bakan gözlerle karşılaştı. Araştırmalarına dayanarak Christine, Maggie'nin bazı psikopatları ortadan kaldırdığını da biliyordu. Belki de başarısı ağır bir etiketti onun için.

"Sanırım iyi hissettiriyor olmalı," dedi Maggie sonunda.

Christine bir şeyler daha söylemesini bekledikten sonra devamının gelmeyeceğini fark etti. "Nicky bunu asla dillendirmeyecektir ama burada olduğun için sana minnettar. Bu olanlar onun için biraz yeni. Babam ona şerif olmasını söylediği zaman böyle bir şeyi kesinlikle beklemediğine eminim."

"Şerif olmasını Nick'ten baban mı istedi?"

"Babam emekli olmaya hazırlanıyordu. Uzun zamandan beri şerifti. Bence kendi yerine bir Morelli'den başkasını düşünemiyordu."

"Peki, Nick ne yapıyordu o sırada?"

"Oh, üniversitede hukuk üzerine öğretim görevlisiydi ki bence görevini çok seviyordu." Christine durdu. Kendisi bile babasının ve Nick'in arasındaki karmaşıklığı anlayabildiğinden emin değilken bunu başkasına anlatmak ona tuhaf geldi.

"Baban çok değerli biri olmalı." Maggie bunu normal bir şekilde, herhangi bir sürpriz ya da suçlama olmadan söylemişti.

"Neden böyle dedin?" Chrtistine Nick'in ona ne demiş olabileceğini düşünürken dikkatle bakıyordu.

"Öncelikle Ronald Jeffreys'i tek başına yakaladı."

"Evet, bir kahramandı."

"Ayrıca Nick'in kararları üzerinde büyük bir etkisi var."

Daha fazla şey biliyordu. Şu an, Christine huzursuz olmuştu. Kendisine biraz daha kahve eklerken krema da koyarak zaman kazanmaya çalıştı.

"Bence babamız sadece Nick'in asla sahip olamayacağı şeylere sahip olmasını istiyor. Bilirsin, kendisinin yapamadığı şeyleri yapmasını."

"Peki ya sen?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Senin için de aynı olanakları, aynı şeyleri sunmayı istemiyor mu?"

Christine kabul etmeliydi ki bu kadın gerçekten iyiydi. Maggie O'Dell, televizyon koltuğuna oturmuş kahvesini yudumlarken soğukkanlı ve sakin bir şekilde kendisini sorguluyordu.

"Babamın biraz şovenist biri olduğunu bilsem de onu seviyorum. Hayır, ne olursa olsun aramızda bir sıkıntı yok. Ne yaptıysam babamın takdirini kazandım. Ama Nick için bu daha güç. Bu biraz daha... Karmaşık. Nick her zaman kendini kanıtlamak zorunda kaldı, istese de istemese de. Bence bana sık sık çatmasının nedeni de bu."

"Hayır, bu senin koca ağzın yüzünden." Nick kapı kirişine gelince iki kadını da irkiltti. Timmy amcasının yanında, normalde annesinin izin vermeyeceği bir şeyi yapacakmış gibi duruyordu.

Telefon çalınca konuşma dağıldı. Christine kalkarken neredeyse kahve fincanını döküyordu. Odayı geçerek üçüncü kez çalmasına fırsat vermeden ahizeyi kaldırdı.

"Merhaba?"

"Christine, ben Hal. Rahatsız ettiğim için özür dilerim, Nick hâlâ oralarda mı?" Sesi çatlak çatlak çıkıyordu. Telefonun diğer ucundan motor sesi geliyordu demek ki arabasındaydı.

"Evet. Aslında günü kurtardın." Nick'e bakarak dilini

ısırınca Timmy kıkırdamaya, Nick de sinirli bir bakış atmaya başladı.

"Birinin gününü kurtarmak, iyi bir şey." Telefondaki cızırtı Hal'in sesindeki sıkıntıyı gizleyemiyordu.

"Hal, iyi misin? Neler oluyor?"

"Lütfen Nick ile konuşabilir miyim?"

Daha fazlasını söyleyemeden Nick yanına gelmiş ve telefona uzanmıştı. Telefonu Nick'e uzatarak, kendisine sert bir bakış atana kadar masanın yanında oyalandı.

"Hal, ne oldu?" Nick arkasını onlara dönerek dinlemeye başladı. "Kimse bir şeye dokunmasın." Telaşla sarmalanmış sesindeki panik ortaya çıkmıştı.

Maggie sesini duyunca hemen ayağa kalkarken Christine, Timmy'yi omuzlarından kavradı.

"Timmy, yatmak için hazırlan."

"Ama anne, daha çok erken."

"Timmy, hadi." Kardeşinin paniği bulaşıcıydı. Timmy gönülsüzce yukarı çıkmaya başladı.

"Anladım, Hal." Şimdi paniğini sinirle örtbas ediyordu. Onu kandıramazdı. Christine kardeşini çok iyi tanıyordu. "Bölgeyi kontrol altına alın ama kimse bir şeye dokunmasın. O'Dell burada, benimle... On beş yirmi dakikaya orada oluruz." Telefonu kapatıp dönerken hemen Maggie'yi aramaya başladı.

"Tanrım. Matthew'nun cesedini buldular, değil mi?" Christine malum olanı ilan ediyordu.

"Christine, yemin ederim eğer bir kelime bile yazarsan..." Paniği öfkeye dönüşmeye başlamıştı.

"İnsanların bilmesi lazım."

"Annesinden önce değil. En azından biraz düşünceli

davranıp annesinin öğrenmesini bekleyemez misin, annenin iyiliği için?

"Sadece bir şartla..."

"Tanrım, Christine, kendine gel!" Öyle bir sinirle bağırmıştı ki Christine bir adım geri atmak zorunda kaldı.

"Sadece bana ne zaman yazabileceğimi haber vermeni isteyecektim. Çok büyük bir istek mi?"

Nick tiksintiyle başını salladı. Kapıda iki kardeşin arasına girmek istemeyerek bekleyen Maggie'ye baktı. Sonra tekrar Nick'e döndü. "Hadi Nicky. Michelle Tanner'ın verandasının önünde kamp kurmamı istemezsin, değil mi?" Gülümseyerek ciddi olmadığını bilmesini istedi.

"Benden haber alana kadar kimseyle konuşayım ya da bir şey yazayım deme ve Michelle Tanner'dan uzak dur." Parmağını sinirle yüzüne doğru sallayıp hışımla çıktı.

Christine sokağın sonundan dönen cipin ışıkları uzaklaşana kadar bekledi. Daha sonra telefonu kaparak *69'u tuşladı. Telefon sadece bir kere çaldı.

"Şerif Yardımcısı Langston."

"Hal, merhaba, ben Christine." Bir şey sormasına fırsat vermemek için hızlı hızlı konuşuyordu. "Nicky ve Maggie şimdi çıktı. Nick, George Tillie'ye ulaşmamı rica etti. Bizim George'u bilirsin, Üçüncü Dünya Savaşı çıksa uykuda olur."

"Evet?" Ağzından çıkan kelime şüpheyle doluydu.

"Tam yeri bilmiyorum, biliyorsun, George'a söylemek için."

Sessizlik. Lanet olsun, açığını yakalamıştı.

Risk aldı. "Eski Kilise Yolu çıkışında..."

"Doğru." Sesi rahatlamıştı. "George'a bölge parkı ta-

belasını geçtikten sonra bir buçuk kilometre ilerlemesini söyle. Arabasını tepede, Ron Woodson'ın arazisine bırakabilir. Ağaçların arasında spot ışıklarını görecek. Nehre yakın olacağız."

"Sağ ol, Hal. Biliyorum belki biraz duygusuzca olacak, hoş kaçmayacak ama umarım herhangi bir serseridir de Matthew değildir, Michelle için en azından."

"Ne demek istediğini anlıyorum. Ama şüphesiz o Matthew. Kapatmam gerekiyor. George'a dikkatli olmasını söyle."

Telefonun kapanmasını bekledikten sonra Taylor Corby'nin ev numarasını çevirdi.

32. BÖLÜM

Hafif hafif düşen kar taneleri cipin ışıklarında parlarken aracı nehre bakan bir bayıra park ettiler. Parlak spot ışıkları aşağıdaki ağaç kümelerini aydınlatıyor, ürkütücü gölgeler, hayali yaratıklar oluşturup kollarını cılız rüzgârda savuruyordu.

Bu sahne Maggie'ye yıllar önce buna benzer bir sahnede Vermont'un karanlık ormanlığında bir katili aradıkları zamanı hatırlatmıştı. Zihnini normal insanlar Noel etkinlikleri ve aile toplanmalarıyla doldururken kendisininkinin ne kadar da fazla korku öyküleriyle dolu olduğunu hayretle görüyordu.

Hava sıcaklığı son iki saat içinde iyice düşmüştü. Soğuk yün ceketinden geçip küçük bıçak darbeleri gibi tenini kesiyordu. Yanında mont getirmeyi düşünmemişti. Birkaç saniye içinde kar taneleri kirpiklerine, saçlarına ve kıyafetlerine yapışarak keskin soğuğa bir de ıslaklık ekliyordu. Daha da kötüsü neredeyse bir kilometre daha yürümeleri gerekiyordu. Son olay mahallindeki kanıtlar bozulduğu için Morelli aşırı derecede titizleniyor, görevlilere ve yardımcılarına geniş bir alanı çevrelemelerini söylüyordu. Bu alan da askerî bir mıntıkada bulunabilecek cinstendi.

Çalılıklar kalındı, sanki diz boyundaki bir suda yürüyorlardı. Çamur, donmuş çıtırtılı bir yüzeye dönüşmüştü. Dar patikayı ağacın dalları kapamıştı. Nick önden ilerleyerek dalları ve sarmaşıkları çekip Maggie'nin yüzüne çarp-

malarını engelledi. Teninin uyuştuğu yerlere batan birkaç tanesini de zaten hissetmemişti.

Yerdeki ağaç kökleri Maggie'nin bir kere ayağına takılmıştı. Nehir kenarına son iniş dikti ve ağaç dalı, kökü ya da asma gibi güçlü şeylere tutunmaları gerekiyordu. Kar, engebeli araziyi kayganlaştıracak kadar çok yağmıştı. Nick ayağı kayınca poposunun üzerine sert bir şekilde düştü. Acısını duyumsamasına engel olacak derecede bir utançla, Maggie'nin yardımını geri çevirerek ayağa kalktı.

Patika uzun çayırların ve çimenlerin ağaçları sudan ayırdığı nehir kenarında sona eriyordu. Burada onları Hal karşıladı. Maggie normalde kırmızı olan yüzünün daha solgun olduğunu fark etti. Gözleri sulu, tavırları ağırdı. Bunu daha önce de görmüştü, bir çocuğun ölümü adamı sessiz bir kabuğa çevirirdi. Hal yolda ilerlerken Nick'in sorularını sadece baş sallamalarıyla yanıtlıyordu.

"Bob Weston FBI adli takımını kanıt toplamak için gönderiyor. Başka kimse işe burnunu sokmasın, tamam mı Hal?"

Hal birden durup bir yeri işaret etti. Önce Maggie hiçbir şey görmedi. Ağaçların etrafına dağılmış iki düzine kadar görevlinin dışında her şey sessiz ve olağan gözüküyordu. Büyük spot ışıklarının altında kar taneleri ateşböcekleri gibi süzülüyordu. Sonra boynunu kan lekesi sarmış, karla kaplı çimende çıplak bir şekilde yatan küçük, beyaz bedeni gördü. Göğüs kısmı çok küçüktü, X işareti boynundan bel kısmına kadar uzanıyordu. Kolları iki yana açılmış, yumrukları sıkılmıştı. Katile herhangi bir zorluk çıkarmayacağı için bedeninin bağlanmasına bile gerek duyulmamıştı.

İki adamı da geride bırakarak cesede yavaşça ve dik-

katle yaklaştı. Evet, ceset yıkanmıştı bundan emindi. Yanında dizlerinin üstüne çöküp çocuğun alnındaki karları temizledi. Çok eğilmeden de yağlı lekeyi fark etmişti. Leke mavi dudaklarına bulaşmıştı ve kalbinin üzerine gelen X işaretinde de vardı.

Çocuk çok narin, çok kırılgan duruyordu. Öyle ki onun üzerini örterek derisi sıyrılmış kırmızı yerlerini, delikleri kapamak, gri bedenine düşen karları engellemek istemişti.

Ceset bir süredir buradaydı. Ani bastıran soğuk bile kötü kokuyu engelleyememişti. Çocuğun sol kalçasında derin ama kan lekesi olmayan küçük bir delik izi vardı ki bunlar çocuk öldükten sonra yapılmıştı. İzin olduğu yere ışığı tutarak belki de bunu bir hayvan yapmıştır diye düşündü. Delikler diş iziydi ve bir insan tarafından açılmıştı, sanki bir çılgınlık anında yapılmış ya da izleri saklamak için kasten yapılmış gibi üst üstü birkaç kez üzerinden geçilmişti. Kasık bölgesine yakındı, ama cinsel bölgede herhangi bir iz yoktu. Katil bunu daha önce yapmamıştı. Normal rutinine ek şeyler yapıyor, gittikçe dikkatsizleşip hızlanıyordu. Çocuğu sadece iki gün önce kaçırmıştı. Bir şeyler değişmişti. Belki de haberler onu endişelendiriyordu. Bir şeyler farklı, bir şeyler yanlış gidiyordu.

Ayağa kalkarken biraz başı dönmüş ve midesi bulanmıştı. Artık suç mahallinde kendini kötü hissetmiyordu. Aslında, geçiş aşaması olarak nitelendirdiği suç mahallinde ölü bedenlerin kokusu yüzünden kusma olayını yıllar önce bırakmıştı ama acaba Albert Stucky savunma mekanizmasını parçalamış, zırhında delik mi açmıştı? Yoksa bu şeytan onu tekrar insan haline mi getirmişti? Duyguların varlığını tekrar mı öğretmişti?

Bir şey fark ettiğinde hemen hemen ayağa kalkmıştı. Çocuğun küçük parmaklarının arasından parçalanmış bir kâğıt parçası gözüküyordu. Matthew Tanner bir şeyi sıkı sıkı kavramıştı. Omzunun üzerinden arkaya doğru baktı. Nick ve Hal bıraktığı yerdeydi. Beş tane FBI görevlisi rüzgâr kırıcıyı tahta sahanlığa indirirken ikisi de Maggie'ye arkasını dönmüş görevlileri izliyordu.

Olabildiğince nazik bir şekilde ölü katılığının ileri bir aşamasına doğru ilerleyen sert ve zor hareket ettirilen parmaklarını açmaya başladı. Elinin arasından buruşuk kâğıdı çıkarmayı başardı. Normal bir A4 kâğıdından daha kalındı ve sadece bir kenardı. İyice incelemeden bile ne olduğunu hemen anladı. Sadece birkaç saat önce Timmy Hamilton'ın yatağına serili halde bunlardan bir düzine kadar görmüştü. Matthew Tanner'ın sıkı sıkı tuttuğu şey bir beyzbol kartının köşesiydi ve Maggie, bunun kime ait olduğunu çok iyi biliyordu.

33. BÖLÜM

"Michelle Tanner'a giderken sana eşlik etmemi ister misin?" Maggie ceketinin yakalarını kaldırsa da bir fayda etmiyordu. Soğuk, bedeninin her köşesini istila etmişti.

"Eğer bunun yan çizmek olduğunu düşünüyorsan söyle." Bir an tereddüt edip düşüncelerini toplamaya çalıştı. "Gecenin bu saatinde onu uykusundan kaldırmamak için sabaha kadar bekleyelim demiyorum. Zaten pazar gününden beri uyuyamıyordur. Çocuğu morga götürmek biraz zaman alabilir. Ne kadar acı verici olsa da annesi onu görmek isteyecektir. Laura Alverez oğlunu teşhis etmek için çok ısrar etmişti. Oğlunun cesedini kendisi görene kadar bana inanmamıştı." Aklına gelen hatıradan ve rüzgârdan dolayı mavi gözleri sulanmıştı. Kol yeniyle yüzünü sildi.

"Yo, bu sorumluluktan kaçmak değil, mantıklı bir şey. Sabah yanında olabilecek daha çok insan olur. Haklısın. Burada iş bittiğinde zaten sabah olur"

"Ayrılacağımızı çocuklara söyleyeyim."

Maggie bir şey görüp onu kolundan yakaladığında Nick, adli ekibin olduğunu yere doğru ilerlemeye başlamıştı. Nick'e beş yüz metreden bile daha yakın bir mesafede ayak izleri vardı; net görülebilen, karda yeni oluşmuş ayak izleri.

"Nick, bekle," diye fısıldadı. "Burada." Kalbi kulak-

larında atmaya başlamıştı. Neden bunu daha önce düşünmemişti? Tabii ki çok mantıklıydı.

"Ne diyorsun?"

"Katil burada." Kolunu tutup tırnaklarını kot ceketine geçirerek onu hareket ettirmemeye ve sakin tutmaya çalışıyordu. Bedeniyle dönerek onların kimi fark ettiğini katilin anlamaması için gözleriyle çevreyi tarıyordu.

"Onu gördün mü?"

"Hayır, ama burada," diyerek dikkatle etrafına bakarak katilin onları duymayacağına emin olmaya çalıştı. "Sakin kalmaya çalış ve alçak sesle konuş. Bizi izliyor olabilir."

"O'Dell, bence kar senin beynini dondurmuş." Nick, ona çatlakmış gibi baksa da dediğine uyup alçak sesle konuşuyordu. "Etrafta neredeyse iki düzine kadar görevli ve şerif yardımcısı var."

"Tam arkanda, büyük bir boğumu olan ağacın hemen yanında, karda açıkça gözüken ayak izleri var."

Bakması için kavradığı kolunu gevşetti.

"Tanrım." Nick, Maggie'ye dönmeden önce gözleriyle etrafı taradı. "Bu kadar yoğun yağan bir karın altında bu izleri yeni yepyeni. Diyelim ki dakikalar önce oluşmuş. Bu pislik herif hemen arkamızdaymış. Ne halt edeceğiz şimdi?"

"Sen burada kal ve Hal'i bekle. Ben de arabaların yanına dönüyormuş gibi patikayı çıkacağım. Senin görevlilerin görüş alanında bir yerde olmalı. Onlardan en azından birine görünmeden gitmesi imkânsız. Yukarıdan onu görebilirim."

"Seninle geleceğim."

"Olmaz, eğer bizi izliyorsa fark eder. Hal'i bekle. Des-

tek için size ihtiyacım olacak. Sakin olmaya ve etrafa çok bakmamaya çalış."

"Nerede olduğunu nasıl bileceğiz?"

"Size bir şekilde haber veririm." İçindeki adrenalin kaynarken sesini sakin ve telaşsız tutmaya çalışıyordu. "Havaya ateş ederim. Yeter ki adamlarından biri bana ateş etmesin."

"Bunu kontrol edebilirim sanırım."

"Şaka yapmıyorum Morelli."

"Ben de."

Maggie Nick'e bir bakış attı. Şaka yapmıyordu ve bir an için Maggie, silahlı polislerle kaynayan ağaçlıkların arasına süzülmenin ne saçma bir şey olduğunu düşündü. Ama katil oradaysa, bir an bile tereddüt etmezdi. Ve *o* buradaydı. İzliyordu. Maggie bunu hissedebiliyordu, bu katilin ayininin bir parçasıydı.

Maggie patikayı çıkmaya başladı. Deri ayakkabıları karda yüzeyi daha da kaygan hale getiriyordu. Dallara, ağaç köklerine ve asmalara tutunarak ilerliyordu. Birkaç dakika içinde nefes nefese kalmıştı. Adrenalin damarlarında dolanıyor, hissiz bedenini daha da ileriye gitmeye teşvik ediyordu.

Dallardan biri eline çarpınca dengesini kaybederek kaydı. Kalçasını ağaca çarpınca hızı kesilip durdu. Elleri soğuktan kupkuruydu ama ağaç kabuğuna tutunarak ayağa kalkabildi. Neredeyse olay mahallinin içindeydi. Olay yeri bandının rüzgârla uçuştuğunu duyabiliyordu. Hemen üstünde sesler duyuluyordu.

Sonunda yer, destek almadan ayakta durabileceği kadar düzgünleşmişti. Patikadan yolunu çevirerek kalın ça-

lıkların olduğu yere doğru yöneldi. Yukarı bakınca ağaç köklerinin oluşturduğu sırada Nick'i görebiliyordu. Hal, henüz yanına gelmişti. Ağaçlarla nehir arasında adli ekip hararetle çalışıyor, küçük bedene eğilerek küçük plastik çantalara kanıt topluyordu. Yanlarında hızlanan kara karşı önlem olarak özel malzemeler getirmişlerdi. Arkalarında, uzun kamışların ve çalılıkların ötesinde nehrin kara sularının ahenkle yükselip alçaldığını görebiliyordu.

Aşağıda, ağaçların arasında bir şeylerin kımıldadığını fark etti. Maggie olduğu yere çakıldı. Kulaklarında hissettiği kalbinin atışı ve hızla aldığı nefesini bastırarak durup dinlemeye çalışıyordu. Soğuk havada nefes almak çok zordu. Bir şeyin hareketlendiği konusunda yanılmış mıydı?

Otuz metre kadar yakınında bir dal şakladı ve onu, bir ağaca yaslanmış halde gördü. Spot ışıklarının gölgesinde ağaç kabuğunun bir uzantısı gibi görünüyordu. Uzun, ince ve baştan aşağı kapkaraydı. Haklıydı. İzliyor, çömeliyor, öne doğru uzanarak adli ekibin ne yaptığını görmeye çalışıyordu. Avının peşindeki bir hayvan gibi sinsice, ağır hareketlerle ağaçtan ağaca geçiyordu. Düşe kalka bayıra, cinayet mahalline doğru ilerliyordu. Bölgeden ayrılıyordu.

Maggie çalılıkların arasından sessizce hareket etmeye başladı. Acele ederken altındaki kar ve yapraklar çatır çutur sesler çıkarıyordu. Dalları ezdiğinde kırılınca, ani bir ses oldu. Neyse ki sessizce ve hızla nehir kenarına yürüyen gölge dâhil hiç kimse bir şey duymamıştı.

Kalbi kaburgalarında atıyor, ne zaman elini silahına götürecek diye düşünmekten elleri titriyordu. Sadece soğuktan titriyorlar diye düşünerek kendini ikna etmeye çalıştı. Kontrol ondaydı, bunu yapabilirdi.

Katili gözden kaçırmadan onu takip ediyordu. İnce dallar yüzüne çarpıyor ve saçlarına takılıyordu. Yerdeki dallar ayağına takılınca düşüp kalçasını taşa çarptı. Katil her durduğunda gölgeler arasına gizleneceğini umarak ayağa kalkmayıp, vücudunu ağaca yasladı.

Yer seviyesinde, ağaçların hemen kenarındaydılar. Adli ekip arkalarında kalmıştı. Seslerini duyabiliyordu. Ekipmanları rüzgârda vızıldıyordu. Ağaçların arasına saklanarak olay mahali içine giriyordu. Birden katil durarak Maggie'nin olduğu yere döndü. Ağacın arkasına süzülerek soğuk, sert gövdesine yaslandı. Nefesini tutmuştu. Katil onu görmüş müydü? Kalp atışının ona ihanet etmemesini umuyordu. Rüzgâr güçlü bir şekilde eserek resmen gürlüyordu. Nehir, kabaran suları duyabileceği ve çürük kokusunu bulunduğu yere taşıyacak kadar yakındı.

Ağacın arkasından etrafı izlemeye başladı. Onu göremiyordu, gitmişti. Etrafı dinledi ama tek duyabildiği arkasındaki seslerdi. Karşısında spot ışıklarının menzilinden de çıkınca yalnız sessizlik ve karanlık vardı.

Sadece birkaç saniye geçmişti, gitmiş olamazdı. Ağaçtan uzanarak karanlıkta zar zor etrafa bakmaya çalıştı. Karanlıkta bir hareketlenme görünce silahına hamle ederek önünde kollarını açan adama nişan aldı ama sonra, onun rüzgârda sallanan bir dal olduğunu fark etti. Ama arkasında saklanan bir şey ya da biri var mıydı? Hava soğuk olmasına rağmen avuçları terlemişti. Ağaçlara yakın durmaya çalışarak yavaş ve dikkatli bir şekilde yürümeye başladı. Nehir, ağaç sırasının oluşturduğu sette hızla akıyordu. Karanlığın içine doğru yürüdükçe uzun kamışların ve çalılıkların bile kaybolduğunu fark etti. Ağaçları dik nehir kena-

ondan ayıran, suyun oluşturduğu bir-bir buçuk metrelik oyuk dışında bir şey yoktu. Aşağıda nehrin suyu kara ve hızlıydı sanki tekinsiz varlıklar ve gölgeler dalgaları meydana getiriyormuş gibiydi.

Birden bir dalın kırıldığını duydu. Katil koştuğunu çalılıklardan koşuşmanın oluşturduğu bir hışırdama geliyordu- onu daha göremeden, duymuştu. Dalların kırıldığı sağ tarafa doğru döndü. O sırada bir ses patlaması duydu. Dönüp havaya uyarı atışı açınca büyük, kara gölge saklandığı çalılıktan çıkarak Maggie'ye doğru ilerlemeye başladı. Nişan aldı ama tetiği çekemeden katil üzerine atladı ve ikisinin de nehre düşmesine neden olacak şekilde geriye savruldular.

Soğuk su tenini binlerce yılan ısırıyormuş gibi acıtıyordu. Silahına sarılıp kolunu kaldırarak bir metre ötesinde yüzen kara kütleye doğru ateş etti. Bir anda omzuna bir acı saplandı. Dönerek tekrar denedi. Bu sefer tenine metal bir şeyin battığını hissetmişti. O anda moloz yığınına çarptığını anladı. Bu da su akımının onu sürüklemesini engelliyordu. Ayrıca bir şey omzunu çekiştiriyordu. Ondan kurtulmaya çalışıyor ama o şey neyse daha derine batıyor ve etini kesiyordu. Sonra yakasından eline ve silahına kadar kana bulandığını fark etti.

Birbirine bağıran sesleri duyabiliyordu. Kalabalık ona doğru yaklaşmış ve yarım düzine fener ışığı nehir kenarına yaklaşarak gözlerini neredeyse kör etmişti. Tutulan ışığın altında acısına rağmen tekrar doğrularak yüzen gölgeyi bulmaya çalıştı. Ancak görebildiği kadarıyla nehrin yüzeyinde hiçbir şey yoktu.

Gitmişti.

34. BÖLÜM

Dondurucu su bedenini felç etmişti. Cildi feci şekilde yanıyordu. Kasları ağrıyla bağırıyordu. Ciğerleri patlayacak gibiydi. Nefesini tutarak bedenini suyun yüzeyinde tutmaya çalışıyordu. Nehir onu taşlaştırmış gibiydi. Nehrin gücüyle, hızıyla başa çıkamıyordu. Bunun yerine ona kapılmış, kendisini beşik gibi sallamasını kabullenmişti. Onu tekrar kurtarması için...

Çok yakındılar. Hatta o kadar yakındılar ki el fenerlerinin suyun üzerinde dans eden yansımalarını görebiliyordu, sağa ve sola. Hemen kafasının üstünde oluyordu her şey. Sesler birbirine ulaşmaya çalışıyordu. Sesler panik ve karmaşayla doluydu.

Kimse onun peşinden koşmamıştı. Kimse kara suyun içine dalmaya cesaret edememişti. Hiçbir şey elde edemeyecek olan Ajan O'Dell dışında hiç kimse... O da kendini özenle hazırladığı küçük hediyesine bulaşmış halde bulmuştu. Kendini çok zeki zanneden, onu sinsice takip edip yakalamaya çalışan ajana iyi bir ders olmuştu. Kaltak hak ettiğini almıştı.

El fenerli adamlar onu bulmuştu. İnsanlar nehir kenarına ulaşınca bir daha onu arama derdine düşmemişlerdi. Yüzeye çıkıp nefes aldı. Islak kayak maskesi yüzüne örümcek ağı gibi yapışmıştı ama onu çıkarmaya cesaret edemiyordu.

Nehir onu aşağı doğru sürüklüyordu. Adamların ne-

nehir kenarına doğru inen komik, kayan gölgelerinin ışıkta dans edişini izledi. Gülümseyerek kendiyle gurur duydu. Özel Ajan O'Dell, kurtarılmaktan nefret ederdi. Önce yetersiz, çaresiz ve sonra kurtarılmış olacaktı. Acaba onun hakkında ne kadar çok şey bildiğini öğrenince şaşıracak mıydı? Bu şeytan kadın onun Nemesis'iydi.[3] Gerçekten onun zihnini okuyup her şeyi çözeceğini mi sanmıştı? Sonunda diğer taşra hödüklerinden başka, enerjisini verebileceği, dikkate değer bir düşmanı vardı.

Küçük ve siyah bir şey yavaş yavaş yanına geldi. Canlı bir şey olmadığını fark edene kadar yüreği ağzına gelmişti. Kalın plastiği kavradı. Kapağını açınca çıkan ışık onu irkiltti. Bir cep telefonuydu. Onun çöpe atıldığını görmek ne kadar üzücüydü. Telefonu eline alarak pantolon cebinin derinliklerine koydu.

Kendini nehir kenarına doğru sürükledi. Birkaç saniye içinde bıraktığı işareti buldu. Suyun üzerinde süzülen eğri dalı kavradı. Ağırlığı altında çatırdamış ama kırılmamıştı.

Akıntı onu itiyor, bedenine sertçe çarpıyordu. Suyun gücü ve şiddeti saygı gerektiriyordu. Bunu anlıyor, hoş karşılıyor ve avantaj olarak kullanıyordu.

Dalı kavrarken soğuk, parmaklarını kesiyordu. Dalı yüzeyi soyuluyor, onu akıntıya sürüklemekle tehdit ediyordu. Kolları ağrımıştı. Sadece bir metre belki de birkaç santim kalmıştı. Ayakları soğuk, karla kaplı karaya basmıştı ama onları hissetmiyordu. Nasır tutmuş ayak tabanları en iyi yön bulucusuydu onun için. Buz tutmuş kar denizin-

[3] Nemesis: Yunan mitolojisinde adaleti sağlamak adına intikam almayı savunan bir tanrıça. (çev.)

de koşmaya başladı. Altındaki buz tabakası çatırdadıkça binlerce bardak kırılıyormuş gibi bir his uyanıyordu. Nefesini düzenlemeye çalışırken hızını da koruyordu. Gümüşi kar, kapkara gecenin ortasma yağıyordu, küçük melekler yanı başında dans ediyor, onunla birlikte koşuyordu.

Saklandığı yeri buldu. Dalları karla kaplanmış erik ağaçları, kalın tenteyi mağara gibi gösteriyordu. O anda bir ses tekrar ödünü kopardı. Sesin pantolonun cebinde titreyen telefondan geldiğini fark etti. Telefonu cebinden çıkararak iki, üç kere çalmasına rağmen sadece öyle bakakaldı. Sonunda kapağını açarak telefona cevap verdi. Biri bağırıyordu.

"Alo!"

"Alo?"

"Bu Maggie O'Dell'in telefonu mu?" diye sordu telefondaki ses. Adamın sesi kızgın çıkınca bir an telefonu yüzüne kapatmayı düşündü.

"Evet, onun. Yere düşürmüş."

"Onunla konuşabilir miyim?"

"Şu anda müsait değil," derken neredeyse kahkahalar atacaktı.

"Ona eşinin, Greg'in aradığını ve annesinin çok zor bir durumda olduğunu söyleyin. Hastaneyi araması gerekiyor. Anladınız mı?"

"Tabii ki."

"Unutmayın," diyerek telefonu kapattı.

Sırıtarak telefondaki çevir sesini duyana kadar onu kulağında tuttu. Fakat yeni oyuncağından zevk almak için hava fazla soğuktu. Bunun yerine ıslak, siyah pantolonunu, tişörtünü ve kayak maskesini çıkarıp kurutmakla

bile uğraşmadan plastik çöp poşetine attı. Daha kurulanıp kuru kotunu ve yün kazağını giyemeden ıslak saç, kol ve bacaklarındaki ıslak damlalar kristalleşmişti.

Tenis ayakkabılarını bağlamak için basamağa oturdu. Eğer kar yağmaya devam ederse, ayakkabılarını değiştirmesi gerekecekti. Hayır, başka bir ayakkabı nehir tarafında hareket kabiliyetini olumsuz yönde etkilerdi ve onu yavaşlatırdı. Bunun yanında onları pis kullanmak da istemiyordu.

Keşke sıcak, güzel Lexus'una binebilseydi ama bu gece böyle bir şey yaparsa ortadan kaybolduğunu anlarlardı. O yüzden eski kamyonete binerek motoru çalıştırıp sarsılma ve titremelerle hareketlenen aracın, kara geceyi ve yağan bembeyaz karı aydınlatan farını açtı.

35. BÖLÜM

Maggie'yi evine getirmek önce ona çok iyi bir fikir gibi görünmüştü. Evi bir kilometre kadar uzakta bile değildi. Sırılsıklam olmuştu ve yaralıydı. Ama şimdi Nick, onu buraya getirmekle iyi mi etmişti bilmiyordu. Çamaşır odasında Maggie'nin kıyafetlerini kurutmak için asarken parmakları sutyeninin yumuşak danteline değince Maggie'nin üzerinde nasıl durduğunu düşünmekten kendini alamadı. Son birkaç saat içinde olanları düşününce hayal ettikleri çok saçmaydı ama hafif parfümünün kokusu onu dinginleştiriyor ve tahrik ediyordu.

Maggie'yi üst kattaki büyük banyoda bırakmıştı. Kendisi de aşağıda duş almış, şöminenin ateşini yakmış ve kuruması için Maggie'nin kıyafetlerini asmıştı. Üzerindeki borulardan gelen akan su sesi, hâlâ duşta olduğunu gösteriyordu. Gidip bir kontrol etmesi gerekir mi diye düşündü. Akıl almaz soğukkanlılığına rağmen kabul etmese de sarsılmıştı. Ve acı içindeydi. Pis herif eski, parçalanmış çitlerin ve paslı, iğneli tellerin oluşturduğu bir yumakla onu yaralamıştı.

Yukarıdaki su sesi kesildi. Kurutucudan temiz bir gömlek alarak düğmelerini beceriksizce kapatmaya başladı. Kendini, bedenini kontrol etmekten aciz ergen lise çocukları gibi hissediyordu. Bu çok çılgıncaydı. Her şeyden öte, sanki daha önce bu evde hiç çıplak bir kadın bulunma-

muş gibi davranıyordu. Aslında çokça, hatta epey fazlaca bulunmuştu.

Ecza dolabı annesinin paranoyaklığı sayesinde oldukça teşkilatlıydı. Salona geçerken kolları annesi kadar eski olan pamuk, antiseptik, sargı bezi, el bezi, oksijenli su ve merhemle dolmuştu. Ecza dolabını şöminenin yanına koyarak daha fazla yastık ve battaniye ekledi. Ocaktan yine gümbürtü sesleri geliyordu, bir baktırması lazımdı. Ateşe biraz daha kütük atınca şömineyi ve odayı parlak sarı bir sıcaklık sardı. Ama bunların hiçbiri içinde dalga dalga yayılan ateşe eşit değildi. Bir kez olsun hormonlarını göz ardı ederek doğru olanı yapmalıydı. Bu kadar basit...

Başını çevirince Maggie'nin uzun merdivenlerden indiğini gördü. Eski bornozunu giymişti. Her adımında bornozu güzel vücudunu nazikçe ortaya çıkarıyor, bazen de sıkı, pürüzsüz kalçasının bir kısmını gösteriyordu. Hayır, bu hiç de normal değildi.

Saçları parlıyor, yanakları fazla sıcak sudan elma gibi kızarık duruyordu. Merdivenlerden yavaş yavaş, neredeyse tereddütle iniyordu. Su, tüm savunmasını kırmıştı. Çekici kahverengi gözlerinden hassasiyeti yansıyordu.

Ecza malzemelerini görür görmez, kafasını sallayıp bir el hareketiyle istemediğini belli etti.

"Bence suyla zaten hepsi geçti. Bunlara gerek yok."

"Ya bunları kullanırız ya da seni hastaneye götürürüm. Karar senin."

Kaşlarını çattı.

"Dalga geçiyorsun değil mi? O teller pas doluydu. En son ne zaman tetanos aşısı oldun?"

"Eminim, yakın zamanda oldum. Üç yılda bir ihtiyacı-

mız olsa da olmasa da yapılıyor zaten. Bak Morelli, düşündüğün için teşekkür ederim, ama iyiyim."

Nick antiseptiğin ve oksijenli suyun kapağını açarak içine pamuğu batırıp önündeki kanepeyi işaret etti. "Otur."

Nick, onun tekrar reddedeceğini düşünmüştü ama demek ki tartışamayacak kadar yorgundu. Oturup bornozunun ipini gevşetti ve tereddüt ederek bornozun omzundan göğsüne kadar dökülmesine izin verdi.

Birden kendini, Maggie'nin pürüzsüz, yumuşak cildi, şişkin göğüsleri, boyun kıvrımı, saç ve cildinin taze kokusundan etkilenir halde buldu. Sakindi ama şimdiden ondan oldukça fazla etkilenmeye başlamıştı. Nasıl olup da ona dokunacak ama daha fazlasını istemeyecekti? Bu çok aptalcaydı. Odaklanmalı ve hayatında bir kez olsun cinsel dürtülerini bastırmalıydı.

Yarım düzine kadar kanlı, üçgen biçimli yara omzunun başından koluna kadar devam edip güzel cildini lekelemişti. Bazı yaralar derindi ve hâlâ kanıyordu. Bir yerde cildi soyulmuş, derin bir yara açmıştı.

Nick alkole batırılmış pamuğu ilk yaraya sürerken, canı yanan Maggie irkildi ama hiç ses çıkarmadı.

"İyi misin?"

"İyiyim."

Yarayı temizlerken daha yavaş hareketler uygulamaya başladı. Hâlâ, her dokunuşunda irkilip suratını ekşitiyordu. Tüm yaraları temizleyerek alkolün canını yaktığı kadar işlevsel olmasını umdu. Sonra sargı beziyle kanayan yaraları kapadı.

Pansumanı bitirdiğinde avucu omzunun üstünde kalmış ve yavaşça, koluna doğru götürmeye başlamış-

tı. Bunu keşke dudağımla yapabilseydim diye düşündü. Maggie'nin hafifçe titrediğini hissedebiliyordu. Vücudu elektriğe ya da dışarıdan gelen bir tehdide karşı harekete geçmiş gibi dikleşmişti. Parmakları vücudunda dolanıyor, ipeksi teninin tadını çıkarıyordu. Sonra gönülsüzce ama nazikçe bornozu tekrar omuzlarına bırakarak güzel ve hırpalanmış vücudunu sarışını seyretti. Maggie şaşırmış gibi tereddüt etti, sanki daha fazlasını bekliyordu. Sonra bornozunu düzelterek kuşağını sıkıca bağladı.

"Teşekkürler," dedi yüzüne bile bakmadan.

"Sabaha kadar birkaç saatimiz var. Bence burada, ateşin karşısında biraz dinlenebiliriz. Bir şey ister misin? Sıcak çikolata, brendi?"

"Brendi iyi olur." Kanepeden kalkarak şöminenin önündeki kilime oturup sırtını yastık yığınına verdi ve bornozun kordonunu biçimli bacaklarının altına sıkıştırdı.

"Bir şey yemek ister misin?"

"Hayır, teşekkür ederim."

"Emin misin? Sana çorba ya da sandviç yapabilirim?"

Maggie gülümsedi. "Neden bana sürekli bir şeyler yedirmeye çalışıyorsun, Morelli?"

"Belki de seninle gerçekten yapmak istediğim şeyleri yapamayacağım içindir."

Nick, onun gözlerini yakalayıp bakarken Maggie'nin yüzündeki gülümseme kayboldu. Yanakları kızarmıştı. Nick muhtemelen sınırlarını zorluyordu ama tek düşünebildiği Maggie'nin kendini yeterince iyi hissetmesiydi. Sonunda Maggie gözlerini kaçırınca hâlâ hareket edebiliyorken mutfağa doğru ilerledi.

36. BÖLÜM

Maggie'nin ceket cebinden çıkardığı fotoğraf yıpranmış ve kırışmıştı, kurudukça köşeleri kıvrılıyordu. Ceketinin astarından çıkan pamuk, fotoğrafın yapışkan yüzeyine yapışıp kalmıştı. Timmy'ye, bunu nasıl yapacağını bilmese de, yeni bir fotoğraf borçluydu. En azından fotoğraf cep telefonu gibi karanlık sulara karışmamıştı. Bir şeyleri nehir ya da göl dibine göndermek onun kaderi gibi gözüküyordu.

Nick uzun bir süredir mutfaktaydı. Acaba en sonunda sandviç yapmaya mı karar vermişti? Son yaptıkları içinde rahatsız edici bir şey uyandırmıştı ve midede kelebeklerin uçuşmasından başka bir sözle açıklayamazdı bunu. Gerçekten müthiş bir centilmendi. Üzerinde bıraktığı tıraş losyonu kokusuyla yastıklara yaslanmış halde oturuyor olmasına rağmen kafasına takılacak bir şey yoktu. Şöminenin önünde çıplak vücudunun üzerinde onun bornozuyla oturuyor olsa da.

Pansuman yaparak yaralarının acısı onu memnun etmişti çünkü dokunuşlarının zevkinden ancak acıya odaklanmak onu uzaklaştırıyordu. Bitirdiğinde elleriyle, omuzlarından kollarına doğru okşarken nefesi kesilmiş bir şekilde devam etmesini istediğini fark ettiğinde şok olmuştu. Şimdi büyük, sakin ellerinin omzunu okşayıp yavaşça kollarına, oradan da göğüslerine inmesinin nasıl hissettireceğini merak ediyordu.

Nick'in geldiğini duyunca ellerini yüzünde gezdirdi. Yüzü yine yanıyordu ama sıcaktandı, nefesi kesildiği için değil. Oturduğu yerde toparlanarak Nick yaklaşırken ona bakmamaya çalıştı.

Brendiyi uzatan Nick, onun hemen yanına oturdu. Uzun, çıplak dizini kendine doğru o kadar yakın çekti ki neredeyse Maggie'nin omzuna değecekti.

"Bu bana bahsettiğin fotoğraf mı?" Koltuğun el yapımı örtüsünü alırken ona doğru işaret etti. Örtüyü ayaklarına sermeye başlamıştı. Sanki ikisinin de bu şekilde oturması çok doğalmış gibi davranıyordu. Bu hareketin samimiliği yüzünden vücuduna yayılan ani bir sıcaklık sarmıştı onu.

Nick, belki fark etmiş belki de hissetmişti. Açıklamaya çalışırken birden utanmış gözüktü, "Isıtıcı pekiyi çalışmıyor, bir baktırmam lazım. Ekim ayında havanın bu kadar soğuk olacağını düşünmemiştim."

Maggie ona fotoğrafı uzattı. İki eliyle brendi kadehini tutarak sıvıyı hafifçe döndürüp tatlı, sert kokusunu içine çekerek bir yudum aldı. Gözlerini kapayarak başını yumuşak yastıklara doğru yaslayıp boğazını tatlı bir şekilde yakan içkinin tadını çıkardı. Birkaç yudum daha alırsa içindeki rahatsız edici his kaybolacaktı. Kafası içkiyle rahatladığı anlarda annesinin kaçışını anlayabiliyordu. Alkol gerilimi azaltıyor ve istenmeyen duyguları ortadan kaldırıyordu. Eğer hissetmezse acı olmaz, hissizleşirse üzüntü ortadan kaybolurdu.

"Bence de," diyerek Nick, keyif veren hissizliğini böldü. "Bu tesadüften de fazla ama Ray Howard'ı bir neden yokken sorguya çekemem, öyle değil mi?"

Maggie, gözleri kocaman açılmış bir şekilde ayağa kalktı.

"Howard değil, Peder Keller."

"Profile uyuyor. Onun geçmişi hakkında daha çok bilgi edinmem gerekiyor ama evet, bir rahip bunu yapabilir."

"Hiç sanmıyorum bu çok çılgınca." Gözlerini kaçırarak brendisini yudumladı. "İnsanlar bir rahibi sorgulamak için yakalarsam beni sallandırır. Özellikle de Peder Keller'ı. O cüppeli bir Süpermen. Tanrım O'Dell, bence hedeften şaşıyorsun."

"Sadece bir dinle. Danny Alverez'de boğuşma izine rastlanmadığını sen söyledin. Keller'ı tanıyan ve ona güvenen biriydi. Peder Francis bize Vatikan II sonrasında, rahip sınıfından olmayan -otuz beş yaşının altında birinin- eğer eğitimi yoksa son ayini gerçekleştiremeyeceğini, bunu bilemeyeceğini söylemişti.

"Ama bu adam çocukların gözünde bir kahraman. Böyle bir şeyi nasıl olur da kimseye çaktırmadan yapar?"

"Ted Bundy'yi tanıyan kimse bir şeyden şüphe etmez. Bak, Matthew'nun elinde parçalanmış bir beyzbol kartı buldum. Timmy bana geçen gece Peder Keller'ın onlarla beyzbol kartlarını değiş tokuş ettiğini söylemişti.

Nick alnında biriken teri silince Maggie, yukarda kullandığı şampuanın kokusunu aldı. Nick, tekrar yastıklara gömülerek kadehinde kalan son damlanın salınışını izledi.

Sonunda "Tamam," dedi. "Bir bak bakalım. Fakat onu sorgulamaya almadan önce bir fotoğraftan ve beyzbol kartından daha çok şeye ihtiyacım var. Bu sırada ben de Howard ile ilgili bir şeylere bakayım. Kabul etmelisin

acayip bir karakter. Hangi adam bir kiliseyi temizlemek için gömlek giyip kravat takar ki?"

"İşe uygun giyinmemek suç değildi, eğer öyle olsaydı çok uzun zaman önce tutuklanmış olurdun." Nick, Maggie'ye tuhaf bir bakış atarken ağzının kenarında oluşan gülümsemeyi saklayamamıştı.

"Bak, geç oldu. İkimiz de yorulduk. Biraz uyuyalım mı?" diyerek kadehindeki son yudumu da alarak boş kadehi yere koydu. Ayaklarını yorganın altından uzatarak masanın ucundaki kumandayı alıp birkaç tuşa bastı ve ışık loşlaştı. Maggie, şöminenin önünde romantik bir hava oluşturan küçük alete bakıp gülümsedi. Neden onlardan biri olamadığı için üzülemiyordu?

"Sanırım otele dönmem gerekiyor."

"Hadi ama O'Dell, kıyafetlerin hâlâ ıslak. Hepsinde de kuru temizleme etiketi var. Onları öylece kurutma makinesine atamam. Eğer sana asılmamdan endişe ediyorsan merak etme, sana asılamayacak kadar yorgunum." Bedeni Maggie'ye yakın bir şekilde yastıklara kuruldu.

"Yo hayır, ondan değil," derken bedeninin neden çok da yorgun olmadığını merak ediyordu. Aksine her bir kası, her sinir ucu Nick'in bedeninin yakınlığına oranla canlanıyordu. Eğer Nick, ona asılırsa karşı koyabilecek miydi? Greg'e karşı hiçbir duygusu kalmamış mıydı? Ona neler oluyordu? Bu endişe verici olmaktan da öteydi. "Genelde çok uyumam. Seni de ayakta tutarım," diyerek mantıklı bir gerekçe öne sürmüştü.

"Uyumam derken ne demek istiyorsun?" Nick ona doğru eğilmişti, başı neredeyse Maggie'nin koluna değecekti. Nick gözlerini kapayınca kirpiklerinin ne kadar

uzun olduğunu fark etti. "Yaklaşık bir aydır uyuyamıyorum. Uyuduğumdaysa genelde kâbus görüyorum." Nick ona baktı ama başı hâlâ yastıktaydı. "Neler gördüğünü hayal edebiliyorum, kâbus görmemen yanlış olurdu. Fark etmişsindir, Matthew'nun cesedine uzun süre bakamadım. Daha farklı bir durum mu yaşadın?"

Maggie ona baktı. Nick yorganın altına kıvrılmıştı.

Yüzündeki sakallara rağmen onda çocuksu bir şey vardı. Sonra tek kolunu başının arkasına koyarak yarısı düğmelenmiş gömleğinin içinden kaslı göğsünün ve kıvırcık kıllarının gözükmesine neden oldu. Çocuksu görünüşü hemen kayboldu ve Maggie, elini gömleğin altına sokup Nick'in bedenini keşfettiğini hayal etti. Durması gerekiyordu. Bu gerçekten çok saçmaydı. Birden merakla bekleyen gözleriyle onun bir cevap beklediğini fark etti.

"Bir şey mi oldu?" diye tekrar sordu.

"Üzerinde konuşmaya gerek olmayan bir şey."

Sanki içini okuyormuş gibi bakarken ayağa kalktı.

"Aslında kâbuslar için bir çarem var. Timmy'de işe yarıyor."

"Demek ki daha çok brendi değil."

"Hayır." Gülümsedi. "Uyurken birine sıkıca sarılmak."

Bakıştılar. "Nick, bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

Yüzü tekrar ciddileşti. "Maggie, bu sana yakınlaşmak için kullandığım basit bir numara falan değil. Sadece sana yardım etmek istiyorum. Bunu yapmama izin verir misin? Ne kaybedersin ki?"

Cevap vermeyince Maggie'ye daha da yakınlaştı. Ya-

başça, tereddütle kollarını sanki bekliyor, karşıdan gelecek bir tepkiye karşı fırsat yaratıyordu. Maggie herhangi bir karşı tepkide bulunmayınca elini omzuna koyarak sıcak bir şekilde kalmasını sağlamak istercesine nazikçe kendisine doğru çekti. Kalbinin çarpışını kulağında duyuyordu. Kendi kalbi de o kadar hızlı atıyordu ki ikisi arasındaki farkı ayırt edebilmek çok zordu. Yanağı gömleğinin açık kısmına sürtünce kalın, dağınık kılları Maggie'yi gıdıklayan ve yumuşak gelen bir şekilde sürttü. Parmaklarını oraya doğru uzatma güdüsüne karşı koymaya çalışıyordu. Nick, çenesini başının üstüne yaslamıştı. Sesi onu titretiyordu.

"Şimdi rahatla," dedi. "Sana bir şey yaklaşmadan önce öncelikle beni geçmesi gerektiğini hayal et. Uyuyamasan bile gözlerini kapat ve dinlenmeye çalış."

Tüm bedeni canlı ve her dokunuşuyla uyarılır haldeyken nasıl uyuyabilirdi ki?

37. BÖLÜM

Maggie, kolları ve ayakları ağırlaşmış, sersem bir halde uyandı. Üşümüş ve şöminedeki ateş sönmüştü. Nick yanında değildi. Karanlık odaya bakınınca arkadan kafasını gördü, koltukta uyuyakalmıştı.

Pencerenin dışındaki parıltı bir an için dikkatini çekti. Ayağa kalktı. Yine oydu. Elinde el feneri taşıyan karanlık bir gölge pencerenin önünden geçti. Kalbi hızlı hızlı atmaya başladı. Katil onları nehirde gördükleri zamandan beri takip ediyordu.

"Nick," diye fısıldadı fakat hiçbir hareket yoktu. Zihni hızlı çalışıyordu. Acaba silahını nereye bırakmıştı? Tekrar "Nick," diye seslendi. Yine yanıt gelmedi. Gölge kaybolmuştu. Merdivenin sonuna doğru pencereyi takip edip emekleyerek ilerledi. Odada sadece ay ışığından süzülen hafif bir ışık vardı. Eve girdiklerinde silahını yukarıda bırakmıştı. Merdivenin yanındaki sehpanın üzerindeydi. Sehpa sanki yok olmuş, başka bir yere gitmişti ama nereye? Gözleriyle odayı taradı. Kalbi o kadar hızlı atıyordu ki göğüs kafesi acımaya başlamıştı. Ateş yanmadığı için oda o kadar soğuktu ki elleri titriyordu.

Sonra bir döndürme sesiyle beraber kapı kolundan gelen *klik* sesini duydu. Bir silah, sivri ya da ağır bir şey aramaya başladı. Aynı sesi tekrar duyunca bu sefer kapının kapandığını anladı. Ağır bir metal altlığı olan küçük lambayı alıp gölgeye doğru savurdu. Etrafı dinledi. Kısık

nefes alıyor ancak yutkunma sesi duyuluyordu. Yine etrafı dinlerken elindeki lambayı sıkı sıkı kavradı.

Koltuğa doğru emekleyerek ilerleyip lambayı kendine doğru sıkıca tuttu.

"Nick," diye fısıldayarak dürtmek için ona doğru uzandı. "Nick, uyan." Onu omzundan tutunca bedeni ona doğru yuvarlanıp yere kapaklandı. Maggie'nin eli kanlıydı. Nick'e baktı. Ah Tanrım, aman Tanrım. Çığlık atmamak, korkusunu bastırabilmek için kanlı eliyle ağzını kapadı. Nick'in mavi gözleri ona soğuk ve boş bir şekilde bakıyordu. Kan, gömleğinin önüne tamamen yayılmıştı. Boğazı kesilmişti ve yarıktan hâlâ kan akıyordu.

Sonra ışığı tekrar gördü. Gölge pencereden içeriye bakıyor, gülümsüyordu. Bu tanıdığı bir yüzdü. Bu, Albert Stucky'ydi.

Bu sefer şiddetli bir şekilde debelenir, vurur ve etrafında ne varsa fırlatır halde uyandı. Nick, Maggie'nin yumruklarını sıktığı elini tutmuş, göğsüne vurmasına engel olmaya çalışıyordu. Nefes almaya çalışıyor ama kesik kesik soluyordu. Bedeni kontrolü dışındaki şiddetli kasılmalarla sarsılıyordu.

"Maggie, geçti." Sesi sakin ve yatıştırıcı, aynı zamanda canlı ve tetikteydi. "Maggie, güvendesin."

Bedeni hâlâ titremesine rağmen bir anda durup Nick'in gözlerine baktı. Yumuşak mavi gözleri ilgiyle bakıyor ve hâlâ canlı duruyorlardı. Maggie gözleriyle etrafı taradı. Alevler artmış, Nick'in önceden attığı büyük kütükleri yalıyordu. Oda ateşin çıkardığı sarı bir ışıkla aydınlanmıştı. Dışarıda yağan kar taneleri göz kırpıyordu. El fenerinden yansıyan bir ışık yoktu, Albert Stucky de.

"Maggie, iyi misin?" Yumruklarını kendi göğsüne bastırıp onları okşadı.

Maggie, Nick'in gözlerinin içine baktı, kendininkiler bir anda çok yorgun hale gelmişti. "İşe yaramıyor," diye fısıldadı. "Bana yalan söyledin."

"Özür dilerim. Bir süre huzurlu uyudun. Belki de seni yeterince sıkı sarmamışımdır." Gülümsedi.

Yumruklarını Nick'in göğsünün üzerinde açarken, Nick de onun kollarını okşuyordu, dirseklerine yavaşça inmeden önce bornozun geniş kollarının içinden geçerek omuzlarına kadar ulaştı. Adım adım onu ısıtıyordu. Ama soğuk damarlarını donduracak kadar derindi.

Ona doğru yaslanınca sıcaklığını iyice hissetti. Yanakları gömleğinin sıcak, pamuk liflerini okşuyordu. Bu yeterli değildi. Gömleğinin düğmelerini açmak için ellerine yer bırakacak kadar geri çekildi. Gözlerini ondan kaçırırken bedeninin sertleştiğini hissediyordu. Nick'in elleri ve belki nefesi de tutulmuştu. Gömleğini açtı ve ellerini Nick'in şişen kaslarına, dağınık tüylerine uzatmamak için kendine hâkim olmaya çalıştı. Bunun yerine yüzünü göğsüne gömerek kalbinin hızla atışını dinlerken sıcaklığının onu sarmasına izin verdi. Anlayacağını umuyordu.

Nick titredi ve Maggie bunun soğuktan olmadığını biliyordu. Sonra, sonunda Nick'in bedeni rahatladı. Tekrar, önce hızlı, sonra normal bir şekilde nefes almaya çalıştı ki Maggie onun nefesini düzenlemeye çalıştığını anlamıştı. Kolları bileklerini sarmıştı ama Nick, bedenini okşamıyor, elini başka bir yere götürmüyordu. Sadece bedenini kavramıştı ve bu sefer Nick, onu sıkıca tutuyordu.

38. BÖLÜM

Christine nefesini tutarak iki kere "Gönder" tuşuna bastı. Birkaç dakika içinde yazısı yazıcıdan çıkacaktı. Sonra gazetelerde çıkacaktı ki gazeteler aslında onun yazısını bekliyordu. En çılgın rüyalarında bile bu pozisyonda olabileceğini düşünmemişti.

Yorgun olmasına rağmen içindeki adrenalin onu zinde tutuyor, zihni hızlı hızlı çalışıyor ve parmakları klavyede harıl harıl çalışıyordu. Avuçları hâlâ nemliydi. Dizüstü bilgisayarını şarjından çıkarıp kapatmadan önce avuçlarını kot pantolonuna sürerek kurulamıştı. Modern teknoloji, nasıl çalıştığını hiç anlamıyordu ama harika bir şeydi. Arka arkaya yazdığı beşinci ön sayfa yazısını hazırlarken oğlu gürültülü bir şekilde salonda uyuyordu. *Omaha Journal*'dan gelecek haberleri merak ediyordu.

Saatine baktı. Gazete bir saat kadar geç çıkacaktı ama Corby memnun gözüküyordu. Kahvesinin son yudumunu alarak krema ve şeker tabakasını fincanın dibinde bıraktı. Hiç sigara yakmadan nasıl bu işin üstesinden geldiğine inanamıyordu.

Diz üstü bilgisayarını masanın diğer tarafına iterek zarf yığınını yere bıraktı. Onları alıp tek tek incelemek şu anki mutluluğuna bir son verecekti. Bazıları ödemesi geçen faturalara aitti. Açılmayanlardan bir tanesi Nebraska Eyaleti'nden geliyordu. Her üç kopyanın arasında eski moda mavi karbon kâğıdı vardı. Hâlâ karbon kâğıdı kullanan bir

devlete nasıl güvenebilirdi ki? Bu sistem mi eski eşinin izini bulacak ve ona nafaka vermesini sağlayacaktı? Bruce'un onu umursamadığı belliydi ama ya oğulları? Timmy babasını göremiyor olmasından nefret ediyordu ama Bruce'a ulaşabileceği bir telefon ya da adresi dahi yoktu. Bunların hepsi de nafaka ödemek istememesinden dolayı oluyordu.

Sonra zarf yığınını yerden alarak bir süreliğine masasının üstündeki lambanın arkasına koydu. Yeni yakaladığı başarısı maaşına çok fazla etki etmemişti ve yaşam tarzında bir farklılık yaratması haftalar, belki de aylar sürecekti.

Evi satabilirdi. Koltuğa kendini bırakarak duvarlarını kaplamak için saatler harcadığı odaya baktı. Yerdeki kokuşmuş halıyı kaldırarak tahta döşemeli zemini parlak yüzeyinde yüzünün yansımasını görene kadar kendisi zımparalamıştı. Dışarıdaki-şimdi kapkaranlıktı-bahçenin her karışını adı gibi biliyordu. Yaban çalılılarının yerine güzel pembe gülleri kendi elleriyle dikmişti. Kiremitle yapılmış -ki onları da kendisi düzenlemişti-bahçeyi bir yaşam alanına çevirmişti. Bunlardan nasıl vazgeçebilirdi? Timmy dışında bu ev, sahip olduğu her şeydi.

Nick bunu anlamazdı, *anlayamazdı*. Gazetedeki başarısı onu incitmek için değil, kendisini kurtarmakla ilgiliydi. Bir kez olsun bir şeyi sadece kendisi yapıyordu; Tony Morelli'nin kızı, Bruce Hamilton'ın eşi ya da Timmy'nin annesi olarak değil, Christine Hamilton olarak. Bu da ona kendini iyi hissettiriyordu.

Ailesine ve arkadaşlarına karşı yıllar boyunca oynadığı oyundan çok pişmandı. Uzun zaman boyunca destekleyici bir eş ve iyi anne rolünü oynamıştı. Tüm bu yıllar boyunca Bruce'u mutlu etmek onda resmen bir takıntı haline

gelmişti. Bir yıldır Bruce'un başka bir ilişkisi olduğunu biliyordu. Kredi kartına hiç ayak basmadığı otellerin ve hiç almadığı çiçeklerin faturası geliyordu. Bunlar onu, eşini mutlu etme anlamında daha da takıntılı hale getiriyordu. Eğer eşi onu aldatıyorsa bu kendi suçuydu; bir şeyi eksik yapmış, ona bir şeyler verememişti.

Şimdi, eşinin onu tekrar sevmesi için aldığı pahalı Victoria's Secret çamaşırlarını utanarak hatırlıyordu. Hiçbir zaman tatmin edici olmayan sevişmeleri çabucak, bunaltıcı bir tek perdelik oyun gibi bitmişti. Bruce sanki günahları için onu cezalandırıyor gibi işini görmüş ve sonra kıvrılıp yatmıştı. Birçok gece onun horlamalarını dinledikten sonra yatağı bırakıp gitmişti. Bazen parçalanmış ve lekelenmiş iç çamaşırlarını iyice yırtıp duşakabinde ağlamıştı. Vücudunu haşlayıp titreten su da onu tekrar bir bütün haline getiremiyordu. Evliliklerinden yitip giden sevgi de yine onun suçuydu.

Christine koltuğun içine iyice gömülerek titreyen vücudunu battaniye ile sardı. Artık o zayıf, takıntılı eş değil, başarılı bir gazeteciydi. Gözlerini kapadı. Sonunda, birçok başarısızlıktan sonra gelen şeye -başarıya- odaklanacaktı.

39. BÖLÜM

Çarşamba, 29 Ekim

Maggie, Nick'e Michelle Tanner'a birlikte gitmelerini önermesine rağmen Nick tek başına gitmekte ısrar ederek Maggie'yi otele bırakmıştı. Yakınlıklarına rağmen -ya da belki tam da bu yüzden- ondan uzakta kaldığına memnun olmuştu. Bu kadar yakınlaşmak hataydı. Kendine kızmış ve düş kırıklığına uğramıştı, o yüzden bu sabah arabadayken Nick'i sessiz kalarak cezalandırdı.

Odaklanması gerektiği için aralarındaki mesafeyi korumalıydı. Bir ajan olarak kişisel olarak birine ya da bir topluluğa yaklaşmak yanlıştı. Bir ajan takip ettiği yoldan kolayca sapabilir ve tarafsızlığını kaybedebilirdi. Bunu diğer ajanların yaşadığını görmüştü. Ve bir kadın olarak evinde tek gecelik ilişkiler yaşamak için romantik tuzaklar hazırlayan Nick Morelli ile yakınlaşması tehlikeli bir durumdu. Bunun yanında nasıl bir mutluluk yaşarsa yaşasın evliydi. Bunları kendine Nick'e karşı soğuk davranmasının gerekçesi olarak ve vicdanını rahatlatmak için söylüyordu.

Nemli kıyafetlerinde hâlâ balçık ve kurumuş kan izleri vardı. Ceketinin ve bluzunun yırtık kısmı omzunu açıkta bırakıyordu. Otele girdiğinde çilli bir yüze sahip olan resepsiyonistin yüzü "Günaydın" halinden "Aman Tanrım" moduna geçti.

"Aa, Ajan O'Dell, iyi misiniz?"

"İyiyim, bana mesaj bırakan oldu mu?"

Ergen bir gencin hantallığıyla -elini kolunu sallaya sallaya- dönerken neredeyse kahvesini düşürüyordu. Kahvenin tatlı aroması gerçek haliyle tezat oluştursa da çok güzel kokuyordu.

Kar -neredeyse on beş santim yüksekliğe ulaşmıştı ve hâlâ yağıyordu- pantolon paçalarına yapışmış ve ayakkabılarının içine kadar girmişti. Üşüyordu, yorgundu ve canı yanıyordu.

Görevli ona yarım düzine pembe not kâğıdı ve üzerinde mavi mürekkeple "ÖZEL AJAN O'DELL" yazılarak dikkatlice çıktısı alınmış küçük, mühürlü bir zarf uzattı.

O'Dell zarfı alarak, "Bu da ne?" dedi.

"Bilmem. Gece mektup bırakılan yerden geldi. Sabah gazetesiyle birlikte yerde buldum."

O'Dell herhangi bir sıkıntı yokmuş gibi davranıyordu. "Şehirde bot ve mont alabileceğim bir yer var mı?"

"Pek yok. Şehrin kuzeyinde John Deere diye bir ıvır zıvır dükkânı var ama orada da sadece erkek işi şeyler var."

"Bana bir iyilik yapar mısın?" Rozetinin arkasında acil durumlar için sakladığı banknotlardan nemlenmiş bir beş dolar çıkardı. Çocuk paradan çok rozetle ilgileniyor gibiydi. "Dükkânı arayıp onlara bir ceket göndermelerini söyler misin? Sıcak tuttuğu ve küçük beden olduğu sürece nasıl göründüğü önemli değil."

"Peki botlar?" Karalamalar ve notlarla dolmuş olan not defterine yazmaya başladı.

"Kadın modellerinde kırk numaraya yakın bir şey varsa olur. Tabii yine tarzı önemli değil. Karda yürürken kullanabileceğim bir şey olsun yeter."

"Tamamdır. Akşam sekiz-dokuza kadar açıklardır zaten."

"Tamam. Sabah boyunca odamda olacağım. Geldiklerinde ara, hesabı halledeyim."

"Başka bir isteğiniz var mı?" Birdenbire beş doların hakkına vermeye çalışır gibi davranmaya başlamıştı.

"Oda servisi var mı?"

"Hayır, ama istediğiniz bir şey olursa Wanda'dan getirebilirim. Servisleri ücretsiz, yemek ücretini ise otel hesabına ekleriz."

"Harika. O zaman kapsamlı bir kahvaltı istiyorum; yağda yumurta, sosis, kızarmış ekmek ve portakal suyu olsun. Ah, bir de kahveleri de var mı bir bak bakalım."

"Tamamdır." Sanki ona resmi bir FBI görevi verilmiş gibi görevlerini büyük bir ciddiyetle yerine getireceği için memnundu.

Maggie koridorda yürürken bir şey onu durdurdu. "Hey, adın ne?"

Görevli çocuk şaşırmış ve biraz endişelenmişti. "Calvin. Calvin Tate."

"Sağ ol, Calvin."

Odasına dönünce kara bulanmış ayakkabılarını ve pantolonunu çıkardı. Oda sıcaklığını yirmi dört dereceye getirerek ceketini ve bluzunu da üzerinden attı. Bu sabah boynundan baldırlarına kadar her kası ağrıyordu. Yaralı omzuyla hafif hareketler yaparken durup ağrının geçmesini bekledi, sonra tekrar devam etti.

Banyoya girince musluğu açarak üstünde iç çamaşırlarıyla küvetin kenarına oturup suyun ısınmasını bekledi. İki farklı el yazısıyla yazılmış mesajların üzerinden geçti.

Biri gece on bir mi yoksa gündüz on bir de mi aradığı belirsiz olan İdareci Cunningham'dan gelmişti ve bir mesaj bırakmamıştı. Neden cep telefonundan aramamıştı ki? Lanet olsun Maggie unutmuştu. Telefonunun kaybolduğunu ve başka bir tane verilmesi gerektiğini bildirmeliydi.

Üç tane mesaj da Kanal 5'teki Darcy McManus'tandı. Belli ki televizyon kanalının araması resepsiyondaki çocuğun hoşuna gitmişti çünkü üç aramanın da tam zamanını yazmıştı. Her mesajda McManus'a ne zaman ve nereden ulaşabileceğine dair farklı bilgiler vardı. Almak istedikleri bilgiler işi, ev ve cep telefonu ile elektronik posta adresiydi. Son iki mesaj annesinin terapisti Doktor Avery'ye aitti ve iki arama da gece yapılmıştı. Bıraktığı mesajda uygun bir zamanda aranılması gerektiği yazıyordu.

Mühürlü zarfın ısrarcı Bayan McManus'tan geldiğini tahmin ediyordu. Bu sırada sıcak suyun buharı duş perdesinden yukarı doğru çıkmaya başlamıştı. Genelde otel duşları çok nadir sıcak su verirdi. Suyun sıcaklığını ayarlamak için kalkarken aynada kendi yansımasını görünce durdu. Yansıması ayna camının buğulanmasıyla hemen kaybolmuştu. Omzuna bakabilmek için eliyle buğunun bir kısmını sildi. Beyaz teninin üzerindeki izler kırmızı, üçgen bir çizgi halinde uzanıyordu. Maggie, Nick'in eliyle yaptığı bandajı çıkarınca büzüşmüş ve kana bulanmış beş-altı santimlik yarası ortaya çıktı. Belli ki iz bırakacaktı. Harika. Artık bu da diğerleriyle uyum sağlardı.

Dönüp sutyenin alt kısmını kaldırdı. Sol göğsünün altında yeni yeni iyileşen başka bir yara izinin başı vardı. Albert Stucky'nin armağanı olan bu yara izi, karnına doğru on santimlik bir iz bırakmıştı.

"Seni parçalarına ayırmadığım için şanslısın." Tenini dikkatle bıçakla sıyırıp, geçmeyecek bir yarayı garantilerken bunları söylüyordu. Maggie, bu sırada kendinden geçmiş ve yorulmuş olduğu için bir acı hissetmiyordu. Belki kendini ölüme çoktan hazırlamıştı.

"Hâlâ yaşıyor olacaksın," diye bir söz savurdu. "Ben senin bağırsaklarını yerken."

Bu ana kadar onu hiçbir şey sarsmamıştı. Kadınların kulak tırmalayan çığlıklarına rağmen ikisinin de göğüslerini ve cinsel organlarını kesip, onları parçalara ayırırken öylece izlemişti. Sonra sıra iç organlarını çıkarmaya ve kafalarını kırmaya gelmişti. Hayır, artık onu sarsmak için yapabileceği daha fazla şey yoktu. O yüzden bu görüntüler Maggie'nin aklında Albert Stucky'nin dehşet verici hatırlatıcıları olarak kalmıştı.

Zihninin dehşet verici görüntülerle dolu olması yeterince kötüyken bedeninin de çizim defterine dönüşmüş olmasından nefret ediyordu.

Maggie yüzünü ovalayıp saçlarına arkaya doğru iterken aynadaki yansımasına baktı. Yansımasında kendisini bu kadar küçülmüş ve kırılgan görmek onu ürkütmüştü. Ama değişen pek bir şey yoktu. Hâlâ sekiz yıl önce akademiye giren azimli ve cesur kızdı. Belki biraz yaralanmış ve yorulmuştu ama aynı yerinde duramayan azmi gözlerinden okuyabiliyordu. Buğulanmış camın ardında, şahit olduğu dehşetten sonra bile görebiliyordu. Albert Stucky geçici bir başarısızlık sayılabilirdi; üzerinden kalkması ya da etrafından dolaşıp gitmesi gereken bir taştı onun ama asla iyileştiremeyeceği bir yara da bırakmıştı onda.

Sutyenini çıkarıp yere bıraktı. İç çamaşırını çıkaraca-

ğı sırada aklına, diğer zarflarla birlikte lavabo tezgâhında duran mühürlü zarf geldi. Zarfı açınca içinden 3x5'lik bir kart çıktı. Kartın üzerindeki yazıya bakar bakmaz kalbi hızlı hızlı atmaya başlamış, nabzı da yükselmişti. Dengesini kaybetmemek için tezgâha tutunup yavaşça bedeninin nemli, kare döşemeli zemine kaymasına izin verdi. Hayır, yine olamazdı. Buna izin vermeyecekti. Ayaklarını göğsüne doğru çekerek dizlerine sarılıp içindeki paniği yatıştırmaya çalıştı.

Sonra kartı tekrar okudu:

"ANNENİN DE YAKINDA SON BİR AYİNE İHTİYACI OLACAK MI?"

40. BÖLÜM

Trafiğin kalabalıklaşması için daha çok erkendi o yüzden Nick, cipin buzlu zeminde kayarak rahatça ilerlemesine izin verdi. Kalın kar bulutu tabakaları güneşi kapattığı için sokak lambaları hâlâ yanıyordu. Arabanın ön camı buz kaplayınca içeride terlemesine rağmen sıcak hava bastı. KRAP istasyonunda -"Her gün haber, tüm gün haber"- durmadan önce radyodaki diğer kanalları karıştırdı.

Michelle Tanner'a oğlunun durumunu söyleyecek olmaktan dolayı çok endişe ediyordu. Kafasındaki görüntülerin gitmesini istiyordu -hayır, Matthew ve Danny'nin cesetlerinin kafasından gitmesine ihtiyacı vardı- yoksa Bayan Tanner'a hiçbir yardımı dokunmazdı. O yüzden sürekli Maggie'yi aklına getiriyordu. Kadınlarla onca tecrübesi olmuştu ama hiçbirinde bu kadar hoş bir şekilde diken üstünde olmamıştı. Maggie onu allak bullak ediyordu. Bunu hiçbir kadın ona yapamaz diye düşünüyordu. Kötü olansa Maggie'nin böyle bir şeye yanaşmayıp onu daha tahrik edici ve düşünceli hale getirmemesiydi. Yanağını göğsüne dayadığı, nefesini teninde hissettiği anları kafasından atamıyordu. Bunu silmek de istemiyor, bu hayallerle isteğini canlandıracak şekilde oynuyordu; saçının kokusu, teninin hissi, kalbinin sesi. Tüm bunlar ironik -suçlu- geliyordu çünkü onu tekrar canlandıran kadın, sahip olamadığı kadındı.

Michelle Tanner'ın oturduğu caddeye gelirken radyoda, Belediye Başkanı Rutledge'ın Cadılar Bayramı kutlamalarını gün boyu sürecek yoğun kar yağışı nedeniyle iptal ettiğini duydu.

"Şanslı pislik," diyerek Nick gülümseyip başını salladı.

Tannerlar'ın sokağına girerken kaygan yol yüzünden neredeyse minibüse çarpıyordu. Daha evin ön kapısına gelmeden minibüsün üzerinde yarı yarıya karla kaplanmış KRAP Haber Radyosu işaretini görünce içinde büyük bir panik hissetti. "Durumlar nasıl?" röportajları için çok ama çok erkendi. Ön kapının camına vurdu. Kimse gelmeyince kapıyı açarak iç kapıya vurdu.

Kapı hemen açıldı. Kısa boylu, kır saçlı bir bayan oturma odasına kadar eşlik etti. Sonra aceleyle salona geçerek Michelle Tanner'ın yanındaki yerini aldı. Yanlarında uzun boylu, elinde ses kaydedicisi bulunan kel bir adam oturuyordu. Kapı girişiyle mutfak arasında iri gövdeli, asker tıraşı edilmiş saçları ve kalın alnıyla bir adam duruyordu. Adam ona tanıdık gelmişti, odaya şöyle bir göz atınca onun Michelle Tanner'ın eski kocası olduğunu anladı. Üçünün de fotoğraflarının olduğu çerçeveler evde duruyordu; hepsi eski mutlu zamanlarında çekilmişti.

Nick mutfakta çatal bıçak sesleri duydu. Taze pişirilmiş kahvenin kokusu eriyen mumun kokusuna karışmıştı. Matthew'nun büyük bir fotoğrafının ve küçük bir hacın bulunduğu şömine rafında bir dizi mum yanıyordu.

"Doğru mu?" dedi Michelle Tanner kırmızı, şiş gözlerini Nick'e dikerek. "Dün gece bir ceset mi buldunuz?"

Tüm gözler cevap beklercesine ona döndü. Tanrım, ev

çok sıcak olmaya başlamıştı. Michelle Tanner'a doğru yaklaşarak kravatını gevşetti.

"Nereden duydunuz?"

"Bir boka yarar mı?" diye babası araya girdi. "Douglas, lütfen," diyerek yaşlı kadın araya girdi. "Radyodan Bay Melzer bu sabah *Omaha Journal*'da gördüğünü söyledi."

Melzer gazeteyi gösterdi. İkinci Ceset Bulundu başlığı ilk sayfada göze çarpıyordu. Nick'in yazarı görmesine ve sinirlenmesine şu an zaman yoktu. Panik, sırtından boğazına doğru çıkarken ağzında asidik bir tat bırakıyor, bir şey havayı boğuyordu. Christine yine başına buyruk davranmıştı.

"Evet, doğru," diyebildi. "Üzgünüm, buraya hemen gelemedim."

"Her zaman birkaç adım geriden gelirsiniz zaten, öyle değil mi Şerif?"

Yaşlı kadın "Douglas," diye yineledi.

"O mu?" Michelle yalvaran gözlerle, umutla baktı. Nick, durumun ortada olduğunu düşünüyordu ama kadının bunu duymaya ihtiyacı vardı.

Bundan nefret ediyordu. Ellerini cebine sokup kadının gözlerine bakmaya çalışarak söyledi.

"Evet, bulduğumuz ceset Matthew'ya ait."

Nick feryadı bekliyordu ama yine de buna hazır değildi. Michelle yaşlı kadının kollarına kendini atınca ikisi birlikte ileri geri sallanmaya başladılar, mutfaktan çıkan iki kadın, Michelle'in halini görünce gözyaşlarını tutamayarak birbirlerine sarıldılar. Melzer olanları izledikten sonra Nick'e bakarak eşyalarını toplayıp hemen çıktı. Nick de onunla beraber çıkmak istedi. Ne yapacağını bilmez bir

haldeydi. Douglas Tanner arkası duvara dönük halde ona dik dik bakıyor, siniri kırmızı yüzünden ve sıkılı yumruklarından belli oluyordu.

Sonra üç adımda adam ona yaklaştı. Nick, adamın sol yumruğunu çenesine vurup onu arkaya, kitaplığa doğru savurana kadar fark etmemişti. Kitaplar raflardan ona ve yerlere çarparak düştü. Daha dengesini toparlayamadan Douglas Tanner tekrar yaklaşıp yumruğunu bu sefer karnına geçirdi. Nick nefesi kesilmiş bir halde tökezleyerek dizlerinin üzerine çöktü. Yaşlı kadın Douglas'a bağırıyordu. Kadınlar gözleri yuvalarından fırlamış halde olayı izlerken gürültü ve karışıklık acı dolu feryatları bir süreliğine bastırmıştı.

Nick başını sallayarak ayağa kalkmaya çalışırken başka bir yumruğun ona doğru gelmekte olduğunu bulanık gözlerle fark etti. Tanner'ın kolunu yakaladı ama onu geri savurmak yerine sadece adamı kendinden uzaklaştırdı, belki de dayağı gerçekten hak ediyordu.

Sonra adamın gözüne parlak bir şey ilişti. Hızlı bir hareketle bulduğu şeyi yakalayıp tekrar Nick'in üzerine gelmeye başladı ve sefer ona bıçağı saplamak için geliyordu. Nick, önünden çekilerek silahını çıkardı. Tanner sol elinde ustaca tuttuğu av bıçağı ve gözlerindeki delici ifade ile bıçağı kullanmak için hiçbir çekincesi olmadığını gösteriyordu.

Yaşlı kadın koltuktan kalkıp sessizce Douglas Tanner'a doğru ilerledi. Adamın elinden sıkıca tuttuğu bıçağı alarak herkesi şaşırtıp adamın suratına tokadı geçirdi,

"Lanet olsun anne, ne halt ettiğini sanıyorsun?" Ama

Tanner kırmızı yüzü ve yanlarına bıraktığı elleriyle kıpırtısız duruyordu.

"İnsanları dövmenden bıktım artık. Uzun zamandır oturmuş seni izliyorum, insanlara böyle davranamazsın; ne ailene ne de yabancılara. Şimdi Şerif Morelli'den özür dile, Douglas."

"Asla. Eğer bu herif işini yapsaydı belki Matthew hâlâ yaşıyor olurdu."

Nick gözlerini ovuşturdu ama görüşündeki bulanıklık hâlâ geçmemişti. Dudağının kanadığını fark edince elinin tersiyle kanı sildi. Silahını kaldırdı ama kafasındaki çınlamanın durmasını umarak kitaplığa yaslandı.

"Douglas, özür dile. Bir kanun adamına saldırmaktan ötürü hapse mi girmek istiyorsun?"

"Özür dilemesine gerek yok," diyerek Nick araya girdi. Odanın etrafında dönmesinin bitmesini ve ayaklarının onu taşıyabilecek hale gelmesini bekliyordu. "Bayan Tanner," diyerek kitaplığın güvenlik alanında çıkıp gözlerindeki bulanıklığın yavaş yavaş geçmesine şükrederek Michelle'in gözlerini yakaladı. "Kaybınız için çok ama çok üzgünüm, size haber vermek için sabahı beklediğim için de. Size karşı gerçekten saygısızlık etmek istemedim. Sadece aileniz ve arkadaşlarınız ile birlikteyken size bu haberi vermenin gecenin bir yarısı kapınızı çalarak haber vermekten daha iyi olacağını düşündüm. Size söz veriyorum, Matthew'ya bunu yapan adamı bulacağız."

"Umarım bulursunuz, Şerif," diye seslendi Douglas Tanner arkasından. "Ama siz bir ipucu bulana kadar acaba daha kaç çocuk ölecek?"

41. BÖLÜM

Kimsenin ona bir şey söylemesine gerek yoktu, Timmy biliyordu. Danny Alverez gibi Matthew da ölmüştü. Bu yüzden Nick Amca ve Ajan O'Dell geçen gece bir anda evden gitmişti. Bu yüzden annesi onu yatağına göndermişti. Yine bu yüzden annesi bütün gece yeni dizüstü bilgisayarının başında, gazete yazı yazmıştı.

Radyoda okulların tatil edildiğini duyma ümidiyle erkenden uyanmıştı. Neredeyse bir metre uzunluğunda kar yağmış olmalıydı ve hâlâ yağıyordu. Karda borunun içinde kaymak muhteşem olurdu ama annesi, plastik bir parçayla kayması dışında hiçbir şeye izin vermiyordu. O da turuncuydu ve karların içinde acil yardım aracı gibi duruyordu.

Annesini koltukta, büyükannesinin ördüğü battaniyeye sarınıp uyumuş halde buldu. Ellerini yumruk yapıp çenesinin altına dayamıştı. Çok yorgun gözüküyordu o yüzden annesini uyandırmamak için parmak ucunda yürüyerek mutfağa girdi.

Annesinin dinlediği saçma müzik kanallarını atlayarak haberleri açtı. Annesi bu müzikleri "hafif rock" olarak değerlendiriyordu. Bazen yaşlıymış gibi davranıyordu. Haberleri açtığında okulların tatil olma durumuyla ilgili bilgi veriliyordu o yüzden kahvaltılık bir şeyler çıkarırken iyice duyabilmek için radyonun sesini iyice açtı.

Tezgâha doğru sandalye çekmek yerine üst dolaptan kâse alabilmek için alt dolapların ikisini çekti. Kısa olmak-

tan bıkmıştı. Sınıftaki bütün erkeklerden hatta bazı kızlardan bile daha kısaydı. Nick Amca muhtemelen bir anda boy atıp herkesten daha uzun olacağını söylüyordu ama bu yakınlarda böyle bir şey olacağına dair bir işaret göremiyordu.

Cheerios ve Grape-Nuts'ın arasında açılmamış bir kutu Cap'n Crunch görünce çok şaşırdı. Ya indirimde olmalıydı ya da annesi ne aldığını fark etmemişti. Böyle iyi bir şey almasına annesi asla izin vermezdi. O yüzden kutuyu hemen açıp annesi hatasını fark etmeden kâsesini ağzına kadar doldurdu. Fazlasını da yiyerek süt için yer açtı. Sütü dökerken radyoda beklediği duyuru yakaladı: "Platte Şehri'ndeki ortaokul ve liseler bugün tatil edildi."

"Evet," diye fısıldayıp etrafa daha fazla süt dökmemek için heyecanını bastırdı. Yarın ve ondan sonraki cuma günü de öğretmenler toplantısı olduğundan bu beş gün tatili var demekti. Harika, beş gün! Sonra kampı hatırlayınca heyecanı söndü. Acaba Peder Keller kar yüzünden kampı iptal eder miydi? Timmy böyle bir şey yapmamasını umuyordu.

"Timmy?" Annesi, büyükannesinin battaniyesine sarınmış halde mutfağa doğru geldi. Birbirine karışmış saçları ve gözlerinin kenarlarında oluşmuş çapaklarla çok komik gözüküyordu. "Okulları tatil mi etmişler?"

"Evet, beş gün tatil oldu." Timmy oturup mısır gevreğini yerken annesine Cap'n Crunch yediğini fark ettirmemeye çalışıyordu. "Sence yine de kampa gider miyiz?" diye ağzı dolu dolu sorarken, annesinin doğru düzgün yemesini söyleyecek kadar yorgun olmasından yararlanıyordu.

Annesi kahve makinesini doldurup mutfakta ilerlerken Timmy'nin açtığı çekmecelere takılıyordu ama ona hiç bağırmadan çekmeceleri tekmeleyerek kapadı.

"Bilemiyorum, Timmy. Ekim ayındayız. Yarın sıcaklık artabilir ve kar tamamen eriyebilir. Radyoda hava durumu hakkında ne dediler?"

"Sadece okulların tatil edileceğini söylediler. Karların içinde kamp yapmak gerçekten harika olurdu."

"Karların içinde kamp yapmak soğuk ve saçma bir şey olurdu."

"Ah, anne, sende hiç macera ruhu yok mu?"

"Eğer bu senin zatürree olup yatak döşek yatmana neden olacaksa yok. Zaten dışarıdan gelen bir sebep olmasa da hastalanıp yaralanıyorsun."

Ona geçen kıştan beri hiç hastalanmadığını hatırlatmak istedi ama sonra annesi futbol oynarken oluşan yaralarını hatırlatacağı için vazgeçti.

"Bugün arkadaşlarımla karda kaymaya gidebilir miyim?"

"Sıkı giyinmen ve sadece kendi kızağını kullanman şartıyla olur. Borularla kaymak yok."

Okul tatiliyle ilgili haberler bitmiş ve radyo başka haberlere geçmişti. Annesi radyonun sesini açtı, "Bu sabah *Omaha Journal*'ın haberine göre geçtiğimiz gece Platte Nehri'nin kenarında başka bir çocuğun cesedi bulundu. Bulunan cesedin Matthew Tanner'a ait olduğu şerifin görevlilerince de doğrulanırken..."

Annesi radyoyu kapatınca odaya sessizlik çöktü. Arkası Timmy'ye dönük duruyor, pencerenin dışındaki bir şeyle ilgileniyormuş gibi yapıyordu. Kahve makinesi hırıl-

dayıp guruldama seansına başlamıştı. Timmy'nin kaşığı kâsenin kenarına çarpıyordu. Kahvenin güzel kokusu ona, mutfak kahve kokusuyla dolmadan sabah olmayacağını hatırlattı.

"Timmy." Annesi masanın etrafından dolaşarak karşısına oturdu. "Radyodaki adam haklı, dün gece Matthew'nun cesedini buldular."

"Biliyorum," diyerek yemeğe devam etti ama mısır gevreği bir anda tadını kaybetmişti.

"Biliyor musun? Nereden biliyorsun?"

"Geçen gece Nick Amca ve Ajan O'Dell hemen çıkıp gidince anladım. Bir de bütün gece çalışmandan."

Masadan Timmy'ye yaklaşarak alnına düşen saçlarını okşadı. "Tanrım, çok hızlı büyüyorsun."

Sonra yanağını okşadı. İnsanların içinde böyle yapsaydı elini ittirirdi ama şu an bir sorun yoktu. Hatta hoşuna gitmişti.

"Cap'n Crunch mısır gevreğini nereden buldun?"

"Sen almışsın. Diğer mısır gevrekleriyle birlikte duruyordu." Kâsesi çok da boşalmamasına rağmen annesi kutuyu alır diye biraz daha mısır gevreği koydu.

"Yanlışlıkla almış olmalıyım."

Kahve hazırdı. Annesi kalkarken üzerine aldığı battaniyeyi ve mısır gevreği kutusunu arkasında bıraktı.

"Anne, ölüm nasıl bir şey?"

Sorusu üzerince annesi kahveyi tezgâha dökünce bir havlu alıp kenarlara doğru akmaya başlayan sıvıyı durdurmaya çalıştı.

"Özür dilerim," sorusunun annesinin kahveyi dökmesine neden olduğunu düşünmüştü. Yetişkinler bu sorular

karşısında çok çabuk telâşlanıyordu.

"Gerçekten bilemiyorum, Timmy. Belki de bunu Peder Keller'a sorman daha iyi olur."

42. BÖLÜM

Maggie'nin Wanda'nın yerinden sipariş ettiği kahvaltısı el sürülmemiş halde küçük masada duruyordu. Isı yalıtımlı bir pakete sarılmış ve seramik bir kabın içine konulmuş yemeği paslanmaz çelikten kaplamaların içindeydi. Kendisi hazırlamış gibi onları gururla masaya koyan resepsiyoncu çocuk, yemekleri getirdiğinde üzerinde buharı tütüyordu.

Wanda'ya hiç ayak basmamış olmasına rağmen yemeklerinin müdavimi olmuştu. Ama şimdi, altın gibi yumurtalar, yağlanmış kızarmış ekmek ve parıldayan sosisler mis gibi kokup lezzetli gözükse de, iştahını kaybetmişti. Yaşadığı paniği atlatmaya çalışırken yeme isteği de tuvalette bir yerde kalmıştı herhalde. Masada dokunduğu tek şey, üstü köpüklü kahvesiydi. Bir yudum alınca Wanda'nın iyi kahveye yatırım yapacak kabiliyeti olduğu için şükretti.

Dizüstü bilgisayarı masanın diğer ucunda, otelin iş için gelenlere sağladığı telefon girişinin olduğu duvara yakın bir yerde duruyordu. Bilgisayarı Quantico'nun genel veri tabanına yavaş yavaş bağlanmaya çalışırken sabırsızlanıyordu. Gizli dosyaların hiçbirine erişim sağlayamamıştı. FBI, modemlerin gizliliği hakkında şüpheciydi ve görüyordu ki bunda haklıydı çünkü sürekli olarak bilgisayarlara sızmaya çalışanların hedefi oluyordu.

Doktor Avery'yi birkaç kez aramıştı. Eski moda masaüstü telefon onu yatağa bağladığı için hızlı hareket edemi-

yordu. O yüzden sert yatağa uzandı. Duş aldıktan sonra pantolonunu giyip Packers kazağını giymişti. Aşırı derecede yorulmuştu. Kendine gelmek için gücünün son damlasını da harcaması onu korkutmuştu. Nasıl olup da basit bir not onu bu hale getiriyordu? Daha önce de katillerden buna benzer notlar almıştı ki bunların bir zararı yoktu. Sadece hastalıklı oyunlarının bir parçası olan bu notlar, onların korkusunu da açığa vuruyordu. Eğer katilin psikolojisini anlamak istiyorsa, onun karşı ataklarına da hazırlıklı olmalıydı.

Albert Stucky'nin notları zararsız olmaktan uzaktı. Tanrım, artık bu Stucky olayını aşması gerekiyordu. Şu an parmaklıkların arkasındaydı ve infaz edilene kadar orada kalacaktı. O yüzden Maggie, güvendeydi. En azından nota iliştirilmiş bir kesik bir parmak ya da göğüs ucu yoktu. Bunun yanı sıra notu dikkatlice paketleyip Express Mail ile Quantico'daki laboratuvara yollamıştı. Belki bu salak zarfa parmak izi ya da salgı örneği bırakarak kendi tutuklama garantisini kendi oluşturmuştu.

Bu akşama kadar eve dönüş yolunda olabilir, bu pislik de ona bu hastalıklı, küçük oyununu oynamaktan uzak olurdu. İşini, ona istenenden de iyi bir şekilde yapıyordu. O zaman neden kaçıyormuş gibi hissediyordu? Çünkü aslında yaptığı şey buydu. Bu psikopat onun bozulmuş ruh halini daha da kötü hale getirmeden Nebraska'dan, Platte Şehri'nden ayrılması gerekiyordu. Korkmuş bir halde tuvaletin soğuk döşemesinde otururken, içinde kopan fırtınaları çok net bir şekilde hissetmişti.

Evet, gitmesi gerekiyordu ve bunu çok çabuk bir şekilde yapması gerekiyordu -bugün-hâlâ kontrolünü kay-

betmemişken. Buradaki birkaç şeyi halledip def olup gidecekti. Hâlâ tek parçayken, delik deşik olmadan buradan gitmeliydi.

Bilgisayarı diğer ağa bağlanmaya çalışırken hızlı bir telefon görüşmesi yapmaya karar verdi. Bulduğu ince bir rehberden numarayı buldu ve birkaç defa çaldıktan sonra derinden gelen bir erkek sesi cevap verdi, "St. Margaret papaz evi."

"Peder Francis, lütfen."

"Kimin aradığını söyleyeyim?"

Ses Howard'a mı yoksa başkasına mı aitti çıkaramamıştı.

"Ben Özel Ajan Maggie O'Dell. Bay Howard ile mi görüşüyorum şu an?" Kısa bir sessizlik oldu. Cevap vermek yerine telefondaki adam, "Bir saniye lütfen," dedi.

Aradan birkaç dakika geçince Maggie, bilgisayar ekranına döndü. Sonunda bilgisayarı internete bağlanmıştı. Quantico'nın mavi logosu ekrandan ona göz kırpıyordu.

"Maggie O'Dell, sizinle tekrar görüşmek ne büyük bir zevk." Peder Francis'in sesi yüksek perdeden, neredeyse şarkı söyler gibi çıkıyordu.

"Peder Francis, size birkaç soru sorabilir miyim?"

"Tabii, neden?" Belli belirsiz bir klik sesi duyuldu.

"Peder Francis?"

"Hattayım."

Başka biri daha hattaydı. Yine de yabancıyı terletecek de olsa sorularını soracaktı.

"Kilisenin yaz kampı hakkında biraz bilgi edinmek istiyorum."

"Yaz okulu mu? Bu Peder Keller projesi, bu yüzden onunla konuşsanız daha iyi olur."

"Evet, tabii ki. Konuşacağım. Bu projeyi o mu başlattı yoksa St. Margaret zaten senelerdir bunu yapıyor mu?"

"Peder Keller buraya ilk geldiği zaman başlattı. Galiba 1990 yazıydı. Çok da başarılı oldu. Tabii performans kaydı da mevcut. Geldiği önceki kilisede de böyle bir proje yürütmüştü."

"Gerçekten mi? Nerede peki?"

"Maine'nin kuzeyinde, hatırlamaya çalışayım, aslında iyi bir hafızam vardır. Bir şey Wood'du. Wood River. Evet, Wood River, Maine. Buraya geldiği için çok şanslıyız."

"Ah, buna eminim. Onunla konuşmak için sabırsızlanıyorum. Yardımınız için teşekkür ederim, Peder Francis."

"Ajan O'Dell," diyerek Peder onu durdurdu. "Sadece bunu sormak için mi aradınız?"

"Evet, ama bana çok yardımcı oldunuz."

"Aslında, diğer sorularınıza yanıt bulup bulmadığınızı merak ediyorum. Ronald Jeffreys ile ilgili?"

Maggie tereddüt etti. Ani bir yanıt vermiş gibi gözükmek istemiyor, bir yandan da başkası onu dinlerken bu konuyu tartışmayı uygun bulmuyordu. "Evet, sanıyorum cevapları bulduk. Yardımınız için tekrar teşekkür ederim."

"Ajan O'Dell." Sesindeki müzikli tını kaybolmuş, düşünceli bir hal almıştı. Eğer yanılmıyorsa, sesi bir anda endişeli bir şekilde çıkmaya başlamıştı. "Sizinle paylaşmak istediğim birkaç şey daha var ama gerçekten önem arz ediyorlar mı bilmiyorum."

"Peder Francis, şu anda konuşmam çok güç çünkü önemli bir telefon bekliyorum," diyerek daha fazla şey

söylememesi için sözünü kesti. "Sizinle daha sonra görüşelim mi?"

"Evet, çok iyi olur. Sabah günah çıkarma seansları var, sonrasında da hastaneye gideceğim yani saat dörde kadar doluyum."

"Aslında bu öğlen ben de hastanede olacağım. Dördü çeyrek geçe kafeteryada buluşsak sizin için uygun olur mu?"

"Gayet iyi olur. İyi günler, Maggie O'Dell."

Peder'in kapatmasını bekledikten sonra yine klik sesini duydu. Artık şüphesi kalmamıştı. Biri onları dinliyordu.

43. BÖLÜM

Nick, sinirli bir şekilde bölüme girerken kapıyı o kadar sert çarpmıştı ki bütün bardaklar titredi. Herkes cümlelerinin ortasında kalakalmıştı. Sanki çıldırmış gibi ona bakıyorlardı. Zaten Nick de çıldırmış olabileceğini düşünüyordu.

"Herkes dinlesin!" Kulağındaki geçmeyen çınlamaya rağmen bağırıyordu. Aylak aylak konferans odasında dolanıp kahvelerini içen ve kremalı çöreklerini yiyen grubun toparlanmasını bekledi. "Eğer bu bölümde bir daha bilgi sızdırıldığını öğrenirsem, bu durumdan sorumlu olanın kıçına tekmeyi basar ve onun bir daha herhangi bir işe alınmaması için kanun da hangi yaptırımlar var ona bakarım."

Çenesi özellikle dişleri birbirine vurduğunda feci şekilde ağrıyordu. Dilinin ucu, kırılan bir dişinin sivri yerine denk geldi. Bunun üzerine ağzı tekrar kanamaya başlayınca gömleğinin yeniyle kanı sildi.

"Lloyd, birkaç adamını alıp Eski Kilise Yolu'nu kapsayan on altı kilometrelik bir alandaki terk edilmiş her barakaya bakmanızı istiyorum. Bu çocuklar mutlaka bir yerde tutuyor olmalı. Belki o yer şehrin içinde değildir. Hal, Ray Howard hakkında bulabileceğin her bilgiye bak. Kilisede temizlik görevlisi o. Sadece nereden geldiğine ya da kötü bir çocukluk geçirip geçirmediğine bakma. Ayakkabı numarasından beyzbol kartı toplayıp toplamadığına kadar

her şeyi bilmek istiyorum. Eddie, sen de Sophie Krichek ile görüş."

"Nick, ciddi olamazsın. O kadın tam bir çatlak."

"Çok ciddiyim."

Eddie omuzlarını silkerken ince bıyığının altında pis bir sırıtma belirince Nick, onun suratına bir tane çakmak istedi.

"Bunu bu sabah hallet, Eddie, sanki işini kaybetmemek doğru ayrıntıları ele geçirmekle orantılıymış gibi."

Bunu dedikten sonra kalabalıktan gelebilecek başka sızlanmaları bekledi, sonra devam etti, "Adam, George Tillie'yi arayıp Ajan O'Dell'e öğlen Matthew'nun üzerinde yapacağı otopsi için yardımcı olacağını söyle. Sonra Ajan Weston'ı arayıp adli ekibin ne gibi kanıtlara ulaştığını öğren. Öğlen bire kadar resimleri ve raporları istiyorum."

"Lucy, St. Margaret'ın sponsorluğunda yapılan yaz kampıyla ilgili her bilgiyi topla. Max ile birlikte Aaron Harper ve Eric Paltrow'a ulaşmaya çalışın."

Notlarına bakarak, "Peki Bob Wilson?" dedi.

Bir süre durup kalabalıktaki yüzlere bakarak Judas'ın hangisi olduğunu anlamaya çalıştı -acaba hâlâ bu bölümün bir parçası mıydı? Altı sene önce biri, Ronald Jeffreys'in üç çocuğu da öldürdüğü izlenimini vermişti. Biri, Eric Paltrow'un iç çamaşırlarını morgdan almış ve Jeffreys'in üç çocuğu da öldürdüğüne inandıracak şekilde diğer kanıtlarla beraber Jeffreys'in bagajına koymuştu. Bu kişi kendi bölümünden biri pekâlâ da olabilirdi. Hâlâ burada duran biri. Eğer öyleyse, neden o kişi şu anda suçluluktan terletemiyordu?

"Eğer bu söylediklerimi yarınki gazetelerde görürsem,

yemin ederim hepinizi kovarım. Ronald Jeffreys sadece Bobby Wilson'ı öldürmüş olabilir. Danny ve Matthew'yu öldüren kişi aynı zamanda Eric ve Aaron'u öldürmüş de olabilir." Kalabalıkta özellikle babasıyla çalışıp Jeffreys'in yakalanmasını kutlayan gruptakilerin yüzlerinin asılmasını izledi.

"Ne dediğinin farkında mısın, Nick?" Lloyd Benjamin de onlardan biriydi ve kırışık alnından kızgın olduğu anlaşılıyordu. "Bizim çuvalladığımızı mı söylemeye çalışıyorsun?"

"Hayır, Lloyd, çuvallamadınız. Jeffreys'i yakaladınız, yani bir katili yakaladınız ama Jeffreys üç çocuğun hepsini de öldürmüşe benzemiyor."

"Bu sizin düşünceniz mi yoksa Ajan O'Dell sizin düşüncenizi etkilemiş olabilir mi?" dedi Eddie yine o pis sırıtışıyla.

Nick, içinde yükselen öfkeyi hissederken bunu bastırması gerektiğini biliyordu. Şimdi Maggie ile olan ilişkisini savunmanın yeri değildi. Bunu içindeki karmaşık hisler olmadan nasıl açıklayabilirdi zaten bilmiyordu. Aynı zamanda Jeffreys ile ilgili bilgileri, hele de biriminin sadakatini sorgulamaya başlamışken, bunu onlarla paylaşmak istemiyordu.

"Böyle bir ihtimalin olduğunu söylüyorum. Doğru ya da yanlış, yeter ki ikinci kez elimizden kaçmadan bu herifi yakalayalım." Eddie'ye omuz atarak geçip grubun yanından ayrılırken Lloyd onu koridorda yakaladı.

"Nick, bekle." Lloyd'un kısa bacakları Nick'e yetişmesini zorlaştırıyordu. Nefes nefese kaldığı için kravatını gevşetti. "Yanlış bir şey kastetmek istemedim, eminim ki

Eddie de. Sadece öncekinde olduğu gibi bu iş bizim canımıza okuyor."

"Endişe edecek bir şey yok, Lloyd."

"Şu barakaları kontrol etme konusu da. Nick, oralarda bir şey yok, bu bahsettiğin yerleri ilk kez teftiş edilişimiz değil. Woodsonlar'ın arazisinde eski bir ambar var. Terk edilmiş bir tahıl deposu ya da sundurmadan başka bir şey yok. Bir de eski kilise var orası da ancak kız atmaktan başka bir işe yaramaz."

Nick'in kaşları çatıldı.

"Özür dilerim," demesine rağmen hiç de özür dilermiş gibi gözükmüyordu. "Bugün çok fena gözüküyorsun, Nick. O'Dell bile ortada yok."

"Kiliseyi tekrar kontrol edin, Lloyd. Son birkaç gün içinde oraya girilmiş olduğuna işaret eden kırık pencere, parmak izi ya da buna benzer ne varsa hepsine bakın."

"Lanet olsun, böyle kar yağarken parmak izi falan bulamayız."

"Sadece bakın, Lloyd."

Nick, odasına doğru giderken daha öğlen bile olmadığı halde yorulmuştu. Birkaç saniye içinde kapısı çalındı. Sandalyesine oturup, girin diye bağırdı.

Lucy, etrafı bakınarak Nick'in ruh halini anlamaya çalıştı. Nick, girmesi için eliyle çağırdı. Elinde bir fincan kahve ve bir torba buz vardı.

"Sana ne oldu, Nick?"

"Hiç sorma bile."

Lucy, ilk girişindeki tereddüdü bir yana bırakarak masanın etrafından dolandı. Masanın köşesine yaslanınca eteği kalçalarına kadar çıkmıştı. Nick gördüğünü fark

edince düzeltme gereği de duymadı. Aksine, çenesine doğru yaklaşarak eliyle kavradı ve yaralı çenesine doğru buz torbasını bastırdı. Nick, acısını bahane ederek kendini ondan uzağa attı.

"Ah, zavallı Nick. Evet, acıdığını biliyorum," diyerek Lucy, sesini bebeksi hale getirip anlayışlı bir havaya büründü.

Bu sabah gül pembesi bir kazak giymişti ve üzerine o kadar sıkı oturmuştu ki içinden siyah sutyeninin işlemeli kenarları belli oluyordu. Ona doğru hızlı bir şekilde gelmeye çalışınca Nick, sandalyesinden hemen kalktı.

"Bak, buz torbasıyla uğraşacak vaktim yok. İyiyim, düşündüğün için teşekkürler."

Lucy'nin canı sıkılmıştı. "Eğer sonra ihtiyaç duyarsan diye buz torbasını küçük dolabına koyuyorum."

Odanın karşısına geçerek dolaba doğru ilerledi. Bilerek, ona ne kaybettiğini göstermek istercesine eğilerek buz torbasını dolaptaki küçük buzluğa koydu. Fikrini değiştirip değiştirmediğini anlamak için Nick'e baktı, gülümsedi ve sallana sallana odadan çıktı.

Nick, "Tanrım," diye mırıldanarak sandalyesine çöktü. Nasıl bir birim yaratmıştı böyle? Michelle Tanner'ın öfkeli eski kocası haklıydı. Neden katilin ensesinde olamadıkları belliydi.

44. BÖLÜM

Peder Francis gazete kupürlerini toplayıp deri dosyasına geri koydu. Ayağa kalkarak üzeri kahverengi benekli, mavi damarları iyice ortaya çıkmış, titrek ellerine baktı.

Ronald Jeffreys'in infazı üzerinden üç ay geçmişti ve üç aydır gerçek katilin cinayetleri itiraf edişini dinliyordu. Artık sessizliğini, bir katilin günah çıkarmasının kutsallığını koruyamazdı. Belki bir şey fark etmeyecekti ama bunun doğru bir hareket olacağına kendini inandırmıştı.

Kilisenin girişinden ilerlemeye başladı. Büyük duvarlarda yansıyan sadece kendi ayak izlerinin sesiydi. Kimse günah çıkarmak için beklemiyordu demek ki sakin bir sabah olacaktı. Yine de küçük günah çıkarma kabinine girip beklemeye başladı.

Kilisede kimse gözükmemesine rağmen birkaç dakika içinde yan tarafındaki kara kabin açıldı. Peder Francis ayağa kalkarak dirseklerini rafa dayayıp iki hücre arasındaki sık tel örgülü pencereye doğru uzandı.

"Yine cinayet işlediğim için beni affedin, Peder."

Ah, yüce Tanrım. Panik dalgası yaşlı rahibin göğsünü sıkıştırmıştı. Şu an nefes almak bile ona çok güç geliyordu. Birden içinde bulunduğu tahtadan bölme ona çok sıcak ve kötü kokulu gelmişti. Kalbi sanki kulaklarında atıyordu. Peder Francis onların birinden ayıran bölmenin ötesini görmeye çalıştı ama tek görebildiği küme halinde kara bir gölgeydi.

"Danny Alverez ve Matthew Tanner'ı öldürdüm. İşlediğim bu günahlar için gerçekten çok üzgünüm ve bağışlanmayı diliyorum."

Ses, sanki maskeli bir yüzden geliyormuş gibi boğuk ve zar zor duyuluyordu. Fark ettiği, görebildiği bir şey var mıydı acaba?

"Kefaretim nedir?" diye sordu ses.

Nefes alamasa da konuşabilir miydi?

"Nasıl..." Çok zordu, göğsü acıyordu. "Günahlarını nasıl bağışlayabilirim... İğrenç, korkunç günahlar... Hele bunları tekrar yapmaya meyilliyken?"

"Hayır, a-anlamıyorsun. Onlara sadece huzur vermek istedim." Sesi heyecanlı çıkıyordu. Böyle bir şeye hazırlıklı değildi, o yüzden Peder Francis bunu bir çeşit tatmin duygusuyla karşıladı. Adam, sadece günahının bağışlanması ve kefaretini yerine getirebilmek için gelmişti.

"Eğer tekrar gidip aynı şeyleri yapacaksan seni bağışlayamam." Peder Francis'in güçlü, cesur sesi onu şaşırtmıştı.

"Yapmalısın... Yapmak zorundasın."

"Seni bir kere affettim ama sen kutsiyetle dalga geçercesine aynı günahı sadece bir kere değil, iki kere işledin."

"Günahlarım için gerçekten çok üzgünüm ve Tanrı'dan af diliyorum," diye çocukların ezber yapar gibi çıkardığı mekanik bir sesle tekrar denedi.

"Pişmanlığını göstermelisin," diyen Peder Francis, bir anda çok güçlü hissetmeye başlamıştı. Belki de bu kara gölgeyi etkileyip şeytanıyla yüzleşmesine yardımcı olarak onu tamamen durdurabilirdi. "Pişmanlığını göstermelisin."

"Tamam, tamam göstereceğim. Sadece bana kefaretimin ne olduğunu söyle."

"Pişmanlığını kanıtla ve bir ay sonra geri dön." Bir sessizlik oldu.

"Beni affetmiyor musun?"

"Eğer ne kadar değerli olduğunu cinayet işlemeden kanıtlarsan, seni affederim."

"Beni bağışlamayacak mısın?"

"Bir ay içinde görüşelim."

Sessizlik oldu ama gölge herhangi bir hareketlenme göstermiyordu. Peder Francis, karanlık gölgenin uzaklaştığını görmek için tel örgüye doğru eğildi. Yumuşak bir sesle çıkan tükürük silsilesi tel örgüden yüzüne çarptı.

"Cehennemde görüşeceğiz, Peder." Sesindeki ürkütücü, derinden gelen ses Peder Francis'in kanını dondurmuştu. Küçük rafa dirsekleri dayalı halde elinde İncil ile öylece kalakalmıştı. Yapışkan salya çenesinden aktığı halde onu silmek için bile hareket edemiyordu. Kapının açılıp gölgenin gittiğini duysa da, felç olmuş vücudu onu kaldırıp da peşinden koşturacak halde değildi.

Ona saatler gibi gelen bir süre boyunca oturdu. Neyse ki başka kimse gelmemişti. Boş boş, belki de yağan kar diğer günahkârların evde oturmasına neden olmuştur diye düşündü. Bu da kimsenin günah çıkarma kabinine girip çıkan gölgeyi fark etmediği anlamına geliyordu.

Sonunda kalbi normal bir hızla atmaya başlamıştı. Yeniden soluk alabiliyordu. Etrafında bir peçete yoklayıp normalden daha da fazla titreyen elleriyle yüzünü sildi. Sert sandalyeden kalkıp titreyen ayaklarının üzerinde doğrulmaya çalışırken, günah çıkarma kabinine tutundu.

Deri dosyasını toplayıp İncil'i de eline aldı. Kilise sessiz ve boştu. Dışarıda, muhtemelen karda kaymak için Cutty's Hill'e giden çocukların otoparkından geçerken çıkardıkları gülüşme seslerini duydu. En azından grup halinde yürüyorlardı.

Kilisenin önündeki koridordan geçerken uzun sıralara tutunarak ilerledi. Panik ve korku onu yormuş, enerjisini tüketmişti. Bu sabahki görüşmeyi Maggie O'Dell'e anlatmalıydı. Böyle bir karar vermek onu daha güçlü kılmıştı. Daha şimdiden söylemiş gibi üzerinden büyük bir yük kalkmıştı. Evet, yapmak istediği doğru bir şeydi. Kiliseden ofisine doğru uzanan koridordan yürümeye başlarken ayakları bile hafiflemişti. Sıkışan göğsünde sadece endişe vardı şimdi.

Ofisine doğru ilerlerken birinin şarap kilerine doğru açılan kapıyı açık bıraktığını fark etti.

Kapının eşiğinde durup karanlık basamaklara doğru baktı. Havadaki nemli küf kokusunu hissedebiliyordu. Cereyan, üşümesine neden olmuştu. Orada bir gölge mi vardı? Aşağıdaki köşede biri karanlığa mı saklanmıştı?

Titreyen eli tırabzana sıkı sıkı sarınmış halde ilk adımı attı. Kendisi mi öyle sanıyordu yoksa biri duvarla şarap sandıklarının arasına mı saklanmıştı?

Zayıf dizleriyle hafifçe öne doğru eğildi. Arkasındaki adamı fark edememişti. Sadece sert bir darbenin kafa üstü merdivenlerden düşmesine neden olduğunu hissetmişti. İnce bedeni duvara çarpıp yere doğru yuvarlanmıştı. Merdivenlerden inen birinin çıkarttığı gıcırtıyı duyarken hâlâ bilinci yerindeydi. Yavaş adımların oluşturduğu dehşet ağrıyan bedenini daha da beter hale getiriyordu. Çığlık at-

mak için ağzım açtı ama çıkardığı ses inlemeden öteye gidemedi. Hareket edemiyor, koşamıyordu. Sanki sağ ayağı cayır cayır yanıyordu ve tuhaf bir açıyla bükülmüştü.

Son gıcırtıyı üzerinde hissetti. Beyaz bir şeyin yüzüne doğru çarptığını görebilecek kadar kaldırabilmişti yüzünü. Sonrası ise karanlık...

45. BÖLÜM

Christine kendine Wanda'nın ev yapımı tavuk-noodle çorbası ve kızarmış yağlı ekmeğinden almıştı. Corby ona sabah izin vermesine rağmen not defterini alıp yarınki yazısı için notlar almaya başlamıştı. Saat daha erkendi ve öğlen yemeği için kalabalık yeni yeni toplanıyordu o yüzden bu şekilde kalabalıktan uzakta küçük yemeğini atıştırabiliyordu. Pencerenin yanına oturmuş, karların içinde yürüyen yayaları da izleyebiliyordu.

Timmy telefon açıp arkadaşlarıyla Peder Keller'ın ofisinde yemek yiyip yiyemeyeceğini sormuştu. Rahip, çocuklara Cutty's Hill'de katılmış ve iptal edileceği kesin olan kamp gezisinin telâfisi olarak çocukları hot dog ve büyük şömine önünde şekerleme yemeye davet etmişti.

"Harika bir iş çıkardın, Christine," Angie Clark bunu söylerken Christine'e bir fincan daha buharı tüten kahveden koyuyordu.

Hazırlıksız yakalanınca sıcak ekmeğin son parçasını hemen mideye indirdi. "Teşekkürler." Gülümseyerek peçeteyle ağzının kenarını sildi. "Annenin ekmekleri buranın en iyisi."

"Ona hamur işlerini eve servis yapalım diyorum ama insanların paket halinde onlardan alıp öğle ya da akşam yemeği için restoranda kalmayacaklarını söylüyor."

Christine, Angie'nin annesinin işinde mali bir rolü olduğunu biliyordu. Eğer Angie'nin evlere servis tavsiyesine

uymasaydı, sadece akşam yemekleriyle bu işi yürütemezlerdi. Altı ay gibi kısa bir süre sonunda yeni yemekler eklemeye ve kahvaltı rutinlerini bozmadan iki araçla işlerini artırarak öğle ve akşam yemeklerinde de çeşitliliği artırmışlardı.

Bazen Christine, Angie'nin nasıl olup da Platte Şehri'nde kaldığını merak ediyordu. Kafası işletme anlamında çok iyi çalışıyordu ve güzel bir kadındı. Ama üniversitede iki sene sonra adı evli bir senatörle çıkınca, eve dönmek ve dul annesiyle yaşamak zorunda kalmıştı.

"Nick nasıl?" Angie bunu sorarken yakınındaki masanın üzerinde bulunan gümüşlüğü düzeltiyormuş gibi yapıyordu.

"Yine bana kızgın olmalı. Yazılarımı takdir etmiyor." Bu Angie'nin duymak istediği şey değildi, bunu biliyordu ama Christine uzun zaman önce kardeşinin özel hayatından uzak durması gerektiğini öğrenmişti.

"Bir daha onu görünce benden selam söyle."

Zavallı Angie. Bu cinayet olayları başladığından beri Nick, onu muhtemelen aramıyordu. Ayrıca kabul etmese de, Christine onun aklının Maggie O'Dell'in tatlı ve ulaşılmaz hayaliyle dolu olduğunu biliyordu. Belki de kalbi sonunda kırılacak ve kendi ilacını aramaya başlayacaktı.

Christine, Angie'nin ceketlerini, şapkalarını ve üzerlerinde ne varsa onları çıkaran iri yarı inşaat işçilerine selam verişini izledi. Acaba kadınlar Nick'te ne buluyorlardı? Nick bir kadından diğerine hiçbir açıklama ya da tereddüt duymadan koşarken bu duruma bir açıklama getirmekte zorlanıyordu. Yakışıklı, çekici bir herifti ve günlerce -hatta

haftalarca -onu aramasa bile, Angie'nin Nick için kollarını ardına kadar açabileceğini biliyordu.

Dumanı tüten kahveden bir yudum alarak "adli tabip raporu" hakkında yazmaya başladı. George Tillie eski bir aile dostuydu. O ve babası yıllardır avlanmaya birlikte giderlerdi. Belki de George ona yeni bilgiler verebilirdi. Hatırladığı kadarıyla araştırma hâlâ askıdaydı.

Birden odanın köşesindeki televizyondan çıkan ses odayı doldurdu. Wanda Clark ona el sallarken Christine baktı.

"Christine, şunu dinlesene."

CNN'de Bernard Shaw Nebraska, Platte Şehri'nden bahsediyordu. Shaw, tuhaf cinayetler serisi hakkında konuşurken arkasındaki grafikte cinayetlerin yoğunlaştığı yeri gösteriyordu. Bernard cinayetleri ve Jeffreys'in altı yıl önceki yaptıklarını anlatırken arkada Christine'in pazar günkü başlığı olan "Seri Katil Son Çocuk Cinayeti ile Mezarından Gündemi Meşgul Ediyor" yazısı parlıyordu.

"Soruşturmaya yakın kaynaklar şerifin biriminin hâlâ bir ipucu yakalayamadığını ve ellerindeki tek şüphelinin de üç ay önce infaz edildiğini belirtiyor."

Christine Shaw'ın kinayesini fark edince ilk defa Nick'e karşı sempati duydu. Öğlen yemeğinin geri kalanı onu tebrik edenler ve onaylayanlar arasında geçmişti. Onlar sadece şehirlerinin ulusal kanalda yer almasıyla ilgileniyorlardı. Kinayeler ve halk arasında dolaşan kulaktan dolma bilgiler insanları oyalıyordu ancak.

Televizyonun sesi kısılınca notlarına geri döndü. Hemen sonra çantasının derinliklerinden bağıran telefon sesini duydu. Cüzdanını, tarağını, rujunu masaya saçarak çan-

tasının derinlerindeki telefonunu aramaya başladı. Başını çantasından kaldırdığında tüm gözlerin ona çevrilmiş olduğunu gördü. Sonunda telefonu bulup da bu hengâmeyi sona erdirince, eliyle kaldırıp meraklı insanların gülümseyerek yemeklerine dönmelerini sağladı. Açma tuşuna basana kadar telefonu iki kez daha çaldı.

"Christine Hamilton."

"Bayan Hamilton, merhaba. Ben KLTV Kanal 5'ten William Ramsey. Umarım sizi rahatsız etmemişimdir. Bana numaranızı ofisinizden verdiler."

"Yemek yiyordum Bay Ramsey, nasıl yardımcı olabilirim?"

Birkaç gecedir haber kanalları cinayetler hakkında yazdığı yazılarla ilgili bilgi almak için arıyorlardı. İlgi çekmeyen birkaç akraba ve komşu röportajı dışında haber bültenlerinde reytinglerini artırabilecek şeylerden yoksundular.

"Yarın uygunsanız kahvaltı ya da öğle yemeğinde sizinle görüşmek istiyordum."

"Ajandam oldukça dolu, Bay Ramsey."

"Tabii, anlıyorum, o zaman hemen konuya geçeyim."

"Çok iyi olur."

"Kanal 5 için muhabir ve ana haberlerde yardımcı haberci olmanızı istiyoruz."

"Pardon?" Nerdeyse ağzındaki lokmayı yutuyordu.

"Cinayetler hakkındaki öne çıkan raporlarınız tam da Kanal 5'in aradığı şey."

"Bay Ramsey, ben gazete yazarıyım ve..."

"Yazma tarzınız haber ajansımız için kendini evirmeye çok uygun. Ayrıca ana haberlerde haberci olmanız için

de sizi eğiteceğiz. Kolay benimsenecek bir yüz olduğunuzu düşünüyoruz."

Bunu duyunca sadece gururlanmamıştı. Pek az şey yaptığı geçmişine bakınca böyle bir şeyi delicesine isterdi. Ama Corby ve *Omaha Journal*'a çok şey borçluydu. Hayır, böyle bir düşünceyle keyiflenmesi bile yanlıştı.

"Çok gururlandım Bay Ramsey, fakat..."

"Hemen başlarsanız size altmış bin dolar teklif etmeye hazırlanıyordum."

Christine çatalını düşürünce kâseye çarptı ve çorba kucağına kadar döküldü ama temizlemek için bile hareket edecek durumda değildi.

"Anlamadım?"

Bay Ramsey muhtemelen reddedeceğini düşünüyordu ki hemen, "Tamam, eğer bu hafta sonu başlarsanız ek olarak beş bin dolar daha ekleyeceğim," dedi.

Altmış beş bin dolar, Christine'in aldığı cüzi zammın iki katından bile fazlaydı. Bununla faturalarını ödeyebilir ve nafaka ödemesi için Bruce'un peşinde koşmak zorunda kalmazdı.

"Bay Ramsey, biraz düşündükten sonra teklifinize yanıt versem olur mu?"

"Tabii ki üzerinde düşünebilirsiniz. İsterseniz bu gece düşünüp sabah arayın."

"Teşekkür ederim, size döneceğim." Şaşkın bir halde telefonu kapatırken Eddie Gillick yanına oturarak, Christine'i pencereye doğru sıkıştırdı. Bunun üzerine, "Ne yapıyorsun?" dedi.

"Kendi yazın için ağzımdan laf almaya çalışırken beni kandırman yeterince kötüyken şimdi küçük kardeşin bana

saçma sapan görevler veriyor. Demek ki ona, senin isimsiz kaynağın olduğumu söyledin."

"Bakın, Şerif Yardımcısı Gillick..."

"A, hayır, Eddie, unuttun mu?"

Kahvesini hazırlayıp içine şeker koyarak sıcak sıcak içti. Tıraş losyonunun kokusu çok etkileyiciydi.

"Aslında Nick'e söylemedim. O..."

"Hayır, sorun değil, çünkü anladığım kadarıyla şu anı bana borçlusun."

Christine, dizinde onun elini hissedip gözlerindeki aşağılayıcı bakışı görünce kımıldayamaz hale geldi. Eli eteğinin içinden kalçalarına doğru kayarken Christine onu durdurmaya çalıştı. Christine'in yüzü kızarırken, Eddie'nin bıyığının kenarı gülümsemeyle kıvrılmıştı.

"Bir şey ister misin, Eddie?" Angie Clark masaya yaklaştığında onları böldüğünün çok da iyi farkındaydı ama amacına ulaşana kadar gitmemekte kararlı gözüküyordu.

"Hayır, Angie, tatlım," derken Eddie hâlâ Christine'e gülümsüyordu. "Maalesef kalamam. Sonra görüşürüz Christine."

Eddie yerinden kalkıp kara saçlarını düzelterek şapkasını taktı. Sonra aylak bir şekilde koridorda ilerleyerek kapıdan çıktı.

"İyi misin?"

"Tabii," diye yanıtladı Christine. Titreyen ellerini masanın altına sakladı.

46. BÖLÜM

Kapı, Maggie odadan koşturup gelirken Nick'e tam zamanında açıldı.

"İçeri gel," Maggie, yüzü dizüstü bilgisayarına gömülü olduğu halde bağırdı. Sonra, doğrulup ekrana bakmaya başladı. "Quantico'nun veri tabanındaki bazı verilere ulaşıyorum. Gerçekten çok ilginç."

Nick, yavaşça tuvaleti geçerek küçük otel odasına girince Maggie'nin parfümünün ve şampuanının kokusu onu sardı. Geçen gece giydiği pantolonu ve aynı seksi Packers kazağını giymişti. Kazağın rengi solmuş, boyun kısmı genişleyerek şekli bozulmuştu ve aşağı doğru genişleyerek çıplak omzunu açığa çıkarmıştı. İçinde bir şey olmadığını bilmek onu heyecanlandırmıştı o yüzden dikkatini başka bir şeye vermeye çalıştı.

Maggie onu görünce ikinci kez dikkatle baktı. "Yüzüne ne oldu?"

"Christine bekleyemedi. Bu sabahki gazetede yazısı çıktı."

"Ve Michelle Tanner sen oraya gitmeden önce onu gördü?"

"Yani, biri ona söylemiş."

"Kadın sana vurdu mu?"

"Hayır," diye cevabı yapıştırınca savunmaya geçmeye gerek olmadığını fark etti. "Eski eşi, Matthew'nun babası bu hale getirdi."

"Tanrım, Morelli, karşılık vermesini bilmiyor musun?"

Hâlâ siniri gözlerinden okunmalıydı çünkü Maggie hemen ekledi, "Özür dilerim. Biraz buz koysan iyi olur."

Lucy'nin aksine Maggie, ona pansuman yapmadan bilgisayar ekranına geri döndü.

"Omzun nasıl?"

Maggie ona tekrar bakınca bakıştılar. Bir an Maggie'nin geçen geceyi hatırlamış gibi gözleri yumuşadı. Sonra hemen gözlerini kaçırdı. "Bir sıkıntı yok." Acıyı yoklamak ister gibi omzunu oynattı. "Hâlâ çok acıyor."

Kremsi, yumuşak cildi Packers kazağının biraz daha aşağı kaymasıyla iyice ortaya çıkınca hemen dikkati dağıldı. Tanrım, ona dokunmayı o kadar çok istiyordu ki bu durum canını çok yakıyordu. Kırışık yatağı birkaç metre ötede öylece dururken işler daha da zor hale geliyordu.

"Demek ki Packers fanısın." Maggie bilgisayar ekranındaki bilgileri tararken sessizliği bozmaya çalıştı.

"Aslında babam Green Bay'de büyüdü," dedi ona bakmadan. Bilgisayardaki bilgileri incelerken ekrandaki bilgiler hızlı hızlı geçiyordu. "Eşim böyle eski şeyleri elde tutmamı istemiyor. Ama bu, bana babamı hatırlatan birkaç şeyden biri. Bu onundu. Maçları izlerken bunu giyerdi."

"Giyerdi?"

Anlık bir duraksama olunca Nick, bunun ekrandaki bilgilerle ilgili olmadığını anladı. Nick, onun saçlarını kulağının arkasına atışını izlerken bunun histerik bir davranış olduğunu fark etti.

"Ben on iki yaşındayken öldürüldü."

"Çok üzüldüm. O da FBI ajanı mıydı o da?"

Yerinde doğrularak geriniyormuş gibi yaptı ama Nick,

onun zaman kazanmaya çalıştığını biliyordu. Babası hakkında konuşmak aklına hatıraları getirmişti.

"Hayır, itfaiyeciydi ve bir kahraman olarak öldü. Bence bu bizim ortak noktamız." Gülümsedi. "Tabii senin baban hayatta kaldı."

"Hatırla, babamın da çok yardımı dokundu."

Maggie gözlerine bakınca söylemeye hazır olmadığı şeyleri paylaşmamak için Nick hemen gözlerini kaçırdı.

"Jeffreys'in suçsuz yere infaz edildiğini düşünmüyorsun, değil mi?"

Maggie'nin izlediğini hissediyordu. Nick, bilerek yanına gelip bilgisayar ekranına bakarak gözlerini incelemesini engelledi

"Jeffreys'in yakalanmasından en büyük yararı o elde etti. O yüzden neye inanacağımı bilemiyorum."

"İşte burada," diyerek ekranı dolduran makaleye benzer şeylere baktı.

"Bu da ne?" diyerek öne doğru eğildi. "*Wood River Gazetesi*, Kasım 1989. Wood River da neresi?"

"Maine." Kaydırma tuşuna basarak başlıkları taradı. Birini görünce durdu.

'Çocuğun Darp Edilmiş Bedeni Nehir Kenarı'nda Bulundu' Tanıdık geliyor." Nick, ön sayfada üç sütunluk yer kaplayan yazıyı okumaya başladı.

"Tahmin et Wood River'daki St. Mary Katolik Kilisesi'ndeki papaz kimmiş?"

Nick durup ona bakarak çenesini kaşıdı. "Hâlâ elle tutulur bir kanıtın yok. Bunların hepsi tesadüfi olabilir. Ayrıca bu durum neden Jeffreys'in duruşmasında dile getirilmedi?"

"Gerek yoktu. Bulabildiğim kadarıyla St. Mary Kilisesi'ndeki geçici bir görevli suçu üstüne almış."

"Belki de gerçekten o yaptı." Bu konuşmanın nereye gittiğini bilmekten nefret ediyordu. "Bunu nasıl buldun?"

"Sadece bir önsezi. Bu sabah Peder Francis ile konuştuğumda bana Peder Keller'ın da önceki görev yaptığı yer olan Wood River, Maine'de böyle bir yaz kampı çalışması başlattığını söylemişti."

"Sende orada olduğu zamanda benzeri cinayetler işlenmiş mi diye araştırdın."

"Çok detaylı bir araştırma yapmama gerek kalmadı. Bu cinayet öldürülenlerdeki X işaretine kadar aynı. Tesadüfi ya da değil, Peder Keller'ın şüpheliler arasında sayılması lazım." Programı kaldırıp bilgisayarı kapattı.

"Bir saat içinde George ile buluşmam lazım," dedi Maggie, "Sonra da Peder Francis ile görüşeceğim." Kıyafetlerini dolaptan çıkararak yatağa atmaya başladı. "Bu gece Richmond'a gitmem gerekiyor. Annem hastanede." Çekmecelerden birkaç şey daha çıkarırken Nick'e bakmamaya çalışıyordu.

"Tanrım, Maggie, durumu iyi mi?"

"Yani... Bence iyi. Senin için diske bazı bilgiler yükledim. Microsoft Word'de halledebilirsin değil mi?"

"Evet... Tabii, hallederim." Duygusuz tavrı onu endişeye düşürmüştü. Bir sıkıntı mı vardı yoksa sadece annesinin durumunu mu düşünüyordu?

"George ile yapacağım otopsiyle beraber diğer notlarımı da bırakırım. Eğer Peder Francis'ten bir şey çıkarsa da ararım."

"Geri dönmeyeceksin, değil mi?" Sanki çenesine ikin-

ci bir yumruk yemiş gibi gerçek ona çarptı. Bu soru Maggie'yi de durdurmuştu. Nick'e yüzünü dönmüştü ama gözleri boş bilgisayar ekranıyla yataktaki dağınıklığa doğru gidip geliyordu. Onunla göz göze gelmek hiç bu kadar zor olmamıştı.

"Teknik olarak benden istenileni yerine getirdim. Bir katil profiliniz var ve belki de şüpheli. İkinci otopside bulunmam gerekir mi ondan bile emin değilim."

"Bu kadar yani?" Nick ellerini ceplerine soktu. Birden, onu bir daha göremeyecek olması düşüncesi midesini bulandırdı.

"Eminim Büro'dan başka birini gönderirler."

"Ama seni değil?" Nick, Maggie'nin gözlerinde bir şey yakaladı. Bir pişmanlık ya da üzüntü müydü? Her neyse Maggie, onun görmesine izin vermiyordu. Bavulunu doldurmaya başlamıştı. "Bu sabah olanlarla gitmenin bir ilgisi var mı?"

"Bu sabah bir şey olmadı," diyen Maggie, cevabı yapıştırıp eşyalarını çantaya tıkıştırmayı bıraktı. Tekrar arkasını döndü. "Sana yanlış bir izlenim verdiğim için özür dilerim." Omzunun üzerinden ona baktı. "Bak, Nick, nankörlük etmiş gibi olmak istemem." Elleriyle hâlâ eşyalarını düzeltip toparlamaya çalışıyordu.

Tabii ki ona yanlış bir izlenim vermemişti. Her şeyi Nick yapmıştı. Fakat aralarındaki o sıcaklık, elektrik neydi? Bunu kesinlikle Nick uydurmuyordu.

"Seni özleyeceğim." Ağzından çıkan cümle Nick'i şaşırttı. Bunu yüksek sesle söylemek istememişti. Maggie durup doğruldu ve yavaşça Nick'e dönerek ona baktı. Çekici kahverengi gözleri Nick'in ayağını yerden kesmiş, kendi-

sini sevdiği kıza açılan liseli bir çocuk gibi hissetmişti. Tanrım, ona ne oluyordu?

"Baş belasının tekiydin, O'Dell ama beni zora sokmanı özleyeceğim." İşte. Düzeltmişti.

Maggie gülümsedi. Saçlarını kulağının arkasına aldığına göre tümüyle kontrolünü sağladığı söylenemezdi.

"Havaalanına gitmek için araca ihtiyacın var mı?"

"Yo, araç kiralamıştım onu geri vermem gerekiyor."

"Tamam, iyi yolculuklar öyleyse." Aslında ona sarılıp kalmak için ikna etmeye çalışmak istiyorken cümleler ağzından soğuk ve hüzünlü bir şekilde çıkmıştı. Ayaklarının onu taşıyabilmesini umarak üç uzun adımda odanın karşısına geçti.

"Nick."

Nick, eli kapının kolunda durup, Maggie'ye döndü. Maggie bir an durup fikrini değiştirdi.

"İyi şanslar," dedi Maggie sadece.

Nick başını sallayıp odadan çıkarken ayakları onu yönlendiriyor ve göğsündeki ağrı nefes almasını zorlaştırıyordu.

47. BÖLÜM

Maggie ipek bluzunun kolları ellerine dolanmış halde kapının kapanışını izledi.

Neden Nick'e nottan, Albert Stucky'den bahsetmemişti? Onun kâbuslarını ve konuyu anlayabilirdi. Belki de başka bir psikopat tarafından daha psikolojik olarak aşağılanıp, rahatsız edilmesine izin veremeyeceğini kavrayabilirdi. Şimdi değil. Milyonlarca küçük parçaya ayrılacakmış gibi bu kadar fena bir şekilde kırılganken, aynı banyonun zemininde hissettikleri gibiyken buna devam edemezdi. Risk alamazdı, çünkü bu yargılarını da etkilerdi.

Belki şimdiden etkilemişti.

Geçen gece son hadde gelene kadar katilin ona doğru geldiğini fark etmemişti. Katil onu kolayca öldürebilirdi. Ama aynı Albert Stucky gibi bu katil, onu canlı istiyor bu da Maggie'yi daha kötü hale getiriyordu. Bir şekilde bu duygularını biriyle paylaşmanın onu daha hassas hale getirdiğini görüyordu. Hayır, gitmek en iyi çözümdü; Nick ve diğerleri annesi nedeniyle oradan ayrıldığını düşünecekti.

Giysi torbasına kırışmış, kuru temizlemeye gönderilecek kıyafetlerini koymuştu. Müdür Cunningham haklıydı. Biraz izin alması gerekiyordu. Belki Greg ile birlikte bir geziye çıkabilirlerdi. Saat altıda havanın kararmadığı, sıcak ve güneşli bir yere.

Telefon çalınca sanki silah sesi duymuş gibi yerinden

fırladı. Doktor Avery ile zaten konuşmuştu. Annesi yetmiş iki saatlik intihar gözetimini atlatmıştı ve durumu şu an gayet iyiydi. Ama bu annesinin en iyi olduğu bölümdü; örnek hasta olmak ve tüm özel ilgiyi üstüne çekmek.

Maggie telefonu açtı. "Özel Ajan O'Dell."

"Maggie, neden hâlâ oradasın? Eve geldiğini düşünüyordum."

Yatağa doğru otururken kendini birden yorgun hissetti. "Merhaba, Greg." Gerçek bir selamlama bekliyordu ama hışırdayan kâğıtları duyunca ilgisinin sadece yarısına kavuşabildiğini anladı. "Bu geceki uçağa yetişeceğim."

"İyi, dün geceki ahmak sana mesajımı iletti mi?"

"Hangi ahmak?"

"Geçen gece senin telefonunu açan. Düşürmüş olabileceğini söyleyip telefona çıkmadığını belirtti."

"Saat kaçtı?"

"Bilmem... Geçti. Buradaki saate göre gece yarısı. Neden?"

"Ona ne dedin?"

"Of, gel de sinirlenme. Pis herif sana mesajımı iletmedi, değil mi?"

"Greg, ona ne dedin?" Kalbi kaburgalarını kırarcasına çarpıyordu.

"Sen ne biçim insanlarla çalışıyorsun, Maggie?"

"Greg." Boğazına kadar gelen çığlığı bastırarak sakin kalmaya çalışıyordu. "Katili yakalamaya çalışırken cep telefonumu kaybettim. Büyük bir ihtimalle katille konuşmuş olabilirsin."

Sessizlik. Kâğıt hışırdamaları bile durmuştu.

"Tanrım, Maggie. Nereden bilebilirdim?" Ses tonu yumuşamıştı.

"Bilemezdin. Seni suçlamıyorum, Greg. Sadece lütfen, ona ne dediğini hatırlamaya çalış."

"Pek bir şey demedim... Sadece beni aramanı ve annenin pek iyi olmadığını söylemiştim."

Maggie yatağın başına yaslanarak kafasını yastığa gömüp gözlerini kapadı.

"Maggie, eve geldiğinde seninle konuşmamız gerekiyor."

Evet, bir yerde bir plajda üzerinde küçük şemsiyeler olan kokteyllerini yudumlarken konuşacaklardı. Gerçekten önemli olan şeylerden, kaybolan aşklarını alevlendirmekten, saygılarını tekrar kazanmaktan ve onları en başta bir araya getiren amaçlarından bahsedeceklerdi.

"Bürodan istifa etmeni istiyorum," deyince Maggie, onları güneşli günlerin beklemediğini anladı.

48. BÖLÜM

Ayakları yerdeki kalın kar kütlelerine basıp su sıçratırken kar hâlâ yoğun bir şekilde beyaz pudra gibi yağmaya devam ediyordu. Kar paçalarına yapışmış ve ayakkabılarının içine kadar girip ayaklarını üşütmüştü. Bedeni sanki onun değildi, tepenin yamacındaki çalılardan geçerken onu kafa üstü bir şekilde yere düşürecek halde itiyordu sanki.

Sonra çocukların kara basarken çıkardığı sesleri ve gülüşmelerini duydu. Çalılara ve karlı kaplı çimlere çarpıp durunca kayan çocukların yoluna düşmekten son anda kurtuldu. Oraya uzanıp görünmez hale gelince beyaz ölümün vücudundaki tüm sıcaklığı çektiğini hissetti. Ağzından nefes alıp vererek ve her seferinde dışarı buhar çıkararak nefes alışverişini düzenlemeye çalışıyor ve saklanıyordu.

Kafasındaki zonklama ortadan kalkmışken eve gitmeleri gerekiyordu. Neden hâlâ eve gitmemişlerdi ki? Birazdan hava kararacaktı. Onları evde bir sofra mı bekliyordu yoksa sadece bir not ve mikrodalga fırında ısıtılacak bir yemek mi? Islak kıyafetlerini çıkarmak için aileleri onları bekliyor muydu? Onları yatağa yatıracak biri var mıydı?

Artık kafasındaki hatıraları durduramadığı için denemeyi bırakmıştı. Yüzünü kara gömüp kafasındaki zonklamayı geçirmesini umdu. Kendini on iki yaşında, ince asker yeşili ceketiyle soğuktan korunmaya çalışır şekilde

görüyordu. Yırtık pantolonundan içeriye soğuk giriyordu. Bir çift botu bile yoktu. Kar kalınlığı yirmi santimetreye ulaşmıştı ve tüm şehirde hayat neredeyse durmuştu ki bu da, üvey babasının annesinin yatağı dışında hiçbir yerde olamayacağı anlamına geliyordu. "Arkadaşlarıyla karda oynamak için" gitmesini söylemişlerdi. Ama hiç arkadaşı yoktu. Çocuklar sadece kötü kıyafetleri ve cılız bedeniyle dalga geçmek için onunla ilgilenirdi.

Saatlerce soğuk bahçede durup diğer çocukların karda kayışını izledikten sonra eve dönünce kapıyı kilitli bulmuştu. İnce tahtadan ve pencereden annesinin çığlıklarını ve inlemelerini duyuyordu -acı ve zevk sesi birbirinden ayırt edilemiyordu. Acaba seks can yakan bir şey miydi? Böyle bir acıyı yaşamak için büyümek istemiyordu. Aynı zamanda duyduğu rahatlık için utanıyordu. Annesiyle üvey babasının birlikte olduğunu bildikçe, üvey babası cılız bedenine zarar veremezdi.

İşte o gün, kar soğuğunda otururken plan yapmıştı, sadece bir top ip gerektiren bir plan. Ertesi sabah üvey babası bodrumdaki atölyeye yürüyerek inecek ve sedyeyle çıkarılacaktı. O ve annesi bir daha asla utanıp korkmayacaktı. Fakat o sabah, bodruma ilk önce annesinin ineceğini nereden bilebilirdi ki? O sabah hayatı bitmişti; o küçük, hınzır çocuk annesinin hayatına son vermişti.

Birden, üzerinde bir şeyin nefes alıp onu kokladığını fark etti. Yavaşça yukarı bakınca yüzünün birkaç santim yakınında kara bir köpek gördü. Köpek dişlerini gösteriyor ve sessizce hırlıyordu. Hiç tereddüt etmeden ellerini köpeğin boğazına dayayınca hırlama inlemeye ve sonra sessizliğe döndü.

Kalın parkaları, güçlü kuvvetli kolları ve bacaklarıyla koşup zıplayan çocukları izledi. Sonunda kaymak için kullandıkları eşyaları toplayıp birbirlerine veda ettiler. Bir çocuk köpeğe gelmesi için birkaç kez seslendi ama arkadaşlarından ayrı düşmemek için ısrarcı davranmadı. Biri kilisenin otoparkına doğru tek başına ilerlerken üç tanesi ve diğer iki tanesi de farklı yönlere doğru ilerlediler.

Gökyüzü açık griden siyaha dönmeye başlamıştı. Etrafta sokak lambaları yanmaya başladı. Yukardan geçen bir jetin sesi, beyaza bürünmüş kentin sessizliğini böldü. Arabasına doğru giderken etrafta araba ya da bir yaya bile yoktu. Üst dudağında ve alnında birikecek tere rağmen kayak gözlüğünü tekrar taktı. Yanındaki koltuğa sanki bir seremoninin parçasıymış gibi özenli ve dikkatli bir şekilde temiz bir mendil koymuştu. Ceketinin cebinden küçük bir şişe çıkarıp kapağını açarak beyaz mendile yağı batırdı. Sonra arabanın farını ve motorunu kapatıp arkasında parlak turuncu kızağını taşıyan çocuğu takip etmeye başladı.

49. BÖLÜM

Şerifin biriminde tam teşekküllü sadece dört tane ekip otosu vardı ve Nick döndüğünde hepsi de adliyenin dışında bekliyordu. Birden Nick, içinde büyük bir öfkenin büyüdüğünü hissetti. Bu insanların sözlerini, emirlerini dinlemeleri için ne yapması gerekiyordu acaba? Ama yine de, bunun kendi hatasından kaynaklı olduğunu biliyordu.

Kendi görevini de hayatında geçerli olan aynı kayıtsızlıkla sürdürmüştü; rahat davran ve hiçbir şeyi ciddiye alma. Bu öncedendi, Danny Alverez'in kanı dökülmeden önce. Şimdi gerçek bir şerif Matthew Tanner'ın hayatını kurtarabilir miydi, merak ediyordu. Ama Platte Şehri'nin hukuk mezunu çapkın oyun kurucusu, hiçbir tecrübesi olmayan, babasının ismini, ününü kullanıp kimlik ve silah taşıyan ve kendine şerif demeyi uygun gören bir şerifi vardı. Bu arada silahı, iki yıl önceki hedef vurma eğitiminden beri hiç kullanmamıştı.

Michelle Tanner'ın eski eşi, onun çenesine vurmaktan çok daha fazla şey yapmıştı. O kadar sertti ki ona sorumluluk duygusu aşılamıştı. Şimdi Maggie de gidiyordu ve kontrolü ele alma sırası ondaydı. Sadece ne yapacağını biliyor olmayı dilerdi.

Adliyeye girince keşke diğer kapıdan girseydim diye düşündü. Büyük mermer lobi habercilerin sesleriyle yankılanıyordu. Kablolar ve kordonlar yılan gibi zemini sarmıştı. Parlak Haberciler onu soru yağmuruna tutarken, ışıklar

gözünü kör ediyor, binlerce mikrofon yüzüne çarpıyordu.

Darcy McManus -eski güzellik kraliçeliğinden ana haber bülteni sunuculuğuna geçen kadın- uzun, düzgün vücuduyla merdivenin önünde barikat oluşturmuştu. Takım elbisesinin parçasıymış gibi bir havaya bürümeye çalıştığı kısa eteğinden uzun bacaklarını görmemek imkânsızdı. Ona, Kanal 5 kamerasının önünde görüntü almayı önerdi. Merdivenlere doğru ilerlerken aralarındaki mesafeyi de korumaya çalışıyordu. Eskiden olsa, onunla flört eder ve ilgisinden faydalanmaya çalışırdı. Belki de işi telefon numarasını almaya kadar götürürdü. Şimdi sadece yanından geçip gitmek ve ofisine ulaşmak istiyordu.

"Şerif, elinizde herhangi bir şüpheli var mı?" Televizyondaki halinden daha yaşlı gözüküyordu. Yakından bakılınca, abartılı makyajının ağzının ve gözünün etrafındaki çizgileri kapattığı fark ediliyordu.

"Bu seferlik yorum yapmayacağım."

"Matthew Tanner'ın kafası kesik bir şekilde bulunduğu doğru mu?" diye çift düğmeli ceketiyle pahalı bir takım giyen adam sordu.

"Tanrım. Bunu da nerden duydunuz?"

"O zaman doğru mu?"

"Hayır. Kesinlikle hayır."

Diğer haberciler de Nick'in etrafını sarıyor, onu sıkıştırıyorlardı. Nick ise dirseklerini kullanarak kendine yol açmaya çalışıyordu.

"Şerif, Rondal Jeffreys'in mezarının açılmasını talep ettiğiniz doğru mu? Jeffreys'in yerine başkasının mı infaz edildiğini düşünüyorsunuz?"

"Çocuk cinsel şiddete maruz kalmış mı?"

"Mavi kamyoneti henüz bulamadınız mı?"

"Şerif Morelli, en azından bu çocuğunda aynı şekilde öldürülüp öldürülmediğini söyleyemez misiniz? Seri bir katille mi karşı karşıyayız?"

"Matthew'nun bedeni ne halde?"

"Durun! Yeter," diye bağıran Nick, daha fazla soru gelmesini engellemek için elini kaldırdı. Karmaşa durdu. İtişip kakışma durunca akbabalar gibi bekleyen topluluk sustu. Ani sessizlik onu savunmasız bırakmıştı. Etrafına bakarak merdivenin ilk basamağına adım attı. Eliyle saçlarını düzeltirken titrediğini fark etti. Eleştiri ve şüphelere değil, kendinden övgüyle söz edilmesine alışmıştı.

Onlara ne diyebilirdi ki? En son onu böyle bir durumdan Maggie kurtarmıştı. Şimdi o olmayınca kendini savunmasız ve korunmasız hissediyordu. Dengede durmak için tırabzana tutunup McManus'un yanına geçti. Kadın memnun olmuş gözüküyordu, hemen saçını başını düzeltip kamera için hazırlık yaptı. Nick onu umursamayıp kalabalığa göz gezdirdi, herkes ona bakıyor, kalemlerini, kayıt cihazlarını ve kameraları hazır bekletiyorlardı. Boğazını temizleyince tüm salon sessizleşti ve tüm dikkatler onda toplandı. Onların takip etmesine fırsat bırakmadan üç adımda merdivenleri çıkıp ofisine geçebilirdi. Her şeyden öte onlara bir açıklama yapması gerekmiyordu. Bunların hiçbiri katilin yakalanması için işe yaramazdı, yoksa yarar mıydı?

"Bildiğiniz üzere, kurbanların cesetleri hakkında özel detayları veremem. Ama Tanrı aşkına, Bayan Tanner için, söylüyorum ki Matthew'nun cesedi başı kesik bir şekilde bulunmadı -tekrar ediyorum- başı kesik değildi. Bu lanet

herif o kadar da psikopat değil."

"Bu bir seri katil mi, Şerif? İnsanlar çocuklarını evde mi tutmalı bunu bilmeliler."

"Elimizdeki güncel bulgulara göre Danny Alverez'i öldüren kişi ile Matthew'yu öldüren kişi aynı."

"Şüpheli var mı?"

"Hiçbir ipucuna sahip olmadığınız doğru mu?"

Nick bir basamak daha çıktı. Buna onları memnun edecek bir cevabı yoktu. Kalabalık ve parlak ışıklar midesini bulandırmıştı. Ceketinin önünü açıp kravatını gevşetti.

"Birkaç şüphelimiz var, tabii kim olduklarını söyleyemem. Henüz." Arkasını ardı arkası gelmeyen sorulara dönüp merdivenlerden çıkmaya başladı.

"Kim olduğunu bize ne zaman söyleyebileceksiniz?"

"Bu mahalden birileri mi?"

"Araştırmayı babanız mı yönetecek?"

"Mavi kamyoneti bulabildiniz mi?"

Nick, kalabalığa dönerken neredeyse dengesini kaybediyordu. "Babam da nereden çıktı?"

Herkes çift düğmeli ceket giyinmiş adama döndü. Nick, adamı parlak, siyah saçlarından tanıdı. Muntazam bir şekilde griliği hafifçe görünen keçi sakalı, profesyonel bir elden geçirilmişe benziyordu. Pahalı deri ayakkabılarından buralardan olmadığı anlaşılıyordu; ayakkabıları ve başını sabırsız bir şekilde sağa sola yatırışı, küçük bir şehrin şerifine dediklerini tekrarlamaktan başka yapacak daha önemli işleri olan bir adam izlenimi veriyordu. Nick, onun monogramlı gömleğinin yakasından tutmak istedi. Fakat bunun yerine bekleyip, karla kaplanmış kovboy botlarını yere vurarak su birikintisi oluşturup ona kaygan, mermer

zeminde kayma tehdidini gösteriyordu.

"Neden babam soruşturmayı yürütecekmiş?"

"Ronald Jeffresy'i o *yakaladı*," Darcy McManus kameramana işaret ettiğinde Nick, bütün bu fiyaskonun kayda alındığını anladı. Kameraya bakmamaya çalışıp ona soruyu yönelten adama bakarak bekleyip sıkılganlığını görmezden geldi.

"Babanızın geçenlerde bizimle konuştuğunda, bize öyle geldi ki..."

"Burada mı?" diye lafı ağzından kaçırınca Nick, yaptığına pişman oldu. Yeteneksizliği yine baş göstermişti.

"Evet ve görünüşe göre araştırmaya yardım etmek için dönecek. Sanırım tam olarak şunları söyledi..." Adam bilerek, yavaş bir şekilde notlarını karıştırdı. "Bunu daha önceden de yapmıştım. Neye bakmamız gerektiğini biliyorum. Bu adam eski dedektif usulleriyle bulunmaz. Dedektiflerin de tarzları hakkında pek bir bilgim yok ama tecrübelerime dayanarak izinin nasıl sürüleceğini bilirim."

Diğer haberciler de onay verircesine başlarını salladı. İçinde büyük bir öfke büyük Nick, tek tek habercilerin yüzüne baktı. Yakası boğazını sıkıyor, üstündeki ceket terlemesine neden oluyordu. Başka bir ter damlası sırtından aşağı indi. Bekliyorlardı. Her kelimesi, her mimiği onlar için önemliydi. Bu gece birinin haberleri yayınladığında, kendisinin arkasını dönüp giderken gösterildiğini hayal etti. Umurunda değildi. Arkasını dönüp merdivenleri ikişer üçer çıkarken içinden takılıp düşmemek için sessizce dua ediyordu.

Bürosuna girerken kapıyı sertçe açınca, cam kapının biri metal çöp kutusuna ve duvara çarpıp kırıldı. Bir örüm-

cek ağı kırılan kapının birinden sarktı ama kimse bunu fark etmemişti. Onun yerine herkes, dikkatlerini ortalarında oturan uzun boylu, gri saçlı adamdan ayırıp, başlarını çevirerek Nick'e doğru bakmaya başladı.

Bu, Nick'in bağırmadan ya da zorla soru sormadan ipucu bulmalarını sağlayamadığı aynı gruptu ve yine bu grup şimdi, seçkin, göbeği kemerinin üzerinde taşmış ve yaşı ilerlemiş bilgenin etrafında toplanmıştı. Beyefendinin çalıya benzer kaşları, gücenmeyle karışık bir sinirle kalkmıştı.

"Sakin ol, oğlum. Sadece devlet malına zarar verdin," dedi Antonio Morelli kapıdaki kırığı göstererek. Öfkesine ve sinirine rağmen Nick, ellerini cebine sokarken omuzlarını da aşağı doğru sarkıttığını gözleri botlarına kayarken fark etti. Birden, kapıyı tamir ettirmenin ne kadara mal olabileceğini düşünmeye başladı.

50. BÖLÜM

Maggie viskisinden bir yudum alarak oturduğu masadan hangi uçak girişinin iş gezisi hangisinin tatil için gelen yolculara ayrıldığını anlamaya çalışıyordu. Fırtına, kendisininki de dâhil olmak üzere uçuşların ertelenmesine neden olmuş, L şeklinde bir bar, birkaç küçük masa, sandalye, tavandan sarkan uçak modelleri ve içinde "Leaving on a Jet Plane" ve "Outbound Plane" gibi şarkılar bulunan müzik kutusu ile küçük ve sade bekleme salonu insanlarla dolmuştu.

Yeşilli siyahlı John Deere montu yanındaki sandalyeye kadar uzandığı için gelebilecek herhangi bir istenmeyen misafirin oturmasını engelliyordu. John Deere montunun içinde sakladığı dizüstü bilgisayarı hariç, bavulundaki her şeyi kontrol etmişti. Yeniden St. Margaret'i aramayı düşünüyordu. Artık kötü bir şeyin olduğunu düşünmeye başlamıştı. Yoksa neden Peder Francis hastanede onunla buluşmasındı ki? Ayrıca kilisedeki hiç kimse de telefonuna çıkmamıştı.

Nick'i aramak istemiş hatta numarayı çevirmişti ama sonra telefonu kapadı. Zaten uğraşacak birçok şey varken kendi işlerine koşturamazdı. Ayrıca artık telefonla konuşmak için yeteri kadar bozduracak parası kalmamıştı ve son on dolarını şu an ve önceden iki tane içtiği Scotch viskiye ödemişti. Pek de bir akşam yemeği sayılmazdı ama Matthew Tanner'ın küçük bedenini kesip parçalarını tartıp

sonra da küçük organlarını inceleyerek geçirdiği bir öğle sonrasında böyle bir yemeği hak ettiğini düşünüyordu.

Matthew'nun kalçasındaki ısırık gerçekten bir insan tarafından yapılmıştı. Zavallı George Tillie, Maggie'nin katilin Matthew'yu defalarca aynı yerden ısırıp diş izi çıkarana kadar ısırdığını söyleyene kadar birçok teori ortaya atmaya çalışmıştı. Asıl kötü ve kan dondurucu olansa ısırıkların Matthew öldükten saatler sonra yapılmış olmasıydı.

Katil olay yerine sadece polisleri izlemek için gelmemişti. Kurbanın cesedine karşı saçma sayılabilecek bir ilgisi vardı. Dikkatle hazırlanmış ayininden kaçmaya da çalışıyordu aynı zamanda. Bir şey onu bozuyor, kontrolünü kaybetmesine yol açıyordu. Dikkatsiz bir anında onu suçlamaya yetecek kanıtları ele verecekti.

Maggie, George'a meni izi var mı yok mu diye bakmalarını da söylemişti; katil belki de bu sefer cesedi ısırırken mastürbasyon yapmış ve kurbanın üstünde de meni bulaşmış olabilirdi. Yaşlı adli tabip işini ayrı olarak yapması gerektiği hakkında bir şeyler mırıldanırken kızarmıştı. George'u suçlamıyor, onun varlığının kendisi için rahatsız edici olduğunu biliyordu. Davranışları ve izlediği yöntem dikkatli, nazik dokunuşları ve alçak sesiyle bir papazın işine duyduğu hürmete benziyordu. Sanki çocuğun ruhunu rahatsız etmek istemiyor gibiydi.

Buna karşın Maggie, tıbbi bir kesinlikle çalışıyor ve sesini iyi kaydedebilmek için yüksek sesle konuşuyordu. Bu bir cesetti o yüzden sıcaklık ve yaşamdan yoksundu. Etten kemikten varlığında her ne varsa, saatler önce kaybolmuştu. Buna rağmen Maggie bile bir şeylerin yanlış git-

tiğinin farkındaydı, bir çocuğun bedenini kesmekte neredeyse kutsal bir şey vardı. Yumuşak, pürüzsüz ve tüysüz vücudu neredeyse pek yara ve çürük görmemiş, kemikleri zarara uğramamıştı. Bu çok saçma, çok adice gözüktü ona. İşte Scotch bunun için gerekliydi; bunlardan bir anlam çıkarmak ya da en azından onun geçici bir süre bu konular hakkında düşünmemesini sağlamak.

"Özür dilerim, bayan." Genç barmen ona doğru ilerledi. "Barın ucundaki beyefendi size bir Scotch gönderdi." Bardağı masaya koydu. "Ayrıca size bunu vermemi istedi."

Maggie, barmen daha uzatmadan zarftaki el yazısını tanımıştı. Midesi kalkıp kalp atışı hızlanmaya başladı. Bir anda kalkınca sandalye iki ayağı üzerinde havalandı.

"Hangi adam?" Maggie kalabalığa doğru baktı. Barmen de aynı şekilde etrafına bakıp omuzlarını silkti.

"Gitmiş olmalı."

"Nasıl biriydi?" Maggie, bluzuna doğru elini götürerek silahın sapını göğsünün altına doğru bastırdı.

"Bilmiyorum... Uzun, koyu renk saçlı, muhtemelen yirmi sekiz, otuz yaşlarında. Bak, çok fazla dikkat etmedim. Bir problem mi..."

Maggie barmenin yanından hızlıca geçip kalabalığı yararak aydınlık havaalanı geçidine doğru koşturmaya başladı. Çılgınca önünden geçip giden yolculara bakıyordu. Kalbi kaburgalarını kıracakmış gibi atıyor, başı zonkluyor ve Scotch yüzünden etrafı biraz bulanık görüyordu.

Uzun geçit hem sağa hem sola doğru ikiye ayrılıyordu. Üç çocuklu bir aile, bilgisayar ve evrak çantası taşıyan iş adamları, el arabası taşıyan bir havaalanı çalışanı, iki gri saçlı kadın ve renkli cüppe ve başlıklar takmış bir grup si-

yahi kadın ve erkek vardı ama bavul taşımayan uzun boylu, koyu renk saçlı bir adam yoktu.

Öylece koridordan geçip gitmiş olamazdı. Geçidin sonundaki asansöre doğru koşarken yolculara çarpıp neredeyse boş el arabasına takılıp düşecekti. Asansör aşağı yukarı hareket ediyordu. Tırabzanlara tutunup sarkarak aşağıya baktı ama yolcular arasında uzun boylu koyu renk saçlı bir adam yoktu. Gitmişti. Maggie onu yine elinden kaçırmıştı.

Bekleme salonuna geri dönünce elinde sadece ceketi, dizüstü bilgisayarı ve zarfla kaldığını fark etti. Bekleme salonu kalabalık olmasına rağmen kimse yerine oturmamıştı. Zarf bile barmenin bıraktığı içkinin yanında öylece duruyordu.

Sert sandalyeye oturup küçük zarfa bakmaya başladı. Bardağındaki viskinin son damlasını da içip bir kenara koydu. Başında hafifçe başlayan dalgalanmaya rağmen yeni gelen viskisini de içmeye başladı. Hissizleşmek istiyordu.

Zarfı köşesinden tutup aldı. Mührü hemen açıldı ve içindeki kartvizit o daha hiç dokunmadan masaya düştü. İçki bile, içinde yazanların oluşturduğu mide bulantısını ve korkuyu önleyemiyordu.

Zarfta yine aynı el yazısıyla şunlar yazılıydı:

"YAKINDA GİDECEĞİNE ÜZÜLDÜM. BELKİ BİR DAHAKİ SEFERE CREST RIDGE BÖLGESİ'NDEKİ EVİNE BİR UĞRARIM. GREG'E BENDEN SELAM SÖYLE."

51. BÖLÜM

Kaldırımdan asansörün tuşlarına basan Maggie O'Dell'i görebiliyordu. Çok iyi hareket ettiğini itiraf etmeliydi; tam bir koşucu gibiydi. O güçlü, atletik bacakların dar bir şort içinde çok iyi görüneceğini düşündü ama bu görüntüyle pek fazla ilgilenmedi.

El arabasını itip uyuyan havaalanı görevlisinden ödünç aldığı şapka ve ceketi çıkardı. Onları elinde top gibi yapıp çöp kutusuna attı.

Radyosu çalan Lexus'unu havaalanının yükleme alanına bırakmıştı. Çalan radyonun sesi ve uçakların gürültüsü Timmy erken uyansa bile sesini bastırırdı. Bunun yanında kamyonetin malzemeleri çok kalındı, o yüzden ses geçirmezdi ki bu aynı zamanda içeride çok fazla oksijen olmadığı anlamına da geliyordu.

Ona doğru elinde biletlerle gelmeye başlayan güvenliği görünce arabasına bindi. Kaldırım taşına sürtüp yük bırakan araçların arasından geçti. Timmy yerine ulaştığında hava kapkaranlık olacaktı ama yolu uzatmak, Özel Ajan Maggie O'Dell'in yüzünü görmek için değerdi.

Hızlanan rüzgâr tipiyi hızlandırıyor, gece buzlanma olacağını haber veriyordu. Aslında kamp için hazırlamış olduğu gazyağı, fener ve uyku tulumu arka koltukta duruyordu ve onun için oldukça kullanışlı olacaktı. Yolda belki de McDonalds'a uğrardı. Timmy Big Mac'i çok seviyordu ayrıca kendisi de acıkmıştı.

Trafiğe girince ona yol veren kızıl saçlı Mazda sürücüsü kadına eliyle teşekkür etti. Bugün de boşa geçmemişti. Gaza basıp buzlu yolda çıkan kayma sesini umursamadan sürmeye başladı. Tekrar kontrolü eline almıştı.

52. BÖLÜM

"Bu herif sizinle dalga geçiyor," diyen Antonio Morelli, Nick'e vaaz verirken bir zamanlar kendisine ait olan deri koltukta ileri geri hareket ederken oldukça rahat gözüküyordu. Nick, babasının yerine geçerken odada bıraktığı tek gösterişli eşya buydu.

"Şu televizyon kanallarından gelen insanlarla biraz daha zaman geçirmelisin," diye devam etti babası, "Onları ne yaptığını bildiğin konusunda ikna et. Geçen gece Peter Jennings seni kıçını fenerle bile bulamayan bir köy serserisi gibi gösterdi. Lanet olsun, Nick, pislik Jennings!

Nick pencereden karla kaplı sokaklara ve oradan da sokak lambalarının ötesindeki koyu ufuk çizgisine bakıyordu. Bulut kümesinin arasından portakal rengi bir ay göz kırpıyordu.

"Annem seninle geldi mi?" diye babasına bakmadan ve hakaretlerini dinlemeden tünediği pencere kenarından sormuştu. Bu birlikte oynadıkları eski bir oyundu. Babası hakaretler savurup talimatlar verir ve Nick, sessiz kalıp bunları dinliyormuş gibi yapardı. Çoğu zaman talimatlarını uygulardı. Bu çok daha kolaydı. Artık beklenen bir şey haline gelmişti onda.

"Annen teyzen Minnie ile Houston'da," diye cevapladı babası ama bakışlarından konuyu bir kenara bırakmayacağını anlamıştı. "Artık sokakta gördüğünüz şüphelileri toplamaya başlasanız iyi olur. Bilirsin, şu serserileri. Onları

sorgula, hâkimiyetin sende olduğunu göster."

"Birkaç şüpheli var," diye bir anda konuşan Nick, gerçekten şüpheliler olduğunu anımsadı.

"Harika, içeri al onları. Yargıç Murphy muhtemelen sabaha kadar tutuklama yetkisi verir. Şüphelileriniz kim?"

Nick, Jeffreys'in yakalanmasında da işlerin bu kadar rahat halledilip halledilmediğini merak etti: kanıtlar dikkatlice ayarlandıktan sonra bir gecede tutuklama yetkisinin alınması.

"Şüpheliler kim, oğlum?" diye tekrarladı.

Belki de sadece babasını şaşırtmak istiyordu ama sağduyusu ağzını kapatması gerektiğini söylüyordu. Bunun yerine başını pencere tarafına çevirip "Biri Peder Michael Keller," dedi.

Babasının sandalyede sallanmayı bırakışını izledi. Yaşlı adamın yüzünde önce bir şaşkınlık ifadesi okudu ve başını sallayıp sinirlendiğini gösteren bir şekilde deri gibi gergin alnı kırıştı.

"Ne halt etmeye çalışıyorsun, Nick? Lanet olası bir rahip o; basın seni çarmıha gerer. Bu senin fikrin miydi yoksa çocukların bana bahsettiği şu küçük, tatlı FBI ajanı mı?"

Çocuklar. Çocukları. Onun birimi. Nick, onların kendisi ve Maggie hakkında konuşup gülüştüklerini hayal edebiliyordu.

"Peder Keller Ajan O'Dell'in profiline uyuyor."

"Nick sana daha kaç kere söylemeliyim. Bay Johnson'ın senin yerine karar vermesine izin vermemelisin."

"Böyle bir şey yapmıyorum." Nick'in yüzünü ateş basmıştı. Pencereye dönerek sokağa bakmaya başladı ama siniri, görüşünü bulanıklaştırıyordu.

"O'Dell çok iyi bir noktaya parmak basmış. Eminim geceyi birlikte geçirdikten sonra da sabahına iyi omlet yapıyordur ama bu, onu dinleyeceğin anlamına gelmez."

Nick, eliyle çenesini ve ağzını ovalayıp sinirinin ağzından çıkacak kelimeleri yok etmemesi için sakinleşmeye çalıştı. Sert bir şekilde yutkunup bekledi ve yüzünü bir kez daha babasına çevirdi.

"Bu benim araştırmam, benim kararım ve Peder Keller'ı sorguya çekeceğim."

"İyi." Babası teslim olmuş gibi ellerini iki yana bıraktı. "Ne bok yersen ye." Ayağa kalkıp kapıya doğru yürümeye başladı. "Bu sırada ben de Gillick ve Benjamin gerçek şüpheliler bulacak mı onunla ilgileneceğim."

Babası kapıdan çıkıp koridora varana kadar bekledi. Sonra Nick, dönüp yumruğunu duvara geçirdi. Sert yüzey parmak boğumlarını sıyırmış ve kolu ağrımaya başlamıştı. Nefesini kontrol etmeye çalışıyor, öfkesini dindirmeye çalışıyor ve uğradığı hakaretin acıyla geçmesini istiyordu. Sonra hiç düşünmeden gömleğinin beyaz yeniyle duvardan akan kanı sildi. Kırdığı cam kapının parasını zaten ödeyecekti; bir de ofise badana yaptırmak için para ödemek istemiyordu.

53. BÖLÜM

Christine sokağa girdiğinde ev karanlıktı. Sıcak pizza kutusunu dizüstü bilgisayarının üstüne koyunca, Timmy hâlâ arkadaşlarındaysa pizzayı tek başına yiyeceğini fark etti. Eve rosto ve patates püresi resimleri olan öykü kitaplarıyla gelecekti muhtemelen; konserve, kutu ya da kartondan gelmeyen bir yemekle. Tabii ki Timmy, annesinin her akşam aynı saatte sofrayı kurup gerçek akşam yemeği hazırladığı günleri hatırlıyordu. Acaba bir aile oldukları günleri özlüyor muydu? Kendi özsaygısını kazanması ona neye mal olmuştu acaba?

El yordamıyla ışığın düğmesini bulmaya çalıştı. Nedense sessizlik, onun tüylerini ürpertmişti. Belki de sadece bir esinti olmuştu. Ön kapıyı ayağıyla kapatıp, mutfağa doğru ilerlerken telefonun yanında durdu. Işıldayan bir kırmızı ışık yoktu ki bu da hiç mesaj bırakılmadığını gösteriyordu. Daha ne kadar zaman Timmy'ye arayıp mesaj bırakmasını söyleyecekti? Hiçbir bahanesi olamazdı artık her ne kadar numarasını hatırlamasa da bir cep telefonu vardı.

Montunu mutfak sandalyesine atıp bilgisayarını alarak çantasını koltuğa koydu. Pizzanın kokusu ona ne kadar aç olduğunu hatırlatıyordu. Eddie Wanda'nın yerinde onu ziyaret ettikten sonra iştahı kaçmış ve öğle yemeğini bitirememişti.

Kendi ne bir bardak şarap doldurup katlanmış gaze-

teyi koltuğunun altına alarak, tabak olarak kullandığı bir peçetede bulunan pizzasından bir ısırık aldı. Elleri dolu bir halde ayakkabılarını oturma odasına doğru fırlatıp yumuşak koltuğa iyice gömüldü. Oturma odasına, özellikle de koltuğa yemek götürmek yasaktı. Timmy her an gelip onu bu şekilde basabilirdi.

Akşam yemeğini sehpaya koyarak gazeteyi açtı. Bu akşamın manşeti sabahkiyle aynıydı: İkinci Ceset Bulundu. Sadece altında, cesedin Matthew Tanner'a ait olduğunu eklemişti. Ayrıca George Tillie'den de bir alıntı vardı. George, Nick'in henüz söylemediği gerçeği, cinayetlerin bir seri katil tarafından işlendiğini doğruluyordu.

Makalesini pazartesi günü Michelle Tanner'ın konuşmasından aldığı, oğlunun bulunmasıyla ilgili çok duygusal bir rica ile bitirmişti. Aktarımın sonunda Christine, "Bir annenin çaresiz yakarışları bir kez daha yok sayıldı," demişti. Şimdi basılı halde bunu okuyunca, kulağa çok hoş gelmediğini görmüştü, ama Corby bunu sevmişti.

Sayfanın tamamını tarayıp "Sizden Gelenler" kısmında kendi ismi geçiyor mu diye baktı. Sonra birden saati hatırlayarak uzaktan kumandaya uzanıp Kanal 5'i açtı.

Her zamanki gibi Darcy McManus, koyu mor takımı ve kırmızı bluzuyla kusursuz gözüküyordu. Christine, McManus'un ipeksi siyah saçlarını, çektiği sürmeyle daha dikkat çekici hale gelen koyu kahverengi gözlerini ve göz kapaklarına sürdüğü farını dikkatle inceledi. Koyu kırmızı ruju bluzunun rengini tamamlıyordu. Christine kendini McManus'un yerinde hayal edemiyordu. Böyle durması için tüm gardırobunu yenilemesi gerekiyordu, bunu da

Ramsey'in teklif ettiği parayla bir tane takım alarak yapabilirdi belki.

Kabul etmesi gerekirdi ki televizyonda olma fikri onu heyecanlandırıyordu. Omaha ABC, Doğu Nebraska'da neredeyse bir milyona yakın bir izleyici kitlesine sahipti. Ünlü bir yüz olabilir ve belki de ulusal haberleri bile sunabilirdi. Ramsey'den karar vermek için zaman istemesine rağmen bu teklifi kabul etmeye hazırdı. Parayı reddetmek için mantıklı bir sebep bulamıyordu, hele faturaları ödemesi gerekirken ve uzak bir ihtimal olmasına rağmen evlerini kaybetme söz konusuyken. Hayır, prensipleri düşünecek durumda değildi. Corby ile konuştuktan hemen sonra sabah bu teklifi kabul edecekti.

Şarabını bitirmişti. Bir dilim pizza yeme fikri onu cezbediyordu ama hareket edemeyecek kadar yorgundu. Başını beş-on dakika dinlenmek için yasladı. Gözlerini kapatıp yeni maaşıyla Timmy ile birlikte neler alabileceğini düşünmeye başladı. Birkaç dakika içinde uykuya daldı.

54. BÖLÜM

"Neden Big Mac'ten yemiyorsun biraz?" diye sordu ölen başkanın maskesini takan adam.

Timmy, köşeye kıvrılmıştı. Yatağın yayları hareket ettikçe gıcırdıyordu. Gözleri, sandığın üzerindeki lambayla aydınlanan küçük odada dolandı. Işık, örümcek ağlarıyla dolu duvarda tuhaf şekiller oluşturuyordu. Titriyor ama titremesini kontrol edemiyordu, aynı hastalandığı zamanlarda annesinin onu acile götürdüğündeki gibiydi. Bu hissi karnına dek yaşıyordu ama sanki aynı değildi. Korktuğu için, nerede olduğunu ve neden buraya getirildiğini bilmediği için korkuyordu.

Maskeli adam şimdiye kadar ona iyi davranmıştı. Kilisenin yakınında Timmy'ye yolu sormak için durduğunda adam, haydutların taktığı gibi siyah bir kar maskesi takıyordu. Dışarısı çok soğuktu ve adam, kaybolmuş, kafası karışmış ama sakin duruyordu. Adam, Timmy'ye haritayı göstermek için aracından indiğinde bile korkmamıştı. Adamda tanıdık bir hal vardı. Timmy bunları düşündüğü sırada adam onu yakalamış ve ağzına beyaz bir bez parçası dayamıştı. Timmy, burada uyandığı an dışında başka hiçbir şey hatırlamıyordu.

Rüzgâr, pencereyi kaplayan çürük suntalara doğru esip ıslık çalsa da içerisi sıcaktı. Timmy, odanın köşesinde babasıyla kampa gittiği zamanlarda yanlarında götürdük-

55. BÖLÜM

Birkaç kez telefon edip de yanıt alamayınca Nick, rahibin evine gitmeye karar vermişti. Eve gitmeyi istemiyordu çünkü eninde sonunda babası da oraya gelecekti. Aile evinde yaşamanın bir sıkıntısı da buydu, istedikleri zaman eve gelirlerdi. Eski çiftlik evi yeterince geniş olsa da Nick, babasını görmek ya da onunla konuşmak istemiyordu.

Rahibin evi aslında çiftlik evi tarzında, kiliseye tuğla bir yoldan bağlanan bir yerdi. Kilisenin buğulu camından mum ışığının parıltısı gözüküyordu ama rahibin evinin içi ve dışı parti varmış gibi ışıl ışıldı. Nick, kapı açılana kadar bir süre bekledi.

Uzun bir sabahlık giymiş olan Peder Keller sonunda kapıyı açtı.

"Geciktiğim için özür dilerim, Şerif Morelli. Duş alıyordum da." Sanki onu bekliyormuş gibi şaşırmadan konuşuyordu.

"Gelmeden önce telefon etmiştim."

"Gerçekten mi? Bütün akşam buradaydım ama sanırım banyodan telefonu duymadım. Gelin."

Odunu yeni koyulmuş ateşin kükrediği şömine, odanın ortasında hemen dikkati çekiyordu. Şöminenin önünde renkli bir doğu işi kilim ve birkaç sandalye vardı. Kitaplar sandalyelerin birine dayanmıştı. Nick, onların sanat kitapları olduğunu fark etti; Degas, Monet ve Rönesans resimleri hakkındalardı. Kitapların din ve felsefe hakkın-

da olması gerektiğini düşünmesi ona komik gelmişti. Her şeyden öte rahipler de insandı. Tabii ki başka ilgi alanları, hobileri, tutkuları ve alışkanlıkları vardı.

"Lütfen oturun." Peder Keller sandalyelerden birini gösterdi.

Peder Keller'ı katıldığı birkaç Pazar ayininden dolayı tanısa da, bu adamı sevmemek imkânsızdı. Uzun olması yanında, çocuksu görünüşüyle atletik ve yakışıklıydı. Peder Keller'ın sakin, rahat tavrı Nick'in de kendisini rahat hissetmesini sağlamıştı. Genç rahibin ellerine baktı. Uzun parmakları temiz ve düzgün, tırnakları manikürlü gibiydi; tek bir şeytantırnağı bile yoktu. Kesinlikle bir çocuğu boğabilecek eller değildi bunlar. Peder Keller yerine şu an Ray Howard'ı sorgulaması gerekiyordu.

"Kahve ister misiniz?" diye gerçekten misafirini memnun etmek isteyen biri gibi sordu Peder Keller.

"Hayır, teşekkürler. Çok oturmayacağım." Nick ceketinin önünü açıp bir not defteri ve kalem çıkardı. Eli acıyordu. Evde sardığı bandajından kan sızıyordu. Dikkat çekmemek için ceketinin yakasını sıyırdı.

"Korkarım size bahsedeceğim pek bir şey yok, Şerif. Bence sadece bir kalp kriziydi."

"Efendim?"

"Peder Francis. O yüzden buradasınız, değil mi?"

"Peder Francis'e ne oldu ki?"

"Ah, Tanrım. Üzgünüm. Bu nedenle burada olduğunuzu düşünmüştüm. Bizce bu sabah kalp krizi geçirip merdivenlerden yuvarlandı."

"Durumu iyi mi?"

"Maalesef öldü, Tanrı günahlarını affetsin." Peder Kel-

ler sabahlığındaki bir tüyü alır gibi yaparken gözlerini Nick'ten kaçırdı.

"Tanrım, çok üzgünüm. Bilmiyordum."

"Sizin için şok edici bir şey olmalı, hepimiz için öyle. Peder Francis için ayin hazırladınız, değil mi? St. Margaret'te?"

"Sanki yıllar önceydi." Nick ateşe bakarak, Maggie Peder Francis'i sorgularken ne kadar zayıf gözüktüğünü hatırladı.

"Özür dilerim, Şerif, Peder Francis için gelmediyseniz size nasıl yardımcı olabilirim?"

Bir an için mantığını göz ardı etmişti. Sonra Nick, Maggie'nin profilini hatırladı. Peder Keller fiziki özelliklere uyuyordu. Çıplak ayakları bile kırk dört numara gözüküyordu. Ama elleri ve ayakları soğukta taşların ve dalların arasında oradan oraya giden birine kıyasla çok temiz ve düzgün görünüyordu.

"Şerif Morelli? İyi misiniz?"

"İyiyim. Aslında size birkaç sorum olacaktı... Sizin düzenlediğiniz, kilisenin yaz kampıyla ilgili."

"Kilise kampı mı?" Bakışı kafasının karıştığını mı yoksa telaşlandığını mı gösteriyordu? Nick emin değildi.

"Hem Danny Alverez hem de Matthew Tanner geçen yaz sizin kilise kampınızdaydı."

"Gerçekten mi?"

"Bilmiyor muydunuz?"

"Geçen yaz kampta iki yüzden fazla çocuk vardı. Dilerdim ki hepsini tanıyabileyim ama yeteri kadar zaman olmadı."

"Hepsiyle fotoğraf çektirdiniz mi?"

"Pardon?"

"Yeğenim, Timmy Hamilton, sizinle ve Bay Howard ile on beş yirmi kadar çocukla beraber fotoğraf çektirmişsiniz."

"Ah, evet." Peder Keller parmaklarını kalın saçlarının arasında gezdirdi ve o anda Nick, saçlarının ıslak olmadığını fark etti. "Kano fotoğrafları. Bütün çocuklar derece almamıştı ama evet, derece alanlarla resim çektirdik. Bay Howard gönüllü danışmanımızdı. Papaz okulundan geçen sene ayrılıp bizimle çalışmaya geldiğinden beri Ray'in her tür kilise etkinliğine sokmaya çalıştım.

Howard papaz okulundaydı. Nick daha fazla bilgi vermesi için bekledi.

"Demek Timmy Hamilton sizin yeğeniniz? Harika bir çocuktur."

"Evet, evet, öyle." Howard konusunda daha fazla soru sormaya cesaret edebilecek miydi yoksa bu, Peder Keller istediği bir dikkat dağıtma ortamını yaratırdı? Howard'ın papaz okulundan ayrıldığını söylemesine gerek yoktu.

"Önceki bölgede de çocuklar için benzeri bir kilise kampı yapmıştınız, değil mi, Peder Keller? Maine'de." Nick boş olmasına rağmen not defterine bakıyormuş gibi yapıyordu. "Wood River'dı, sanırım." Peder'den bir karşılık bekledi ama beklediği karşılık gelmedi.

"Doğru."

"Wood River'dan neden ayrıldınız?"

"Daha yüksek bir dereceyle terfi aldım. Benim için ikramiye gibi bir şeydi."

"Wood River'dan ayrılmadan önce orada küçük bir çocuğun öldürüldüğünü biliyor muydunuz?"

"Belli belirsiz. Neyi sorgulamaya çalıştığınızı anlayamıyorum, Şerif. Bu cinayetlerle ilgili bir şey bildiğimi mi ima etmeye çalışıyorsunuz?"

Hâlâ sesinde ne bir telaş ne de savunma vardı, sadece ilgili gözüküyordu.

"Sadece olabildiği kadar çok ipucunu değerlendirmeye çalışıyoruz." Birden Nick kendini çok komik bir durumda hissetti. Maggie nasıl olur da Katolik bir rahibin cinayet işleyebileceğini düşünebilirdi ki? Sonra aklına başka bir soru geldi. "Peder Keller, eski St. Margaret's kilisesinde Peder Francis ile ayin düzenlediğimizi nereden bildiniz?"

"Emin değilim. Bunu bana Peder Francis söylemiş olmalı." Peder yine Nick'ten gözlerini kaçırmıştı. Birden kapı çalınca Peder Keller hemen kalkıp kaçmak istercesine kapıya doğru gitti. "Bir misafir için pek de uygun giyinmemiştim." Peder bir yandan Nick'e gülümserken diğer yandan da bornozunun iplerini sıkılaştırıyordu.

Bu sırada Nick de yükselen tansiyondan kaçmak için fırsat bulmuştu. Ayağa kalkıp odada turlamaya başladı. Duvara gömülü büyük bir kitaplık tüm duvarı kaplarken, karşısındaki çıkma pencerede saksılar için küçük bir bölme vardı. Odada çok fazla dekoratif şey yoktu; fazlasıyla cilalanmış, koyu renkli, tahtadan yapılma ucunda tuhaf bir nokta olan haç. Neredeyse bir hançere benziyordu. Sanatçısı belli olmayan bazı orijinal tablolar da vardı. Nick, sanat hakkında pek bir şey bilmese de çok hoş olduklarını düşündü. Parlak renklerin ahengi insanı hipnotize ediyor, tabloda dolanan sarılar ve kırmızılar titreyen patlıcan moruyla dans ediyorlardı.

Sonra Nick, onları gördü. Odaya açılan köşede, kire-

mitten şöminenin yanında küçük bir köşeye gizlenmiş bir çift siyah, kauçuk bot görmüştü. Hâlâ karla kaplı olan botlar eski bir paspasın üzerinde duruyordu. Akşam dışarıda olduğuna dair Peder Keller yalan mı söylemişti? Belki de botlar Ray Howard'a aitti.

Nick, girişte yükselen seslerden Peder Keller'ın sinirli sesini ve bir kadının onu suçlayan tavrını çıkarabiliyordu. Nick, hemen kapıya doğru gidince Peder Keller sakin bir şekilde kalmaya çalıştığını, Maggie O'Dell'in de onu soru yağmuruna tuttuğunu gördü.

56. BÖLÜM

Nick, en başta sesin Maggie'ye ait olduğunu fark etmemişti çünkü sesi çok tiz ve sinirliydi; hem de kontrolü hep elinde bulunduran bir kadından çıkıyordu.

"Peder Francis'i görmek istiyorum, şimdi," diyerek Peder Keller'ın açıklama yapmasına fırsat bırakmadan içeri girmeye çalıştı. Bu sırada neredeyse Nick'e çarpıyordu. Bir anda durdu, irkilmişti. Nick ile göz göze geldiler. Maggie'de vahşi ve karanlık bir şey vardı; sesine uyum sağlayan, kontrol dışı bir hal vardı üzerinde.

"Nick, burada ne arıyorsun?"

"Bende sana aynı şeyi soracaktım. Uçağa yetişmen gerekmiyor muydu?"

Kocaman yeşil ceketi ve kot pantolonun içinde küçücük gözüküyordu. Makyajsız yüzü ve rüzgârda uçuşan saçlarıyla kolejli kızları andırıyordu.

"Uçuşlar iptal edildi."

"Özür dilerim," diyerek araya girdi Peder Keller.

"Maggie, Peder Keller ile tanışmamıştınız. Peder Keller, bu Özel Ajan Maggie O'Dell."

"Demek Keller sensin?" Sesinde suçlayan bir tını vardı. "Peder Francis'e ne yaptın?"

Yeniden, aynı sinir. Nick bu yeni davranışını anlayamıyordu. Normalde Nick'in yanında soğukkanlılığını ko-

ruyan, sakin kadına ne olmuştu böyle?

"Açıklamaya çalışıyordum..." Peder Keller yine konuşmaya çalışmıştı.

"Evet, açıklaman gereken bir şeyler olmalı. Peder Francis bu öğlen benimle hastanende buluşacaktı ama gelmedi." Maggie, Nick'e baktı. "Burayı akşama kadar sürekli aradım."

"Maggie, neden içeri girip sakinleşmiyorsun?"

"Sakinleşmek istemiyorum. Bazı cevaplar istiyorum. Burada neler döndüğünü bilmek istiyorum."

"Bu sabah bir kaza olmuş," Maggie, Peder Keller'ın konuşmasına fırsat vermeyince olayları açıklamak Nick'e düşmüştü. "Peder Francis bodrumun merdivenlerinden düşmüş ve maalesef ölmüş."

Maggie sessizleşmiş ve tüm vücudu kaskatı hale gelmişti. "Kaza mı?" diyerek Peder Keller'a baktı. "Nick, bunun bir kaza olduğuna emin misin?"

"Maggie."

"Merdivenlerden itilmediğine nasıl bu kadar eminsin? Biri cesedi inceledi mi? Eğer gerekirse otopsiyi kendim yaparım."

"Otopsi mi?" diye tekrarladı Peder Keller.

"Maggie, yaşlı ve zayıf bünyeliydi zaten."

"Kesinlikle. O zaman bodrum merdivenlerinde ne işi vardı?"

"Aslında orası bizim şarap mahzenimizdi," diye açıklamaya çalıştı Peder Keller.

Maggie Peder Keller'a bakarken Nick, yumruklarını sıkmış olduğunu fark etti. Eğer Maggie, rahibe bir yumruk sallasaydı hiç şaşırmazdı. Nick, onun ne yapmaya çalıştı-

ğını anlamıyordu. Eğer iyi polis kötü polis oynuyorlarsa, Maggie'nin bunu önceden haber vermesi gerektiğini düşünüyordu.

"Ne ima ediyorsunuz, Peder Keller?" diye sordu sonunda Maggie.

"İma etmek mi? Bir şey ima etmiyorum."

"Maggie, gitsek iyi olur," diyen Nick, Maggie'nin kolunu nazikçe kavradı. Birden, Maggie sertçe kolunu çekip Nick'e kötü bir bakış atarak bir adım geri çekilmesine neden oldu. Peder Keller'a da tekrar baktı ve aniden, ikisini de ardında bırakıp dışarı doğru ilerlemeye başladı.

Nick, en az kendisi kadar utanmış ve şaşırmış rahibe baktı. Hiçbir şey söylemeden Maggie'yi takip etmeye başladı. Kaldırımda Maggie'ye yetişince onu yavaşlatmak için kolunu tutmayı düşündü ama sonra, onun hızına yetişip yanına gelmeyi daha uygun buldu.

"Ne halt ediyorsun?" diye sordu Nick.

"Yalan söylüyor. Kaza olup olmadığından emin değilim."

"Peder Francis yaşlı bir adamdı, Maggie."

"Peder Francis'in bana söylemek istediği önemli bir şey vardı. Bu sabah telefonda konuşurken biri bizi dinliyordu sanki. Bence bu kişi Peder Keller'dı. Görmüyor musun, Nick?" Maggie dönüp ona baktı. "Bizi dinleyen kimse, Peder Francis'i o önemli şeyi bana söylemeden önce durdurmaya karar vermişti. Bir otopsi onun merdivenden itilip itilmediğini gösterir. Otopsiyi ben yaparım, eğer..."

"Maggie, yeter. Otopsi falan olmayacak. Keller kimseyi itmedi ve onun bu cinayetlerle ilgisi olduğunu hiç san-

mıyorum. Bu çok saçma. Bizim gerçek şüphelileri bulmaya ihtiyacımız var. Bizim..."

Maggie, fenalaşacak gibi duruyordu. Yüzü beyazlamış, omuzları düşmüş ve gözleri dolmuştu.

"Maggie?"

Maggie çabucak kaldırımdan uzaklaşıp rahibin binasını arkasına alarak olabildiğince sokak lambalarından uzak bir yere, karların arasına gitti. Rüzgâra karşı kendini koruyarak bir ağaca tutunup eğildi ve öğürmeye başladı. Nick yüzünü buruşturup aralarındaki mesafeyi korudu. Şimdi, Maggie'nin sinirini, bağıra çağıra yaptığı suçlamaları, karakterine hiç uymayan öfkesini anlamıştı. Maggie O'Dell sarhoştu.

Nick, Maggie işini bitirene kadar gölgeler arasında kalıp, ayıldığında utanabilir diye arkasını dönerek bekledi.

"Nick."

Nick döndüğünde Maggie'nin ondan uzaklaşıp, kilise bölgesini Cutty's Hill'den ayıran, rahibin evinin arkasındaki ağaç kümesine doğru ilerlediğini gördü.

"Nick, bak." Maggie durup bir noktayı işaret ederken onun hayali bir şeyler görüp görmediğini anlamaya çalışıyordu. Sonra Nick, işaret ettiği şeyi görünce bir anda kendini hastalanmış gibi hissetti. Ağaçların arasındaki tahta parmaklıkların arasında eski, mavi bir kamyonet vardı.

57. BÖLÜM

"Sabah ilk iş Yargıç Murphy'nin bir arama yetkisi çıkarmasını isteyeceğim." Maggie'nin otel odasına giderken Nick hâlâ açıklama yapıyordu. Maggie onun şu an sadece susmasını istiyordu. Başı ağrıyor ve karnı acıyordu. Aç karnına neden o kadar viski içmişti ki?

Dizüstü bilgisayarını ve ceketini yatağa bırakıp eşyaların yanına kıvrıldı. Yoldaki o kadar aracın yanından geçip tekrar odasına dönebildiği için şanslı hissediyordu kendini.

Nick kapının girişinde rahatsız bir şekilde duruyor, gitmek için hiçbir hamle yapmıyordu.

"Keller'a o halde nasıl geldin inanamıyorum. Tanrım, ona yumruğu patlatacağını düşündüm."

Maggie yerinden kıpırdamadan baktı. "Bana inanmadığını biliyorum ama Keller'ın bu olup bitenlerle bir ilgisi var. Ayrıca ya içeri gir ya da dışarı çık ama öyle durma. Ne de olsa bir ünüm var."

Gülümseyip arkasından kapıyı kapayarak içeri girdi. Girdiğinde Maggie'nin ona çatık kaşlarla baktığını fark etti. Nick, bir tane sandalye alıp Maggie'nin onu hareket etmeden görebileceği şekilde yatak ucuna çekti.

"Ee ne yaptın bakalım, gitmeden önce küçük bir veda partisi yapmaya mı karar verdin?"

"Aslında çok iyi bir fikir gibi görünüyordu."

"Uçağı kaçırmayacak mısın?"

"Muhtemelen kaçırdım zaten."

"Peki annen?"

"Sabah ararım."

"Yani buraya sadece Keller için mi geldin?"

Maggie bir dirseğinin üzerine ağırlığını verip ceketinin ceplerine doğru uzandı. Nick'e cebinden çıkardığı küçük zarfı verip tekrar yatağa uzandı.

"Bu da ne?"

"Barmen bunu bana verdiğinde havaalanının bekleme salonundaydım; barda oturan adamın bana vermesini istediğini söyledi. Fakat bunu aldığımda bahsettiği adam gitmişti."

Maggie, Nick'in zarfı okumasını izledi. Nick'i kafası karışmış bir halde görünce ona ilk gelen notu söylemediğini hatırladı.

"Katilden."

"Nerede yaşadığını ve eşinin ismini nereden biliyor?"

"Araştırıyor, sorguluyor, geçmişimi didikliyor; aynen benim ona yaptığım gibi."

"Tanrım, Maggie."

"Buralardan bir yerden geliyor, çok da tuhaf bir şey değil." Gözlerini kapayıp zonklayan şakaklarına masaj yapmaya başladı. "Saatlerdir kimse rahibin evindeki telefonu açmadı. Havaalanına gidip gelene kadar çok zaman geçti."

Gözlerini açtığında Nick'in onu incelediğini fark etti. Bunun üzerine ayağa kalktı, ilgili bakışlarının altında kendini çok göz önünde hissetmişti. Nick'in sandalyesi yatağa çok yakındı. Dizleri neredeyse ona değiyordu. Oda etrafında dönmeye başlamış, her yer dengesini yitirmiş gibiydi.

Neredeyse odadaki eşyalar bile kayacakmış gibi duruyordu.

"Maggie, iyi misin?"

Mavi gözlerine bakınca, Nick daha parmaklarını yüzünde gezdirmeden, avuçları yanaklarını okşamadan aralarındaki elektriği hissetmişti. Ona doğru eğilerek tekrar gözlerini kapayıp bedeninin dengeyi ve elektriği emmesine izin verdi. Birden Nick'in dokunuşlarından kaçtı ve hem ondan hem de yataktan uzaklaştı. Nefesi düzensizdi ve giysi dolabına dayanarak, güçlükle ayakta duruyordu. Bakışlarını kaldırınca aynadan, Nick'in tam arkasında olduğunu gördü. Aynadaki yansımalarında göz göze geldiler. Nick'in gözlerindeki ifade Maggie'nin yüreğini hoplatmıştı ve bu hissin alkolle bir ilgisi yoktu.

Nick Maggie'nin arkasından o kadar yaklaşmıştı ki daha Nick eğilip öpmeden nefesini boynunda hissediyordu. Parkers kazağı omzundan kaymıştı. Nick'in yumuşak, ıslak dokunuşları yavaşça, kasıtlı bir şekilde boynundan omzuna oradan da sırtına doğru ilerlerken Maggie, onu aynadan izliyordu. Öpücükler tekrar boynuna yükseldiğinde nefes almakta iyice zorlanmaya başlamıştı.

"Nick, ne yapıyorsun?" Soluk soluğa kalmış, kendi tepkisine şaşkın bir halde kontrolü elden bırakmıştı.

"Günlerdir sana dokunmak istiyorum."

Dili kulak memesine dokundukça Maggie'nin ayakları yerden kesiliyordu. Düşmekten korkarak Nick'e yaslanmıştı.

"Bu hiç iyi bir fikir değil." Sözcükler ağzından hiç de ikna edici olmayan bir şekilde, fısıltıyla dökülmüştü ve söyledikleri büyük, sağlam ellerin birinin kalçasında, di-

gerinin de avucu açık bir şekilde karnında ilerlerken sırtından karnına ve oradan da bacak arasına inen titremeyi engelleyememişti.

"Nick." İşe yaramıyordu. Konuşamıyor, nefes alamıyor ve Nick'in nazik, uyarıcı ağzı bedenine yumuşak, ıslak öpücükler bırakırken, elleri bedeninin her yanını keşfediyordu. Maggie, bir elinin parmaklarının boğum kısımlarından sarılı olduğunu fark etti. Ne olduğunu sormak istiyordu ama nefesi dışında şu an hiçbir şeye odaklanamıyordu.

Maggie, elleri göğüslerinden birini kavrayıp dairesel okşayışlarla onu kendinden geçiren Nick'in dokunuşlarını izliyor, kendini tamamen çaresiz hissediyordu. Bu çok fazlaydı, çok fazla uyarılmıştı. Nick'in eli karnından aşağı inip parmaklarıyla nazik ve işini bilir bir şekilde onu okşarken, bacak arası çoktan ıslanmıştı. Sınıra gelmişti ki sonunda kendini çevirip Nick ile yüz yüze gelerek onu kendinden uzaklaştırmak için güç toplamıştı. Fakat elleri, Nick'in göğsüne değince ona ihanet ederek tenine ulaşabilmek için çılgıncasına düğmelerini çözmeye başladı.

Dudakları birbirine kavuştuğunda Nick, titremeye başlamıştı. Maggie kendi hazzına, inlemelerine şaşırarak tereddüt etti. Nick'in ağzı hassas ama ısrarlı ısırıklarla Maggie'nin dudağında gezinirken Maggie, dayanamayarak aynı şevkle öpmeye başladı. Bedeni yine güçsüzleşmişti. Nick'in ateşli bedeninin manyetik gücünden biraz olsun uzak durabilmek için dolaba yaslanmıştı. Nick'in dudakları boynundan göğüslerine inip kazağının üstünden göğüslerini emerken öylesine büyük bir zevkle dolmuştu ki nefes nefese kalıp dolabın başını sıkıca kavradı.

"Ah, Tanrım, Nick," diye inledi. Durması gerekiyor

ama duramıyordu. Oda yine etrafında dönmeye başlamıştı. Kulakları çınlıyordu. Kalbi kaburgalarını kırarcasına atıyor, içindeki ateş başını sarıyordu. Çınlama durmuyordu. Hayır, çınlama kulaklarından gelmiyordu. Telefon çalıyordu. Telefon -gerçeklik- onu sınırdan çevirmişti.

"Nick... Telefon," diyebildi güçlükle.

Nick, dizlerinin üzerine çökmüştü. Elleri Maggie'nin kalçasında, gözleri şehvetle dolu bir halde durup Maggie'ye baktı. Bu kadar ileri gitmesine nasıl izin vermişti? İçki yüzünden olmuştu. Başındaki lanet bulanıklık yüzünden. Zevk veren dudakları ve güçlü elleri yüzünden. Lanet olsun, tekrar kendine gelmeli, kontrolü ele almalıydı.

Maggie geri çekilip ayağı tökezleyerek komodine ulaştı. Telefona çarpınca gövdesi yere düşerken ahizeyi kavramayı başardı. Gözlerini Nick'ten kaçırarak ona tekrar yaslandı yoksa bedenindeki titremeyi asla durduramayacaktı.

"Evet," derken sesinin hâlâ kesik kesik çıkması onu hayal kırıklığına uğratmıştı. "Ben Maggie O'Dell."

"Maggie, oh, şükürler olsun, sana ulaşabildim. Ben Christine Hamilton. Ne yapacağımı bilemiyorum. Bu kadar geç saatte aradığım için çok özür dilerim. Nicky'ye ulaşmaya çalıştım ama kimse onun nerede olduğunu bilmiyor."

"Sakin ol, Christine." Maggie, Nick'e bir bakış baktı.

Kardeşinin ismi geçince Nick, dikkatini vermişti. Sanki Christine odaya girmiş de onları yakalamış gibi parmaklarının ondan uzaklaşıp gömleğinin düğmelerini iliklemeye başladığını fark etti. Maggie kollarını bağlayıp göğüslerindeki tatlı ürpermeyi durdurmaya çalıştı ki hâlâ Nick'in dudaklarının bıraktığı taze hissi, önü nemli olan kazağını

duyumsuyordu. Tekrar Nick'e arkasını dönerek dikkatini toplamaya çalışırken yüzüne düşen dağınık saç tutamlarını kulağının arkasına aldı.

"Christine, ne oldu?"

"Timmy. Eve geldiğimde yoktu. Arkadaşlarından birinin evindedir diye düşünmüştüm. Ama birkaç arkadaşının evini aradım ve bu öğleden beri kimsenin onu görmediğini öğrendim. Hepsi Cutty's Hill'e, kaymaya gitmişti. Diğer çocuklar eve doğru gittiğini görmüşler ama eve gelmedi. Ah, Tanrım, Maggie, evde yok. Beş saat oldu. Çok korkuyorum, ne yapacağımı bilemiyorum."

Maggie ahizenin ağızlığını kapayarak dizleri yerden kesilmeden yatağın kenarına oturdu.

"Timmy kayıp," dedi sakince, ama boş karnında panik git gide yükseliyordu. Nick'in gözlerinin de panikle dolduğunu fark etti.

"Tanrım, hayır," derken birbirlerine baktılar. Aralarındaki elektrik yerini korkunç bir farkındalığa bırakmıştı.

58. BÖLÜM

Christine, babası oturma odasında volta atarken çocukluktan kalma bir alışkanlıkla tırnaklarını yiyordu. İlk önce babasını arayıp ona ulaştığında şaşırmış ve rahatlamıştı. Ama şimdi, evi ve bahçeyi dolduran görevlilere emir yağdırıp ileri geri ilerlerken kendini çok rahatsız hissediyordu. Şu an onun varlığıyla kendini daha da çaresiz hissediyor, birden yine hiçbir şeyi beceremeyen, görünmez küçük kıza dönüşmüş gibi geliyordu.

"Neden gidip biraz uzanmıyorsun, tatlım. Biraz dinlen," dedi babası yanından geçerken.

Cevap veremez halde sadece başını hayır anlamında salladı.

Babası elinden bir şey gelmeyeceğini anlayınca yanından öylece geçti.

Nick ve Maggie kalabalık oturma odasında görününce, Christine oturduğu yerden atlayıp neredeyse kardeşine doğru koşuyordu. Kendini durdurup koltuğa yakın bir şekilde zar zor, ayakta bekledi. Telaşlı bir halde olsa da, kardeşine sarılmak tuhaf gözükebilirdi. Tüm bu düşündüklerini hissetmiş gibi Nick, ona doğru ilerledi. Önünde bir an durduktan sonra nazikçe onu kendine çekip hiçbir şey demeden güçlü kollarıyla sardı. Şimdiye kadar olabileceği her şey olmuştu; babasının küçük, güçlü askeri. Birden hıçkıra hıçkıra, tüm bedeni sarsılarak ağlamaya başladı. Nick'e sıkıca sarılmış, haykırışlarını ve gözyaşlarını

ağabeyinin kalın kumaştan yapılmış ceketine akıtıyordu. Bütün bedeni bastırmaya çalıştığı hıçkırıkları yüzünden ağrıyordu.

Nick, bir kolunu kardeşine dolayarak onu koltuğa oturttu. Christine yüzünü kaldırdığında Maggie'yi önünde, ona su uzatırken buldu. Üzerine suyu dökmeden içmek için bayağı bir çaba sarf etmesi gerekti. Babasını görmek için baktı ama ortada olmadığını görünce pek de şaşırmadı. Tabii ki, o böyle zayıflık göstergesi ağlayıp sızlanmalara şahit olmak istemezdi.

"Aramadığın bir yer ya da biri kalmadığına emin misin?" diye sordu Nick.

"Herkesi aradım." Tıkanık burnu sesini bozuyordu. Zor nefes alıyordu. Maggie ona birkaç tane mendil verdi. "Hepsi aynı şeyi söyledi -kaydıktan sonra eve gitmiş."

"Eve gelirken bir yere uğramış olamaz mı?" diye sordu Maggie.

"Bilmiyorum. Kilise dışında Cutty's Hill ve burası dışında sadece evler var. Rahibin evini birkaç kez aradım ama açan olmadı." Maggie ve Nick'in bakıştıklarını gördü. "Ne? Ne oldu?"

"Hiçbir şey," dedi Nick ama Christine bir şeyler döndüğünü anlamıştı. "Maggie ve ben erken saatlerde rahibin evindeydik. Ben, babam görevlilere ne emir veriyor ona bakayım. Hemen dönerim."

Maggie bu sırada ceketini çıkarıp Christine'in yanına oturdu. Kusursuz Ajan O'Dell, rengi solmuş ve genişlemiş bir futbol kazağı ile kot pantolon giyiyordu. Saçları darmadağın olmuş ve teni kızarmıştı.

"Sizi yataktan mı kaldırdım?" diye sordu Christine. Sorduğu sorunun Maggie'yi utandırdığını görünce şaşırdı.

"Yo, pek sayılmaz." Parmaklarını dağınık saçları arasından geçirdi. Sonra üzerindeki paspal kıyafetleri yeni görüyormuş gibi aşağı baktı. "Aslında eve dönüyordum... Virginia'ya. Uçuş ertelenmişti ama ben de bagajımı vermiştim." Saatine baktı. "Şimdi muhtemelen Chicago'da bir yerlerdedir."

"İstersen benden bir şeyler ödünç alabilirsin."

Maggie tereddüt etti. Christine, onun kabul etmeyeceğinden emindi ama Maggie, "Sorun olmayacağına emin misin?" dedi.

"Tabii ki. Gel."

Christine Maggie'ye eşlik ederken, bedeninde hâlâ bir enerjinin kaldığını fark edip yapacak bir şey bulunca biraz rahatladı. Arkalarından yatak odasının kapısını kapatsa da içeriden sesler hâlâ geliyordu. Giysi dolabını ve birkaç çekmeceyi açtı. Maggie'den daha uzun olmasının dışında aynı bedende sayılırlardı, tabii küçük göğüslerinin yanında Maggie'ninkiler oldukça dolgundu.

"Lütfen, bak." Maggie kaygılı bir şekilde çekmecelerden birinden kırmızı bir balıkçı yakalı kazak çekerken, Christine yatağının kenarına oturmuştu.

"Sanırım ödünç alabileceğim, bana uygun bir sutyen yok?"

"Üstte, sol çekmecede var ama sana küçük gelebilir. Belki de spor çamaşırlarımdan baksan daha iyi olur. En azından onlar esneyebiliyor."

Maggie'nin rahatsız olduğunu anlamıştı. Yatak odasını gösterecek kadar yakın bir arkadaşı olmayalı çok olmuş-

tu. Odadan çıkmayı düşünüyordu ama daha kalkamadan Maggie'nin kazağını sıyırıp gri spor sutyenini giymeye çalıştığını gördü. Dolgun göğüslerini sıkıca sarmıştı, doğru dürüst bir şekilde üzerine oturtmak için sanki deli gömleği giyiyormuş gibi uğraşıyordu. Christine gözlerini kaçıramadan, Maggie'nin karnında bir yara izi fark etti. Maggie aynada onun nereye baktığını yakalamıştı.

"Özür dilerim," dedi Christine ama gözlerini kaçırmamıştı. "Merakımı mazur gör ama ameliyat izi gibi durmuyor."

"Hayır, ameliyat izi değil." Sesindeki tını utanç değildi. Christine'in bunun daha rahatsız edici bir şey olduğunu düşündü. Maggie, parmaklarını büzüşmüş, kırmızı izin üzerinde gezdirdi. Omzunda da kırmızı bir kesik izi vardı. "Bu bir hediye," dedi sessizce, neredeyse saygıyla. "Bulunmasına yardımcı olduğum bir katilden hatıra."

"Deneyimlediğin korkunç durumları hayal bile edemiyorum."

"Bu da işin bir gereği. Atlet ya da kolsuz tişört gibi bir şeyin var mı?"

"Sol altta. Bunların etkisinden kendini nasıl koruyorsun?"

"Beni etkilemediğini asla söyleyemem." Maggie spor sutyeninden kurtulup krem rengi bir atlet giydi. Üzerinde iyi oturduğunu görüp kıvrımlarını pantolonunun içine soktu. "Üzerinde düşünmemeye çalışıyorum."

Kırmızı balıkçı yaka kazak da sıkıydı ama giydiği atlet duruşunu düzgünleştiriyordu. Kazağı pantolonun içine sokmadı.

"Teşekkürler," diyerek Christine'e döndü.

"Danny ve Matthew'nun vücudu çok kötü yaralanmıştı, değil mi?"

Önceden Christine, tüm bu ürkütücü detayları makaleleri için öğrenmek isterdi. Şimdiyse kendi için öğrenmek istiyordu.

Açık sözlü Maggie O'Dell rahatsız olmuş hatta biraz gerilmiş gibiydi. "Timmy'yi bulacağız. Aslında Nick, Yargıç Murphy'yi de aradı. Arama yetkisi alacağız, bir şüphelimiz var."

59. BÖLÜM

Perşembe, 30 Ekim

Çürük suntalardan giren günışığı Timmy'yi uyandırmıştı. İlk önce nerede olduğunu hatırlayamamıştı ama sonra kerosenenin ve küflü duvarların kokusunu alınca olanları hatırladı. Kalkınca ayağındaki zincir tıngırdadı. Vücudu plastik kızağa sarılıp uyuduğu için ağrıyordu. Panik boş midesini doldurmuştu. Titremeler başlamadan bu hissi durdurmalıydı.

"İyi şeyler düşün," dedi yüksek sesle.

Gün ışığında çatlamış ve soyulmuş duvardaki posterler dikkatini çekti. Kendi odasındaki posterlere benziyordu. Birkaç tane Nebraska Cornhuskers, bir tane *Batman* ve iki tane de farklı *Star Wars* posteri vardı. Dışarıda trafiğin sesini duymak istedi ama hiç ses gelmiyordu. Sadece çatlaklardan giren rüzgârın sesi, kırık pencere camlarını titretiyordu.

Eğer pencereye ulaşabilseydi, çürük suntaları yerinden oynatabileceğinden emindi. Pencere küçüktü ama oradan çıkabilir ve yardım çağırabilirdi. Yataktan çıkıp pencereye doğru ulaşmak istedi ama ayağındaki ağır metal zincir buna izin vermiyordu. Ayrıca bir şey yemediği için zayıf düşmüş, iyi düşünemez hale gelmişti.

Ağzına birkaç tane soğuk ama tuzlu patates kızartması attı. Kasanın altında da iki Sneakers, iki Cheetos pa-

keti ve bir tane portakal vardı. Midesi biraz kötüydü ama portakalla çikolataları yiyip Cheetos'undan atıştırmaya başladı. Bu sırada kendini yatak direğine bağlayan zinciri inceliyordu. Zincir birbirine aralığı çok dar bir şekilde bağlanmıştı, çok hafif bir açıklık vardı ama halkaları değil sökmek birbirinin arasından geçirip ayırmak bile imkânsızdı. Uğraşmaya bile gerek yoktu. Bu kadar güçlü değildi, bu yüzden yine bu kadar küçük ve güçsüz olduğu için sinirlendi.

Kapıda ayak sesleri duydu. Tekrar yatağının içine kıvrılıp üzerini örttü ve bu sırada kilit dönüp kapı ardına kadar açıldı.

Adam yavaşça içeri girdi. Kalın bir kar ceketi, siyah kauçuk bot ve bütün kafasını kaplayan bir bere ile kauçuktan yapılmış bir maske giymişti.

"Günaydın," diye mırıldandı. Kucağındaki kahverengi keseyi yere koydu ama bu sefer ceketiyle botlarını çıkarmamıştı. "Sana bir şeyler getirdim." Sesi yumuşak ve arkadaşça çıkıyordu.

Timmy ilgileniyormuş ve korkmuyormuş gibi davranarak yatağın kenarına geldi.

Adam ona birkaç çizgi roman getirmişti, eskilerdi ama durumları iyiydi. Hatta Timmy onların fiyatlarını görene kadar yeni baskı olduklarını düşünmüştü. Ayrıca ona plastik bantla tutturulmuş beyzbol kartları da getirmişti. Sonra adam, kesenin içinden yiyecekleri çıkarıp Timmy'nin çikolataları bulduğu yere koymaya başladı. Timmy, adam Cap'n Crunch mısır gevreği, Snickers'ları, patlamış mısır ve spagetti konservelerini çıkarırken onu izliyordu.

"Sana beğendiğin yiyecekleri getirmeye çalıştım," der-

ken Timmy'ye bakıyor, açıkça onu memnun etmeye çalışıyordu.

"Teşekkürler," Alışkanlıkla böyle demişti Timmy. Adam başını sallarken gülümsüyormuş gibi gözleri parlıyordu. "Cap'n Crunch'ı sevdiğimi nereden bildiniz?"

"Hafızam iyidir," dedi yavaşça. "Kalmayacağım. Benden istediğin bir şey var mı?"

Timmy onun gazyağı lambayı söndürmeye çalıştığını görünce paniğe kapıldı.

"Karanlık çökmeden gelir misin? Karanlıkta kalmayı hiç sevmem."

"Gelmeye çalışırım." Kapıya doğru giderken tekrar Timmy'ye döndü. İç çekip cebinde bir şeyler aradıktan sonra parlak bir cisim çıkardı.

"Gelemezsem diye çakmağımı sana bırakıyorum. Ama dikkat et, Timmy. Yangın çıkarmak istemezsin." Adam parlak metali Timmy'nin yanına, yatağa attı. Sonra çıktı.

Panik, Timmy'nin midesini kötü yapmıştı. Belki de midesini bu kadar kötü yapan yediği bir sürü abur cuburdu. Böyle tutsak olmayı sevmiyordu ama en azından adam gelmezse, ona zarar veremezdi. Bütün gün buradan nasıl kaçabileceğini düşünmüştü. Çakmağı alıp parmaklarını pürüzsüz yüzeyinde gezdirirken diğer yüzünde bir logonun olduğunu fark etti. Üzerindeki koyu kahverengi armayı fark etmişti. Bunu büyük babasının ve amcası Nick'in ceketlerinde ve üniformalarında pek çok kez görmüştü. Bu Şerif ofisinin sembolüydü.

60. BÖLÜM

Viskinin etkisini geçirecek tek şey kahveymiş gibi gözükmesine rağmen kahvenin kokusu Maggie'nin midesini bulandırmıştı. Restoranın kapısına bakarken sahanda yumurtadan ve kızarmış ekmekten biraz tırtıklamıştı. Nick on-on beş dakikaya geleceğini söylemişti ama hâlâ görünürde yoktu. Bir saat olmuştu. Kahvaltı da yavaş yavaş kalkıyor yerini öğlen yemeği alıyordu. Çiftçiler kendi yemeklerini yerken iş adamları ve takım elbiseli kadınlar da kendi yemekleriyle meşgul oluyordu.

Yanında çok huzurlu olmasa da bu sabah Christine'i yalnız bıraktığı için kendinden nefret ediyordu. Rahatlatıcı sözler söyleme ve el okşayıp sakinleştirme anlamında hiçbir zaman başarılı olamamıştı. Her şeyden öte, tek tecrübesi sarhoş annesini köhne dairelerine taşımaktan ibaretti. Yarı baygın biriyle ilgilenirken yatıştırıcı sözler söylemeye falan gerek yoktu. FBI ajanı olmanın gerektirdiği yetenekler bile gereksizdi böyle durumlarda. Çoğunlukla cesetlerle ve psikopatlarla uğraşıyordu. Kurbanların ailelerini sorgularken kibar başsağlığı dilekleri yeterli oluyordu o yüzden bu durumlara artık alışmıştı.

Geçen gece felce uğramış gibiydi. Christine'i pek tanımıyordu. Sadece tek bir akşam yemeği de arkadaşlığı harekete geçiren bir unsur değildi ama Timmy'nin küçük, çilli yüzü aklına kazınmıştı. Katilleri kovaladığı sekiz yıl boyunca kişisel olarak tanıdığı biri hiç kurban olmamış-

tı. Yine de her ceset onunla kalmış, ruhları hafızasının bir parçası haline gelmişti. Timmy'nin de o işkenceye uğrayan kurbanların arasına gireceğini hayal edemiyordu ya da hayal etmek istemiyordu.

Sonunda Nick, yemeğe geldi. Maggie hemen görüp el sallayarak ona doğru gelmeye başlamıştı ama birkaç kez müşterilerle görüşmek için durmak durumunda kaldı. Her zamanki gibi kot pantolonunu ve kovboy botlarını giymiş, sadece farklı olarak ceketinin önünü açıp Nebraska Cornhuskers yazılı tişörtünü ortaya çıkarmıştı. Çenesindeki yaranın yerini küçük bir çürük almıştı. Çok yorgun gözüküyordu. Saçlarını bile düzeltmemiş, duştan sonra tıraş olmamıştı. Bu haliyle hatırladığından daha da yakışıklıydı.

Maggie'nin yanına oturup peçetelik arkasındaki menüyü aldı. "Yargıç Murphy arama emrini askıya almak istiyor," derken sessizce menüye bakıyordu. "Kamyonetle ilgili bir sorun yok ama ona göre..."

"Merhaba, Nick. Ne getireyim sana?"

"Ah, merhaba Angie."

Maggie, Nick ve sarışın, güzel garson kıza bakınca sadece Nick'in siparişini almaya alışkın olmadığını anladı.

"Nasılsın?" diyerek normal bir şekilde konuşuyorlarmış gibi göstermeye çalışıyordu kız ama Maggie, gözlerini Nick'ten alamadığını fark etmişti.

"Bayağı değişik durumlar yaşanıyor. Ben bir kahveyle tost alabilir miyim?" Nick, kıza bakmamaya çalışıyordu. Rahatsızlığı konuşmasını hızlandırmıştı.

"Buğday ekmeğinden değil mi? Kahve de bol kremalı?"

"Evet, teşekkürler." Nick, kızın bir an önce gitmesini ister gibiydi.

Kız gülümseyip masadan ayrılırken Maggie'yi fark etmemiş gibiydi ama Nick gelmeden önce Maggie'nin kahvesini üç kere dolduracak kadar ilgili olmuştu.

"Eski bir arkadaş galiba?" Burnunu sokmaya hakkı olmadığını bilse de onu rahatsız etmek hoşuna gitmişti.

"Kim, Angie mi? Evet, öyle denebilir." Cebinden Christine'in cep telefonunu çıkarıp masaya koydu sonra da ceketini çıkardı. "Böyle şeylerden nefret ediyorum," diyerek telefonu gösterip konuyu değiştirmeye çalıştı.

"Hoş bir kıza benziyor." Maggie onu rahat bırakmıyordu.

Bu sefer göz göze geldiler. Nick'in anlamlı bakan mavi gözleri ona bir kez daha geçen geceyi anımsatmıştı.

"Hoş biri ama sende olduğu gibi avuçlarımı terletip ayaklarımı yerden kesmiyor," dedi sessiz ve ciddi bir şekilde. Bu sırada karnına kadar vuran heyecanı yatıştırmaya çalışıyordu.

Maggie gözlerini kaçırıp bir anda acıkmış gibi soğuk ekmeğine yağ sürmeye başladı.

"Bak Nick, geçen gece..."

"Umarım senden yararlanmaya çalıştığımı düşünmemişsindir, yani, çok içmiştin ya."

Maggie, Nick'e baktı. Nick öne doğru eğilmiş, yüzü ciddileşmişti. Gerçekten konuya çok odaklanmış gözüküyordu. Geçen gece, kadınlarla yaptığı olağan kaçamaklardan farklı mıydı? İçinden farklı olmasını diliyordu ama, "Bence geçen gece olanları unutsak daha iyi olur," dedi.

Nick, yaralanmış gibi yüzünü ekşitti, gözleri yine aynı derinlikle bakıyordu.

"Ya unutmak istemiyorsam? Maggie, uzun zamandır böyle hissetmemiştim. Ben..."

"Lütfen, Nick, ben saf bir garson kız değilim. Bana yem atıp da sahte bir şekilde..."

"Bu öyle bir şey değil. Dün, gideceğini düşünüp seni bir daha göremeyeceğimi anlayınca sanki biri mideme yumruğu geçirmiş gibi hissettim. Ve dün gece... Tanrım, Maggie, neye uğradığımı şaşırdım. Elim ayağım birbirine dolandı. İnan bana, bu benle kadınların arasında olabilen bir şey değildir."

"Birlikte çok zaman geçirdik. İkimiz de çok yorgunduk."

"Yorgun değildim o kadar, sen de."

Maggie, Nick'e dik dik bakmaya başladı. Onu ne kadar arzuladığı belli olmuyor muydu? Yoksa bu sadece Nick'in egosundan mı kaynaklanıyordu?

"Ne olmasını bekliyorsun, Nick? Beni de fethettiklerin listesine alamayacağın için üzüldün mü?" Etrafına baktı. Kimse onun kızgın fısıltılarını duymamıştı.

"Böyle olmadığını biliyorsun."

"O zaman sadece bu durumun yasak olmasının oluşturduğu bir heyecandı. *Evliyim*, Nick. Dünyadaki en iyi evlilik olmayabilir ama hâlâ bir şeyler ifade ediyor. Lütfen, dün geceyi unutalım." Nick'in gözlerini üzerinde hissederek kahvesine baktı.

"İşte kahveniz ve tostunuz," diye Angie böldü ama

Maggie, konunun kapanmasıyla kendini hiç de rahatlamış hissetmiyordu. Belki o da dün geceyi unutmak istemiyordu.

Angie Nick'i yaslanmaya zorlayarak tabağı ve fincanı Nick'in önüne koyarken, Nick'in gözleri Maggie'nin üzerindeydi. Maggie ise garson kızın gerilimi hissedip hissetmediğini merak ediyordu.

"Başka bir şey ister misiniz?" diye sadece Nick'e yönelerek sordu.

"Maggie, bir şey istiyor musun?" Bilerek dikkatini Maggie'ye vermeye başlayınca Angie utandı.

"Hayır, teşekkürler."

"Tamam," diyen Angie hızla yanlarından ayrıldı.

Aralarında tuhaf bir sessizlik oldu.

"Yargıç Murphy'nin arama emri için pek de gönüllü olmadığını söyledin. Neden?" Maggie, işlerine odaklı konuşmaya çalışırken Nick'in gözlerine bakmaktan kaçınıp kahvesine daha çok şeker koydu. Bir sürelik sessizlikten sonra Nick, sonunda pes edermiş gibi bir ses çıkardı.

"Murphy ve babam Katolik rahiplere bulaşılmaması istenen bir nesilden geliyorlar," derken kızarmış ekmeğine kısa ve rastgele bir şekilde yağ sürüyordu.

"Yani arama emri mümkün bile değil mi?"

"Ray Howard'ın peşinde olduğumuza dair onları ikna etmeye çalıştım."

"Hâlâ Howard'ın katil olabileceğini düşünüyorsun."

"Bilmiyorum." Bir ısırık bile almadan kızarmış ekmeği bir kenara itip sakallı çenesini esnetti. Maggie yine elindeki bandaja dikkat etti.

"Eline ne oldu?"

Hatırlamıyormuş gibi bir süre eline baktı.

"Önemli bir şey değil. Bak," diyerek öne doğru eğilince Maggie, tıraş olmamış olmasına rağmen az da olsa losyonunun kokusunu duydu. Gözlerindeki yorgunluğa rağmen Maggie, içinde başlayan ve saklamaya çalıştığı telaşı görebiliyordu. Birden Nick'in söylediklerine odaklanmasını beklediğini fark etti.

"Özür dilerim," diyerek kaşığı bırakıp kollarını kenetleyerek dikkatle dinlemeye başladı.

"Peder Keller dün gece bana Ray Howard İlahiyat Okulu'nu geçen sene bıraktığını söyledi. Murphy'yi de beklerken biraz araştırma yaptım. Howard Silver Lake, New Hampshire'da papaz okulunda öğrenciymiş. Burası da Maine sınırının hemen karşısında ve Wood River'dan sekiz yüz kilometre kadar uzakta."

Şimdi Maggie'nin dikkatini oldukça çekmişti. Yerinde doğrulup ona bakmaya başladı.

"Orada ne kadar kalmış?"

"Son üç yıldır oradaymış."

"O zaman Wood River cinayetleriyle bir ilgisi yok."

"Belki de ama çok tesadüfi değil mi? Üç yıllık eğitimden sonra cenaze törenini yönetmekle ilgili bir şeyler öğrenmiştir."

"İlk cinayetler işlendiğinde de orda mıymış?"

"Hal şimdi bunu araştırıyor ama okulun yöneticisi ile konuşmam lazım. Peder Vincent bana detayları vermedi ama Howard'ın uygunsuz hareketleri yüzünden okuldan ayrılmasını istemişler." Bunu sanki kendi söylediklerine kanıtmış gibi ifade etmişti.

"Papaz okulunda uygunsuz hareketten kasıt sessizlik

yeminini bozmaktan tut yere tükürmeye kadar gidebilir. Bilemiyorum, Nick. Howard böyle bir şeyi yapacak kapasiteye sahip değilmiş gibi geliyor."

"Belki de herkesin buna inanmasını istiyor."

Maggie, Nick'in peçetesini tekrar tekrar katlarken parmaklarının iç karmaşasını yansıttığını görebiliyordu. Masanın altından ayağını yere düzenli bir şekilde vurduğunu da duyabiliyordu.

"Hem Howard'ın hem de Keller'ın Peder Francis'ten kurtulmak istemesinin sebepleri olabilir."

"Tanrım, Maggie. Buna sadece dün içkili olduğun için inandığını düşünüyordum. Sence kaza olamaz mı yani?"

"Peder Francis bana dün sabah söyleyeceği önemli bir şey olduğunu söylemişti. Birinin telefonda bizi dinlediğini biliyorum. *Klik* sesini duydum."

"Belki de tesadüftür."

"Uzun zaman önce hayatta ancak birkaç tesadüf olabileceğini öğrendim. Bir otopsiyle birinin onu merdivenlerden ittiğini ya da sadece düştüğünü ortaya çıkarabiliriz."

"Herhangi bir kanıt olmadan otopsi izni alamayız." Nick telefonuyla huzursuz bir şekilde oynarken Maggie onun rahatsızlığını hissedebiliyordu.

"Belki de Peder Francis'in ailesiyle konuşmalıyız ya da başpiskoposla."

"Olay şu ki Maggie, otopsi ya da arama emri için bekleyemeyiz. Sadece şu Howard'a bir ayar vermek istiyorum."

Maggie onun hâlâ Howard'ı düşündüğüne inanamıyordu. Belki de sadece üzüntüsü yüzünden kolay yanıtlara sığınmaya başlamıştı. O yüzden tartışmak yerine,

"Howard ya da Keller olsun, dikkatli olmamız gerekiyor. Eğer katil paniklerse..."

Maggie durup söz konusu olan kurbanın belirsiz biri değil, Timmy yani Nick'in yeğeni olduğunu kendine hatırlattı. Katilin hızlanmaya başladığı gerçeğini Nick ile paylaşmamıştı fakat Nick'e göz ucuyla baktığında, bu gerçeği bir şekilde kavradığını anladı.

"Fazla zamanımız yok," dedi Maggie'nin zihnini okumuş gibi. Bu anlamda bayağı geliştirme göstermişti. "Artık giderek hızlanıyor, öyle değil mi?"

Maggie başını evet anlamında salladı.

"Hadi gidelim." Masaya saymadan birkaç banknot atıp Maggie'de aynı şeyi yaparken ceketini giydi.

"Nereye gidiyoruz?"

"Şu kamyoneti araştıracağım sen de geçen gece için Peder Keller'dan özür dileyeceksin."

61. BÖLÜM

Peder Keller sabah ayininde giydiği kıyafetiyle evindeki halinden çok daha resmi görünüyordu. Ancak Nick, uzun siyah cüppesinin altından sırıtan beyaz Nike'larını hemen fark etmişti.

"Şerif Morelli, Ajan O'Dell. Üzgünüm ama gelişiniz sürpriz oldu."

"Birkaç dakikalığına uğrayabilir miyiz, Peder?" Nick üşüyen ellerini ovaladı. Güneş yavaş yavaş gözükmeye başlasa da, kar kümeleri ve ayaz sıcaklığı sıfırın altında hissettiriyordu. Nebraska için bile Cadılar Bayramı'nda beklenmedik bir havaydı.

Peder Keller tereddüt etti. İlk önce Nick, Peder Keller'ın Maggie'ye bakarken onu içeri sokmanın güvenli olup olmayacağını düşünüyormuş gibi geldi. Sonra Peder gülümseyip kapıyı ardına kadar açarak onları büyük bir şöminenin yanmakta olduğu oturma odasına davet etti. Bugün öncekine göre daha az yanıyordu şömine, sanki yansa mı yanmasa mı kararsız gibiydi. Birden Nick, bu durumu Keller'ın bir şey sakladığının işareti gibi gördü.

"Size nasıl yardımcı olabilirim, bilemiyorum. Geçen gece..."

"Aslında, Peder Keller," diye böldü Maggie, bu sabah yine eski, kontrollü haline geri dönmüştü. "Geçen gece için özür dilemek istiyorum." Nick'e bakınca gözlerinde öfke parıltıları gördü. "İçkiyi biraz fazla kaçırmışım ve sanırım

bu yüzden size düşmanca yaklaştım. Kesinlikle şahsi bir şey değildi. Umarım beni anlar ve özrümü kabul edersiniz."

"Tabii, anlıyorum. Durumunuzun benden kaynaklanmadığına sevindim. Her şeyden öte daha tanışmamıştık bile."

Nick, rahibin yüzünü izliyordu. Maggie'nin özrü onu rahatlatmıştı. Arkasında yumruk haline getirdiği elini serbest bir şekilde yanına bırakmıştı.

"Kendime çay yapıyordum. Siz de ister misiniz?"

"Resmi bir görev için buradayız, Peder Keller," dedi Nick.

"Resmi bir görev mi?"

Nick, rahibin birden rahatsız olarak ellerini cübbesinin cebine koyuşunu izlerken sesinin ilginç bir şekilde sakin çıktığını fark etti. Nick, elinde olmadan bunun, Peder Keller'ın papaz okulunda öğrendiği bir şey olup olmadığını merak etti. Ceketinin cebinden arama emrini çıkarıp açarken, "Geçen gece oturduğunuz yerin arka tarafında eski bir kamyonet gördük," dedi.

"Kamyonet mi?" Peder Keller şaşırmış gibiydi. Gerçekten bilmiyor muydu yoksa bilmiyormuş gibi mi davranıyordu?

"Ağaçların arasındaki... Bir görgü tanığının ifadesinde belirttiği, Danny Alverez'in ortadan kaybolduğu gün gördüğü kamyonetin tasvirine uyuyor." Nick bekleyip izlemeye devam etti. Maggie yanında sessizce oturuyordu ama onun, Peder Keller'ın her hareketini zihnine kazıdığını biliyordu.

"Çalışıyor mu ondan bile emin değilim. Galiba onu

Ray nehir kenarına ağaç kesmek için gittiğinde kullanıyor."

Nick, Peder Keller'a arama emrini verdi. Rahip arama emrini sanki pis bir şeymiş gibi ucundan tutarak tuhaf bir objeymiş gibi baktı.

"Size geçen gece söylediğim gibi," dedi Nick sakince, "Olabildiğince çok ipucunu değerlendirmeye çalışıyorum. Kendi bölümümün bu olaylardan dolayı bayağı çalkalandığını muhtemelen biliyorsunuzdur. O yüzden değerlendirmediğim bir ipucunun kalmasını istemiyorum. Sizde arabanın anahtarları var mı, Peder?"

"Anahtarlar mı?"

"Kamyonetin anahtarları?"

"Kilitli olduğunu bile sanmıyorum. Ceketimi ve botlarımı giyeyim, sonra çıkalım."

"Teşekkürler, Peder. Çok mutlu olurum." Nick, rahibin şöminenin bulunduğu tarafa gidip geçen gece fark ettiği kauçuk botlarını giymesini izledi. Geçen gece Nick'e evden ayrılmadığını söylemişti. Sonra da kendine, karla kaplı botları kendine odun kesmeye giderken giymiş olabileceğini hatırlattı.

Üçü birlikte kapıya ilerlerken birden Maggie, küçük masaya tutunup eğildi.

"Ah, Tanrım. Galiba yine çıkaracağım," diye mırıldandı.

"Maggie, iyi misin?" Peder Keller'a bakıp, "Bütün sabah böyleydi," diye fısıldadı. Sonra Maggie'ye döndü. "Dün gece neden bu kadar çok içtin?"

"Lavaboyu kullanabilir miyim?"

"Ah, tabii." Peder Keller'ın gözleri odada dolanıyordu,

belli ki tüm dikkatini inci beyazı halının kirlenmemesine odaklamıştı. "Koridorun aşağısında, sağdaki ikinci kapı," derken Maggie'nin hızlı hareket etmesi için aceleyle konuşuyormuş gibiydi.

"Teşekkürler. Ben size yetişirim." Karnını tutup gözden kayboldu.

"İyi olacak mı?" Peder Keller ilgili gözüküyordu.

"İyileşecektir. İnanın bana, ona çok yakın durmak istemezsiniz. Erken saatlerde yine böyle olduğunda botlarımı mahvetti."

Rahip yüzünü buruşturup Nick'in botlarına baktıktan sonra evin arkasına doğru ilerlediler.

Biriken karlar kamyonetin üstünü kapladığı için kürek kullanarak aracı temizlemek durumunda kalmışlardı. Kamyonetin kapısı sıkışmış, çatlamıştı, o yüzden Nick kapıyı iyice zorlayıp açmak durumunda kalmıştı. Küf ve aracın tozlu kokusu burnunu doldurmuştu. Araç yıllardır kilitli ve kullanılmamış duruyordu. Nick'in içini hayal kırıklığı doldurmuştu. Artık işe yaramayan ipuçları canını sıkıyordu. Yine de fenerle içeri girip ne aradığına dair en ufak bir fikri olmadan aramaya başladı. Belki de işi uzmanlara bırakmalıydı ama o zaman da çok zaman kaybederlerdi.

Kırık, vinil kokulu koltuklara doğru uzanıp elleriyle pek de bir şey göremeden koltuğun altını yokladı. Sıkışık koltuk vücudunun hareket etmesini zorlaştırıyordu. Direksiyon böğrüne giriyor, vites kolu göğsüne batıyordu. Bu haliyle aklına on altı yaşındayken kızlarla ilişkiye girmek için babasının eski Chevy'sini kullanması aklına gel-

di. Sadece şu an vücudu çok daha fazla acıyordu ve eskisi gibi esnek değildi.

"Bu külüstürde fareler dışında bir şey olduğunu sanmıyorum," dedi aracın dışında bekleyen Peder Keller.

"Fare mi?" Farelerden nefret ederdi.

Nick sırtını gevşetip hamlamış kaslarına vurarak onları açmaya çalıştı. Canı yanınca gözlerini kapayıp alt dudağını ısırarak acıyı geçiştirmeye çalıştı. Sonra torpido gözünü açarak fenerin ışığını oraya tuttu.

Dikkatlice içinde pek eşya olmayan torpido gözünü incelemeye başladı: Sararmış bir kullanıcı el kitabı, paslı bir kutuda pas çözücü, birkaç McDonald's peçetesi, Pink Lady diye bir yerden alınmış bir kibrit kutusu, adreslerle dolu bir ajanda ve çözemediği bir kılavuz kitap ile küçük bir tornavida. Kibrit kutusunu eline alınca üzerinde Peder Keller'ın gözlerini hissetmeye başlamıştı. Torpido gözünü kapamadan önce elini karanlık deliğe uzatıp derinlerde de bir şey olabilir diye aramaya başladı. Küçük, yuvarlak ve pürüzsüz bir şey eline çarpınca kibrit kutusuyla beraber onu da avucuna aldı. İkisini de Peder Keller fark etmeden ceketinin cebine attı. Kapağı kapatmadan gözüne, ajandanın üzerinde el yazısıyla çiziktirilmiş bir şeylerin bulunduğu bir kâğıt ilişti. Kâğıtta ne yazdığını okuyamamıştı ama onu da çaktırmadan yeninin içine sıkıştırdı. Sonra da kamyonetin kapısını kapadı.

"Hiçbir şey yok," diyerek hemen doğruldu ve yenindeki kâğıdı cebine aktardı. Son bir kez daha vinil kokulu koltuğa bakarken küflü ve kullanılmamış gözükmesine karşın her şey -gösterge tablosu, koltuk, halı- çok temiz gözüküyordu.

"Boşuna zaman harcamanıza üzüldüm," dedi Peder Keller dönüp eve doğru ilerlemeye başlarken.

"Aslında, kamyonetin kasasını da incelemem gerekiyor."

Rahip durup tereddüt etti, sonra Nick'e döndü. Rüzgâr uzun cüppesine sertçe vurup havalandırıyor, kırbaç vurmuş gibi şaklama sesi çıkarıyordu. Bu sefer Nick, Peder Keller'in mavi gözlerinde öfkenin işaretlerini görmüştü, kızgınlık, sabırsızlık. Eğer rahip olmasaydı, Nick onun gıcık olmuş bir şekilde durduğunu söyleyebilirdi. Ne olursa olsun, kesinlikle başka bir şey vardı. Kamyonetin kasasında bulacağı şeye dair Nick, kendini meraklı ve kaygılanmış hissediyordu.

62. BÖLÜM

Maggie tekrar pencereye bakıp Nick ve Peder Keller'ın hâlâ kamyonetin etrafında olduğunu görünce uzun koridordaki aramasına devam etti. Her kapının önünde durup içerisini dinliyor ve dikkatlice her açık kapıdan içeriye süzülüyordu. Birkaç büro ile bir tane depoya girmişti. En sonunda kendini bir yatak odasında buldu.

Oda beyaz duvarları ve parkesiyle sade ve küçüktü. Çift kişilik yatağın üstünde basit bir haç asılıydı. Köşede iki sandalyesi olan bir küçük masa vardı. Diğer köşede ise yine bir masanın üzerinde eski bir tost makinesi ile çaydanlık duruyordu. Komodinin üstünde ise odaya pek de uymayan işlemeli bir gece lambası duruyordu. Gece lambası dışında pek de dikkati çeken bir şey yoktu. Ne bir karışıklık, ne de çekmece ile kutular.

Odadan çıkmak için dönerken birden kapının yanındaki duvarda çerçeveli üç resim kopyası dikkatini çekti. Yan yana asılmışlardı ve birkaç Rönesans resminin kopyasıydılar. Maggie onların hangi sanatçıya ya da sanatçılara ait olduğunu bilmese de, tarzları dikkatini çekmişti; mükemmel bir şekilde çizilmiş bedenler, hareket ve renk. Her biri insanın kanlı bir şekilde işkenceye uğramasını tasvir ediyordu. Yakından bakınca her birinin altındaki yazıları da okuyabilmeyi başardı.

Kutsal Sebastian'ın Şehit Edilişi, 1475, Antonio Del Pollaivolo Kutsal Sebastian'ın heykele bağlı bir şekilde oklara

hedef oluşunu gösteriyordu. *Kutsal Erasmus'un Şehit Edilişi, 1629, Nicolas Poussin* kanatlı bebek meleklerin, zincirlenmiş bir adamın onu zincirlerinden çeken bir topluluk üzerinde dolandığı bir anı sergiliyordu.

Maggie neden bir insanın bu sahneleri sergileyen tabloları yatak odasında sergilemek isteyeceğini merak etmişti. Son tabloya da göz attı. *Kutsal Hermione'nin Şehit Edilişi, 1512, Matthias Anatello* ağaca bağlanmış bir adamın, onu suçlayanlar tarafından bedeninin bıçaklarla ve palalarla kesilmesini anlatıyordu. Resimdeki bir şey dikkatini çektiğinde odadan çıkmak üzereydi. İşkence gören adamın göğsünde birkaç kanlı kesiğin yanı sıra, çapraz bir şekilde birbirini kesip pürüzlü iki çizgi oluşturan bir çarpı vardı, hatta Maggie'nin baktığı açıdan eğik bir haç gibi gözüküyordu. Evet, elbette. Şimdi her şey çok mantıklıydı. Öldürülen çocukların göğsündeki X işareti değildi. Haç işaretiydi. Haç da ayininin bir işareti, sembolüydü. Acaba çocukları da şehit ettiğini mi düşünüyordu?

Bu sırada odanın dışında ayak sesleri duymuştu ve sesler giderek yakınlaşıyordu. Ray Howard köşeyi dönerken hemen koridora çıktı. Adam irkilmişti ama Maggie'nin elinin kapı kolunda olduğunu fark etmişti.

"Siz şu FBI ajanısınız," dedi suçlayıcı bir sesle.

"Evet, buraya Şerif Morelli ile geldim."

"Peder Keller'ın odasında ne işiniz var?"

"Ah, burası Peder Keller'ın odası mı? Aslında lavaboyu kullanmam gerekiyor, ama sanırım yolumu şaşırdım."

"Evet, çünkü lavabo koridorun sonunda," diye azarlayıp asıl yeri gösterirken Maggie'ye güvenmiyormuş gibi gözleriyle onu takip etti.

"Öyle mi? Teşekkür ederim." Maggie adamı geçip koridorun sonuna doğru ilerlerken doğru kapının önünde durup tekrar baktı. "Bu mu?"

"Evet."

"Tekrar teşekkürler." İçeri girip kapıda durarak birkaç dakika bekledi. Dışarıya kafasını uzattığında Ray Howard'ın Peder Keller'ın odasına girdiğini gördü.

63. BÖLÜM

Kamyonetin kasası karla doluydu ama Nick, kasanın arka kapağından içeri girmeyi başarmıştı.

"Bana küreği verir misiniz, Peder?"

Rahip tutulmuş gibi Nick'in bacaklarını kavrayan kara yığınlarına bakıyordu. Keller'ın eldivensiz elleri göğsünde, uzun parmakları dua ediyormuş gibi birbirine kenetlenmiş haldeydi. Rüzgâr koyu renkli, dalgalı saçlarını uçuşturuyordu. Yanakları kızarmış ve mavi gözleri sulanmıştı.

"Peder Keller, küreği verir misiniz acaba," diye yine sordu Nick. Bu sefer rahip ona baktığında küreğin yerini işaret etti.

"Ah, tabii." Küreği bıraktıkları ağaca doğru ilerliyordu. "İşinize yarayacak bir şey bulacağınızı sanmıyorum."

"Bakalım, göreceğiz."

Peder Keller, küreği vermek için herhangi bir çaba göstermeyince Nick eğilip küreği aldı.

Rahibin davranışları Nick'in heyecanını daha da körüklüyordu. Orada mutlaka bir şey vardı. Bunu hissedebiliyordu. Önce hızlı bir şekilde kazmaya başladı ama yavaşlaması gerekiyordu. Bu kadar kar içinde nasıl bir şey bulabilecekti ki? Kanıtlara zarar vermekten korkarak daha yavaş hareketlerle ilerliyordu. Kasanın el yapımı tahta kenarlıkları şiddetli esen rüzgârla titreyip inliyordu. Ayaz, Nick'in ceketinin içine kadar işliyor, gözlerine, yüzüne ba-

tıp kulaklarını kırmızı mantar panolara çeviriyordu. Aynı zamanda sırtından ter süzülüyordu. Depoda bulduğu kalın deri eldivenler avuçlarını terletmeye başlamıştı.

Birden kürek, karla kaplanmış sert bir şeye çarptı. Çıkan tok ses üzerine Peder Keller, kasanın arka kapağına kadar gelip Nick'in oluşturduğu deliğe bakabilecek kadar yakınlaştı.

Nick dikkatlice objenin çevresinde küçük hareketlerle oyuk açmaya başladı. Sonrasında merakına yenik düşerek küreği bir kenara atıp dizlerinin üstüne çöktü. Eldivenli elleriyle karı temizleyip elleriyle yan taraflara atarak sonunda objenin kenarlarını hissetti ama hâlâ ne olduğunu anlayamamıştı. Karın içinde buz tabakası olmuştu. Obje her neyse, karın içine henüz sıcakken bırakılmıştı.

Sonunda Nick, tene benzeyen bir şey görünce kalbi hızla artmaya başladı. Elleri hızla buz kütlesini kırmak için çırpınıyordu. Büyük buz kütlesi kırılınca, Nick şaşırmış bir halde geriye sıçradı. "Tanrım," derken midesi bulanıyordu.

Yüzünü ekşitip geriye giden Peder Keller'a baktı. Karla kaplı tümseğin içinde kara tüyleri sıyrılmış, derisi yüzülmüş ve parçalanmış, boğazı kesilmiş ölü bir köpek vardı.

64. BÖLÜM

Nick ve Peder Keller merdivenlerden çıkarken, Maggie de evin ön kapısından geliyordu. Nick hemen Maggie'nin gözlerine bakıp bir ipucu yakalayıp yakalayamadığına baktı. Hızlıca bakışını kaçırıp Peder Keller'a gülümseyince hiçbir şey anlayamamıştı.

"Daha iyi misiniz?" diye gerçekten ilgili bir şekilde sordu Peder Keller.

"Daha iyiyim, teşekkür ederim."

"Bizimle gelmediğin iyi oldu," derken Nick'in hâlâ midesi bulanıyordu.

Böyle bir şeyi savunmasız bir köpeğe kim yapmış olabilirdi? Sonra çok gülünç bir şey düşündüğünü fark etti. Yapanın kim olduğu gayet açıktı.

"Neden? Ne buldunuz?" diye Maggie öğrenmek istedi.

"Daha sonra söylerim."

"Biraz çay ister misiniz?" diye sordu Peder Keller.

"Hayır, teşekkürler. Biz..."

"Evet, aslında iyi olur," diyerek Maggie, Nick'in sözünü kesti. "Belki çay midemi rahatlatır. Tabii, sizin için sakıncası olmazsa?"

"Tabii ki olmaz. Gelin. Belki çörek ya da kek türü bir şey de vardır."

Rahibi izleyip içeri girerken Nick, tekrar Maggie'nin yüzüne bakıp nefret ettiği rahiple zaman geçirmeye bu ka-

dar hevesli olmasının nedenini anlamaya çalıştı.

"Yerel markaları takip etmenize sevindim," dedi Peder Keller Maggie'nin ceketini alırken.

Maggie bir şey demeden gülümseyip oturma odasına geçti. Nick ise botlarındaki karı temizleyerek onları girişteki paspasın üstüne koydu. Bu sırada Peder Keller'ın Maggie'nin dar kot pantolonuna baktığını fark etti. Keller'ın bakışı öylesine bir bakış değil, uzun ve tatminkâr bir bakıştı. Birden rahip Nick'e baktı, o sırada Nick de hemen ceketini ilikliyormuş gibi yaptı. Sinirlenip şüphe etmeye başlamadan önce Nick, kendine Peder Keller'ın da bir erkek olduğunu hatırlattı. Ayrıca Maggie, kot pantolonu ve dar kırmızı süveteriyle muhteşem gözüküyordu. Bunu fark etmeyen bir erkek kaçık olabilirdi ancak.

Peder Keller çay koymaya gidince Nick, şöminenin önünde duran Maggie'nin yanına gitti.

"Neler oluyor?" diye fısıldadı.

"Christine'in telefonu yanında mı?"

"Galiba hâlâ ceketimin cebinde."

"Çıkarabilir misin?"

Nick, Maggie'ye açıklama beklercesine baktı ama Maggie sadece şöminenin önünde ellerini ısıtmaya devam ediyordu. Nick elinde telefonla geri döndüğünde onu maşayla külleri karıştırırken buldu. Biri görmesin diye arkasında duruyordu.

"Ne yapıyorsun?" Birbirine kenetlenmiş dişlerinin arasından fısıldarken zorlanıyordu.

"Kokusunu önceden almıştım. Yanık plastik gibi bir şey kokuyordu."

"Birazdan döner."

"Her neyse şu an küllerin içinde."

"Krema, limon, şeker?" Peder Keller köşeden elinde tepsiyle geldi. Pencerenin önündeki sıraya oturduğunda Maggie, Nick'in yanındaydı.

"Limon, lütfen," dedi Maggie normal bir şekilde.

"Bana da krema ve şeker," dedi Nick ama o sırada ayağının gergin bir şekilde titrediğini fark etmişti.

"Eğer sakıncası yoksa bir telefon etmem gerekiyor," dedi Maggie aniden.

"Koridorun sonundaki ofiste bir telefon var," dedi Peder Keller.

"Ah, gerek yok teşekkürler. Nick cep telefonunu kullanabilirim, değil mi?"

Nick telefonu verirken ne yapmaya çalıştığına dair bir ipucu yakalamaya çalışıyordu. Peder Keller Nick'e buharı tüten çay fincanını uzatırken, Maggie de rahatça konuşabilmek için tepsiye sırtını dönmüştü.

"Çörek ister misiniz?" Rahip onlara içinde çeşitli türde çöreklerin olduğu bir tabak uzattı.

"Hayır, teşekkürler." Nick, Maggie'ye bakmaya çalıştı ama gitmişti.

Bir telefon düşük sesle ama ısrarcı bir şekilde çalmaya başlamıştı. Peder Keller şaşkın bir şekilde hemen koridora doğru ilerledi.

"Ne yapıyorsunuz, Ajan O'Dell?"

Nick elindeki bardağı sert bir şekilde sehpaya koyunca içindeki sıcak kahve eline ve parlak tabağa sıçradı. Koridora doğru çıkınca Maggie'yi telefonu kulağında koridor-

da yürürken her kapının önünde durup dinlediğini gördü. Peder Keller da onu yakından takip ediyor, sorduğu sorulara cevap alamıyordu.

"Ne yapmaya çalışıyorsunuz, Ajan O'Dell?" Maggie'nin önüne geçmeye çalıştı ama başaramadı.

Nick koridordan heyecanla gelirken içi yine adrenalinle dolmuştu.

"Maggie, neler oluyor?"

Telefon kısık sesle hâlâ çalmaya devam ediyor ve ses gittikçe yakınlaşıyordu. Sonunda Maggie, koridorun solundaki son kapıyı açınca, telefonun sesi güçlü ve net bir şekilde duyulmaya başladı.

Maggie odanın ağzında durup, "Burası kimin odası?" diye sordu.

Peder Keller yine tutulmuş gibiydi. Şaşırmış gözüküyordu ama kızmıştı da.

"Peder Keller, lütfen telefonu getirebilir misiniz?" Maggie kibarca sorarken kapıda bekleyip içeri girmemeye özen gösteriyordu. "Sanki şu çekmecelerin birinden geliyor."

Rahip hareket etmeden odaya bakıyordu. Telefonun sesi Nick'in sinirlerine dokunmaya başlamıştı. Sonra Nick, Maggie'nin telefonu çaldırdığını fark etti. Maggie'nin elinde Christine'in telefonu vardı ve ortada gözükmeyen her telefonun çalışında tuşları yanıp sönüyordu.

"Peder Keller, lütfen telefonu getirin," dedi tekrar.

"Burası Ray'in odası. Onun eşyalarını karıştırmak doğru olur mu bilemiyorum."

"Lütfen, sadece telefonu alın. Küçük, siyah, kayar kapaklı bir telefon.

Maggie'ye dik dik baktıktan sonra rahip, sonunda yavaşça ve tereddütle odaya girdi. Saniyeler içinde telefonun sesi kesilmişti. Dışarı çıkıp küçük, siyah telefonu Maggie'ye verdi. Maggie de telefonu Nick'e attı.

"Bay Howard nerede, Peder Keller? Bazı sorulara cevap vermek için bizimle şerifin ofisine kadar gelmesi gerekiyor."

"Kiliseyi temizliyordur. Şimdi onu getiririm."

Nick, Peder Keller gözden kaybolana kadar bekledi.

"Neler oluyor, Maggie? Neden bir anda Howard'ı da sorgulamamız gerektiğine ikna oldun? Ayrıca onu telefondan aramak da ne demek? Onun numarasını nereden biliyorsun?"

"Onun numarasını çevirmedim, Nick. *Kendi* numaramı aradım. Bu onun telefonu değil. Benim nehirde kaybettiğim telefon."

65. BÖLÜM

Christine döner sandalyede rahat edebilmek için kıpırdanırken elindeki makyaj paletiyle kızıl saçlı bir kadın ona makyaj yapmaya uğraşıyordu. Sanki onu cezalandırıyormuş gibi kadın, Christine'in yanaklarına daha çok allık sürdü.

"On dakikaya yayındayız," dedi kafasında kulaklıkla kel, uzun bir adam.

Christine adamın bunun kendisine söylediğini zannederek başını tamam anlamında salladı ama sonra, onun kulaklığa bağlı olan küçük mikrofona konuştuğunu fark etti. Küçük mikrofonu yakasına takmak için başını eğdiğinde parlak kafasının yansımasına bakmaktan kendini alamadı. Parlak ışıklar gözünü körleştiriyor, verdikleri ısı onu sıkıp daha da heyecanlanmasına neden oluyordu. Yüzünün mürdüm eriği rengi bir allık, açık bej rengi fondöten ve siyah rimel havuzuna dönmesi kesinlikle an meselesiydi.

Bir kadın karşısındaki sandalyeye oturdu. Ona henüz verilen kâğıtları karıştırırken Christine'i pek umursamamıştı. Kel adamın eline vurup mikrofonu elinden kaparak kendi yakasına taktı.

"Umarım şu lanet Teleprompter'i[4] ayarlamışsınızdır yoksa bunları kullanmayacağım." Elindeki kâğıtları sah-

[4] Haber ya da konuşma metnini küçük bir ekrandan gösteren, konuşmacıların ve haber sunucularının kullandığı bir cihaz. (çev.)

neye fırlatınca çılgına dönen sahne görevlisi fırlayıp onları toparladı.

"Ayarlandı," diyerek adam, kadını sabırla yatıştırmaya çalıştı.

"Su istiyorum. Burada su yok."

Aynı sahne görevlisi aceleyle kâğıt bardakta su getirdi.

"Gerçek bir bardak." Neredeyse kızın eline çarpıyordu. "Gerçek bir bardağa ve sürahiye ihtiyacım var. Tanrı aşkına, kaç kere daha söylemem gerekiyor?"

Birden Christine kadının, haber kanalının akşam haberleri sunucusu Darcy McManus olduğunu fark etti. Belki de sabah haberleri sunmaya alışkın değildir diye düşündü. Belki de sabahlar ekranda olmaya alışık değildi. Yoğun ışığın altında McManus'un cildi, ağzının ve gözünün kenarındaki çizgilerle yıpranmış gözüküyordu. Ekranda parlak ve siyah gözüken cildi şimdi katı ve doğal olmayan bir şekilde duruyordu. Makyöz kadın kalın bir tabaka koyu renk fondöten sürmeden önce, beyaz cildiyle dudağındaki parlak kırmızı ruj çok sevimsiz gözüküyordu.

"Bayanlar baylar, bir dakika kaldı," diye bağırdı kulaklıklı adam.

McManus makyöz kadını bir el hareketiyle gönderdi. Ayağa kalkıp mini eteğini düzeltti, ceketini hafifçe çekiştirdi, yüzüne de el aynasıyla baktıktan sonra yerine oturdu. Ancak o anda Christine, kadına tüm hazırlık boyunca dik dik baktığını fark etti. Geri sayım başlayınca kendine geldi ve ne akla hizmetle bu röportajı verdiğini düşündü.

"Üç, iki, bir..."

"Günaydın," McManus bunu kameraya söylerken yüzünde arkadaşça bir gülümseme oluştu. "Bugün *Good*

Morning Omaha'dan özel bir misafirimiz var. Christine Hamilton, *Omaha Journal*'da Sarpy Şehri'ndeki seri cinayetler hakkında haber yapıyor. Günaydın, Christine," dedi McManus ilk defa Christine'e dönerek.

"Günaydın." Birden kamera ve ışıklar ona odaklandı. Christine bunu düşünmemeye çalışıyordu. Ramsey ona önceden ABC'nin ağ haberlerini canlı olarak yayınlayabileceğini söylemişti. O yüzden de muhtemelen olağan sunucunun yerine ekrana McManus'u çıkarmışlardı.

"Bu sabah yayınımıza haberci olarak değil, endişe içinde bir anne olarak katılıyorsunuz. Bundan bize biraz bahsedebilir misiniz, Christine?"

McManus'un bir anlık ilgi gösterisi onu şaşırtmıştı. Christine McManus'un kariyerinin Bayan Amerika olarak başlayıp olay yeri muhabirliği kısmını da atlayarak Omaha gibi çok da büyük olmayan bir markette, haberciliğin en yüksek kademesine geçmeyi başarmıştı. Christine kadının işinde iyi olduğunu kabul ediyordu. Christine'e karşı doğal, oldukça ilgili bir şekilde yaklaşıyormuş gibi görünse de aslında omzunun üzerinden Teleprompter'e bakıyordu. Birden Christine, McManus'un sabırsızlıkla büzdüğü dudaklarından hâlâ bir cevap beklediğini fark etti.

"Oğlum Timmy'nin dün öğlen saatlerinde kaçırıldığını düşünüyoruz." Tüm odak dağıtıcı unsurlara rağmen dudakları titriyor ve bunu durdurmak için dudağını ısırıyordu.

"Ah, ne acı." McManus yana doğru eğilerek Christine'in birbirine kenetlediği ellerinin üzerine hafifçe vurup üçüncüsünde dizine dokundu. McManus elini çekince Christine, Teleprompter yapacağı hareketlere dair bilgi veri-

yor mu diye dönüp bakası geldi. "Otoriteler de Danny Alverez ve Matthew Tanner'ı vahşice öldüren adamla oğlunuzu kaçıranın aynı kişi olduğunu düşünüyor, değil mi?"

"Emin değiliz ama evet, öyle bir olasılık var."

"Dulsunuz ve Timmy'yi kendi başınıza büyüttünüz, değil mi Christine?"

Soru onu şaşırtmıştı. "Evet."

"Laura Alverez ve Michell Tanner da dul annelerdi, doğru mu?

"Evet, sanıyorum öyle."

"Sizce katil, anneleri tarafından büyütülmüş çocukları kaçırarak bir şey mi söylemeye çalışıyor?"

Christine tereddüt etti. "Bir fikrim yok."

"Siz Timmy'yi büyütürken eşiniz yardımcı oldu mu?"

"Pek değil, hayır." Ellerini kucağında birleştirip sabırsızlığını yatıştırmaya çalıştı.

"Eşiniz başka bir kadın için sizden ayrıldığından beri Timmy'nin babasını görmediği doğru mu?"

"Benden ayrılmadı, boşandık." Sabırsızlığı yerini sinire bırakmıştı. Bu sorular Timmy'yi bulmaya nasıl yardımcı olabilirdi ki?

"Timmy'yi eşiniz kaçırmış olabilir mi?"

"Sanmıyorum." Işıklar ona daha parlak, daha da sıcak gelmeye başlamıştı. Sırtından aşağı terler süzülüyordu.

"Şerifin birimi eski eşinizle iletişime geçti mi?"

"Tabii ki nerede ve nasıl olduğuna dair onunla iletişime geçtik... Bakın, Timmy'nin küçük çocukları parçalayan bir manyağın yanında olmasındansa, babasının yanında olmasını tercih ettiğimin farkında değilsiniz galiba?"

"Üzgünsünüz. Belki de birkaç dakika ara vermeliyiz."

McManus'un kaşları ilgiyle kırışmış bir halde eğilip bu sefer bir bardak su doldurdu.

"Senin için ne kadar zor olduğunu anlıyoruz, Christine." Bardağı uzattı.

"Hayır, anlamıyorsunuz." Christine uzattığı bardağı kabul etmeyince McManus şaşkına döndü.

"Pardon?"

"Ben bile anlayamamışken sizin anlamanız mümkün değil. Ben de sizin gibi ne olduğunu anlamak istiyorum."

McManus etrafta sahne yöneticisini ararken kızgınlık hali duruşunu gölgelemeye başlamıştı. İnce, rujlu dudakları beyaz ve düzgün dişlerini belli edercesine büzüşmüştü.

"Stres altında olduğunun farkındayım, Christine. Burada olmak da senin için stresli bir şey olmalı. Bir reklam arası verelim ve sen de biraz rahatla."

McManus, kamera ışıkları sönüp sahne yöneticisi ona işaret verene dek gülümsemeyi sürdürdü. Sonra makyajında çizgilere yol açan bir sinir patlaması yaşadı. Fakat siniri Christine'e değil; uzun, kel adama yönelikti. Aslında Christine, yine görünmez hale gelmişti.

"Böyle ne yapıyoruz biz? Çalışabileceğim birine ihtiyacım var."

"Lavaboya gitmek için zamanım var mı?" diye Christine sahne yöneticisine sordu. Üzerindeki mikrofonu çıkarıp reddettiği su bardağının yanına koydu.

McManus ona sert, yapmacık gülümsemesiyle baktı.

"Çok bekletme, güzelim. Bu senin gazetene benzemez. Yayını durduramayız çünkü bu canlı." Su bardağına uzanıp rujunu bozmamak için suyu nazikçe yudumladı.

Christine, Teleprompter olmadan Timmy'nin adını

söyleyebilir miydi, merak ediyordu. Yüksek maaşlı haber sunucusunun Timmy, Danny ya da Matthew umurunda değildi. Tanrım, Darcy McManus olmaya nasıl bu kadar yakın olmuştu?

Christine yerdeki kablolara ve kordonlara takılmamaya çalışarak dikkatle kulise doğru ilerledi. Parlak ışıklardan kurtulunca, soğuk hava akımını üzerinde hissetti. Yeniden nefes almaya başlamıştı. Dar koridorda ilerlerken sahne görevlilerinden kaçarak ve soyunma odalarından, lavabolardan geçerek sonunda Çıkış yazan gri, metal kapıdan kendini dışarıya attı.

66. BÖLÜM

"Tutuklu muyum?" diye sordu sert arkalıklı sandalyede otururken.

Maggie gözlerini dikerek ona baktı. Solgun yüzü gözlerini olduğundan büyük gösteriyordu; donuk bakan, sulu gri, kırmızı damarları çıkık gözleri yorgunluğunu ele veriyordu. Maggie kendi yorgunluğunu da fark ederek boynunu ovaladı. Omuzları arasında sert bir düğüm olmuştu sanki. En son ne zaman uyuduğunu hatırlamaya çalıştı.

Küçük konferans salonu taze kahve aromasıyla dolmuştu. Tozlu jaluzilerden güneş batarken çıkan portakal rengi bir ışık süzülüyordu. Maggie ve Nick saatlerdir burada, sorular sorup cevaplar almaya çalışıyordu. Maggie, Howard'ı sorgulamaları için ısrar etse de, hâlâ katilin o olmadığını düşünüyordu. Hiçbir şey değişmemişti ama onun bir ipucu sağlayacak herhangi bir şeyi söylemesini umuyordu. Nick ise Howard'ın aradıkları adam olduğunda ısrar ediyor ve iyice ikna olmuş gözüküyordu.

"Hayır, Ray. Tutuklu değilsin," dedi Nick sonunda.

"Beni ancak belirli bir süre burada tutabilirsiniz."

"Bunu nereden çıkardın, Ray?"

"Hey, Homicide ve NYPD Blue'yu izledim ve haklarımı biliyorum. Ayrıca tanıdığım bir polis var."

"Gerçekten mi? Demek arkadaşın var?"

"Nick," diye uyardı Maggie.

Nick'in gözü dönmüş ve gömleğinin kollarını kıvır-

mıştı. Sıkılmış yumruklarını görünce, öfkesinin yüzeye çıkmakta olduğunu anladı.

"Ray, biraz taze kahve ister misin?" diye Maggie, nazikçe sordu. İyi giyimli odacı bir an tereddüt ettikten sonra başıyla onayladı.

"Krema ve iki çay kaşığı şeker kullanıyorum. Gerçek krema, tabii varsa. Ayrıca küp şeker olmamasını tercih ederim."

"Bir şeyler yemeye ne dersin. Öğle saatinde seni buraya getirdik, şimdi neredeyse akşam oldu. Nick, belki de Wanda'nın yerinden bir şeyler söyleyebilirsin bize."

Nick, bunun üzerine Maggie'ye kaşlarını çattı ama Howard memnun olmuş bir şekilde ayağa kalktı.

"Wanda'nın tavuk ızgarasına bayılırım."

"Harika. Nick, lütfen Bay Howard'a tavuk ızgara sipariş eder misin?"

"Patates püresi ve kahverengi et sosu olsun beyaz değil. Bir de salatam için İtalyan kreması istiyorum, ama üstünde değil, tabağın kenarında olsun."

"Başka bir şey?" Nick sabırsızlığını ve sözlerindeki iğnelemeyi gizlemiyordu. Howard sandalyesine çöktü.

"Yok, başka bir şey istemem."

"Siz ne istersiniz, Ajan O'Dell?" Ona öfkeyle dolu küçümser bir bakış attı.

"Peynirli ve jambonlu sandviç. Nasıl sevdiğimi biliyorsun." Ona gülümseyince sakallı çenesinin rahatlayıp gözlerinin yumuşaması Maggie'yi mutlu etmişti.

"Evet, biliyorum." Öfke ve kızgınlığının yerini hemen anılar doldurmuştu belli ki. "Hemen dönerim."

Maggie dumanı tüten kahveyi Howard'ın önüne koy-

duktan sonra odada dolanıp rahatlamasını bekledi. Sonra tavandaki ışıkları açtı. Floresan ışığı odayı kör edici bir ışıkla doldurunca adam gözlerini kırpıştırdı. Ray Howard uzun diliyle kahvesinin sıcaklığına bakarken Maggie'ye sürekli gözlerini kırpan bir kertenkeleyi anımsatıyordu. Şerifin ofisindeki seslere kulak kabartmıştı. Duvarlar sesleri biraz bastırsa da ayak sesleri, telefonların çalışı ve olağan gürültüler konuşmaların üzerinde yükseliyordu.

Ray, tam onun varlığını unutmuşken Maggie, arkasına geçip, "Timmy Hamilton'ın nerede olduğunu biliyorsun, değil mi Ray?" dedi.

Kahvesini höpürdetmeyi bıraktı. Bir anda oturduğu yerde dikleşip kendini savunmaya geçti.

"Hayır, bilmiyorum. Ayrıca o telefonun çekmeceme nasıl geldiğini de bilmiyorum. Daha önce hiç görmemiştim."

Masanın etrafında dolaşıp karşısına oturdu. Kırpıştırdığı kertenkeleye benzeyen gözlerini Maggie'den kaçırıp çenesine odakladı. Sonra da bakışları göğsüne indi. Bakışlarını hemen kaçırdı ama beyaz boynundan yüzüne doğru giden kızarıklığa engel olamadı.

"Şerif Morelli senin Danny Alverez ve Matthew Tanner'ı öldürdüğünü düşünüyor."

"Ben kimseyi öldürmedim," diye ağzından kaçırdı.

"Anlıyorum, sana inanıyorum, Ray."

Şaşırtmıştı ve Maggie'nin onu kandırıp kandırmadığını anlamaya çalışıyordu. "Gerçekten mi?"

"Bu çocukları öldürdüğünü düşünmüyorum."

"İyi, çünkü öldürmedim."

"Ama senin bize söylediğinden daha fazla şey bildi-

ğini düşünüyorum. Bence Timmy'nin nerede olduğunu biliyorsun."

Karşı çıkmadı ama kertenkeleye benzeyen gözleri odayı taramaya başladı; kertenkele bir çıkış noktası arıyordu. Kahve fincanını iki eliyle kavramıştı ve Maggie kısa, güdük parmaklarındaki tırnaklarının hızlı hızlı yenmiş olduğunu fark etti. Kesinlikle temizlik takıntısı olan birine benzemiyordu.

"Eğer bize bir şeyler söylersen sana yardım ederiz, Ray. Fakat bir şeyler bilip de söylemediğini anlarsak, eh, çocukları öldürmemiş olsan bile uzunca bir süre hapiste kalırsın."

Başını bir yana yatırmıştı. Yine kapının dışından gelen sesleri dinliyor, muhtemelen kendini sorulardan kurtarabilmek için Nick'in dönüşünü ya da başka birinin gelmesini bekliyordu.

"Timmy nerede, Ray?"

Bir elini yüzüne doğru yaklaştırıp parmaklarına baktıktan sonra tırnaklarındaki yenmemiş kısımları ısırıp soymaya başladı.

"Ray?"

"Çocuklar nerede bilmiyorum!" diye bağırken sarı dişlerini sinirini bastırmak için sıkıyordu. "Kamyoneti sadece ağaç kesmek için kullanmam da bir anlam ifade etmez."

Maggie, saçlarını düzeltti. Uykusuzluk ve açlık zihnini rahat kullanmasını engelliyordu. Tüm öğleden sonrayı boşu boşuna mı harcamışlardı? Keller, cep telefonunu kolaylıkla Howard'ın çekmecesine saklamış olabilirdi. Fakat Maggie, evde olanların hiçbirisinin Howard'ın haberi olmadan yaşanmış olabileceğini düşünemiyordu.

"Ağaç kesmek için nereye gidiyorsun, Ray?"

Hâlâ parmağıyla uğraşan Ray, dik dik baktı. Ne öğrenmek istediğini anlamaya çalışıyordu.

"Evdeki şömineyi gördüm," diye devam etti. "Kış boyunca tonlarca odun alır içine, hele de kış bu kadar erken gelmişken."

"Evet, öyle. Ayrıca Peder Francis..." Susup yere baktı. "Tanrı onu korusun," diye ayaklarına bakarak mırıldanıp tekrar başını kaldırdı. "Odanın sıcak olmasını sever."

"Ee, ağaç kesmek için nereye gidiyorsun?"

"Nehir kenarına. Kilisenin orada hâlâ bir kısım hakkı var. Eski St. Margaret kilisesinin orada. Çok güzel, küçük bir kilise. Şimdi harabe gibi. Bir sürü karaağaç ve ceviz ağacı var. Ayrıca biraz meşe ağacı da var. Nehrin yanında binlerce akçaağaç da bulunuyor. En çok da ceviz ağacından çıkan odunlar güzel yanıyor." Sözünü bitirip camdan dışarıya baktı.

Maggie de boş boş dışarıya baktı. Güneş, karın gölgelediği ufuk çizgisi üzerine batıyor, kan kırmızı gökyüzü karın beyazlığına karışıyordu. Ağaçları kesmek ona bir şey anımsatıyordu, ama neyi?

Evet, Howard söylediğinden daha fazla şey biliyor ama ne hapis tehdidi ne de Wanda'nın ızgara tavuğu onu konuşturuyordu. Onu bırakmak zorunda kalacaklardı.

67. BÖLÜM

Nick telefonu kapatıp ofisteki koltuğuna yaslanarak sinirden ağrımaya başlayan gözlerini ovuşturdu. Maggie, onun bir ipucu bulmayı ne kadar istediğini, bu yüzden Ray Howard üzerinde de bu kadar durduğunu fark etmişti. Bu durumda Maggie nasıl bu kadar sakin ve kontrollü kalabiliyordu?

Timmy'yi düşünmeden duramıyordu. Sanki içinde, kaburga kemiğinde zaman ayarlı bir bomba vardı ve gittikçe daha hızlı bir şekilde hareket edip göğüs kafesini sıkıştırıyordu. İçindeki acı dayanılmazdı. Danny Alverez'in cesedi gözünün önünden gitmiyordu. O küçük vücudu çimenlerde yatarken... Boş gözleri üzerinde uzanan yıldızlara bakıyordu. Bu haliyle çok huzurlu gözüküyordu. Tabii bu barışçıl görüntü, çenesinin altındaki derin kesiği ve küçük, beyaz göğsündeki oyukları görene kadardı.

Zaman daralıyordu.

Aaron Harper ve Eric Paltrow iki haftadan az bir süre içinde öldürülmüştü. Matthew Tanner, Danny Alverez'in kaçırılmasından tam bir hafta sonra alıkonulmuştu. Ondan sadece birkaç gün sonra da şimdi de Timmy kaçırılmıştı. Zaman aralığı kısalıyordu. Bir şey katili çileden çıkarmış, hızlanmasına neden olmuştu. Eğer onu yakalayamazlarsa, katil yine altı yıl boyunca ortadan kayıp mı olacaktı? Ya da daha kötüsü, önceden olduğu gibi halkın içinde maran-

gozluğa devam mı edecekti? Eğer katil Howard ya da Keller değilse, kimdi?

Nick, masanın üzerindeki buruşuk kâğıdı aldı. Kamyonetin torpidosunda bulduğu belli belirsiz zaman çizelgesine tuhaf bir alışveriş listesi çiziktirilmişti. Yazılanlara bir kez daha bakarak onları anlamlandırmaya çalıştı: Yün battaniye, gazyağı, kibritler, portakallar, Snickers, SpaghettiO, fare zehri. Belki de basit bir kamp listesiydi ama içinden bir ses, Nick'in bunun daha çok şey ifade ettiğini söylüyordu.

Kapı çalındı ve Hal, izin beklemeden içeri girdi. Yorgunluktan geniş omuzları yorgunluktan öne doğru sarkmıştı. Normalde iyice taranmış olan saçı saatlerce şapkada durmaktan kafasına yapışık duruyordu. Yakası açılmış gömleği ve kahve lekeli yamuk kravatı tuhaf bir açı oluşturuyordu.

"Haberler nedir, Hal?"

Nick'in masasının yanındaki sandalyeye çöktü. "Kamyonette bulduğun küçük boş şişede eter bulundu."

"Eter mi? O da nereden çıktı?"

"Hastaneden alınmış gibi. Yönetici ile beraber kontrol edince bana morgda benzer şişelerin olduğunu söyledi. Bunu bir çeşit çözücü olarak kullanıyorlar ama aynı zamanda birini bayıltmak için de kullanılabilir. Tek yapman gereken biraz koklatmak."

"Kim morga girebilir ki?"

"Aslında, herkes. Kapıyı kilitlemiyorlar."

"Dalga mı geçiyorsun?"

"Düşünsene, Nick. Morg çok az kullanılan bir yer ve ne zaman, kim orayı karıştırmak ister ki?"

"Adli bir araştırma olduğunda kilitli tutulmalı ve sadece izinli kişiler girebilmeli." Nick eline bir kalem alıp sinirle masaya vurmaya başladı. Hâlâ birine yumruk atma isteği içinde büyüyordu.

Hal cevap vermedi ve Nick ona baktığında Hal'ın da bu işi başaracak mı diye düşünüp düşünmediğini merak etti. "Şişeden parmak izi alabildiniz mi?"

"Sadece seninkiler vardı."

"Kibrit kutusu?"

"Eh, bir striptiz kulübünden değil, al; Pink Lady polis istasyonunun bir blok ötesinde, Omaha'nın aşağısında küçük bir bar ve ızgara salonu. Birçok polisin takıldığı bir yer. Eddie, orada en iyi hamburgerlerin yapıldığını söylüyor.

"Eddie?"

"Evet, Gillick buraya gelmeden önce Ottowa Polis Birimi'nde idi. Bunu bildiğini sanıyordum. Çünkü... Altı ya da yedi sene oldu."

"Ona güvenmiyorum," diye Nick ağzından kaçırdı ama Hal'in yüzünü görünce dediğine pişman oldu.

"Eddie? Ne diye ona güvenmiyorsun ki?"

"Bilmiyorum. Neyse dediğimi boş ver."

Hal başını sağa sola sallayıp koltuktan kalktı. Kapıya doğru giderken bir şey unutmuş gibi geri döndü.

"Nick, biliyorsun, yanlış anlama ama senin için ofiste birçok kişi aynı şeyi düşünüyor."

"Neymiş o?" Nick ayağa kalktı. Kalemle masaya vurmayı bırakmıştı.

"Kabul etmelisin ki bu işi sadece baban yüzünden üstlendin. Kanunları uygulama anlamında tecrüben var mı? Bak, Nick, ben senin arkadaşınım ve her adımında yanın-

dayım. Ama sana şunu söylemem gerekir ki bazı çocuklar bundan emin değil. Onlar O'Dell'in olayı yürüttüğünü düşünüyorlar."

İşte, günlerdir beklediği tokat inmişti. Ağrısını geçirmek istermiş gibi çenesini okşadı.

"Babam kendi araştırmasını yönetiyor gibi gözüktüğünden beri çok yol kat ettiğimi düşünüyorum."

"Bu başka bir şey. Eddie ve Lloyd'u Mark Rydell denen adamı takip etmeleri için görevlendirdiğini biliyor musun?"

"Rydell? Bu herif de kim?"

"Galiba Jeffreys'in arkadaşı ya da ortağı."

"Tanrım. Kimse anlamıyor mu? Jeffreys o üç çocuğu öldürmedi..." Odanın kapısında duran Christine'i görünce sustu.

"Sakin ol, Nick. Buraya haberci olarak gelmedim." Bir an tereddüt ettikten sonra içeri girdi. Saçları birbirine karışmış, gözleri kızarmış, yüzü yaş izleriyle dolmuş ve montunu düzgün düğmeleyememişti. Çok kötü gözüküyordu.

"Bir şeyler yapmam gerekiyor. Yardımcı olmama izin vermelisin."

"Sana kahve getirmemi ister misin, Christine?" diye sordu Hal.

"Evet, teşekkürler. Çok iyi olur."

Hal izin istercesine Nick'e bakıp odadan çıktı.

"Gel, otur," diyen Nick, kalkıp ona oturana kadar yardımcı olma isteğini reddediyordu. Onu böyle görmek sinirini bozuyordu. Onun ablasıydı, Nick ise her şeyi mahveden kişi. Ablası olayları toplayan insandı, Bruce ile ay-

rıldığında bile böyle olmuştu. Şimdi ona Laura Alverez'i anımsatıyordu -özellikle bu rahatsız edici sessizlikte.

"Corby bana geçici olarak bir süreliğine ücretli izin verdi. Tabii bunu, *The Journal* için özel haberleri aldığından emin olduktan sonra oldu."

Montunu çıkarmak için uğraştıktan sonra özensiz bir şekilde sandalyenin köşesine baktı ve mont yere düşerken sadece bakmakla yetindi. Sonra ayakta durmak için bile gücü olmadığı belli olsa da masanın önüne doğru hızla ilerledi.

"Bruce'u bulabildiniz mi?" Christine gözlerini kaçırıyordu ama Nick, ablası için bunun oldukça hassas bir konu olduğunu ve eski eşinin nerede olduğuna dair hiçbir fikri yoktu.

"Henüz değil ama belki haberlerde Timmy'yi görürse bizimle iletişime geçebilir."

Christine yüzünü ekşitti. "Bir şeyler yapmam gerekiyor, Nick. Öylece oturup evde bekleyemem. Bununla ne yapıyorsun?" Anlamsız kodları yukarı gelecek şekilde tuttuğu tuhaf çizelgenin üzerindeki alışveriş listeli kâğıdı işaret ediyordu.

"Bunun ne olduğunu biliyor musun?"

"Tabii, bu barkod."

"Ne?"

"Bir barkod. Gazete taşıyıcıları her gün bunlardan gazeteleriyle beraber bir tane alır. Gördün mü, burada güzergâh numarası, gazete taşıyanın kod numarası, kaç gazete dağıtılacağı, içinde ne olduğu -eğer belliyse- ve başlangıçla bitiş noktaları vardır."

Nick yerinden zıplayıp masanın etrafında dolanarak Christine'in yanına geldi.

"Bunun kime ve hangi güne ait olduğunu söyleyebilir misin?"

"19 Ekim Pazar gününe ait gibi gözüküyor. Taşıyıcı kodu ALV0436. Başlangıç ve bitiş adreslerine bakınca, görünen o ki..." Anlık farkındalık yüzünün ifadesini değiştirmişti. Kocaman açılmış gözleriyle Nick'e baktı. "Bu Danny Alverez'in güzergâhı. Pazar günü kaybolmuştu. Bunu nereden buldun, Nick?"

68. BÖLÜM

Karanlık hemen çöküyordu. Timmy sakin kalmaya çalışsa da, kaçınılması mümkün olmayan uzun ve karanlık gece tüm savunmasını kırıyordu.

Bütün günü kaçış planı yaparak ya da en azından bir acil durum sinyali göndermeye çalışarak geçirmişti. Bu da filmlerde göründüğü kadar kolay değildi. Yine de odaklanmaya çalışıyordu. Batman, Luke Skywalker ve favorisi Han Solo'yu düşünüyordu.

Yabancı, ona *Flash Gordon* ve *Superman*'in çizgi romanlarını getirmişti. Tabii, bütün bu süper kahramanları ve onların gizli güçlerini bilse de, Timmy hâlâ buradan çıkamamıştı. Her şeyden öte küçük, sıska, on yaşında bir çocuktu. Ama futbol sahasında, oyuncuların altından ve arasından ilerleyerek kısa boyunu avantaja çevirmesini biliyordu. Belki de asıl ihtiyacı olan şey güç değildi.

Odanın insanı yutarcasına üstüne gelen karanlık duvarları içinde düşünmek çok zordu. Gazyağının yağı çok fazla kalmadığı için onu yakmayı elinden geldiğince erteliyordu. Ama içindeki panik onun titremesine neden olmaya başlamıştı bile. Belki fener için ısıtıcının yağını kullanabilirim diye düşündü. Şiddetli rüzgâr hâlâ pencerelere vuruyor, çatlak yerlerden girip suntaları titretiyordu. Isıtıcı olmadan içerisi buz gibi olurdu. Hayır, bunu kabul etmekten nefret etse de ısıtıcıya ışıktan daha çok ihtiyacı olduğunu biliyordu.

Kendini oyalamak için kafasında *Star Wars*'taki sahneleri tekrar ediyor, içinde geçen konuşmaları yüksek sesle söylüyordu. Elindeki çakmağı tutarak kendine karanlığın üzerinde kontrol sahibi olduğunu hatırlatıyordu. Çakmağı sürekli açıp kapıyor, açıp kapatıyordu. Fakat tek düşmanı karanlık değildi, sessizlikte bir o kadar rahatsız ediciydi.

Gün boyunca kendini insan sesi, köpek havlaması, motor sesi, kilise çanı ya da siren sesi duyabilmek için zorlamıştı. Uzaktan geçen trenin sesi ve geçen jet dışında hiçbir şey duyamamıştı. Acaba neredeydi?

Boğazı acıyana kadar bağırmayı bile denemişti ama karşılığında, onu azarlar gibi esen şiddetli rüzgârın sesini duymuştu. Çok sessizdi her yer. Her neredeyse ona yardım edecek birinden çok ama çok uzaktaymış gibi hissediyordu.

Bir şey yere düşünce tahta zeminde *klik klik* diye tırnak sesleri duydu. Kalbi hızla çarparken titremesi arttı. Çakmağı yaktı ama hiçbir şey göremedi. Sonunda pes etti. Yatağından ayrılmadan kasaya doğru uzanıp gazyağını yaktı. Sarı ışık hemen odayı sardı. Bunun üzerine kendini rahatlamış hissetmeliydi ama aksine, ayaklarını karnına doğru alarak örtüyü çenesine kadar çekti. Babasının şehirden ayrıldığından beri ilk kez, Timmy gözyaşlarına boğuldu.

69. BÖLÜM

Bütün hatalarına rağmen zeki biriydi. Kesinlikle dikkate değer bir rakipti. Ama Özel Ajan Maggie O'Dell'in neyi, ne kadar bildiğini ya da ne derecede ona oyun oynadığını merak ediyordu. Fakat sorun değildi. Oyunları severdi. Bu şekilde hızlı hareket edip çuvallamıyordu.

Steril koridorlardan geçerken kimse onu fark etmedi. Görenlerse başıyla selam verip aceleyle yanından geçiyordu. İnsanların içinde nasılsa buradaki varlığı da rahatça kabul edilmişti. Burada -insanların arasında- başka bir maske giyiyordu ki taktığı kauçuk maske gibi yüzünden öylece çıkaramazdı.

Merdivenlerden çıkmaya başladı. Bugün merdiven boşluğu bile tertemiz bir şekilde ovulmuş, amonyak kokuyordu. Bu durum ona, üvey babası uyurken annesinin sabah en az iki üç kere, yalnız başına, güzelim elleri ve dizleri yerde sessizce mutfağı silmesini hatırlatıyordu. Nazik elleri deterjan yüzünden kızarmış ve nasırlaşmıştı. Annesi onu görmeden kaç defa sessizce izlemişti? Sert sert yeri silmesi ve tuttuğu hıçkırıklar sanki hayatı boyunca yaptığı hataları sildiği bir sabah ayini gibiydi.

Şimdi yıllar sonra, kendi gizli ayinleriyle geçmişin izlerini ve kendi hayatını temizlemeye çalışıyordu. Çocukluğunda, hıçkırıklara boğulan ve çaresiz bir durumda olan o çocuğun görüntülerini zihninden silebilmek için daha kaç kişiyi öldürecekti?

Kapı arkasından kapandı. Burada daha önce de bulunmuştu ve etrafa alışmıştı. Tepesinde bir yerde fan vızıldıyordu. Onun dışında özellikle bu geçici mezarlık için yeterli bir sessizlik vardı.

Ameliyat eldivenlerini taktı. Acaba hangi cesetti? Birinci çekmece, ikinci ya da üçüncü? Belki de dördüncü ya da beşinci? Üç numarayı seçip ve metalin üzerindeki cesedi görüp yüzünü buruşturdu ama doğru çekmeceyi seçtiğini anlayınca mutlu oldu.

Gümüş yatağın üzerindeki siyah ceset torbası çok küçük duruyordu. Torbayı dikkatlice, neredeyse saygıyla gri, küçük bedenin kenarlarından açtı. Adli tabibin tıbbi kesik izleri -düzgün kesikler ve sıyırmalar- onu iğrendirmişti, aynı kendisinin açtığı yarıklar da hissettiği gibi. Matthew'nun zavallı, küçük bedeni haritaya dönmüştü. Fakat Matthew, sonsuza kadar, çok daha iyi bir yere gitmişti, acı ve aşağılamadan uzak, yalnızlık ve terk edilmişliğin olmadığı bir yere. Evet, Matthew'nun sonsuz yolculuğu oldukça rahat olacaktı. Sonsuza kadar masum bir çocuk olarak kalacaktı.

Kauçuk eldivenlerle fileto bıçağını çıkarıp bir yana koydu. Onun cinayetlerle bağlantısını kuran bir kanıtı yok etmesi gerekiyordu. Ne kadar da dikkatsiz olmuştu. Çok büyük bir aptallıktı bu. Belki çok geç kalmıştı ama eğer böyle olsaydı şu an Maggie O'Dell, yüzüne haklarını okuyor olurdu.

Ceset torbasını Matthew'nun küçük bacaklarını inceleyebilmek için iyice açtı. Evet, kalçasında artık morarmış diş izleri vardı, içindeki şeytanın öfkesinin sonucu. Utanç,

ter ve sıcakla birleşip midesini yakıyordu. Çocuğun bacağını doğru eğilip, bıçağı kavradı.

Odanın dışında, koridorda bir kapı çarpınca durup nefesini tuttu. Etrafı dinlemeye başladı. Plastik bir ayakkabıdan çıkan *garç gurç* sesi yankılanıyordu; giderek yakınlaşan sesler kapının dışında durdu. Tereddüt ettiler. İçeride beklerken plastik eldivenli elinde bıçağı sıkıca tutuyordu. Bu halini nasıl açıklayacaktı? Çok saçma bir durumdaydı. Burada olması mümkün ama saçmaydı.

Nefesini artık tutamayacak hale geldiğinde *garç gurç* sesleri kapıdan uzaklaşmaya başladı. Ayak seslerinin koridorun sonuna kadar gidişini dinledi. Kapının da kapanma sesini duyduktan sonra nefes alıp amonyağın burnuna batmasına neden oldu. Eldivenlerin içindeki toz, avuçlarını terle birleşip avucunun kaşınmasına neden oluyordu. Bir ter damlası sırtından aşağıya doğru süzüldü. Bekleyip damlanın iç çamaşırına doğru inmesine izin verdi. Korkusu azalmaya başlayınca yerini utanç aldı.

Evet, giderek dikkatsizleşiyordu. Yaptıklarından sonra arkasını toparlamak, bazen yoldan çıkan, içindeki şeytanı yoluna koymak zorlaşıyordu. Şimdi bile bıçağı kavramışken, kesime başlayamıyor, elleri titriyordu. Alnındaki yer gözlerine iniyordu ama sonunda her şey sona erecekti.

Yakında Şerif Nick Morelli ilk şüpheliyi sorgulamaya başlayacaktı. Gerekli hazırlıkları yapıp yeterince kanıt, bir ipucu bulduktan sonra bunu yapacağına emindi. Gayet iyiydi bu işte. Ronald Jeffreys'te olduğu gibi bunu yapmak çok kolaydı. Tüm yaptığı Jeffreys'in bagajına gerekli eşyaları koyup, süper şerif Antonio Morelli'ye isimsiz bir telefon açmaktı. Ama o zaman bile dikkatsiz davranmıştı,

mesela Eric Paltrow'un iç çamaşırlarını Jeffreys'in suç kamtları arasında çıkmıştı.

Kendisi için her zaman çocukların iç çamaşırını alıyordu ama Eric'inkini unutmuştu. Morgdan onları almak kolay olmuştu. Fakat hatası, Eric'inkini alıp Aaron'un iç çamaşırını Jeffreys'in bagajına koymuştu. Tabii hiçbir zaman yaptığı hata fark edilmedi mi yoksa büyük ve güçlü Antonio Morelli bunu sadece görmezden mi geldi bilemeyecekti. Yalnız işi bu sefer şansa bırakmayacak, dikkatli olacaktı. Yakında böyle korkuyla kalbini çarptıracak şeyler olmayacaktı. Düzenlemesi gereken birkaç şey ve kurtaracağı tek bir çocuk kalmıştı. Sonrasında şeytan sonsuz huzura erecekti.

Evet, zavallı Timmy sonunda kurtarılmış olacaktı. Üzerinde çok morluk vardı; onu sevdiklerini iddia eden kişilerin elinde çocuk neler çekmek zorunda kalmıştı ancak hayal edebiliyordu. Çocuğu sevmişti ama aslında diğer çocukları da sevdiğini fark ederek onları dikkatle seçmiş, hepsini şeytandan korumuştu.

70. BÖLÜM

Christine yazdır tuşuna basıp Timmy'nin ışıldayan gülümsemesinin makineden çıkışını izledi. Geçen seneki okul fotoğrafının kullanılmasından nefret ederdi. Fotoğrafta yakası açılmış ve saçları inek yalamış gibiydi. Christine bu fotoğrafı çok seviyordu. Birden bu fotoğrafta oğlunun ne kadar genç göründüğünü fark etti. Acaba biri onu bu fotoğraftan tanırlar mıydı? Bu kısa bir yılda ne kadar da değişmişti.

Cihazı tekrar ayarlayıp tuşa tekrar basarak Timmy'nin gülümseyen yüzünün tekrar tekrar cihazdan çıkışını izledi. Arkasında şerifin ofisindeki titreşen sesleri, ayakkabıların bir o yana bir bu yana koşturmasını ve aletlerin tıkırtısını işitebiliyordu. Günlük işleri olmasına rağmen yalnız, görünmez bir insanmış gibi hissediyordu kendisini. Acaba yaptığı şey Nick'in izlediği yola ters mi düşüyordu? Nick, belki birinin aklında bir şey canlandırır diye dükkânlara ve kanallara gönderilmesi için daha fazla fotoğraf istemişti. Danny Alverez davasına yaklaştığı halden çok daha farklıydı. Her şeyden öte belki ders almışlardı hem de pahalıya mal olan dersler. Bu sabahki görüşmeden öylece çıkmak kanalın reytinglerine yaramış olsa da şimdi Christine'in Timmy dışında hiçbir şey umrunda değildi.

Bir anda onu arkasında hissetti. Sanki bir buz kitlesi sırtından iniyormuş gibi bedenini huzursuz bir titreme sardı. Yavaşça dönünce Eddie Gillick'in kendisini, foto-

kopi makinası arasına sıkıştırmış olduğunu fark etti. Ter damlaları dudağındaki ince bıyığı üzerinde birikmişti. Sanki koşudan gelmiş gibi nefes nefese kalmıştı. Gözleri Christine'in bedeninde dolanırken, tıraş losyonun kokusu baş döndürücü geliyordu.

"Özür dilerim, Christine. Şu resimlerin birkaç kopyasını almam gerekiyor." Resimleri Christine'e gösterdi. Resimlere bakınca, Eddie'nin elinden onları alıp yavaşça hepsine bakmaya başladı. Renkli, parlak tonların içinde kırmızı, derin yaralar daha da belirgin hale geliyordu. Yakından çekilmiş halde gözüken sıyrıklar, kesilmiş boğaz ve Matthew Tanner'ın solgun yüzü ve ona bakan donuk bakışlar...

Christine, Eddie Gillick'ten uzaklaşmak için yana çekilip kalçasını, fotokopi makinasının dayanak yerine koydu. Eddie ona bakıp gülümsüyordu ama Christine, odanın karşısına geçerken polise çarpıp dizini de masaya vurdu. Kendini odanın köşesindeki soğutucunun yanına atınca, duvara yaslanıp sebep olduğu kaosa baktı. Her şey bir anda daha yavaş hareket etmeye mi başlamıştı yoksa kendisi mi öyle hayal ediyordu? Sesler bile yavaşlamış hepsi birbirine karışıp kalın bir ton bürünmüştü. Ve o yüksek tınılı, sürekli duyulan çınlama. Telefon mu çalıyordu? Belki de siren ya da itfaiye alarmıydı? Acaba biri bu sesle ilgilenecek miydi? Biri bu sesi durduracak mıydı? Bunu duyuyorlar mıydı?

"Christine?"

Sanki ismi çok bir yerden farklı bir boyuttan geliyordu. Vücudunu iyice duvara yaslayıp oda etrafında dönerken elini pürüzsüz, soğuk dokuya yapıştırdı. Ayağını di-

ğer yana attı. Kimse fark etmiş gibi değildi. Sonra başka bir adım daha attı.

"Christine, iyi misin?"

Lucy Burton'ın kalp şeklindeki suratında, gözleri manav dükkânı aynasına yansımış da kocaman olmuş gibi gözüken gözleri, yüzünün önünde belirdi. Ama sadece aynalar yoktu. Lucy ona yine bir şey söylemeye çalışıyordu. Parlak rujla boyanmış dudakları hareket ediyor ama ses çıkmıyordu. Kumanda neredeydi? Lucy Burton'ın sesini açması gerekiyordu.

Eller, hiçlikten çıkmış gibi ona uzanıyor, onu kavrıyordu. Elleri üzerinden uzaklaştırmaya çalıştırsa da yine geliyorlardı. Nefes alamıyordu. Su içmeye ihtiyacı vardı. Su soğutucusu solunda, sadece birkaç metre ötedeydi. Ona uzanan elleri tekrar uzaklaştırdı.

"Hayır, seni duyamıyorum, Lucy," deyince ağzından çıkan kelimelerin düşünceleriyle sınırlandığını fark etti. Bedeninin duvardan kaydığını hissediyordu. Ağır çekimde yere kayan bedeninin de kontrolünü kaybediyordu. Çok fazla ayak, ayakların yerde çıkan sesi, kırmızı ayak tırnakları, bir çift kovboy ayakkabısı... Sonra biri ışıkları kapattı.

71. BÖLÜM

Nick, su soğutucunun etrafında toplanan kalabalığa göz atmak için tam zamanında ofisinden çıktı. Christine'in yere yığıldığını görmüştü. Hal, onu omuzlarından tutarken, Lucy elindeki dosyayla ferahlatmaya çalışıyordu. Nick'in babası ise rahat bir şekilde, elini cebinin derinliklerine atmış bir halde duruyordu. Babasının cebindeki bozuk para şıkırtısını duymak onu rahatsız etmişti. Onun gergin çenesi ve sert duruşuna bakınca ne düşündüğünü anlamıştı. Christine'in çalışma arkadaşları önünde nasıl bu kadar zayıf düşebildiğine kızıyordu.

"Ne oldu?" diye sordu Nick, fotokopi makinasının başındaki Eddie Gillick'e.

"Bilmiyorum. Ne olduğunu görmedim," diyerek arkası kargaşaya dönük bir halde fotokopi makinasının tuşlarına basmaya devam etti.

Nick'e, Eddie'nin odada olayla ilgilenmeyen tek kişiymiş gibi geldi. Yere dağılmış resimlerde Matthew Tanner'ın, Timmy'nin gülümseyen yüzünün üstünü kaplayan vücut parçalarını gördü. Belki de Christine'e kayıp oğlunun resminin kopyasını çıkarttırmak ona çok fazla gelmişti.

"Sende otopsi resimleri var," derken gözü hâlâ Christine'deydi.

"Evet, hastanenin morgundan yeni aldım. Kopyalarını isteyeceğini düşünmüştüm."

"Harika. İşin bitince orijinalleri masama koy."

En azında Christine'in bilinci yerine gelmişti. Adam Preston ona su uzatınca, sanki çölde bulunmuş gibi hepsini içmişti. Nick, odanın karşısında tutulmuş gibi, çaresiz izliyordu. Kalbi öncekinden de fazla atıyordu. Eddie'ye baktı. Acaba kalbinin atış hızını duyabiliyor muydu?

"Tamam, baylar bayanlar," dedi babası. "Gösteri bitti. İşe dönelim."

Tereddüt etmeden herkes dediğini yaptı. Nick'i görünce ona el salladı. Nick sert bir şekilde duruyor, elinde kalan son otorite parçasını da korumaya çalışıyordu. Babası Lloyd'a bir işaret verince Nick'in muhalif duruşuna tamamen ilgisiz kalan Lloyd, ilerledi.

"Lloyd, Rydell'ı buldu. Sorgulama için buraya getiriyoruz."

"Bunu yapma yetkiniz yok." Nick iyice odaklanmıştı. Sakin, sağlam ve sorumluluk sahibi gözükmesi gerekiyordu.

Çalı gibi kaşları Nick'e bakarken kalkmıştı. "Efendim?"

Babası onu gayet de iyi duymuştu. Bu onun sindirme tekniklerinden biriydi. Her zaman işe yarardı... Eskiden.

"Artık buraya sorgulamak için birini getirme yetkin yok." Gözleri babasının kısılmış gözleriyle kesişti.

"Sana yardım etmeye çalışıyorum, oğlum, böylece şu lanet toplum içinde aptal durumuna düşmeyeceksin."

"Mark Rydell'ın bu olanlarla hiçbir ilgisi yok."

"Doğru. Sen hakkını topal kilise hademesinden yana kullanıyorsun."

"Ray Howard'ın suçlu olabileceğini işaret eden kanıt-

larım var. Peki, Rydell'a dair senin elinde ne var?"

Şimdiye kadar ofistekiler durmuş, onları izliyordu ama bu sözlerden sonra kimse onların etrafına yaklaşmaya cesaret edemedi. Bunun yerine, sessizce kapı köşelerinden ve masalarının arkasından işlerine devam ediyormuş gibi izliyorlardı.

"Rydell'ın ne olduğu belli. Adamın diğer pisliklerle işbirliği içinde olduğu kolum kadar uzanan günlük olay kaydından anlaşılıyor. Bir süre Jeffreys ile birlikteymiş. Her şey üzerine bahse girerim ki Jeffreys'i taklit eden bir katil. Bunu fark edemiyorsun çünkü Ajan Maggie'nin güzel kıçı karşısında gözün hiçbir şeyi görmüyor."

Nick'in boynuna sıcaklık hücum etti. Babası yine her zamanki tavrıyla söyleyeceğini söylemiş, ona arkasını dönmüştü. Nick, çalışıyormuş gibi gözüken insanlara baktı. Sonra konferans odasına açılan kapıda Maggie'yi gördü. Göz göze geldiler. O anda odadaki her şeyi duyduğunu anlamıştı.

"Bu taklide dayalı bir cinayet değil," dedi babasının arkasından.

"Ne diyorsun sen?"

Nick'e sadece omzunun üstünden baktı. Nick ise otopsi fotoğraflarının orijinallerini yüzüne bile bakmadan direkt Eddie'nin elinden aldı.

"Jeffreys sadece Bobby Wilson'ın ölümünden sorumlu." Babası fotoğraflara bile bakmadı. "Üç çocuğu birden öldürmedi. Ama tabii bunu zaten biliyorsun." Nick, söylediklerini anlaması ve ima ettiği suçlamayı daha iyi anlaması için bekledi.

Sonunda babası normalde onu hıçkıran bir çocuğa çe-

viren güçlü, çatık kaşlarıyla baktı ona. Nick dik duruyor, ellerini ceplerine koymaktan kaçınıyordu. Bunun yerine ellerini göğsünün üstünde buluşturdu. Hazırdı.

"Ne ima etmeye çalışıyorsun sen?"

"Jeffreys'in tutuklama dosyasına baktım. Bütün otopsi raporlarını da gördüm. Jeffreys'in üçünü birden öldürmesine imkân yok. Jeffreys bile bunu sana kaç defa söyledi."

"Ah, yani babana değil, lanet bir katile, bir pisliğe inanıyorsun?"

"Kendi raporlarında bile Jeffreys'in diğer iki çocuğu öldürmediği kanıtlanıyor. Sadece sen çok körsün. Hayır, sen bir kahraman olmak istedin. Böylece gerçeği görmezden gelip asıl katilin kaçmasına izin verdin. Belki de kanıtı bırakmasına sen yardım ettin. Şimdi kendi torunun senin hatalarının ve kahrolası gururunun bedelini ödüyor."

İlk yumruk Nick'i tamamen savunmasız bırakmıştı. Çenesine çarpan yumruk yüzünden fotokopi makinasına çarpmıştı. İkinci yumruk yüzüne çarptığında dengesini henüz bulmuş ama gözleri bulanıklaşmıştı. Başını kaldırdığında babasının elinde fotoğraflarla, aynı yerde ve duruşta, yüzünde bir şok ifadesiyle gördü. Nick, ona yumruk atanın babası değil de Eddie Gillick olduğunu ancak Hal onu tutmaya çalışırken anladı.

72. BÖLÜM

Maggie, Nick geçici sorgu odasına gelmeyince pek de şaşkınlığa uğramadı. Adam Preston Wanda'nın yerinden yemek sipariş etmişti. Ray Howard'a kalıp yemeğini yedikten sonra gitmekte serbest olduğunu söylemişti. Adam, buharı tüten yemeği önüne koyana kadar Ray, ona kötü kötü bakmıştı. Sonrasında hepsini unutmuş gibiydi.

Adam, yemeğin geri kalanını çıkarırken Maggie çıkmaya hazırlanıyordu.

"Ajan O'Dell, bu sizin için."

"Çok aç değilim," diyerek ona doğru döndü ama elindeki sandviç değildi. Masanın üstündeki beyaz zarfa baktı. "Bunu nereden buldun?"

"Wanda'nın yerinden gelen yemek paketinde. Üzerinde ismin yazılıydı." Masadan uzanıp ona vermeye çalıştı ama Maggie almak için herhangi bir harekette bulunmamıştı. Howard bile yemeğinden başını kaldırıp baktı.

"Ajan O'Dell? Nedir bu? Açmamı ister misiniz?" Adam'ın yeşil gözleri ciddileşmiş, çocuksu suratı endişeli bir ifadeye bürünmüştü.

"Yok, açarım ben." Yavaşça zarfın kenarından tutup -geç olsa da- önemli bir şey değilmiş gibi davranmaya çalışıyordu. Bunu kanıtlamak için Adam onu izlerken tereddüt etmeden zarfı açtı. Karnında akrobatik hareketler yaşanmasına rağmen parmakları şaşırtıcı bir şekilde titremiyordu.

Notu okudu. Basit, tek cümlelik bir satırdı: "STUCKY HAKKINDA ÇOK ŞEY BİLİYORUM."

Bakışlarını Adam'a çevirdi.

"Nick buralarda mı?" Nefesini kontrol altına alıp sakinleşmesi gerekiyordu. Karnındaki korkunç sancıyı da durdurması.

"Kimse onu görmedi..."

"Eddie onu yere serdiğinden beri." Howard, Adam yerine cümleyi tamamladı. Bir çatal dolusu patates püresini yerken sırıtıyordu. "Eddie tam adamım," dedikten sonra lokmayı ağzına attı.

"Ne demek istiyorsun?" diye sorunca Maggie, Howard'ın bakışından ileri gittiğini anladı. Dikkatli olması gerekiyordu ama çok geçti, adam yine rahatsız olmuştu.

"Hiç. O sadece bir arkadaşım."

"Şerif Yardımcısı Gillick senin arkadaşın mı?" Maggie omzunu silken Adam'a baktı.

"Evet, arkadaşım. Bu suç değil, değil mi? Bazen takılıyoruz, öyle önemli bir şey değil."

"Ne yapıyorsunuz?"

Howard'ın bakışları Maggie'den Adam'a baktı. Çatal bıçakla uğraşmayı bıraktı. Yerinde dik oturmaya başladı. Maggie'ye tekrar baktığında meydan okur tavrını fark etti.

"Bazen papazın evine gelip, ben ve Peder Keller ile kart oynar. Bazen sadece ikimiz hamburger yemeye gideriz."

"Sen ve Şerif Yardımcısı Gillick mi?"

"Gitmekte serbest olduğumu söylememiş miydiniz?"

Maggie, dik dik bakmayı bıraktı, haklıydı. Bu zeki, kertenkele benzeri gözler çok daha fazlasını biliyordu.

İçinde bir yerde, Nick'in önsezilerine rağmen onun katil olmadığını biliyordu. Belki de telefonun onun odasında çıkması gibi bir talihsizlik yaşamıştı ama Ray Howard aradıkları kişi değildi. Vücut yapısı ne sarp ağaçların arasında çalışmaya uygundu ne de otuz-otuz beş kiloluk bir çocuğu taşımaya. Akıllıca konuşmasına rağmen, bir seri katil olacak kadar uyanık bir zekâya sahip değildi.

"Evet, gitmekte serbest olduğunu söyledim." Gözlerini ondan ayırmadan sonunda cevap verdi. Üstündeki şüpheyi fark etmesini, bir laf kaçırmasını, onun biraz terlemesini istiyordu. Bunun yerine Howard, Maggie'yi umursamayıp çatalına büyük büyük lokmalar alarak eti kesiyor ve daha neredeyse çiğnemeden yutuyordu.

Adam'a işaret edip onu takip etmesini istedi. Koridora çıkınca durup, duvara yaslanarak yorgunluğunu atmaya çalıştı. Adam, onların yalnız başına olduğunu kimse görmesin diye hem sağa hem de sola bakarak sabırla bekledi. Grubun bir parçası olmak ve grubu memnun etmek için çok hevesli olsa da, Antonio Morelli'nin sözünden çıkmak için henüz çok gençti. Hâlâ, otoriteye olan saygısı Maggie'ye kadar uzanıyordu ve uzun, ince bedeni dinlemeye hazır bir halde öne eğilmişti.

"Platte Şehri'nde büyüdün, değil mi?"

Soru onu şaşırtmıştı. Tabii ki burada büyümüştü. Bunu belirterek başını salladı.

"Şehirdeki büyük kilise hakkında bana ne söyleyebilirsin?"

"Eğer sormak istediğin buysa, orayı kontrol ettik. Lloyd ve ben kar yağmadan önce ve sonra oraya gittik. Orası kapatıldı. Sanki yıllardır kimse uğramamış gibiydi.

Ne ayak izi vardı ne de araba lastiği."

"Nehre yakın mıydı?"

"Evet, Eski Kilise Yolu'nun orada; bence bu yüzden o adı almış. Kilise tarihi eser statüsünde. Bu nedenle kimse yıkamıyor."

"Tüm bunları nereden biliyorsun?" Gerçekten ilgileniyormuş gibi görünmeye çalışıyordu çünkü tam da bilmek istediği noktaya parmak basmıştı. Eğer Howard oraya ağaç kesmek için gittiyse, oraya yakın bir şeyler görmüş olmalıydı. Boynundaki kasılmayı sıkıp, geçmesi için baskı uyguladı. Yorgunluk düşüncelerini bulandırıyordu ya da belki, artık daha fazla düşünmek istemiyordu.

"Babamın oraya yakın bir yerde arazisi var," diye devam etti Adam. "Kilise arazisini satın alıp, binayı da yıktırmak istiyordu. Gayet iyi bir tarım arazisiydi. Peder Keller ona, bahsettiği yerin tarihi bölge olduğu için binanın yıkılamayacağını söyledi. Tahminimce John Brown'ın 1860'lardaki Yer altı Demir Yolu projesinin bir parçası olarak kullanılmış. Orası kiliseden mezarlığa bağlanan bir yol olarak düşünülmüş."

Maggie dikleşip birden anlattıklarıyla ilgilenmeye başladı.

Adam memnun olmuştu.

"Kaçak köleleri kilisede saklıyorlarmış. Geceleri saklanacakları başka bir yere gitmek için tünellerden nehre çıkıp, onları bekleyen bota binerlermiş. Nebraska'nın güneyinde de eski bir kilise varmış. Şimdiyse onu gayet turistik bir yere çevirmişler. Buradaki çok yıpranmış. Tünelin nehre çok yakın açıldığını söylüyorlar. Artık mezarlığı bile kullanmıyorlar. Birkaç sene önce nehir taştığında bazı

mezarları yerinden etmiş. Hatta birkaç ölü bedeni taşımış nehir. Cidden tüyler ürpertici bir görüntü olmalı."

Maggie, terk edilmiş bir mezarlık ve ölüleri yerinden edecek kadar kuvvetli bir nehir akıntısı hayal etti. Bir anda böyle bir yer, kurbanlarının kurtuluşuna takık bir katil için gözüne oldukça mantıklı gözüktü.

73. BÖLÜM

Maggie, Nick'e not bırakmaya karar vermişti ama ne diyeceğini bilemiyordu.

"Sevgili Nick, katili bulmak için mezarlığa gittik." Kulağa saçma geliyordu ama bu not Albert Stucky'nin peşine düşmeden önce bırakabileceğinden bile fazlaydı.

"Sanırım Nick gitti," Lucy koridorun sonundan belirip Maggie'yi eli Nick'in ofisinin kapı kolundayken yakaladı.

"Biliyorum, ona not bırakacağım."

Lucy memnun görünmeyerek daha fazla açıklama bekler gibi ellerini kalçasına dayadı. O gece dışında gerçekten Stucky'yi bulmak istememişti. Sadece bir ipucu ve saklandığı yeri bulmak istiyordu. Son anda farkına varana kadar ona tuzak hazırlayıp, onu beklediğini anlayamamıştı. Bu katilin de yaptığı aynı şey miydi? Tuzak kurup bu yemi yutmasını mı bekliyordu? Maggie yanıt vermeyince ekledi, "Erken saatlerde başpiskoposluktan sana bir telefon geldi."

"Mesaj bırakıldı mı?" Maggie, ona Peder Francis'in ölümünün talihsiz bir kaza dışında adli bir durumla ilgili olmadığını söylemişti.

"Bekle." Lucy iç geçirip elindeki not yığınını karıştırdı. "İşte burada. Kardeş Jonathan, Peder Francis'in yaşayan bir akrabası olmadığını söyledi. Cenaze işlemleri ile kilise ilgilenecek."

"Otopsi yapılacağına dair bir ibare yok mu?"

Lucy şaşkın bir şekilde baksa da Maggie aldırış etmiyordu.

"Mesajı bizzat aldım." Lucy neredeyse sesini sempatik bir tona bürümüş, otopsi ile ne demek istediğini anlamıştı. "Sadece dediklerimi söyledi."

"Tamam, teşekkürler." Maggie tekrar Nick'in ofisinin kapı kolunu kavradı.

"İstersen Nick için mesajını alabilirim."

Sempati gitmiş, yerini büyük bir merak kaplamıştı.

"Teşekkürler, ama masasına bırakacağım."

Maggie içeri girince ışıkları açmayıp sokaktaki lambalardan süzülen loşluktan yararlandı. Bu sırada bacağını sandalyenin ayağına çarptı.

"Lanet olsun," diye mırıldanarak kalçasına kadar ulaşan ağrıyı dindirmek için hafifçe eğildi. Bacağını ovalamak için eğilmişken Nick'in yerde, bir köşede oturduğunu fark etti. Karanlıkta, Maggie'nin varlığına kayıtsız bir halde dizlerini göğsüne çekmiş ve kollarını bağlamıştı.

Onu görmemiş gibi davranmak kolaydı. Notunu bırakıp gidebilirdi. Hiçbir şey söylemeden ona doğru sessizce yürüyüp yavaşça yanına oturdu. Bakışlarını takip edince pencerenin dışında bir yere baktığını gördü. Oturdukları açıdan sadece gökyüzünün siyahlığı görülebiliyordu. Gözünün ucuyla Nick'e bakınca çatlamış ve çürüyüp şişmiş dudağını fark etti. Kurumuş kan, biçimli çenesini lekelemişti. Hâlâ hareket etmiyor, Maggie'nin varlığını fark etmiş gözükmüyordu.

"Eh, Morelli eski bir futbol oyuncusuna göre bir kız gibi dövüşüyorsun."

Onu sinirlendirmek, hislerini harekete geçirmek isti-

yordu. Hissizliğin, boşlukta olmanın ortaya çıkarılmazsa uzun süre bir insanı felç edebileceğini biliyordu. Nick'ten cevap gelmedi. Maggie sessizce onun yanında oturuyordu. Dakikalar geçti. Kalkıp gitmeliydi artık. Onun acısını böyle paylaşmaya dayanamıyordu. Onunla ilgilenme riskini göze alamazdı. Kendi hassasiyeti zaten ona ağır gelirken bunu yapamazdı.

Ayağa kalkmak için ayaklarını çözerken Nick, konuşmaya başladı, "Babam senin hakkında söylediklerinde yanılıyordu."

Doğruldu. "Yani benim küçük, tatlı bir popom yok mu?"

Sonunda, yüzünde gülümsemeye benzer bir şey yakaladı.

"Tamam, yarı yarıya haklı."

"Merak etme, Morelli. Daha kötülerini de duymuştum." Yine de iğnelemeler onu her zaman şaşırtıyordu.

"Biliyorsun, tüm bunlar başladığında tek umursadığım nasıl göründüğüm ve insanların beni beceriksiz bulup bulmayacaklarıydı."

Maggie'ye bakmamak için sürekli dışarı bakıyordu. Maggie'nin gözleri karanlığa alıştığı için onu incelemeye başlamıştı. Şu an darmadağın gözükmesine rağmen, tüm olağan özellikleriyle çok yakışıklıydı; güçlü, kare bir çene, yanık teniyle uyumlu koyu renk saçlar, uyarıcı dudaklar, öyle ki kulak memesi bile çok düzgündü. Fakat ilk başta ona çekici gelen bu özellikleri şimdi gözüne çok küçük gözüküyordu. Onun yumuşak, sakin sesini arıyordu. Sıcak, gök mavisi gözleri ayaklarını yerden kesiyordu. Bakışlarıyla kendini dünyadaki en önemli kişiymiş gibi his-

sediyordu. Baktığında sanki ruhundan bir parça görmek ister gibiydi. Bu gözler onu çıplak ve canlı hissettiriyordu. Şimdi gözlerini kaçırdığında kendini soyulmuş, aralarında yeni yeni oluşan samimi bağ ortadan kalkmış gibi hissediyordu. Aynı zamanda bir haftadan az bir zamandan beri tanıdığı bir adama karşı böyle hissetmek doğru değildi. Onları daha yakın kılacak sırrı paylaşmasını, sessizce yarı ürkmüş bir halde bekliyordu. Bir yandan da bir parçası heyecanla söylediklerini duymayı bekliyordu.

"Beceriksizim. Bir cinayet soruşturulması nasıl yürütülür bilmiyorum. Belki başından bunu kabul etseydim... Belki Timmy kaçırılmazdı o zaman."

İtirafı Maggie'yi şaşırtmıştı. Birkaç gün önce tanıştığı burnu havada, ukala adamdan eser yoktu. Ama itirafı kendine acımasından ya da pişmanlıktan bile ileri gelmiyordu. Maggie, bunun sonunda içindekileri söyleyebilmenin rahatlığı olduğunu fark etti.

"Yapılabilecek her şeyi yaptın, Nick. İnan bana, eğer yapman gereken başka bir şey olsaydı, yapmanı ya da farklı bir şekilde yapmanı söylerdim, bunu gerçekten yapardım. Fark etmediysen söyleyeyim, bu konuda hiç de çekingen değilim."

Yine bir gülümseme. Arkasındaki duvara yaslanıp ayaklarını göğsünden uzaklaştırdı. Uzun, düzgün bacaklarını öne doğru uzattı. Bir dakikalığına da olsa Maggie, konuşmayı bitirdiğini düşünmüştü.

"Maggie, ben çok... Sürekli onu bulmayı düşünüyorum. Onu... Aynı boş gözlerle, çimlerin arasında yatarken görüyorum. Hiç bu kadar çok..." Güçlü, sakin sesi kısıldı, boğazı düğümlendi. "Hiç bu kadar çaresiz hissetmemiş-

tim." Yine dizlerini, çenesini değecek kadar göğsüne çekti.

Maggie'nin eli havalandı ama ensesine doğru durdu. Onu rahatlatmak, okşamak istiyordu. Elini geri çekip uzaklaştırarak duvara yaslanıp gittikçe artan dokunma isteğinden kaçınmaya çalıştı. Yine bir bakış. Ay ışığı pencere kenarından vurup Nick'in profilini ortaya çıkarıyordu. Nick Morelli onunla nasıl bir olmayı düşünebiliyordu ki? Daha Maggie'nin kendisi bile tam değilken?

"Biliyorsun, hayatım boyunca babam ne dediyse onu yaptım... Bana önerdiği şeyleri." Çenesi dizlerinin üstündeydi. "Onu çok memnun etmek isteğinden de değil, sadece daha kolay olduğu için bunu yaptım. Beklentileri kolayca karşılanabilecek şeyler gibi gelmişti bana. Platte Şehri'nde şerif olmak sanki ceza yazmak, kayıp köpekleri bulmak ve birkaç bar kavgasını ayırmak gibi şeylerdi. En fazla trafik kazası olsun ama cinayet gibi bir şey için hazır değildim."

"Ne kadar ceset görürsen gör, bir çocuğun öldürülmesine hazırlıklı olunur mu bilemiyorum."

"Timmy'nin sonu Danny ve Matthew gibi olmamalı. Olamaz. Ama... Elimde bunu durdurabilecek bir şey yok." Sesindeki çatlaklık geri dönmüştü. Maggie ona bakınca yüzünü çevirdi. "Lanet olsun, elimde yapabilecek hiçbir şey yok."

Sesindeki titremeyi kızgınlıkla örtmeye çalışsa da saklayamıyordu. Maggie yine tereddütle elini kaldırdı ve eli havada kaldı. Ama sonunda, omzuna dokundu. Elini ittirmesini bekliyordu fakat Nick, sessizce oturdu. Maggie, eliyle kürekkemiği tarafını okşayıp sırtını da sıvazladı. Okşamasının mahrem bir noktaya kaydığını hissedince elini

çekmek istedi ama Nick, uzanıp elinin kocaman eliyle yakaladı. Ona bakıp Maggie'nin avcunu yaralı çenesine götürdü.

"Burada olduğun için çok mutluyum." Göz göze geldiler. "Maggie... Bence, ben..."

Maggie gelmek üzere olan itiraf karşısında bir anda rahatsız olup elini hemen çekti. Bu flörtün de ötesindeydi. Bilmek istemediği duyguların karşısında Nick'in karmakarışık olduğunu görüyordu.

"Ne olursa olsun bu senin suçun değil, Nick." Onu dinliyormuş gibi yaparken konuyu değiştirdi. "Elinden gelen her şeyi yapıyorsun. Bazen kendini ateşe atmak durumunda kalabilirsin."

Nick, ona sanki ruhunun derinliklerine iniyormuş gibi hissettiren o bakışla baktı. "Kâbusların," dedi sessizce. "Sende kendini bir şeyin ateşinden alamıyorsun. Nedir bu, Maggie? Stucky mi?"

74. BÖLÜM

"Stucky'yi nereden biliyorsun?" Maggie ayağa kalkıp sadece adını duymasıyla bile yaşadığı gerilimi savuşturmaya çalıştı.

"O gece evimde bu ismi birkaç kez söyledin. Bana ondan bahsedebileceğini düşünmüştüm. Bununla ilgili konuşmayınca da... Eh, belki de beni ilgilendirmez dedim. Belki de hâlâ öyle."

"Şimdiye kadar kayıtlarda geçen bir isim."

"Kayıtlarda mı?"

"Albert Stucky, yaklaşık olarak bir ay önce kadar yakalanmasına yardım ettiğim bir seri katil. Ona Koleksiyoncu adını verdik. İki, üç, bazen de de dört kadını tek seferde kaçırıp bazı mühürlenmiş ya da terk edilmiş depolarda onları tutardı. Kadınlardan sıkılınca onları öldürür, vücutlarını doğrar, kafataslarını kırıp etlerini çiğnerdi."

"Tanrım, ben de peşinde olduğumuz adamın manyak olduğunu düşünüyordum."

"Stucky de o tiplerden biri. Onu profilleme çalışmalarımla bulduk. Neredeyse iki yıldır onun peşindeydik." Ona her yaklaştığımızda ülkenin başka bir yerine gidiyordu. Sonra Stucky, benim profil uzmanı olduğumu anladı ve o zaman oyun başladı."

Ay ışığı odayı doldurmuştu. Maggie ona bakınca, insanın rahatsız edercesine içine işleyen mavi gözlerinde ilgi kadar merakın da uyandığını fark etmişti. Dudağını ısırı-

yor olmalıydı ki yine kanıyordu. Yerinden doğrulup ceketinin cebinden bir mendil çıkararak uzattı. "Hâlâ kanıyor."

Mendili önemsemeyip gömleğinin yeniyle kanı sildi. "Ne olmuş ki? Kız gibi dövüşüyorum zaten." Tekrar ciddileşti. "Bana oyundan bahset."

"Stucky benim geçmişimi didik didik etti. Bir yerlerden ailemi, babamın ölümünü, annemin alkolikliğini öğrendi. Her şeyi biliyormuş gibiydi ya da öyle sanıyordu. Yaklaşık bir yıl kadar önce onun notlarını almaya başladım. Aslında bu çok anormal bir hareket değildi ama Stucky öyleydi. Notlarına kurbanlarının parçasını ekliyordu; bir parmak, bazen üzerinde doğum lekesi ya da dövme olan bir deri parçası, göğüs ucu."

Nick kafasını salladı ama bir şey demedi.

"Sanki benimle avlanmaya çalışan bir leş toplayıcısı gibi hareket ediyordu," diye devam etti. "Kadınları nerede sakladığına dair ipuçları gönderiyordu. Eğer doğru tahmin etmişsem bana yeni ipuçları gönderiyordu. Eğer yanlış tahmin etmişsem, beni bir cesetle cezalandırıyordu. Çok defa yanıldım. Çöp kutusunda bulduğumuz her cesedin suçlusu benmişim gibi geliyordu."

Gözlerini kapatıp yüzleri hatırlamaya çalıştı. Hepsinde aynı korkunç bakış vardı. Hepsini isimlerini, adreslerini, kişiliklerini söyleyebilecek kadar iyi hatırlıyordu. Kafasında bir azizeler geçidi vardı sanki. Gözlerini açıp Nick'e bakmadan devam etti.

"Şehrin başka bir yerine giderken bu oyuna geçici olarak ara veriyordu. Sonunda Miami'de izini bulduk. Birkaç ipucundan sonra onun nehre yakın bir yerdeki terk edilmiş bir depoda olduğuna emindim. Yanılmış olmaktan

çok korkuyordum. Vicdanen başka bir kadının daha ölmüş olmasına dayanamazdım. O yüzden hiç kimseye bir şey söylemedim, oraya kendim gitmeye karar verdim. Böylece yanılsam bile kimsenin canına zarar gelmeyecekti. Haklıydım ve Stucky beni bekliyordu. Daha ben onun geldiğini bile anlamadan beni pusuya düşürdü."

Maggie'nin nefesi düzensizleşmişti. Kalbi hızlı hızlı atıyordu. Elleri terlemişti. Her şey sona ermesine rağmen neden hâlâ bu kadar etkileniyordu?

"Beni metal bir direğe bağlayıp her şeyi izlettirdi. İki kadına da işkence edip onları doğramasını seyrettim. Aslında ikinci kadın bana cezaydı çünkü ilk kadının kafatasını kırarken gözlerimi kapatmıştım. Eğer gözlerimi yine kaparsam başka biriyle cezalandıracağına dair beni uyardı. Onların acılarına ve çığlıklarına duyarsız gözüküyordu."

Tanrım, nefes almak çok zordu. Ne zaman o yalvaran gözleri, dayanılmaz çığlıkları unutabilecekti acaba? "Onun iki kadını da dövüp doğramasını parçalamasını izlediğimde kendimi çok... Çok çaresiz hissettim."

Gözlerini aya ve yıldızlara çevirdi. "Çok yakındım..." Omuzlarını ovaladı. Hâlâ hissedebiliyordu. "O kadar yakındım ki sıçrayan kanlarını, beyin parçalarını, kemik kırıntılarını üzerimde hissedebiliyordum."

"Ama onu yakaladın?"

"Evet, yakaladık. Tabii yaşlı bir balıkçının çığlıkları duyup 911'i aramasıyla. Benim yaptığım bir şeyle değil."

"Maggie, bu kadınların öldürülmesinden sen sorumlu değilsin."

"Evet, biliyorum." Tabii ki bunu biliyordu ama içindeki suçluluk hissini söküp atamıyordu. Gözlerini silerken

yanaklarının ıslanmış olduğunu fark edince üzüldü. Ayağa hızlıca kalkmıştı ama konu kapandığı için memnundu.

"Bu bana bir şey hatırlattı," diyerek normal bir şekilde konuşmasına devam etmeye çalıştı. "Bir not daha aldım." Kırışmış zarfı çıkarıp Nick'e uzattı.

Nick kartı çıkarıp okuyunca duvara yaslandı. "Tanrım, Maggie. Sence bu ne anlama geliyor?"

"Bilmiyorum belki bir anlamı yoktur ya da belki biraz eğleniyordur."

Nick, bacaklarını çözüp duvardan ve masadan destek almadan kalktı. "Peki, şimdi ne yapacağız?"

"Mezarlığa gitmeye ne dersin?"

75. BÖLÜM

Timmy, ışıkların dansını seyrediyordu. Bu kadar küçük bir ateşin tüm odayı aydınlatabilmesi ona çok şaşırtıcı geliyordu. Ayrıca sıcaklık da veriyordu. Gaz lambası gibi ısıtmasa da oda ılıktı. Bu, ona babasıyla eskiden gittikleri kampları hatırlıyordu. Tabii o zamanlar çok geride kalmıştı.

Babası tecrübeli bir kampçı değildi, çadırları kurması neredeyse iki saatini alıyordu. Yakaladıkları tek balıksa, daha büyüklerini tutmayı beklerken çok acıktıkları için atıştırmalık gibi yedikleri küçük balıklardı. Bir de babası, ateşinde üzerinde çok fazla tuttuğu için annesinin en sevdiği çaydanlığın dibini delmişti. Ne olursa olsun, Timmy yaptıkları hataları önemsemiyordu. Babasıyla paylaştığı bir maceraydı bu.

Annesiyle babasının birbirlerine çok kızgın olduklarını biliyordu ama babasının ona niye bu kadar kızgın olduğunu anlamıyordu. Annesi ona, babasının onu hâlâ çok sevdiğini söylüyordu. Kimsenin nerede olduğunu bilmesini istemiyordu çünkü onlara para vermek niyetinde değildi. Yine de bu açıklama, babasının onu görmek istememesini açıklamıyordu.

Timmy, ateşe bakıp babasının neye benzediğini anımsamaya çalıştı. Annesi tüm resimleri ortadan kaldırıp ona, bunları yaktığını söylemişti. Fakat Timmy, birkaç hafta önce onun resimlere baktığını fark etmişti. Gece geç bir

saatte, Timmy'nin yattığını düşündüğü bir saatte hem de. Üçünün birlikte olduğu resimlere bakıp şarap içiyor ve ağlıyordu. Eğer onu bu kadar özlüyorsa, acaba neden ona eve gelmesini söylemiyordu? Timmy bazen büyükleri anlamıyordu.

Ateşin sıcaklığını hissetmek için elini gaz lambasına doğru uzattı. Bu sırada bileğindeki metal yatak direğine bağlı zincir şıngırdadı. Birden zincire bakarak babasının kamp ateşinde şeklini bozduğu çaydanlığı hatırladı. Zincirler kalın değildi. Acaba metalin bükülebilmesi için ne kadar sıcaklık gerekiyordu? O kadar fazla ısıtmasına gerek yoktu herhalde; en azından biraz bükebileceği kadar sıcak olması yeterliydi.

Kalbi hızla atmaya başlamıştı. Lambayı tutup elini yakmamaya dikkat etti. Yastık yüzünü çıkarıp ellerine sararak tekrar denedi ve lambanın camını yavaşça yerinden çıkardı. Ateş bir an daha fazla yükselip eski haline döndü. Sonra Timmy, yastık yüzünü yerine taktı. Lambayı önüne koyup ayağını kaldırarak zinciri bileğine daha yakın hale getirdi. Birkaç halkayı ateşe doğru tuttu. Birkaç dakika bekledikten sonra halkaları ayırmaya çalıştı ama işe yaramadı. Çok zaman alıyordu o yüzden sabırlı olmalıydı. Başka bir şey düşünmeliydi. Halkaları yine ateşe tuttu. Geçen sabah annesi banyoda hangi şarkıyı söylüyordu? Bir filmdendi. Ah tabii ki, *Küçük Denizkızı.*

"Denizin altında." Sesinden bir şeyler çıkarmaya çalıştı. Beklentiden dolayı biraz titriyordu. Evet, bu yüzden beklentiden dolayı korkudan değil. Korkuyu düşünmemeye çalıştı. "Denizin altında... Tatlım böyle daha iyi, aşağısı daha ıslak." Zinciri tekrar çekti. Hâlâ bir hareket yoktu.

Şarkıyı bu kadar iyi hatırlaması onu şaşırtmıştı. Jamaikalı aksanıyla söylemeyi denedi. "Denizin altında."

Bu sefer halkalar hareket etmişti ya da öyle mi hayal ediyordu? Zinciri zorlayarak iyice asıldı. Evet, halkanın iki ucu çok az da olsa birbirinden ayrılıyordu. Sadece biraz daha zorlarsa iyice ayrılacaktı.

Kapının dışındaki sesle beraber kalbi yerinden oynayacak gibi oldu. Hayır, birkaç saniyeye daha ihtiyacı vardı. Kapının kilidi dönüp ardına kadar açılırken halkaları tüm gücüyle birbirinden ayırmaya çalışıyordu.

76. BÖLÜM

Christine en son ne zaman yemek yediğini hatırlamaya çalışıyordu. Timmy ne kadar zamandır ortada yoktu? Çok uzun zamandır. Her nerdeyse çok uzun zaman geçmişti. Lucy, onu normalde dosyaları depolamak için kullandıkları ofisin arka tarafındaki eski koltuğa bırakmıştı.

Koltuk, temiz gözükse de bayatlamış sigara kokuyordu. En azından üstünde belli olmayan izmarit izleri yoktu. Koltuğun kumaşının sert çizgileri yüzünde iz bırakmıştı. Yanağındaki izi teninde hissedebiliyordu.

Gözleri yanıyor, saçları karmakarışık duruyordu. Onu neyle topladığını, dişlerini fırçalayıp fırçalamadığını bile hatırlayamasa da tüm bunları sabahki röportajdan önce yaptığı kesindi. Tanrım, bu ona yıllar önceymiş gibi geliyordu.

Açılan kapının gıcırtısı onu irkiltti. Babası elinde su bardağıyla gelmişti. Tabii eğer biraz daha su içerse kusacaktı. Yine de gülümseyip, su bardağını alarak ondan sadece bir yudum aldı.

"Daha iyi misin?"

"Evet, teşekkür ederim. Bugün bir şeyler yedim mi bilmiyorum. Eminim o yüzden böyle kötü oldum."

"Tabii, o yüzden olmalı."

Elinde bardak olmadan ellerini nereye koyacağını bilemeyince Nick'te de benzer alışkanlıkla gördüğü gibi ceplerine soktu.

"Sana bir çorba söyleyeyim mi," dedi. "Belki de bir sandviç."

"Hayır, sağ ol. Bir şey yiyebileceğimi sanmıyorum."

"Anneni aradım. Akşam uçağına yetişmeye çalışacak, muhtemelen sabaha burada olur."

"Teşekkürler. Burada olması iyi olur," diye yalan söyledi Christine. Annesi kriz anlarında hep panik halinde olurken buradaki durumla nasıl baş edecekti? Babasının annesine ne dediğini merak ediyordu. Onu ne derece sakinleştirebilmişti acaba?

"Tatlım, üzülme ama Bruce'u da aradım."

"Bruce mu?"

"Bilmeye hakkı var. Timmy onun oğlu."

"Evet, tabii ki, Nick ile ona ulaşmaya çalışıyorduk zaten. Nerede olduğunu biliyor musun?"

"Hayır, ama acil durumlar için telefonu var."

"Yani sen hep ona ulaşabilmek için bir numaraya sahiptin?"

Babası şaşırmıştı. Onunla nasıl böyle doğrudan bir şekilde, yüksek sesle konuşabiliyordu?

"Ayrıca nafaka ödemesi için sekiz aydır onu aradığımı biliyordun ve sende bunca zaman onun telefonu vardı?"

"Acil durumlar için, Christine."

"Babasının, oğlunun önünde yemeği olup olmadığını bilmesi acil bir durum değil mi? Sen bunu nasıl yaparsın?"

"Abartıyorsun, Christine. Annen ve ben, seninle Timmy'nin sıkıntı çekmesini istemeyiz. Ayrıca Bruce sana yeteri kadar para bırakarak ayrılmış."

"Sana öyle mi söyledi?" Histerik bir kahkaha atmasına rağmen umursamadı.

"Hesabımızda tam olarak 164,21 dolar bırakarak ve beş bin dolarlık bir borç takarak ayrıldı."

Babasının yüzleşmelerden nefret ettiğini biliyordu. Hayatı boyunca büyük Tony Morelli'nin bir gölgesi gibi peşinde dolanmış, dünyada sadece onun fikirleri varmış gibi hareket etmiş, sadece onun duyguları önemliymiş gibi davranmıştı. Annesi bunu saygı olarak adlandırıyordu. Şimdi Christine bunun ne olduğunu artık biliyordu; aptallık.

Önünde hızlanıp elleri ceplerinde bozuklukları yüksek sesle şıngırdatıyordu.

"Pislik herif, bana böyle söylememişti," dedi sonunda. "Ama adamı kendi evinden attın, Christine."

"Resepsiyonistini beceriyordu."

Yüzü onaylamaz bir tavırla kızardı. Bir bayan asla böyle bir dil kullanamazdı.

"Bazen erkekleri serbest bırakmak gerekir. Küçük bir akılsızlık. Doğru bir şey yaptığını söylemiyorum, ama bu adamı evinden atman için bir neden değil."

İşte, onaylamaz tavrından şüphelenmişti ama şimdiye kadar anne-babası bu konu hakkında hiç konuşmamıştı. Babasının dünyası çifte standartlarla doluydu. Bunu her zaman bilmiş, kabullenmiş ve sessizliğini korumuştu ama bu, kendi hayatıydı.

"Çok merak ediyorum, eğer aldatan kişi ben olsaydım bu kadar affedici olur muydun?"

"Ne? Saçmalama."

"Hayır. Bilmek istiyorum. Eğer UPS görevlisiyle yatsaydım, buna küçük bir akılsızlık der miydin?"

Babası tekrar şaşkın şaşkın bakınca kullandığı dilin mi

yoksa düşündürdüğü şeyin mi babasını iğrendirdiğini merak etti. Her şeyden öte Tony Morelli'nin küçük kızı cinsel ilişkiye girmezdi.

"Bak, şu an çok üzgünsün, Christine. Söyleyeyim de çocuklardan biri, seni eve bıraksın."

Christine içinde büyüyen öfkeden cevap veremedi, sadece başını evet anlamında sallayınca babası çıktı.

Birkaç dakika sonra kapı açılıp Eddie Gillick içeri girdi.

"Baban seni eve bırakmamı rica etti."

77. BÖLÜM

Nick, cipin vitesini artırıp gaz pedalına yüklenerek Platte Şehri'ni geride bırakırken ne kadar salak olduğunu düşünüyordu. Yanında sessizce oturan Maggie'ye göz attı. Onun içini kemiren o büyük korkuyu ve zayıflığını görmesine asla izin vermemeliydi. Stucky hakkında açıklamalarda bulunsa da, karanlık şehre bakarken gayet sakin ve kontrol elindeymiş gibi görünüyordu. Bunu nasıl yapıyordu? Nasıl Albert Stucky ve diğer bütün korkunç şeyleri bir tarafa bırakabiliyordu? Kendini cam kapılara bir yumruk atmaktan nasıl alıkoyabiliyordu?

Bir şey düşünemiyor, önündeki karanlık yola zar zor odaklanıyordu. Göğsünde hâlâ o dinmeyen, sürekli olarak devam eden kalp çarpıntısıyla yaşıyor, saatli bir bomba gibi belki de Timmy'nin son saatlerini sayıyordu.

Panik içinde olsa da, hatta belki de bu panik yüzünden, neredeyse Maggie'ye onu sevdiğini söyleyecekti. Ne kadar aptal, ne kadar da saçma sapan bir hareketti. Galiba sadece iktidarını ve çekiciliğini değil, aklını da kaybetmeye başlamıştı.

Karanlıkta Maggie yanında otururken bir anda kendini güçlü hissetmişti. Timmy'nin hatırı için güçlü olmalı, belki de bunu tek başına olmayarak yapmalıydı. Tanrım, bu hayatında ilkti; Nick Morelli'nin gerçekten birine mi ihtiyacı vardı?

İçindeki sıkıntıyı bir yana bıraktı. Danny Alverez'in

boş bakan gözlerini aklından çıkarması gerekiyordu. Timmy iyi olacaktı. Çok geç değildi henüz. Hızını artırıp karanlık otobanda cipiyle zikzaklar çiziyordu. Araba farlarının ışığında kar yağışı hâlâ belli oluyordu ama rüzgâr oldukça sakinleşmişti.

"Sanırım beni biraz bilgilendirmelisin," darken sesindeki telaşı gizlemeye çalışıyordu. "Neden gecenin bir yarısında mezarlığa gidiyoruz?"

"Adamlarının eski kiliseyi kontrol ettiğini biliyorum ama ya tüneli?"

"Tünel mi? Galiba orası yıllar önce açıldı."

"Emin misin?"

"Aslında hayır. Orayı hiç görmedim. Küçükken orası sadece eğlencelik bir yerdi. Yani geceleri kilise tarafından uzak durmak ve birbirimizi korkutmak için uydurduğumuz bir yer. Ölülerin mezarlarından çıkıp tünele doğru gittiğine dair öyküler dolanırdı. Kirlenen ruhlarını temizlemek için kiliseye gittikleri söylenirdi."

"Kurtuluşa inanan bir katil için harika bir yer gibi duruyor."

"Sence Timmy'yi orada mı tutuyorlar? Yerdeki bir delikte mi?" Maggie'nin anlattığı, çocuğunu bahçeye gömen babayı hatırladı. Yine gaza basıp Maggie'ye kaygılı bir bakış attı.

"Bu sadece bir önsezi," demesine rağmen sesinin tonundan çok daha fazla şey düşündüğü çıkıyordu. "Bu nokta da oraları kontrol etmemiz bize bir şey kaybettirmez. Ray Howard o tarafa ağaç kesmeye gittiğini söylemişti. Bir şeyler biliyor. Belki de bir şey görmüştür."

"Onun gitmesine izin verdiğine inanamıyorum."

"O katil değil, Nick ama katilin kim olduğunu biliyor olabilir."

"Hâlâ katilin Keller olduğunu düşünüyorsun, değil mi?" Nick, Maggie'ye bir bakış attı ama yüzünün yine yan tarafa dönüp yıldızlara baktığını gördü.

"Keller kolayca telefonumu Howard'ın odasına saklamıştı. Onda kamyonetin anahtarı da var. Odasına göğüslerine haç işaretleri çizilmiş, işkence görüp şehit olarak tasvir edilen insanların olduğu tuhaf resimler de asmış."

"Sanat anlayışının kötü olması katil olacağı anlamına gelmez. Ayrıca odasındaki resimleri görüp farklı çıkarımlar yapanlar da olabilir."

"Keller üç çocuğu da tanıyordu."

"Aslında beş çocuk," diye araya girdi Nick. "Lucy ve Max yaz okulu başvuru listelerine bakmışlar. Eric Paltrow ve Aaron Harper cinayete kurban gitmeden önce yaz okulu kampına gitmemişler. Bu aynı zamanda Ray Howard'ın bütün çocukları tanıdığı anlamına geliyor."

"Daha fazlası var, Nick. Bir şekilde katil, çocukları bir şeyden koruyup onları şehit ettiğini düşünüyor. Seri katillerin çoğu cinayetleri cinsel dürtülerini tatmin etmek gibi bencil güdülerden dolayı kendini tatmin etmek için cinayet işler. Ama bu cinayetlere bakarsan sanki bir şey katili tetikliyor ve ona bir görev veriyor. Peder Keller da bu profile çok uyuyor. Bir rahip dışında kurbanların son ayinini kim yerine getirir ki? Hem onun dışında kim Peder Francis'i merdivenlerden düşürmek gibi büyük bir fırsat rahatlıkla bulabilir?"

"Tanrım, Maggie, buna hâlâ inanıyor musun?"

"Görünüşe göre başka bir seçenek yok. Bölgedeki baş-

piskoposluk Peder Francis'in akrabası olmadığı için cesediyle ilgilendiler ve otopsiye gerek görmediler."

Aralarında bir sessizlik oldu. Eğer Peder Francis gerçekten merdivenlerden itildiyse Nick, Howard'ın bunu yapmaya daha yatkın olduğunu düşünüyordu. Ama şimdi, Peder Francis'in Maggie ile ne paylaşmak istediğini merak etmişti.

"Belki de yanlış düşünüyoruz," dedi Nick, sesli düşünerek.

78. BÖLÜM

Christine bir anda sinirlendiği için böylesine deliye döndüğünü biliyordu. Yoksa neden Eddie Gillick'in paslı Chevy'sine binsindi ki. Arabasının durumu hakkındaki özrünü bile yarım ağızla yapmıştı ama otururken ayakları boş McDonald's çöpüne değiyordu. Arabanın yayı sırtına batıyor, yanında kırıntılı dolu eşyalar duruyordu. Arabanın içi patates kızartması, sigara ve o tuhaf kokulu tıraş losyonu kokuyordu. Bu koku ona, buzdolabından arkasından çıkan kokuyu hatırlatmıştı.

Eddie sürücü koltuğuna oturunca şapkasını arka tarafa atıp dikiz aynasından kendine uzun uzun baktı. Sonra arabanın anahtarını yerine sokup motoru canlandırdı.

Christine, keşke röportajdan sonra kıyafetlerimi değiştirseydim diye düşündü. Uzun trençkotuna rağmen çıplak ayaklarından yukarı doğru bir şey hareket ediyormuş gibi geliyordu ona. Kara böcekler kalçalarına doğru gerçekten hareket ediyor mu diye bakmak için trençkotunun önünü açtı. Elini ayağının üzerinde dolaştırırken Eddie'nin ona bakıp gülümsediğini fark etti. Trençkotunun önünü kapayıp, böceklerin Eddie'nin gözlerinden daha iyi bir seçenek olduğuna karar verdi.

Arabaya hız verince Christine, koltuğuna yapıştı. Emniyet kemerini kapatmak için hamle yapınca kesilmiş olduğunu fark etti. Evinin bulduğu sokağı geçince bir anda panikle eli arabanın kapısına gitti. Kapının kulpu elinde

kalınca Eddie kaşlarını çattı.

"Sakin ol, Christine. Baban sana bir şeyler yedirmemi söyledi."

"Gerçekten aç değilim," diye panikle ağzından kaçırdı. "Gerçekten, sadece çok yorgunum." Bu daha iyiydi. Ona inanmıyormuş gibi görünmemeliydi.

"Ağzını sulandıracak bir ızgara et yaparım sana. Dolabımda iki parça olacaktı."

Ah, Tanrım. Onun evi olmasın.

"Belki başka zaman, Eddie." Ani tepkisine rağmen olabildiğince tatlı konuşmaya çalışıyordu. "Gerçekten çok yorgunum. Beni eve bırakabilir misin?"

Christine göz ucuyla onu izliyordu. Bıyığı hafifçe titreyerek tuhaf bir gülümseme takmdı. Yine kendini dikiz aynasında izledi.

"Bugün nehrin kenarındaki evime geleceğine eminim," dedi.

Çok büyük bir hataydı bu. Nasıl bu kadar aptal olabilmişti. Fakat diğer haberciler de böyle şeyler yapardı, değil mi?

"Bak, çok üzgünüm Eddie." Nazik ol. Korktuğunu belli etme. "Bu benim ilk büyük görevimdi. Galiba çok heyecan yaptım."

"Sorun değil, Christine. Eşinden ayrılalı neredeyse bir yıl oldu. Ah, çekinmene gerek yok. Kadınların da azgın olduğu zamanlar olur."

Aman Tanrım. Bu hiç iyi gitmiyordu. Yine kötü olmuş ve yol üzerinde geçtikleri evleri izlemeye başlamıştı. Birkaç blok sonra sokak lambaları geride kalmıştı. Şehrin dışına doğru çıkıyorlardı. Artık sakin ve soğukkanlı duramı-

yor, kalbi hızlı hızlı atıyordu. Ağrılığını iyice kapıya doğru verdi ama kapı hareket etmedi. Omuzları titredi. Eddie, ona önce sert sert baktı sonra bu bakış, kaçışı olmadığını anlatan çarpık bir gülümsemeye dönüştü.

Eddie'nin gözleri yağlı saçlarına uyan bir şekilde kömür karasıydı. Hemen hemen aynı boyda olduklarını ama onun daha kaslı olduğunu hatırladı. Her şeyden öte, pek de güçlü olmayan iki yumrukta Nick'i yere sermişti. Tabii bu sırada Nick, adamın ona yumruk attığını fark etmemişti. İçinden bir ses ona, Eddie'nin bu şekilde hareket ettiğini söylemişti. Bir örümcek gibi kurbanını en beklenmedik anda yakalıyordu.

"Eddie, lütfen." Sesi yalvarır bir şekilde çıkıyordu. "Oğlum kayıp. Gerçekten çok kötü haldeyim. Lütfen beni eve götür."

"Neye ihtiyacın olduğunu biliyorum, Christine. Biraz kafanı rahatlat. Sadece sakin ol."

Christine'in gözleri arabanın içini taradı. Herhangi bir şey... Acaba silah gibi kullanabileceği herhangi bir şey var mıydı? Duasına bir cevap almış gibi, yansıyan ışıkta uzun boyunlu bir bira şişesinin koltuğun altında ileri geri hareket ettiğini fark etti.

Araba çok hızlı gittiği için beklemesi gerekiyordu. Durana kadar beklemeleri gerekiyordu yoksa kendilerini karla kaplı bir yerin tam ortasında bulabilirlerdi. O zamana kadar endişesini saklamalı mıydı? Boğazına sarılan çığlığın dudaklarından kaçmasını engelleyebilir miydi?

"Bana iyi davranman için sana zarar vermeyeceğim, Christine," dedi yavaşça. "Eğer akıllı olursan sana Timmy'nin nerede olduğunu söyleyebilirim."

79. BÖLÜM

Timmy ayaklarını yorganın altına saklamıştı. Yabancı odaya gelince hemen köşeye çekilmişti. Bir sıkıntı vardı, yabancı üzgün gözüküyordu. Odaya girdiğinden beri tek kelime etmemişti. Bunun yerine kayak ceketini yatağa bırakıp hızlı hızlı hareket etmeye başlamıştı.

Timmy sessizce onu izliyordu. Yorganın altında zinciri tutup çekmişti. Yabancı kapıyı arkasından kapatmayı unuttuğu için kapı ardına kadar açıktı. Oluşan cereyan, içeriye pislik ve çamur kokusu getirmişti. Kapının diğer tarafı karanlıktı.

"Lambaya ne oldu," diye birden sordu yabancı. Cam hazne hâlâ kasanın üzerinde duruyordu.

"Ben... Ben onu yakmayı beceremedim, o yüzden üzerindeki şeyi çıkardım. Üzgünüm, onu yerine takmayı unuttum."

Yabancı camı alıp Timmy'ye bakmadan yerine taktı. Tekrar doğrulduğunda Timmy, onun siyah, kıvırcık saçlarının maskesinden fırladığını fark etti. Richard Nixon. Maske ölmüş başkanın yüzüne benziyordu. İsimlerini hatırlayabilmek için Timmy, üç kere baştan saymak zorunda kalmıştı. Yine de, yabancının Richard Nixon'ın mavi gözlerine benzeyen bir şey vardı. Özellikle bakışlarında bugün ayrı bir şey vardı, sanki özür diliyor gibiydiler.

Birden yabancı eline ceketini alıp onunla uğraşmaya başladı.

"Gitme zamanı geldi."

"Nereye?" Timmy heyecanını gizlemeye çalışıyordu. Acaba yabancı onu eve mi götürecekti, böyle bir ihtimal var mıydı? Belki de hatasını fark etmişti. Timmy yatağında kıvranıp zinciri ayaklarının arkasına sakladı.

"İç çamaşırın dışındaki tüm kıyafetlerini çıkar."

Timmy'nin heyecanı yarım kaldı. "Ne?" Boğazındaki düğüme rağmen sordu. "Dışarısı çok soğuk."

"Soru sorma."

"Ama anlayamıyorum..."

"Sadece dediğimi yap seni lanet olası çocuk."

Hiç beklemediği öfke yüzüne tokat gibi çarpmıştı. Hatta Timmy'nin gözleri batmaya başlamış, görüş açısı biriken gözyaşlarıyla bulanıklaşmıştı. Ağlamayacaktı, artık bebek değildi, ama korkuyordu. O kadar korkuyordu ki ayakkabılarını çözerken elleri titriyordu. Ayakkabılarını çıkarırken tabanının delik olduğunu fark etmişti. Kayarken çatlamış ve ayakları soğuyup üşümüştü ama ayakkabıları olmadan ne kadar da soğuk olabileceğini tahmin bile edemiyordu.

"Anlamıyorum," diye fısıldadı yine. Boğazındaki düğüm şimdi sesi gibi nefes almasını da engelliyordu.

"Anlamana gerek yok. Acele et." Yabancı hızlanınca her adımında kar ve çamurla karışık kocaman, kauçuk botlarından *garç gurç* sesi geliyordu.

"Burada kalmak benim için sorun değil," dedi yine Timmy.

"Kapat çeneni budala ve hızlı hareket et." Gözyaşları Timmy'nin yanaklarından aşağı yuvarlanıyor ama o, silmeye yeltenmiyordu. Parmakları kemerini çözerken titriyordu. Bu sırada aklına bileğindeki zincir gelince, kemeri

yerine gömleğinin düğmelerini çözmeye başladı. Yabancı ayağındaki zinciri de çıkarmak isteyecekti. Acaba halkalardaki eğriliği fark eder miydi? O zaman daha mı çok kızardı? Timmy şimdiden sırtına değen soğuk esintiyi hissetmeye başlamıştı. Karnı ağrıyor, kusmak istiyordu. Dizleri bile titriyor, gözleri yaşlardan dolayı bulanıyordu.

Bir anda yabancı hızlı hızlı hareket etmeyi bıraktı. Odanın ortasında kıpırtısız durarak başını bir yana yatırdı. İlk önce Timmy, yabancının ona baktığını düşündü ama hayır, yabancı etrafı dinliyordu. Timmy küt küt atan kalbine rağmen dinlemeye çalışıyordu. Burnunu çekip gözyaşlarını gömleğinin yenine sildi. Sonra sesi duydu -uzaktan bir motor sesi gittikçe yaklaşıyordu.

"Lanet olsun!" diye yabancı kızarak gazyağını alıp kapıya doğru yöneldi.

"Hayır, lütfen lambayı alma."

"Kes sesini muhallebi çocuğu."

Yabancı ona dönüp elinin tersiyle Timmy'nin suratına vurdu. Timmy, hızla yatağa geçip yatağın köşesine sığındı. Yastığa sarılıp yanağındaki kırmızı lekeyi ovuşturdu.

"Geldiğimde hazır olsan iyi edersin," diye tısladı. "Ayrıca ortalığı da karıştırma."

Yabancı hızla odadan çıkıp kapıyı kapatarak kilitledi ve Timmy kapkaranlık odada kaldı. Yabancı o kadar acele hareket etmişti ki Timmy'nin kırık bir şekilde yatağının kenarında sallanan zincirini fark etmedi bile.

80. BÖLÜM

Christine'in Eddie'nin ne planladığını sormasına gerek yoktu. Yükselip alçalarak başka sapaklara çıkan, dolambaçlı ve kirli yolun nereye gittiğini biliyordu. Sivri çakılların ve ceviz ağaçlarının nehir kenarına set çektiği yolda kıvrılarak ilerliyorlardı. Burası o çocukların götürüldüğü nehre bakan Eski Kilise Yolu'ydu. Terk edilmiş, sessiz ve karanlık bir yerdi. Burası Jason Ashford ve Amy Stykes'in muhtemelen o gece getirildikleri o yan yoldu. O gece, Danny Alverez'in cesedinin bulunduğu geceydi.

Acaba Eddie, Timmy'nin nerede olduğunu biliyor muydu? Christine, sorguya getirilen kilise görevlisini hatırladı. Eddie bir şey duymuş muydu? Ama Nick bir şey öğrenseydi, *herhangi bir şey*, ona söylemez miydi? Hayır, tabii ki söylemezdi. Onu yolundan çekmek için oğlunun resimlerinin fotokopisini çektirmek gibi adi işler verirdi.

Christine, ondan iğreniyor daha da önemlisi ondan korkuyordu. Eddie, biraz çatlak ve düşüncesiz biriydi. Christine onu, sadece yapabileceğini gösterebilmek için insanı bir yere hızla götüren polislere benzetiyordu. Ama Timmy'nin nerede olduğunu biliyorsa... Ah, Tanrım, Timmy'yi sağ salim eve getirebilse. Karşılığında ne yapması gerekiyordu? Herhangi bir anne -Laura Alverez, Michelle Tanner- oğullarına kavuşabilmek için nasıl bir karşılık ödemeliydi? Christine ruhunu pis, iğrenç bir karşılıkla satma-

yı göze almıştı. Oğlunu kurtarmak için nasıl bir karşılığa göz yummuştu?

Buna karşılık, araba nehri net gören bir yerde durunca, paniklemeye başlayarak sırtında bir ürperti dolaştı. Boş karnı gurulduyor, yine fenalaşacak gibi hissediyordu. Hayır, bayılamazdı. İçinden bir ses ona, gönülsüz bir kadın Eddie'yi durduramazken, bilinçsiz olanın da durduramayacağını söylüyordu.

Eddie motoru durdurup farların ışıklarını kapattı. Karanlık, içinde asılı kalmışlar gibi onları sarıyor, birbirine karışmış ağaç tepeleri ve aşağıda parlayan nehre tepeden bakıyordu. Sadece ayın gümüşî ışığı karanlığın her şeyi saklayamayacağını gösterircesine dokunaklı bir huzme sunuyordu.

"Evet, işte geldik." Eddie, yerinde kalarak beklenti içinde Christine'e döndü.

Christine ayaklarıyla bira şişesinin hareket edip oturduğu yerin altından kaymasına engel oldu. Arabanın gösterge ışıkları da söndüğü için karanlıktan yüzünü göremiyordu. Bir ceketin hışırtısını, ardından da bir çatırtı duydu. Sonra kibrit çakma sesi ve Eddie sigarasını yaktığında Christine'in burnunu sülfür kokusu doldurdu.

"Bir tane de ben alabilir miyim?"

Sigarasının ışığı altında çarpık gülümsemesini fark etti. Eddie ona da bir tane uzatıp kibrit çaktı ve Christine'i bekledi. Kibritin ateşi parmaklarına doğru ilerliyordu. Christine'in sigarasını yaktığında Eddie'nin parmak uçları biraz yanmıştı.

"Lanet olsun," diye mırıldanarak başını salladı. "Kib-

ritlerden nefret ediyorum. Galiba çakmağımı bir yerde unuttum."

"Sigara içtiğini bilmiyordum." Dumanı içine çekip nikotinin onu sakinleştirmesini bekledi.

"Bırakmaya çalışıyorum."

"Ben de." Christine gülümsedi. İşte, ortak bir şeyleri vardı. Bunu yapabilirdi, değil mi? Gözleri artık karanlığa alıştığı için Eddie'yi görebiliyordu. Onu görmeseydi daha mı iyi olurdu diye merak etti. Sakin ve rahat gözüküyor, kırık koltukta ayaklarını açmış rahatça oturuyordu. Christine de sakin olmaya çalışıyordu. Belki, en azından, durum daha kötüye gitmeden bir şeyler yapabilirdi. "Gerçekten Timmy'nin nerede olduğunu biliyor musun?"

"Belki," diyerek duman bulutunun arasından cevap verdi. "Bunu bilmek için ne yaparsın?" Kolunu, güdük parmaklarını Christine'in saçlarını okşayıp yanağına ve oradan da boynuna inecek şekilde uzattı.

"Bunun bir numara olmadığını nereden bileceğim?"

"Bilemeyeceksin."

Parmakları montunun yakasına inerek bluzu ile eteğini görene kadar düğmeleri açtı. Christine'in teni onun dokunuşları altında karıncalanıyordu. İğrenmemek mümkün değildi, nikotin bile ona yardımcı olamıyordu.

"Bu adil değil, Eddie. Bunda benim de bir çıkarım olmalı."

Üzülmüş gibi davrandı. "Muhteşem orgazmının yeterli olacağını düşünüyorum."

Parmak uçları Christine'in göğüslerini okşadı. Ona yakın olmamak için yapabileceği tek şey, arkasına iyice yaslanmak olmuştu, kıpırdamıyordu. Düşünme, dedi kendi

kendine. Bırak. Ama eli, göğsünü iyice okşamaya başlayıp göğüs ucunu sıkınca ve Eddie, dokunuşu altında sertleşen göğüs ucunu görüp gülümseyince kendini çığlık atmamak için zor tuttu.

Eddie yakınlaşıp diğer elini de Christine'in kalçalarına götürebilmek için sigarasını söndürdü. Güdük parmakları eteğinin altına doğru süzülürken Christine sadece izliyordu. Bacaklarını iki yana ayırmayı reddedince Eddie bu sefer güldü ve ekşi nefesi yüzüne çarptı.

"Hadi Christine, rahatla."

"Sadece gerginim." Sesi titrek bir şekilde çıkınca Eddie, memnun oldu. "Prezervatifin var mı?"

"Sen bir şey kullanmıyor musun?" Eddie bu sırada elini Christine'in kalçalarının arasına sokmaya çalışıyordu.

"Ben..." Böyle tacize uğrarken düşünmek çok zordu. Kusmak istiyordu. "Bruce'tan ayrıldığımdan beri kimseyle beraber olmadım."

"Gerçekten mi?" Parmakları ona dokunabilmek için iç çamaşırını çekiştiriyordu. "Eh, prezervatif kullanmam."

Christine nefes alamıyordu. "Eğer korunmazsak, yapamayız."

Christine'in nefes nefese kalışını açık bir şekilde yanlış anlamıştı.

"Sorun değil," diyerek diğer elinin parmaklarını Christine'in dudaklarında dolandırıp başparmağını dudağına bastırdı. "Yapabileceğimiz başka şeyler var."

Christine'in midesi iyice kötüleşmişti. Kusacak mıydı? Onu... Onu kızdıramazdı. Eddie eğilip pantolonunun düğmesini açarak uzun, kalın ve dikleşmiş organını dışarı çıkardı. Christine'in elini tuttu ama Christine hızla çekti.

Eddie gülümseyip elini tekrar tutarak Christine'in parmaklarını organına doladı ve üzerinde şehvetle atan damarını hissettirene kadar sıktı. Eddie inleyerek iyice arkasına uzandı.

Christine bunu yapamayacaktı. Asla organını ağzına sokamazdı.

"Timmy'nin gerçekten nerede olduğunu biliyor musun?" diye bir kez daha sorarak kendine amacını hatırlattı.

Eddie gözlerini kaparken nefesi kesik kesik çıkıyordu. "Ah bebeğim, onu öyle bir sıkıp em ki sana duymak istediğin her şeyi anlatayım." En azından Eddie, ellerini üzerinden çekmişti. Christine bir anda diğer elindeki izmariti uzamış sigaraya baktı. Sonu kızarana kadar, son bir nefes daha çekti ve Eddie'nin organını sıkıp üzerine tırnaklarını geçirdi.

"Bu halt da ne!"

Gözleri kocaman açılmıştı. Christine'in elini sıkıca kavrayınca Christine, yanan sigarayı Eddie'nin yüzüne bastırdı. Eddie haykırarak kapıya doğru dönüp acıyan yanağını tuttu. Bu sırada Christine, Eddie'nin üzerinden kapı kolunu tutmaya çalıştı. Eddie bileklerine vurmaya başlamıştı ki Christine sertleşmiş organına dizini geçirince hemen durdu, güçlükle nefes alıyordu. Christine bira şişesini kaldırırken Eddie, onu tekrar tutmaya çalıştı ama şişe kafasında inip kırılmıştı bile. Tekrar yüksek, insan dışı bir sesle kükredi. Christine kendi koltuğunun tarafına iyice geçerek sırtını sıkıca kapalı kapıya verdi. Tüm gücünü toplayıp dizlerini yukarı çekerek yüksek topuklarıyla Eddie'nin göğsüne vurunca Eddie, kapıdan dışarı uçtu.

Eddie, karın ve kirin içine yuvarlanmıştı ama Christi-

ne kapıyı kapatıp kilitleyene ve diğer kapıları da kontrol edene kadar ayağa kalkmıştı. Christine, kontağı çalıştırmak için anahtarı bulmaya çalışırken Eddie, cama çılgınca vuruyordu. Sonra Christine Chevy'yi tek denemede çalıştırmayı başardı.

Eddie bu sırada kaputa çıkıp çığlıklar atıyor ve ön camı yumrukluyordu. Açtığı küçük çatlak büyümeye örümcek ağı gibi camı kaplamaya başlamıştı. Christine aksi yöne dönüp hızlandığında arabanın geriye doğru sarsılıp neredeyse hendeğe girmesine sebep olacakken Eddie'yi kaputtan attı. Eddie sallanarak ayağa kalkarken, Christine vitesi yükseltip patinaj yaparak dikkatsiz bir şekilde boşluktan boşluğa kayıyor ve etrafa çakıl taşları sıçratıyordu.

Ardından Christine, kendini karanlık ve dolambaçlı yolun içine dalmış bir halde buldu. Far lambaları. Düğmelere basarken silecekleri çalıştırmış ve radyoyu açmıştı. Sadece bir saniyede far lambalarını açmak için uygun düğmeyi bulurken eğildiğinde yola aydınlatmış ve keskin virajı görmüştü. İki eliyle direksiyona asılıp arabayı çevirmeye çalışması yeterli olmamıştı. İki ayağıyla frene basıp araba acı bir ses çıkarırken araç, dikenli tellerin üzerinden karla kaplı boşluğa yuvarlanıp ağaca çarptı.

81. BÖLÜM

Nick, cip terk edilmiş yolu gösteren tek işaret olan tekerlek izlerine bakarken dikiz aynasından karanlık kiliseye bakıyordu.

"Bir ışık görmediğine emin misin?"

Maggie oturduğu yerden arkaya bir bakış attı. "Belki de sadece bir yansımaydı. Bu gece ay çok parlak gözüküyor."

Karanlık ve gri görünen tahta çerçeveli kilise, mezarlığa doğru sert bir dönüş yaparlarken gözden kayboluyordu. Nick, solunda kalan kiliseye tekrar baktı. Beyazlığı delen uzun, kahverengi çalılıkların ortasında karla kaplı bir alanın ortasındaydı. Boyası yıllar önce soyulmuş, üstündeki çürük ve soyulmuş tahtaları ortaya çıkarmıştı. Tüm lekeli camları ya kaldırılmış ya da kırılmış ve üstlerine tahta çakılmıştı. Kilisenin büyük giriş kapısı bile rastgele dizilmiş kalın tahtaların arkasında yıpranmış gözüküyordu.

"Şurada bir ışık varmış gibi gözüküyor," dedi Nick. "Bodrum kattaki pencerelerden birinde."

"Neden bir bakmıyorsun. Ben de buraları bir kolaçan ederim."

"Sadece bir tane fenerim var." Nick, Maggie'ye dokunmamaya çalışarak torpido gözünü açtı.

"Sorun değil, bende de bu var." Maggie, küçük ışık kalemini Nick'in gözlerine doğrulttu.

"Ah, tabii. Ne de çok ışık verir."

Maggie gülümseyince Nick, birden ellerinin Maggie'nin kalçasına ne kadar yakın olduğunu fark etti.

Nick feneri alıp hemen geri çekildi. "Farları açık bırakabilirim." Bu açıdan ışık ancak ağaçları ve mezar taşlarını aydınlatıyordu.

"Hayır, gerek yok. Bir şey olmaz."

"Neden mezarlıkları tepeye dikerler hiç anlamam," diyerek farları söndürdü. İkisi de cipten ayrılmak için herhangi bir hamle yapmadan yerlerinde kaldılar. Maggie başka bir şeyler düşünüyordu. Ofisten ayrıldıklarından beri böyle hissediyordu. Acaba Albert Stucky ile mi ilgiliydi? Burası -bu karanlık ortam- ona bu katili mi anımsatmıştı?

"İyi misin?"

"İyiyim," bunu çabucak söyleyerek önüne bakmaya devam etti. "Sadece gözlerimi karanlığa alıştırmaya çalışıyorum."

Mezarlığı birbirine geçmiş teller ve eğik çubuklardan oluşan bir çit çeviriyordu. Rüzgâr esmemesine rağmen kilisenin tek bir menteşeye dayanan kapısı ileri geri sallanıyordu. Nick'in sırtında bir ürperti dolaştı. Küçüklüğünden beri ve tabii Jimmy Montgomery onu gaza getirip kara meleğe dokunmaya cesaretlendirdiğinden beri buradan nefret ediyordu.

Gecenin karanlığında bile meleği fark etmemek olanaksızdı. Bulundan yerden bakınca, büyük taş taş figür diğer mezar taşlarının üzerinde yükseliyordu. Zedelenmiş kanatları heykeli daha da tehditkâr gösteriyordu. Aklına gelen anı yirmi beş yıl önce, Cadılar Bayramı zamanında yaşanmıştı. Sonra bir anda, ertesi günün Cadılar Bayramı

olduğunu hatırladı. Saçma gözükse de, hayaletlerin uğultularını duyduğuna yemin edebilirdi. Acılı, yankılı haykırışlar, meleğin koruduğu mezarlardan yükseliyordu.

"Duydun mu?" Nick gözleriyle mezar taşlarını taradı. Farları açtı ama saçmaladığını fark edince yeniden kapattı. "Özür dilerim," diye mırıldanarak Maggie'nin onu inceleyen bakışlarından kaçınmaya çalıştı. Yine boş bir harekette bulunmuştu ve muhtemelen Maggie, onu buraya neden çağırdım diye düşünüyordu. Ama neyse ki Maggie bir şey demedi.

Sanki birbirlerinin zihinlerini okumuşlar gibi aynı anda ellerini kapı koluna götürdüler. Yine Maggie'ninki açılmadı.

"Lanet olsun," diye mırıldandı Nick. "Şunu yaptırmam gerek. Bekle."

Arabadan atlayıp aceleyle Maggie'nin kapısını açmaya gitti. Maggie inince yanında kıpırdamadan durup ay ışığının aydınlattığı, ama sanki içinden yansıyormuş gibi aydınlanan meleğin yüzüne büyülenmiş gibi bakmaya başladı.

"Nick, iyi misin?"

"Evet, iyiyim." Maggie bunu nasıl görmüyordu? Nick gözlerini meleğin yüzünden çekti. "Ben gidip... Ben bir gidip kiliseyi kontrol edeceğim."

"Beni korkutmaya başlıyorsun."

"Üzgünüm. Sadece... Şu melek." Elini meleğe doğru uzatınca fenerden çıkan ışık meleğin yansımasını biraz bozdu.

"Gece canlanmıyor, değil mi?"

Onunla eğlenince Nick, Maggie'ye döndü. Maggie'nin

yüzü ciddiydi ama sadece bu yüze alaycı bir ifade eklenmişti. Yoldan kiliseye doğru yürüyüp uzaklaşmaya başladı. Omzunun üstünden bile bakmadan, "Hatırla, yarın Cadılar Bayramı," dedi.

"İptal etmiştik sanıyordum," diye bağırdı Maggie.

Gülümsemesini görmesine izin vermeden elindeki fenerin oluşturduğu ışıkta yolu izlemeye başladı. Rüzgâr esmediği zaman burası dayanılmaz bir sessizliğe bürünüyordu. Uzakta bir yerde bir baykuş, beklenti içinde öttü ama cevap alamadı.

Nick, üzerine bastıran ve her adımında onu yutan karanlığı umursamadan, yaptığı şeye odaklanmaya çalışıyordu. Eski çocukluk anılarının onu bu kadar etkilemesine izin vermek çok saçmaydı. Her şeyden öte, o gece karanlık mezarlıktan geçebil*miş*ti. Onu takip etmeyen arkadaşları kendisini izlerken, meleğe dokunabilmişti. O zaman bile, yaptığı bir hareketin sonuçlarını düşünmektense başkaları ne diyecek korkusu olacak kadar aptal ve dikkatsizdi. Ama doğru hatırlıyorsa, yer yarılıp da onu yutmayacaktı gerçi şu anda onu her an yutabilecekmiş gibi hissediyordu. Burada böyle hayaletvari sesler duyması anormal bir şey değildi. Bunları duyan tek kişi de o değildi.

Eski, otla kaplı yola bakan tarafta parmak izi yoktu. Bu da Adam Lloyd'un araçlarından bile çıkmaya zahmet etmediğini gösteriyordu. Buradan öylece geçip gitmekle kendilerini burayı kontrol etmiş sayıyorlardı. Nick, burada durup durmadıklarını bile merak etmişti. Adam'ı suçlamıyordu. Bu çocuk gençti ve iyi bir izlenim bırakıp grubun parçası olmak istiyordu. Fakat Lloyd... Lanet olası. Lloyd delinin tekiydi.

Nick, karlara tekme atıp kırılmayan buz parçaları arasından ağır adımlarla yürüyordu. Bodrum katındaki pencerelerden birine eğilip fenerle çürümüş suntaların arasından baktı. İçeride üst üste yığılmış kasalar vardı. Köşede bir kıpırtı fark etti. Işıkla aydınlatınca kıpırtıya neden olanın, duvardaki delikten kaçmaya çalışan kocaman bir fareye ait olduğunu gördü. Fareler. Tanrım, farelerden nefret ediyordu.

Diğer pencereye geçince bir anda tahta çatırtısı duydu. Çıkan ses, koyu sessizliği bıçak gibi kesmişti. Önündeki kapalı pencerelere ışık tuttu. Çürük tahtalar arasından birinin ya da bir şeyin çıkmasını bekliyordu.

Bir çatırtıyla daha fazla tahta ve kırık cam sesi etrafı kapladı. Ses köşeden geliyor olmalıydı. Nick koşmayı denedi ama kar, onu yavaşlatıyordu. Fenerin ışığını kapatıp bir eliyle silahını kavradı -bir, iki, üçüncü kere yine ses duyuldu- hem de daha silahının kabzasını açmadan. Sesler devam ediyordu. Kalbi şiddetle göğüs kafesine vuruyordu. Bir şey duyamıyor, göremiyordu. Köşeye yaklaşırken yavaşladı. Acaba seslenmeli miydi? Nefesini tuttuktan sonra köşeye doğru koşup silahını karanlığa doğrulttu. Hiçbir şey yoktu. Fenerin ışığını açtı. Tahta ve cam parçaları karın üzerinde dağılmış halde duruyordu. Pencerenin girişi otuz santimden daha uzun değildi.

Sonra ezilen karların sesini duydu. Işıkta bir şeyin ağaçların arasında kaybolduğunu fark etti; küçük, siyah bir figür ve turuncu bir parıltı.

82. BÖLÜM

Maggie yere odaklanmış, karların içinde herhangi bir ize ya da yeni açılmış bir deliğe rastlamaya çalışıyordu. Timmy, kar yağışından sonra kaybolmuştu. Eğer buradaysa, karların bozulmuş olması gerekiyordu. Eğer bir tünel varsa, acaba girişi neredeydi?

Maggie, yerin üzerinde göğe uzanan kara meleğe baktı. Kar, üzerinde beyaz çizikler bırakmıştı. Her şeyden yüksekte, bir buçuk metre kadar bir uzunluğu vardı. Kanatlarını açmış altındaki mezarları koruyor, kaygı veren heykel sadece varlığıyla bile güç yayıyordu.

Maggie'nin kalem ışığı, kabartma yazıda geziniyordu: Sevgili oğlumuzun anısına, Nathan, 1906-1916. Tabii ki, çocuktan dolayı burada bir koruyucu melek vardı. Parmakları pantolon cebinin derinliklerine inip zinciri buldu ve madalyona ulaştı. Bu gözlerden uzak tuttuğu, kendi koruyucu meleğiydi. Acaba aynı güçler şüpheci insanlar içinde mi vardı? Tabii eğer böyle bir şey taşıyorsa, ona nasıl şüpheci denebilirdi ki?

Hafif bir esinti ağaların arasından mezarlığa doğru esti. Büyük çakıllar nehre doğru uzanan kalın kütüklerin başlangıcını oluşturuyorlardı. Maggie, korkmuş, kaçak kölelerin fener ya da gaz lambası olmadan dik yamaçlardan ilerleyerek yolunu bulmaya çalıştıklarını hayal etti. Ay ışığının hafif görüntüsü altında ve parıldayan yıldızların altında bile karanlık çok yoğundu.

Arkasından çırpınma sesi gelince hemen döndü. Bir şey hareket etmişti. Işık kaleminin cılız ışığında siyah bir gölgenin mezar taşlarının son sırasında, yere kıvrılmış olduğunu gördü. Bir beden miydi bu? Yavaşça cisme doğru yaklaştı. Elini ceket cebine sokup silahının kabzasını kavradı. Yaklaşımca gördüğü şeyin, yeni mezar açıldıktan sonra üstünü örtmek için kullanılan bir çeşit siyah muşamba olduğunu fark etti. İç çekerken bu mezarlığın yıllardır kullanılmadığını hatırladı. Adam da ona böyle söylememiş miydi? İçindeki adrenalin yükselmeye başlamıştı.

Muşamba tepenin eteklerinde, ağaç sıralarına yakın bir yerdeydi. Bu tarafta sadece birkaç tane mezar taşı vardı. Buradan arabayı ya da yolu göremiyor, sadece uzaktan kilise çatısının bir kısmını seçebiliyordu.

Muşamba yeni gibiydi üzerinde yırtık ya da yama izi yoktu. Taşlar ve kar köşelerini tutuyordu ama sadece bir köşenin taşı yana kaymış, gecenin hafif esintisinden etkilenmeden öylece duruyordu.

Soğuk havaya rağmen elleri terlemeye başlamıştı. Kalbi kulaklarında sertçe, hızla atıyordu. Arabaya dönüp Nick'i beklemesi gerekiyordu. Bunun yerine, boşta kalan köşeyi tutup hızla çekti. Aşağıda ne olduğunu görmek için fazladan ışığa gerek yoktu. Aşağıda menteşelerinden çürümeye başlamış, az çok toprağın ortasına oturtulmuş dar, uzun ve kalın tahtadan yapılma bir kapı vardı.

Yine durup tepeye doğru baktı. Beklemeliydi. Stucky'yi hatırla diye kendi kendini azarladı. Sonra bir anda notu hatırladı, "Stuky'yi biliyorum." Bu da başka bir tuzak mıydı? Hayır, katil buraya geleceğini tahmin edemezdi.

Hızlanıp kapıya doğru bakarken etrafa hızlıca göz

gezdirdi. Hızlı hızlı atan kalbi düşünmesini engelliyordu o yüzden sakin olmalıydı. Bunu yapabilirdi. Kapının kulpu olmadığı için kenarını tuttu. Asılıp açılana kadar kuvvetle çekmeye çalıştı ama çok ağırdı. Kasları iyice geriliyor, kapının kıymıkları parmaklarını tehdit ediyordu. Kapıyı bırakıp daha sıkı tutarak tekrar denedi. Bu sefer kapı ardına kadar açıldı. Yoğun bir küf kokusu yüzünü sardı. Koku, çürüme, ıslak toprak ve çamurla doluydu.

Karanlık deliğe elindeki ışıkla göz gezdirdi ama çok cılız bir ışık olduğu için üçüncü adımdan sonrasını göremiyordu. Kalbi hâlâ küt küt atıyordu. Silahını çıkardığında elindeki titremeden rahatsız oldu. Tepeye bir kez daha baktı. Sessizlik. Nick'ten hiçbir işaret yok. Bunun üzerine yavaş yavaş dar, karanlık deliğe doğru inmeye başladı.

83. BÖLÜM

Timmy, dikenli çalılıklara doğru kaymaya başladı. Yabancının ona yaklaştığını duyuyor, elindeki fenerin ışığını sırtında duyuyordu. Arkasına dönüp bakmaya ya da durmaya cesaret edemiyordu. Saçma gözükse de kızağını sıkı sıkı tutuyordu. Kesik kesik solumaya başlamıştı. Dallar onu yakalıyor, ince dallar yüzünü tokatlıyordu. Tökezleyip dans edercesine dönerken son anda düşmekten kurtuldu. Sessiz olmaya çalışıyor ama ağaç dallarının çıtırtısı ve çarpışı patlama gibi ses çıkarıyordu. Bu karanlıkta ayaklarını göremiyor, gökyüzü bile kaybolmuş gibi geliyordu.

Nefesini düzenleyebilmek için bir ağacın arkasına geçtiğinde aceleden montunu giymemiş olduğunu fark etti. Nefes almakta zorlanıyor, dişleri birbirine çarpıyor, kalbi patlayacak gibi göğüs kafesini zorluyordu. Yüzünü sildiğinde gözyaşı kadar daha fazla kanın da olduğunu gördü.

"Kes ağlamayı," diyerek kendi kendini azarladı. Han Solo asla ağlamazdı.

Sonra bir ses duydu. Yoğun sessizlikte dalların çarpışını ve karların ezildiğini duyabiliyordu. Arkasındaki sesler giderek yakınlaşıyordu. Saklanıp yabancının öylece geçip gitmesini ummak mantıklı mıydı acaba? Hayır, yabancı kesinlikle hızlı hızlı atan kalbini duyardı.

Kütüklerden tökezleyerek atlıyor, sıkı çalılıkları ezerek dikkatsizce koşuyordu. Bir dal parçası yanağını çizip kulağını yırttı. Batan dalın acısıyla gözleri yaşlarla doldu.

Sonra bir anda, altındaki yerin kaydığını hissetti. Keskin düşüşü yüzünden kaymamak için bir dala, taşa herhangi bir şeye tutunmaya çalışıyordu. Aşağısında suyun parlayan yüzeyini görebiliyordu. Asla başaramayacaktı. Ağaçlar çok kalın, kaydığı yer çok dikti. Çatırdayan ağaç dallarına çok daha yakındı şimdi.

Sağ tarafında bir açıklık alan fark etti. Yolunu kapayan taşların üzerinde tırmanırken bir yandan ağaç köklerine tutunuyor, bir yandan da diğer eliyle kızağı sıkıca tutuyordu.

Çıktığı yer pek de düz bir alan sayılmazdı. Aksine, kütüklerin kapladığı, zayıf, uzun bitkilerin tuhaf ince parmaklarını salladığı eski bir at yoluna benziyordu. Timmy'nin gördüğü kadarıyla yol, bir kaç keskin dönemecin üzerinden nehre doğru kıvrılıyordu. Video oyunlarındaki dar, tehlikeli ve karlarla tıkanmış yerlere benziyordu. Kar yüzünden kaymadan tırmanması olanaksızdı. Bu harika bir şeydi aslında. Tabii çılgınca ve tehlikeli bir şeydi. Annesi böyle bir şey yapacağını bilseydi çılgına dönerdi.

Arkasındaki çatırtı bir anda zıplamasına neden oldu. Biri karın ve yeşilliklerin arasında çömelmişti. Karanlıkta bile gölgenin sürünüp sırtını Timmy'nin tarafına doğru vererek patikayı tırmandığı seçiliyordu. Bu haliyle dokungaçlarını ağaç köklerine, çıkık taşlara uzatmış dev bir böceğe benziyordu.

Timmy, turuncu kızağını karların üzerine koydu. Üzerine dikkatle çömeldi; durduğu açı dik, gerçekten çok dikti. Heyecanla omzunun üzerinde arkaya doğru bir bakış daha attı. Gölge ona çok yaklaşmıştı. Saniyeler için yabancı kayaların oraya gelebilirdi. Timmy, kızağının başını at yo-

luna doğru verip yatıyormuş gibi ağırlığını kızağa verdi. Başka hiçbir seçeneği yoktu. Bir anda kısa bir titreyişle hız aldı ve kızak aşağı doğru ilerlemeye başladı.

84. BÖLÜM

Nick, kütüklerin kenarında her bir hücresi hareketlenmiş halde duruyordu. Sadece fener ışığıyla etrafı görmek imkânsızdı. Dallar taze bir esintiyle sallanıyor, gece kuşları karşılıklı olarak ötüyordu. Kara cisim gitmişti ya da saklanıyordu.

Buradan çok da uzakta olmayan, ağaçlara doğru giden yolu hatırladı. Bu yol direk nehre doğru gidiyordu. Eğer cipe binerse yakalama şansı daha yüksek olacaktı. O yüzden hemen kiliseye doğru ilerlemeye başladı. Omuz kabzasına silahı yerleştirirken, ceketinin diğer cebinde Christine'in cep telefonunun olduğunu fark etti. Harika, diye düşünerek telefonu çıkardı. Eğer aracın CB radyosunu[5] kullanmazsa, basının kovalamacasından kurtulmuş olurdu.

İkinci çalışında Lucy telefonu açtı.

"Lucy, ben Nick."

"Nick, nerelerdeydin? Çok merak ettim seni."

"Açıklayacak vaktim yok. Birkaç adama ve fenere ihtiyacım olacak. Eski kilisenin arka tarafında, ormana doğru bakan yerde katili buldum sanıyorum. Muhtemelen yine nehre doğru kaçıyor."

"Adamlar seni nerede bulsun?"

"Nehrin aşağısında. Orada çakılla kaplı, ormana doğru çıkan eski bir yol var. Halka açık parkı geçtikten sonra,

[5] Halkın kullandığı radyo. (çev.)

Eski Kilise Yolu'nun ilerisinde. Matthew'yu bulduğumuz yerden çok uzakta değil. Orayı biliyor musun? "

"Eğlence Yeri'nin orası mı?"

"Eğlence Yeri mi?"

"Oraya çocukların verdiği isim bu. Oradan nehir çok net bir şekilde gözüküyor. Çocuklar da oraya eğlenmeye gidiyor."

"Tamam, kesin orasıdır. Lucy, Hal'a da haber ver. Kimlerin geleceğine o karar versin, tamam mı?"

"Tamam."

Telefonu kapattı. Ya gördüğü sadece soğuktan kaçmak için kiliseye sığınan biriyse? O zaman yine aptal durumuna düşecekti. Artık nasıl göründüğü umurunda değildi. Sadece Timmy'yi bulmak istiyordu.

Kilisenin penceresinde durup tahta ve çalılıkları ayağıyla açıp eğilerek içeriye ışık tuttu. Düşündüklerini kanıtlamaya yeter bir şekilde içeride yatak, posterler ve yemekle dolu bir kasa vardı. Demek ki biri burada kalmıştı. Işık, içeride bir zinciri aydınlattı. Biri burada tutsak edilmişti. Sonra çizgi romanları, dağılmış beyzbol kartlarını ve küçük bir çocuk montu gördü. Timmy'nin ceketi. Kalbi tekrar tuhaf bir ritimle kaburgalarını zorlamaya başlamıştı. Timmy'nin ceketi olmayabileceğine dair güçsüz bir şekilde kendini ikna etmeye çalışıyordu ama onun Timmy'ye ait olduğunu biliyordu. Katilin çocukları tuttuğu yer burasıydı. Maggie haklıydı. Bunları düşünürken yatağın üstündeki kanlı yastığı fark etti.

85. BÖLÜM

Maggie, tavanda küçük yaratıkların çıkardığı sesleri duyabiliyordu. Toz parçaları saçlarına dökülüyor ama yukarı bakmaya cesaret edemiyordu. Yürürken örümcek ağlarını eziyordu bu sırada ayağına bir şey çarptı. Çarpan şeyin fare olduğunu bildiği için ışık tutmaya bile gerek duymadı. Onların köşelerde, kirli duvarların arasında koşuştuğunu ve küçük tünellerine doğru kaçtıklarını duyabiliyordu.

Bulunduğu yer, ışık kalemiyle araştırılabilecek kadar küçüktü. Aşağı doğru inerken on bir adım saymıştı ve her adımla nemli hava daha da ağırlaşıyordu. Bu delik, eski bir korunağa benziyordu, tabii ölülerin fırtına gibi şeyler için korunağa ihtiyacı olmadığını düşününce yaptığı benzetme kulağa çok saçma gelmişti. Kalın tahtadan yapılmış raf ve köşedeki büyük kasa dışında burası boştu. Raflarda bile örümcek ağları ve fare pislikleriyle kaplıydı. Maalesef Timmy'den ne de tünelden bir iz vardı. Acaba Stucky artık onun içgüdülerini de mi sabote ediyordu?

Yine de biri kapının önündeki karı temizlemiş ve burayı muşambayla saklamaya çalışmıştı. Acaba burada Timmy'yi bulmaya yardımcı olacak herhangi bir şey var mıydı? Etrafa yeniden bakınıp ışığı kasaya doğrultmuşken durdu.

Daha yakından bakınca, tahtası eski kasanın gayet iyi durumda olduğunu ve üzerinde çürüme veya kırık izi

olmadığını fark etti. Bu nemli yerde pek de uzun zaman geçirmemiş olduğu belliydi. Yüzeyinde pek fazla toz da yoktu. Kapağı bile yeni ve parlak bir kilitle tutturulmuştu.

Maggie tabancasını kabzasına koyup kapağı açmaya çalıştı ama parmakları kilidi kırabilecek kadar güçlü değildi. Sandığın köşesinde demir bir çubuk bulunca kapağı onunla açmaya çalıştı. Kilit tiz bir ses çıkarıyor ama açılmıyordu. Sonra birden, sandığın kapağı açıldı ve küçük alan hemen küf kokusuyla doldu. Maggie durup sandığı iyice incelemek için birkaç adım geriye çekildi. Bu sandık birini saklamak için yeterince büyük müydü? Bir çocuğu? Vücut parçalarının küçük alanlara bölüştürüldüğünü daha önce görmüştü. Stucky'nin Emma Jean Thomas'ı parçalara ayırıp köpükten yapılma kutulara koyduktan sonra bunları büyük bir çöp kutusuna bıraktığını biliyordu. Kim bilebilirdi ki iki akciğer, sandviçlerin koyulduğu köpük kartona sığsın?

Sandığı yukarı çıkarabileceğini düşünerek sandığı kaldırmayı denedi. Yerden bile zar zor kaldırabiliyorken, sandığı on bir adım çıkarması olanaksızdı. Kapağı tekrar açmayı denedi. Bu sefer koku, midesini kaldırmıştı. Dişlerinin arasına tutturduğu ışık kalemini yere koyup kapağı tekrar açmayı denedi.

Bir şey kirin içinde tıkırdadı. Maggie hemen arkasını döndü. Karanlığın içinde bir hareketlenme vardı. Fareden daha büyük bir şeydi sanki. Dizlerinin üzerine çöküp ışık kalemini aldı. Demir boruyu kavrayıp vurmaya hazır bir şekilde başının üstünde kaldırdı. Sonra nefesini tutup etrafı dinledi. Tüm ses ve hareket durmuştu. Karşı duvardan cılız bir ışık süzülüyordu. Tahta raf öne doğru eğilmiş du-

vardan ayrık gibi duruyordu. Maggie, ünlü tünelin girişi gibi duran geniş deliğe bakıyordu şimdi.

Kara sessizliğin içinde arkasında bir şeyin olduğunu ve artık yalnız olmadığını fark etti. Biri arkasında duruyor, sanki hareket etmesini engelliyordu. Varlığını hissediyor, bir tüp içinde yankılanıyormuş gibi gelen, yumuşak nefesini hissediyordu. Stucky'nin onda bıraktığı korku tekrar ortaya çıkmış, buz gibi ve ani bir şekilde damarlarına pompalanıyordu. Parmakları ceketinin içine doğru hareket ederken, çenesinin altında bıçağın keskin ucunu hissetti.

86. BÖLÜM

"Ajan Maggie O'Dell, bu ne güzel sürpriz."

Maggie adamın sesindeki yumuşak tonu fark etmemişti. Bıçağın sivri bölgesi yumuşak boynuna bastırıyordu. Bıçağı sürekli bir baskıyla, başını arkaya doğru ittirip onu tamamen savunmasız hale getirmek için bastırıyordu. Bir kan huzmesinin ceketinin yakasına doğru indiğini hissedebiliyordu.

"Neden sürpriz olsun? Beni beklediğini düşünmüştüm. Beni çok iyi tanıyor gibiydin." Her bir hecede bıçak, daha derine giriyordu.

"Çubuğu bırak." Gücünü göstermek için boşta kalan koluyla da Maggie'yi tutup kendisine bastırdı.

Maggie, adam ceketinin içini kontrol ederken çubuğu bıraktı. Adam silahın kulpunu tutup dikkatle çıkarırken yanlışlıkla Maggie'nin göğsüne dokundu. Silahı karanlık köşeye atarken Maggie, onun sandığa vurduğunu duydu. Maggie onun silah yerine bıçağı kullanırken daha rahat olacağını tahmin etmişti.

Maggie adamın sesine ve görünüşüne odaklanmaya çalışıyordu. Güçlü ve kendisinden birkaç santim daha uzundu. Geri kalanını bir şekilde kamufle etmişti. Kulağındaki plastik hissi ve sesinin tuhaf tınısı maske taktığını gösteriyordu. Ellerine bile düz siyah eldiven giymişti. Yüz torbalarda satılan, ucuz deriden malzemeyle yapılmıştı.

"Ben seni beklemiyordum. Belki de senin güvenli yeri-

ne, avukat kocana ve hasta annene döneceğini düşünüyordum. Bu arada, annen nasıl?"

"Neden sen söylemiyorsun?"

Adam bıçağı iyice kaldırdı. Maggie nefes almaya ve yutkunmaya çalışırken baka bir kan damlası boynundan göğüslerinin arasına doğru ilerledi.

"Bu hiç iyi değildi," diye azarladı.

"Üzgünüm," dedi dikkatle, bu sırada dudaklarını ya da çenesini kımıldatmamaya çalışıyordu. Bunu yapabilir, oyununu oynayabilirdi. Sakin kalmalı ve oyunu lehine çevirmeliydi. "Koku midemi kaldırıyor. Belki de bunu dışarıda tartışmalıyız."

"Hayır, üzgünüm. Görüyorsun böyle çıkmak biraz sıkıntılı olur. Ayrıca buradan çıkamayacaksın. Yeni evin hakkında ne düşünüyorsun?" Maggie'nin boynundaki bıçak derisini çizerken katil, ışık kalemiyle etrafı görebilmesi için onu etrafında döndürdü. "Yoksa mezarın mı demeliydim?"

Damarlarından buz geçiyormuş gibi hissetmişti yine. Sakin, olabildiğince sakin kalması gerekiyordu. Bir de Albert Stucky'nin karnını kestiği sahneyi gözünün önünden çekebilse... Bir de şu manyak adam bıçağı boğazına bastırmayı bıraksa... Küçük bir hareketinde bıçağı ağzında bulabilirdi.

"Hiç sorun değil... Benden kurtulman yani." Yavaş bir sesle konuşuyordu. "Şerifin tüm birimi senin kim olduğunu biliyor. Bir düzine adam birkaç dakika içinde burada olur."

"Ah, Ajan O'Dell bana blöf yapamazsın. Kendi başına hareket etmeyi sevdiğini biliyorum. O yüzden Bay Stucky

ile sorun yaşamıştın, değil mi? Ayrıca benimle ilgili bildiğin tek şey de psikolojik profilimden çıkardıkların. Ne olduklarını bile bildiğime bahse girerim. Annem tarafından küçükken suiistimale uğradım, değil mi? Sonunda ben de bir ibne olup çıktım ve şimdi küçük çocukları öldürüyorum." Kesik gülümsemeli isterik bir sesle çıkmıştı.

"Aslında annen tarafından suiistimale uğradığını düşünmüyorum." Peder Keller hakkında bulduğu az sayıdaki bilgiyi hemen hatırlamaya çalışıyordu. Tabii ki annesi, diğer kurbanların anneleri gibi eşinden boşanmıştı. Keller gençken ölmüş müydü, korkunç bir kaza sonucunda. Neden detayları hatırlayamıyordu? Düşünmek neden bu kadar zordu? Koku, bıçağın baskısı, kan akışı, şu an her şey onu etkiliyordu.

"Bence annen seni seviyordu," diye devam etti Maggie, adam susunca. "Sen de onu seviyordun ama suiistimal *edildin*." Boğazındaki hafif rahatlama, doğru yolda olduğunu gösteriyordu. "Bir akraba... Belki de annenin yakın bir arkadaşı... Hayır, üvey baban tarafından suiistimal edildin," diye bir anda hatırladı.

Bıçak birkaç milim yana kaymıştı ama yine de rahatlıkla nefes alıyordu. Adam sessizce bekliyor ve dinliyordu. Dikkatini çekmeyi başarmıştı, bu kez sıra ondaydı.

"Hayır, homoseksüel değilsin ama kendinle ilgili şüphe etmene neden oldu, değil mi? Öyle olabileceğini düşünmeni sağladı." Adamın onu kavradığı kolu gevşemişti. Maggie, güçlükle nefes alırken adamın nefesinin de giderek hızlandığını fark etti.

"O çocukları eğlence olsun diye öldürmedin. Onları kurtarmaya çalıştın çünkü bu çocuklar sana geçmişindeki

o kutsal, hassas çocuğu hatırlatıyordu. Onlar aslında sana kendini hatırlatıyordu. Onları kurtararak kendini de kurtarabileceğini mi düşünüyordun?"

Adam sessiz kalmaya devam etti. Acaba çok mu ileri gitmişti? Adamın eli bıçaktayken dediklerine odaklanmak zordu. Dirseğini göğsüne geçirebilirse, onu kesmeden bıçağı yakalayabilirdi. O yüzden dikkatini dağıtmalıydı.

Konuşmaya devam etti. "O zavallı çocukları şeytandan korumaya çalıştın, öyle mi? Kendi şeytanını onlara geçirerek, onları kurban ettin. Aslında sen müthiş bir kahramansın. Hatta yaptığın şeye kusursuz bir kötülük bile diyebilirsin."

Adam kolunu o kadar sıkı sardı ki Maggie, sırtını gövdesine çarptı. Çok ileri gitmişti. Bu sefer bıçağın sivri tarafını tam boynunun üstüne koymuştu. Tek bir hızlı hareketle boğazını kesebilirdi.

"Bunlar psikolojik zırvalıklardan başka bir şey değil. Neden bahsettiğini bilmiyorsun." Alçak, genizden gelen sesi derinden geliyordu. "Albert Stucky şansı varken seni gebertmeliydi. Şimdi korkarım başladığı işi ben bitirmeliyim. Daha fazla ışığa ihtiyacımız var." Tünelin girişine doğru Maggie'yi ittirerek lambayı aldı. "Yak şunu." Maggie'yi dizlerinin üzerine çökertip bıçağı boynuna dayayarak pislik içindeki kibriti verdi. "Yak ki sana yaptıklarımı gör."

"Ben senin izlemeni istiyorum," dediğini duydu Albert Stucky'nin. Sanki karanlık bir köşede durmuş, bekliyordu. "Nasıl yaptığımı görmeni istiyorum."

Maggie, parmakları başka birine aitmiş gibi hissediyordu. Parmakları hissiz olmasına rağmen lambayı ilk

denemesinde yaktı. Sarı ışık etrafı aydınlattı. Tüm bedeni donuklaşmıştı. Damarlarındaki tüm kan çekilmişti. Zihni gelecek olan acıya tepki gösterircesine kilitlenmişti. Tüm bu tanıdık işaretleri biliyordu. Yine Albert Stucky'nin bıraktığı o his sarmıştı. Korkunç dehşete karşı bedeni, kendini kapatarak hazırlık yapıyordu.

Şimdi çürümüş et kokan ağır havanın içinde solumak çok zordu. Akciğerleri bile çalışmayı reddediyordu. Bıçağın keskin yeri boğazına bastırmaya devam ediyordu. Elinde küçük bir titreme vardı. Acaba bu korkudan mı yoksa sinirden mi ileri geliyordu? Hoş, fark eder miydi ki?

"Neden ağlayıp çığlık atmıyorsun?" İşte bu öfkeydi.

Cevap vermiyor, daha doğrusu cevap veremiyordu. Sesi bile onu terk etmişti. Gülümseyen, tatlı kahverengi gözleriyle madalyonun zincirini boynuna takan babasını düşündü. "Nereye gidersen git, bu seni koruyacak. Bunu hiç çıkarma, olur mu Magciğim?" Ama bu seni koruyamadı, baba, demek isterdi. Ve madalyonu Danny Alverez'i de korumamıştı.

Yabancı Maggie'nin saçını tutup yere çökertirken bıçağı hâlâ boğazında tutuyordu. Daha fazla kan, göğüslerinin arasına doğru indi.

"Bir şey söyle," diye bağırdı arkasından. "Yalvar bana. Dua et."

"Sadece şu işi bitir," dedi sessizce. Bu üç basit kelimeyi ağzından çıkarabilmek için sesini farklı bir tona getirmek, dudaklarını ve kesik boynunu güçlükle oynatmak zorunda kalmıştı.

"Ne?" Gerçekten yabancı çok şaşırmıştı.

"Bitir şu işi," Bu sefer daha güçlü ve daha yüksek bir sesle tekrarlamak zorunda kalmıştı.

"Maggie?" Nick'in sesi şüpheli bir tavırla merdivenlerin başından yükselmişti.

Yabancı ürküp dönerken Maggie'yi de savurmuştu. Sanki dışarıdan bir seyirciymiş gibi bıçağı yakalayıp yabancının bileğini kestiğini görmüştü. Yabancı elini çekerken bıçak Maggie'ye gelmiş, ceketini yırtarken tenini de kesmişti. Maggie ondan uzaklaşmaya çalışıyordu. Maggie sert bir şekilde kirli duvara doğru savrulmuştu.

"Maggie?" Elindeki ışık gözünü kamaştırmıştı.

"Tünelde." Ayağa kalkmaya çalışırken bir yandan da yabancının gittiği yeri işaret ediyordu. Keskin bir acı onu tekrar yerine oturttu. "Kaçmasına izin verme." Nick delikte kaybolmuş, Maggie de karanlığın içinde kalmıştı. Gerçi kanayan yarasını fark etmesi için ışığa ihtiyacı yoktu. Parmakları böğründeki yapışkan yarayı hemen bulmuştu. Ceketinin derinlerindeki zinciri ve ucundaki madalyonu çıkarıp, pürüzsüz hacı okşadı. İyi ve kötü -gerçekten bu ikisinin arasında ince bir çizgi mi vardı? Bunu düşünürken zinciri yaralı boynuna geçirdi.

87. BÖLÜM

Nick düşünmemeye çalışıyordu, özellikle tünel bombeleşip daraldıkça ve onu elleri ve dizleri üzerinde yürümeye ittikçe iş daha da zorlaşıyordu. Artık önündeki maskeli gölgeyi göremiyordu. Fenerindeki ışık önünde sadece daha fazla karanlığın olduğunu haber veriyordu ona. Kir ve taşlar her an üstüne dökülüyordu. Kırık kökler sarkıyor bazen önüne düşüyor ve yüzüne örümcek ağları gibi yapışıyordu. Nefes almak bile çok zordu. İlerledikçe nefes almak daha da zorlaşıyordu. Temiz havadan geriye ciğerlerini yakan ve her adımda göğsüne ağrı veren bir küf ve ekşi kokusu kalmıştı.

Bir tüy yumağı eline dokundu. Feneri bir anda çevirince fareyi kaçırmış ve piller etrafa dağılmıştı. Bir anda ortalık karanlığa büründü. Tüm ruhunu dehşet sarmıştı. Çılgınca, hemen önündeki çamurlu toprağı avuçladı. Bir, iki ve sonunda üçüncü pil... Lütfen çalışsın. Dar, karmaşık tünel içinde ters yöne dönüp dönmediğinden bile emin değildi. Tüm yolu tekrar etmeyi düşünemiyordu bile.

Feneri çalışır hale getirmişti ama ışığı hâlâ yanmıyordu. Ona vurup pilleri koyduğu yeri sıktı ve tekrar vurdu. Sonunda şükürler olsun ki yanmıştı. Ancak şimdi nefes alabiliyordu. Acaba karanlık bütün havayı emmiş miydi? Daha hızlı emeklemeye koyuldu. Tünel giderek daralıyor, artık karnı üstünde hareket ediyordu. Dirseklerini kullanarak ileri doğru kıvrılıyor, dalgalara karşı koymaya çalışan

bir yüzücü gibi ayak parmaklarını ittiriyordu. Çok kötü bir yüzücüydü -tramplen de iyiydi ama suda değil. Şu anda sanki boğuluyor, nefes alırken yukardan düşen pisliği yutuyordu sanki.

Ne kadar daha gidebilecekti? Daha ne kadar yol vardı? Farelerin tırnaklarından çıkan sesler ve üstündeki kir kümesi dışında bulunduğu yer tümüyle sessizdi. En sonunda kendi kendini canlı canlı gömmüş mü olacaktı?

Gölge önünden nasıl bu kadar çabuk kaybolmuştu? Eğer gördüğü katilse, o zaman Nick'in ağaçların arasında kaybolurken gördüğü kişi kimdi?

Bu yaptığı çok saçma ve tamamen delilikti. Yapamayacaktı, nefes alamıyordu. Ciğerleri her an patlayabilirdi. Ayrıca üstü çok pisti. İnce kum gözlerini ve boğazını yakıyordu. Ağzı pisliğin, çürümüşlüğün ve ölümün tadıyla kurumuştu ve neredeyse kusacaktı. Duvarlar gittikçe daralıyor, vücuduna sürtüyordu. Yırtılma seslerini duyabiliyordu -kıyafeti, bazen derisi taş ya da hatta kemikleri bile neredeyse kirli duvarlara yapışmıştı.

Bu yol daha ne kadar gidiyordu? Acaba bu bir tuzak mıydı? Acaba arkasında bıraktığı bir yerde geçiş vardı da daha geniş bir yere girme fırsatını mı kaçırmıştı? Hâlâ çömelerek, yukarıya doğru gidiyordu. Acaba başka bir gizli geçidi mi kaçırmıştı? Acaba bu yüzden mi önünde yabancıyı duyup göremiyordu? Ya bu tünelin sonu kirli bir duvardan başka bir şeye çıkmıyorsa?

Tam daha fazla gidemeyeceğini düşünüyordu ki, fenerin ışığı parlayan, beyaz bir şeyi aydınlattı. Kar, tüneli kapamıştı. Çılgın bir panik içinde Nick, dişini tırnağına geçirerek tüneli açmak için uğraşmaya başladı. Bir anda

karşısına karanlık, yıldızlarla süslü gökyüzü çıktı. O kadar yol gitmiş olmasına rağmen mezarlıktan biraz bile uzaklaşamadığını fark etti. Aksine, diğer mezarların yanında bir ölü gibi yükselmişti. Bir metreden bile az bir mesafede kara melek, hayali bir ışık içinde gülümsüyormuş gibi mezarlığı kaplıyordu.

88. BÖLÜM

Christine'in boynu koltukta uyuyakalmış gibi ağrıyordu. Cama yapışmış ağaç dallarını görünce, fırtınanın ağaç dallarını oturma odasının penceresine kadar sürükleyip sürüklemediğini düşünmeye başlamıştı. Bir çarpışma sesi duymuştu. Ayrıca tavanda bir delik vardı. Evet, evinin üstünde, gökyüzünde asılı duran yıldızları bile görebiliyordu.

Acaba büyükanne Morelli'nin ördüğü battaniye neredeydi? Kendisini ürperten soğuktan korunmak, cereyandan kaçınmak için onu üstüne almak istiyordu. Timmy, lütfen sıcaklığı artır. Sıcak çikolata, evet belki de onlar için buharı güzelce tüten, iki fincan dolusu sıcak çikolata yapabilirdi. Tabii bir de göğsüne baskı yapan mobilyaları üzerinden çekebilse. Onlara ihtiyacı varken acaba neden kollarını oynatamıyordu? Kollarından biri yan tarafta öylece duruyordu hâlbuki. Neden onları hareket ettiremiyordu? Tüm bedeni gibi onlar da mı uykuya dalmıştı?

Rahatsız edici bir ışık gözüne batıyordu. Eğer düğmeleri bulabilirse kapatacaktı. Işıkta ağaç dalları yavaş bir rumba müziğinde salınır gibi gıcırdıyorlardı. Ayrıca gözlerini açık tutmakta ona çok zor geliyordu. Belki de şu kulak tırmalayıcı ses geçse tekrar uykuya dalabilirdi. Ses, ceketinin hatta kaburgalarının oradan geliyordu. Her neyse en-

dişe verici... Ve acı verici... Evet, endişe verici bir şekilde can yakıcıydı.

Işığın içinde Başkan Nixon ne yapıyordu acaba? Başkan ona el salladı. O da selamlamak istedi ama kolu hâlâ uyuyordu. Başkan oturma odasına gelip göğsünün üzerindeki eşyaları kaldırdı. Sonra Başkan Nixon onu tekrar uykuya yatırdı.

89. BÖLÜM

Timmy, kızağı aşağı doğru inerken ona bakıyordu. Kızağı ay ışığında parlak bir turuncuya dönüşmüştü. Nehir kenarındaki uzun çalılıkların arasına çömelmişti. Cutty Tepesi'ndeki mancınık çalışmaları işe yaramıştı, tabii annesi bunu öğrense onu öldürürdü.

Oldukça özgüvenli hissediyordu. Fakat kızağından atlarken ayakkabısının tekini kaybetmiş ve bileğini incitmişti. Şiş ayağı diğerine kıyasla iki kat daha büyük gözüküyor, bu da ona komik bir hal katıyordu. Bir anda kara gölgenin köklere ve asmalara tutunarak, taşlara ve dallara sarınarak yamaçtan indiğini fark etti. Çok hızlı hareket ediyordu.

Timmy kızağına bakarak üstünde kalmadığına pişman oldu. Yabancı, nehrin kenarına gelmişti. O da kızağı izliyordu. Belki de Timmy'nin hâlâ kızağın üzerinde olduğunu düşünüyordu. Şu an pek de aceleci gözükmüyordu. Aslında yabancı öylece durmuş, nehre bakıyordu. Belki de kızağın arkasından suya atlamayı düşünüyordu.

Böyle açıktan bakınca, yabancı daha kısa gözüküyordu ve yüzünü görmek için hava çok karanlık da olsa, Timmy, onun ölen başkanın maskesini çıkardığını fark etmişti.

Timmy, karların içindeki oyuğa doğru iyice saklandı. Nehirden esen rüzgâr, nemli bir soğuğu da beraberinde getirmişti. Dişleri yine takırdamaya, bedeni titremeye başlamıştı. Dizlerini göğsüne doğru çekip etrafı kolaçan ederek beklemeye başladı. Yabancı gözden kaybolurken Timmy,

yolu takip etmeye karar vermişti. Yamacı tırmanması gerekiyordu ama bu yol, ağaçların içinde ilerlemekten daha iyiydi. Ayrıca illa ki sonu bir yere varacaktı.

Sonunda yabancı, pes etmiş gibi ceplerini yoklayıp aradığını bulmuş gibi bir sigara çıkarıp yaktı. Sonra dönüp Timmy'nin olduğu yere doğru yürümeye başladı.

90. BÖLÜM

Maggie, duvara tutuna tutuna basamaklardan yukarı çıkmaya çalışırken artık dizlerinin onu taşıyamayacağından endişe ediyordu. Böğrü yanıyor, acısı ciğerlerine ve karnına kadar vuruyordu. Sanki bıçak içinde kırılmış da bağırsaklarına doğru ilerliyormuş gibiydi. Tanrım, şimdiye kadar iyi gitmişti aslında. Üzerinde çalışmak bir şeyi daha iyi hale getiriyordu fakat ay ışığının bulunduğu göğe doğru ilerlerken kanını görmek midesini bulandırmış ve onu fena yapmıştı. Kan, böğründen kıyafetlerine bulaşmış ve kırmızı yakası kanla kirden siyah bir hal almıştı.

Saçlarını terli alnından çekince, elinin de kanlandığını fark etti. Ceketini çıkarıp astarını böğrünü sarabilecek uzunlukta yırttı. Kumaşın üzerindeki karları temizleyip yaraya sardı. Bir anda gökyüzündeki yıldızların sayısı artmıştı. Acıdan gözlerini sıkıca kapattı. Gözlerini tekrar açtığında mezar taşlarının arasında kendisine doğru bir ayyaş gibi sendeleyerek gelen kara bir gölge gördü. Silahına doğru uzanınca parmaklarının boş yuvaya değdiğini fark etti. Tabii ki, hatırlamıştı. Silahı aşağıda karanlık bir yerde duruyordu.

"Maggie?" Ayyaş onu adıyla çağırınca sesin Nick'e ait olduğunu anladı. O kadar rahatlamıştı ki bir-iki saniyeliğine de olsa acısını unutmuştu.

Nick, çamura ve kire bulanmış halde ona doğru eği-

lince Maggie'nin midesi kalkmıştı. Yine de onu kollarına sarışını memnuniyetle karşıladı.

"Tanrım, Maggie, iyi misin?"

"Galiba yaralandım. Onu gördün mü? Yakaladın mı?"

Gözlerindeki hayal kırıklığı ile cevabı görebiliyordu ama daha fazlası da vardı.

"Sanırım aşağıda labirent gibi ilerleyen bir tünel var," dedi nefes nefese. "Ve ben de yanlış taraftan geçtim."

"Onu durdurmamız gerekiyor. Muhtemelen şu an kilise de. Belki de Timmy'yi orada tutuyordur."

"Tutuyordu."

"Ne?"

"Çocukları tuttuğu odayı buldum. Timmy'nin montu oradaydı."

"O zaman onu bulmamız gerekiyor." Maggie ayağa kalkmaya çalıştı ama tekrar Nick'in kollarına yığıldı.

"Bence çok geç kaldık, Maggie." Kelimeler Nick'in boğazında düğümleniyordu. "Ayrıca... Kanlı bir yastık buldum."

Maggie, başını yanağına yasladı. Kalbinin hızlı hızlı atışını duyuyor, kesik nefesini hissediyordu. Hayır, aslında kesilen nefes ona aitti.

"Tanrım, Maggie, çok kan kaybediyorsun. Seni hastaneye götürmem gerek. Aynı gece sevdiğim iki insanı kaybetmek istemiyorum."

Nick, hâlâ biraz sendeler şekilde ayağa kalkarken Maggie'yi de kaldırmaya çalışıyordu. Maggie ona tutunup güçlükle ayağa kalkmaya çalıştı. Acı yakıcı batmalar halinde vuruyor, yakıyor, sanki alev almış cam parçaları içini keserek içinde ilerliyordu. Nick'in omzuna tutunur-

ken yanlış duyup duymadığını merak etti. Gerçekten onu sevdiğini mi söylemişti?

"Dur, Maggie. Seni cipe taşıyayım."

"Yürüyüşünü gördüm, Morelli. İki ayağım üzerinde yürümeyi deneyeceğim." Kendini toparlayıp sürekli vuran acıya rağmen gülümsemeye çalıştı.

"Bana tutun."

Maggie muşambayı hatırladığında neredeyse cipe varmışlardı.

"Nick, bekle. Geri dönmemiz gerekiyor."

91. BÖLÜM

Christine yıldızlara baktı. Rahatlıkla aralarından Büyük Ayı'yı seçebiliyordu. Gece karanlığında tek seçebildiği de buydu. Kar yatağında ve onu sıcacık tutan, hafifçe kaşındıran yün battaniyenin içinde yolun hemen yanında yattığının farkında bile değildi. Eğer nefes alırken kan yutmasa belki biraz uyuyabilirdi.

Gerçeklik, ona ani gelen ağrılar ve hatıralarla kendini hatırlatıyordu. Eddie göğsünü okşuyordu. Metal bacaklarını eziyor, göğsüne doğru bastırıyordu. Ve Timmy, oh Tanrım, Timmy. Gözyaşları ağzına gelince daha da ağlamamak için dudaklarını ısırdı. Fakat vücudu, o kalkmak istese de komutlarını dinlemeyi reddediyordu. Nefes almak da canını yakıyordu. Birkaç dakikalığına bile olsa nefes almayı durduramaz mıydı ki?

Bir anda yokluktan ortaya çıkmış gibi yolun köşesinden üzerine araba farının ışıkları yansıdı. Fren sesi, tekerleklerin çakıl yolda çıkardığı hafif bir patinaj sesi duyuldu. Işık, Christine'in gözlerini kör etmişti. Arabadan çıkanların uzun gölgesi ona büyük kafalı ve iri, böcek gözlü uzaylıları anımsatmıştı. Sonar iki kişinin kafasını büyük gösteren şeyin şapkaları olduğunu anladı.

"Christine. Aman Tanrım, bu Christine."

Christine gülümseyip gözlerini kapattı. Babasının sesinde hiçbir zaman böyle bir panik ve korku duymamıştı.

Böyle bir şeyden zevk alması ne kadar da uygunsuzdu aslında.

Babası ve Benjamin Lloyd yanında eğilince tek söyleyebildiği şu olmuştu: "Eddie Timmy'nin nerede olduğunu biliyor."

92. BÖLÜM

Nick, Maggie'nin cipte kalması için ısrar ediyordu. Şimdilik kanamayı durdurmuşlardı, ama zaten Maggie'nin kaybettiği kanın haddi hesabı yoktu. Ayakta zor duruyordu ve yüzündeki tüm renk gitmişti. Belki de şu an dış dünyayla bağlantısı bile kesilmişti.

"Anlamıyorsun, Nick," diye tartışmaya devam ediyordu.

Nick ise onu kucaklayıp cipe götürmeye hazırdı. Onu hastaneye götürüyor olmaması bile şu an yeterince kötüydü.

"Şu aptal sandıkta ne var gidip bakacağım," dedi sonunda. "Sen de burada bekle."

"Nick, bekle." Tırnaklarını acıyla Nick'in koluna geçirdi. "Timmy olabilir."

"Ne?"

"Sandığın içinde olabilir."

Gerçeklik, Nick'in yüzüne yumruk gibi inmişti. Cipin kaputuna dizlerindeki tüm güç kesilmiş gibi yaslandı.

"Neden bunu yapıyor?" kelimeler boğazında düğümlendiği için ağzından ancak bu kadarı çıkmıştı. Timmy'yi muşambaya tıkıştırılmış bir halde düşünemiyordu. Timmy, ölü. Ama şimdiden bunu düşünmeye başlamamış mıydı zaten? "Bu onun tarzı değil."

"Sandığın içindeki şey benim için olabilir."

"Anlamadım."

"Son notu hatırlamıyor musun? Stucky hakkında bir şeyler biliyorsa, onun yolunu izlemiş olabilir. Nick, Timmy sandığın içinde olabilir. Eğer öyleye, bu senin görmen gereken bir şey değil."

Nick, Maggie'ye dik dik baktı. Kan ve kir yüzünü kaplamıştı. Saçındaysa daha çok kir ve örümcek ağı vardı. Güzel, dolgun dudakları acıyla kasılmıştı. Yumuşak, pürüzsüz omuzları ayakta durabilmek için aşağı doğru sarkmıştı ve hâlâ, Maggie onu korumak istiyordu.

Nick arkasını dönüp tepeyi tırmanmaya başladı.

"Nick, bekle."

Nick seslenişlerini umursamadı. Tabii ki o olmadan yürümezdi -yürüyemezdi-.

Maggie geçmiş olduğu yerden ilerlerken yere baktı. Toprağın altındaki bu alan boğucu bir küf kokusuyla doluydu. Orada demir çubuk ve Maggie'nin silahını da görüp, silahı cebine attı. Sonra demir çubuğu ve feneri koltuk altına sıkıştırıp sandığı yukarı çıkarmaya başladı. Merdivenlere geldiğinde onu basamaktan yavaş yavaş ittirerek çıkarıyordu ama kasları artık isyan etmeye başlamıştı. Yine de bu pis delikten çıkarana ve tekrar temiz havaya kavuşana kadar kaslarının ağrısını umursamadı.

Dışarı çıktığında Maggie, mezar taşlarından birine yaslanmış, bekliyordu. Yüzü daha da sararmıştı.

"Yardım edeyim," diye ısrar edip çubuğa doğru uzandı.

"Ben hallederim, Maggie." Çubuğu sandığın kapak aralığına geçirip, aşağı yukarı hareket ettirmeye başladı. Sandığın tutma yerleri sessiz karanlıkta yankılanıyordu. Hafif bir esinti olmasına ve soğuğun içinde olmalarına

rağmen ölümün kokusu tüm duyulardan baskındı. Kapak açılınca Nick, içine bakmak için tereddüt etti. Maggie yanına gelip kilidinden kurtulan kapağı ardına kadar açtı. İkisi de birer adım geriye atmışlardı ama koku yüzünden değil. Sandığın içinde beyaz bir kumaşa sarılmış halde Matthew Tanner'ın küçük, narin bedeni duruyordu.

93. BÖLÜM

Timmy'nin kaçabileceği hiçbir yer yoktu. Hiçbir yere saklanamazdı. Nehir kenarına, suya yakın bir yere doğru kaymıştı. Akıntıya rağmen karşı tarafa doğru yüzebilir miydi? Yanından hızla geçen kara nehre doğru göz attı. Çok hızlı, çok güçlü akıyor ve çok soğuk gözüküyordu.

Yabancı sigarasını bitirmek için durmuştu ama yönünü değiştirmemişti. Sessizliğin içinde yabancının kendi kendine mırıldandığını duyabiliyor ama kelimeleri seçemiyordu. Arada bir taşlara vurup nehre doğru fırlamalarına neden oluyordu. Taşların çıkardığı su Timmy'ye yaklaşacak kadar yakın sıçrıyordu.

Ağaçların bulunduğu yere doğru kaçabilirdi. En azından orada saklanacak bir yer bulurdu ama suya asla dalamazdı. Zaten soğuktan tir tir titriyorken bir de suya girmek onu çok daha kötü hale getirirdi.

Timmy nehir kenarına doğru dikkatle baktı. Yabancı başka bir sigara daha yakmıştı. Şimdi. Şimdi hemen gitme zamanıydı. Nehir kenarından taşları ve yerdeki çamuru nehre sıçratarak ilerliyordu; fakat suya düşen şeyler çok büyük bir ses çıkarmıştı. Daha henüz ağaçlık patikaya çıkmıştı ki ayakları birbirine dolanınca yere kapaklandı. Ayağa kalkmaya çalışırken kendini tekrar yerde buldu. Havayı tekmeliyor, bileğini saran eli tırmalamaya çalışıyordu. Adamın diğer kolu boynunu sarmıştı.

"Rahat dur, seni küçük pislik."

Timmy çığlık atıp bağırmaya başlamıştı. O bağırdıkça boynunu daha sıkı sarıyor, boğuyordu.

Araba dolambaçlı yoldan gelirken, yabancı hâlâ Timmy'yi sıkıca tutuyordu. Araba onların önünde durunca, yabancı ne hareket etti ne de kaçmak için bir hamle yaptı. Farların ışığı Timmy'nin gözlerini kör etmişti ama Şerif Yardımcısı Hal'i görebiliyordu. Yabancı onu hâlâ neden serbest bırakmıyordu? Timmy'nin boynu çok acımıştı. Yabancının kolunu tekrar tırmaladı. Neden yabancı herhangi bir tepkide bulunmuyordu?

"Ne oluyor burada?" diye öğrenmek istedi Şerif Yardımcısı Hal. Yanındaki başka bir görevliyle beraber arabadan inip yavaş yavaş yaklaşmaya başladılar.

Timmy neden silahlarını çekmediklerini anlayamıyordu. Ne olduğunu söyleyemezler miydi? Yabancının ona zarar verdiğini anlatamazlar mıydı?

"Çocuğu ağaçların arasında saklanırken buldum," dedi yabancı onlara ki bunu söylerken sesinde heyecan ve gurur vardı. "Onu kurtardığımı söyleyebilirim."

"Görüyorum," dedi Şerif Yardımcısı Hal.

Hayır, yalan söylüyordu. Timmy bunların hepsinin yalan olduğunu söylemek istiyor fakat yabancının kolu boynunu sıkarken nefes alamıyor ve konuşamıyordu. Neden yabancıya inanıyorlarmış gibi gözüküyorlardı? O katildi. Bunu göremiyorlar mıydı?

"Neden arabaya binmiyorsunuz. Hadi, Timmy. Artık güvendesin."

Timmy'nin boynunu saran kol yavaşça açılmaya başlarken ayakları da artık yere değiyordu. Timmy koldan

tamamen kurtulunca Şerif Yardımcısı Hal'e doğru yaralı ayağının üzerinde sekerek koştu.

Hal, Timmy'yi omuzlarından nazikçe tutarak arkasından arabaya doğru hafifçe ittirdi. Sonra Şerif Yardımcısı Hal, silahını çıkarıp yabancıya döndü, "Hadi bakalım. Açıklayacak çok şeyin var, Eddie."

94. BÖLÜM

Cuma, 31 Ekim

Christine, gözlerini çiçeklerle dolu bir odada açtı. Acaba ölmüş müydü? Şu an görüşü bulanık olsa da, annesinin yanında oturduğunu hemen fark etmişti ve henüz ölmediğini biliyordu. Pembeli mavili spor takımı kesinlikle cennete yakışır bir kıyafet değildi, ya da cehenneme.

"Nasılsın, Christine?" Annesi gülümseyerek Christine'in eline doğru uzandı.

Annesi sonunda saçlarının grileşmesine izin vermişti. Böyle de güzel gözüküyordu. Christine bu iltifatı, onu sorguya çektiklerinde elinde tutabileceği bir şey olsun diye söylemek için saklamaya karar vermişti.

"Neredeyim?" Çok aptal bir soru gibi gözüküyordu ama saatler süren halüsinasyonlar ve yanılsamalardan sonra -artık her neyseler- nerede olduğunu bilmesi gerekiyordu.

"Hastanedesin, tatlım. Hatırlamıyor musun? Az önce ameliyattan çıktın."

Ameliyat? Christine'in hatırladığı sadece içine girip çıkan borulardı. Anlık bir panikle üzerindeki örtüleri çekti.

"Christine!"

Ayakları hâlâ yataktaydı. Evet, şükürler olsun. Onları hareket ettirebiliyordu. Birinde bandaj vardı ama onları hareket ettirebildiği sürece sorun yoktu.

"Zatürreeye yakalanmak istemezsin, değil mi." Annesi örtüyü tekrar üzerine örttü.

Christine iki elini de uzatıp parmaklarını oynattı ve damarlarına doğru akan kanı izledi. Tek parça gözüküyor ve tüm organlarını hareket ettiriyor gibiydi. Göğsüyle karnı dövülmüş ve ciğeri kesilmiş gibi hissetse de önemli değildi. En azından tek parçaydı.

"Baban ve Bruce kahve almaya gittiler. Senin uyandığını görünce mutlu olacaklardır."

"Ah, Tanrım, Bruce burada mı?" Sonra Christine Timmy'yi hatırladı ve odayı tümüyle bir panik doldurdu.

"Ona ikinci bir şans ver, Christine," diyen annesi, odanın bir anda değişen havasını fark etmemiş gibiydi. "Bu sıkıntı onu gerçekten çok değiştirdi."

Sıkıntı mı? Oğlunun kaybolmasına verdikleri yeni isim bu muydu?

Tam o sırada Nick odaya süzülünce Christine, rahatladığını hissetti. Nick'in alnında yeni bir kesik vardı ama çürükler ve çenesindeki şişler gitmeye başlamıştı. Açık mavi bir gömlek, denizci mavisi bir kravat, kot pantolon ve lacivert bir ceket giymişti. Tanrım, ne kadar zamandır uyuyordu acaba? Onu tanımasaydı, cenaze için giyindiğini düşünebilirdi. Yeniden Timmy'yi hatırladı. Sıkıntı derken acaba annesi neyi kast ediyordu? Yeni bir acı ve korku dalgası içindeki sıkıntıyı artırdı.

"Merhaba tatlım," dedi annesi, Nick Christine'i öpmek için eğilirken.

Christine ikisine de bakıp ne olduğunu çıkarmaya çalışıyordu. Sormaya cesaret edebilecek miydi? Onu korumak

için yalan mı söylüyorlardı? Onun çok kırılgan olduğunu mu düşünüyorlardı?

"Gerçeği bilmek istiyorum, Nicky," sesi o kadar tiz çıkmıştı ki kendine ait olup olmadığını anlamakta bile zorluk çekmişti. İkisi de irkilmiş, düşünceli bir şekilde ona bakıyorlardı ama Nick'in gözlerine bakınca ne demek istediğini anladığını fark etmişti.

"Tamam, eğer böyle olsun istiyorsan." Nick kapıya doğru ilerleyince, ona bağırıp durmasını, kalmasını ve konuşmasını istiyordu.

"Nicky, lütfen," derken ne kadar dokunaklı bir şekilde konuştuğu umrunda bile değildi.

Nick kapıyı açtığında Timmy, bir hayalet gibi orada duruyordu. Christine gözlerini ovuşturdu. Yine halüsinasyon mu görüyordu? Timmy, ona doğru aksayarak gelmeye başlayınca yaralarını ve morlukları görmeye başlamıştı. Bir yanağında kesik bardı ve dudağı şişip morarmıştı. Fakat yüzü ve saçları tertemiz, kıyafetleri de yeni ve temiz gözüküyordu. Yeni tenis ayakkabıları bile giymişti. Yaşadığını sandıkları korkunç, korkunç bir kâbus muydu?

"Merhaba, anneciğim," sanki yeni bir sabaha uyanmışlar gibi söylemişlerdi bunu. Büyükannesinin uzattığı sandalyeye gömülerek, dizüstü durup yatağa uzanabilecek kadar doğruldu. Gerçekten, zaten başka da şansı yoktu, gözyaşlarının yanaklarından yuvarlanmasına izin verdi. Timmy, gerçek miydi? Omzuna dokunup sıkıca taranmış saçını düzelterek yanağını okşadı.

"Ah, anne, herkes bakıyor," derken Timmy'nin gerçekten orada durduğunu biliyordu.

95. BÖLÜM

Nick odadan duygusallaşıp gözleri dolmadan çıktı. Tüm bu olanlara inanmak hâlâ çok zordu. Köşeyi dönerken kahvesi dökülecekmiş gibi bir adım geriye çekilen babasına neredeyse çarpıyordu.

"Dikkat et, oğlum. Bu kadar hızlı hareket edersen hata edersin."

Nick babasının gözlerine bakınca hemen o iğneleyici ifadeyi gördü. Şu an çok iyi hissettiği için babasını bozma gereği duymadı, o yüzden gülümseyip ona doğru yürüdü.

"Bunu Eddie yapmadı, biliyorsun," dedi babası arkasından.

"Öyle mi?" Nick, durup döndü. "Bu sefer Antonio Morelli gibi davranmayıp adliyeye giderek kararı mahkemeye bırakacağım."

"Bu da ne demek?"

Babasıyla göz göze gelmek için bir adımda ona daha da yakınlaştı.

"Jeffreys'e karşı kanıtların saklanmasına izin verdin mi?

"Sözlerine dikkat et, koca adam. Ben böyle bir şey yapmadım."

"O zaman çelişkileri nasıl açıklayacaksın?"

"Bildiğim kadarıyla çelişki falan yoktu. O lanet herifi mahkûm etmek için gerekli olan şeyi yaptım."

"Kanıtları görmezden geldin."

"Jeffreys'in küçük Wilson'ı öldürdüğünü biliyordum. Sen öldürülen *o* çocuğu görmedin. Çocuğun neler çektiğini bilmiyordun. Jeffreys ölmeyi hak etti."

"Sakın kendi korkularını benimkinin üstünde görme," deyip Nick, yumruklarını sıkıp ellerini iki yana bırakarak sakin ve sabit kalmaya çalıştı. "Bana ömür boyu yetecek şeyleri bir hafta boyunca gördüm zaten. Belki de gerçekten Jeffreys ölmeyi hak ediyordu. Ama diğer iki cinayeti de ona yamayarak diğer katilin kaçmasına neden oldun. Soruşturmayı kapattın. Halkın tekrar kendini güvende hissetmesini sağladın."

"Gerekli olduğunu düşündüğüm şeyi yaptım."

"Bunu bana değil, Laura Alverez ve Michelle Tanner'a anlat. Onlara gerekli olduğunu düşündüğün şeyi nasıl yaptığını söyle."

Nick dönüp giderken ayakları uyuşmuş gibi geliyordu. Antonio Morelli'ye hatalı olduğunu söylemesinde zafer olarak nitelendirebileceği bir şey yoktu aslında. Neden böyle bir şeyde kutlama havası essindi ki? Ama botlarının sesi sessiz koridorda yankılanırken kendini çok daha iyi hissediyordu.

Yürürken hemşirelerin olduğu bölümde irkilerek durup siyah pelerin ve cadı şapkası takmış sekretere baktı. Hemen sonrasında turuncu siyahlı kesilmiş kâğıtlara ve oyuk balkabaklarına bakınca bugünün Cadılar Bayramı olduğunu hatırladı. Güneş bile yükselmiş, sonunda karları eritmeye başlayacak kadar sıcak ve parlak hale gelmişti.

Sekreter telefonda bir ilacın tarifini verirken Nick, sabırla bekledi. Hemşire gözleriyle hemen kapatacağını söylüyor ama sesindeki hiçbir acelecilik gözükmüyordu.

"Merhaba, Nick." Sandy Kennedy, sekreterin arkasından elindeki gösterge panosuyla çıkıp Nick'in arkasında belirdi.

"Sandy, sonunda nöbete geldin." Biçimli vücudu olan esmer kıza gülümseyip neden böyle saçma bir şey söylediğini düşünmeye başladı. Neden "Nasılsın?" ya da "Uzun zaman oldu görüşmeyeli?" dememişti ki. Sonra bu şehirde tek gecelik ilişki ya da eski sevgili olduğu biriyle karşılaşmayacağı bir yer var mı diye merak etti.

"Christine galiba daha iyi," diyen kız, saçma yorumunu umursamadı.

Sandy ile neden ilişkilerini sürdüremediklerini hatırlamaya çalıştı. Hâlbuki onu sadece görmek bile ne kadar güzel ve hoş biri olduğunu hatırlatmıştı. Sonra, bunu her kadın için düşünmüş olduğunu fark etti fakat hiçbiri gözünde, Maggie O'Dell gibi canlı değildi.

"Nick, iyi misin? Senin için yapabileceğimiz bir şey var mı?"

Sandy ve sekreter Nick'e bakıyorlardı.

"Bana Ajan O'Dell'in oda numarasını söyleyebilir misin?"

"372." Hiç bakmadan, direkt söylemişti. "Koridorun sonunda, sağdaki kapı ama gitmiş olabilir."

"Gitmiş olabilir mi? Nasıl yani?"

"Sabah çıkışını aldı ve sadece kıyafetleri için bekliyordu. Geçen gece geldiğinde kıyafetleri perişan haldeydi," diye açıklarken Nick koridoru yarılamıştı bile.

Kapıyı çalmadan hemen içeri girince Maggie, irkilip -önü dönerken açılan ameliyat önlüğüyle - yüzünü pencereden duvara döndü.

"Tanrım, Morelli, kapı çalmak nedir bilmez misin?"

"Özür dilerim." Kalp atışı düzelmiş, neredeyse normal ritmine dönmek üzereydi. Maggie harika gözüküyordu. Kısa, koyu renk saçları yine parlak ve pürüzsüzdü. Kremsi cildi hemen hemen eski rengine dönmüştü. Ve gözleri -o eşsiz güzellikteki kahverengi gözleri- parlıyordu.

"Gitmiş olabileceğini söylediler."

"Kıyafetlerimi bekliyorum. Hastane çalışanlarından biri benim için alışveriş yapmaya gönüllü oldu." Yürürken arkasındaki duvarı kalkan olarak kullanıyordu. "İki saat önce gitti, umarım elinde pembe şeylerle dönmez."

"Doktor gitmene izin verdi mi?" Sadece normal bir soru sormak istiyordu ama acaba sesinde çok fazla ilgi mi vardı?

"Kararı bana bıraktı."

Maggie, Nick'in ona baktığını fark ermişti ve göz göze geldiklerinde Nick, onun bakışlarını yakaladı. Maggie'nin ilgisini fark edip etmemesi önemli değildi. Aslında Nick, onun bu bakışlarını görmesini istiyordu.

"Christine nasıl?" diye sorup aralarındaki sessizliği bozdu.

"Ameliyatı iyi geçti."

"Ayağı nasıl?"

"Doktor kalıcı bir hasar olmayacağını söyledi. Timmy'yi de onu görmeye getirdim."

Maggie bir anlığına yürümeyi bıraktı. Uzaklara dalmış gibi görünse de gözlerindeki ifade de yumuşamıştı.

"Eğer sonunda ne olacağını bilmeseydim, mutlu sonlara inanırdım," dedi.

Tekrar göz göze geldiklerinde, Maggie'nin yüzünde

belli belirsiz, dudaklarının kenarlarını yukarı doğru oynatan bir gülümseme belirdi. Tanrım, gülümseyince o kadar güzel oluyordu ki. Bunu ona söylemek istiyordu ve ağzını tam aralamıştı ki söylememek belki daha iyi olur diye düşünerek sustu. Acaba bir elveda bile etmeden gitmesinden ne kadar korktuğunu biliyor muydu? Üzerinde nasıl bir etkisi olduğunu görebiliyor muydu? Eşinin evliliğinin kötü gittiğini görebiliyordu. Risk alıp ne olursa olsun onu sevdiğini söylemesi gerekiyordu.

Bunun yerine, "Bu sabah Eddie Gillick'i tutukladık," dedi.

Maggie yatağın ucuna oturmuş, daha fazla şey duymayı bekliyor gibiydi.

"Ray Howard'ı tekrar sorguya çektik. Bu sefer Eddie'ye götürmek için eski mavi kamyoneti ödünç aldığını itiraf etti."

"Danny'nin kaybolduğu gün mü?"

"Howard hemen hatırlayamadığını söyledi. Ama daha -çok daha fazlası var. Eddie ilk cinayetler işlenmeden önceki yaz bizim birimde çalışmaya başladı. Omaha Polis Birimi ona referans mektubu vermişti ama dosyasında üç ayrı uyarı kâğıdı vardı ve bunların hepsi de tutuklamalarda takındığı gereksiz, sert tutumlardan ileri geliyordu. Uyarılarından iki tanesi genç çocuklarla ilgiliymiş. Bir çocuğun kolunu bile kırmış."

"Peki, şu son ayin olayı?"

"Eddie'nin annesi bekâr bir anne ve ayrıca iki işte birden çalışmış ve lise hayatı boyunca Eddie, Katolik okuluna gitmiş."

"Bilmiyorum, Nick."

Maggie'nin ikna olmamış hali Nick'i şaşırtmamıştı. O yüzden anlatmaya devam etti.

"Jeffreys'in davasındaki kanıtlara ulaşıp suçu onun üzerine atmış olmalı. Ayrıca morga da giriş izni vardı. Aslında dün öğlen saatlerinde otopsi fotoğraflarını almak için oradaydı. Fotoğraflardaki diş izlerinden Matthew'nun kimliğini tespit edip onun cesedini bulması çok kolay olmuştur. Tabii bir de, birkaç telefon konuşması yapıp etiket numarasından Albert Stucky hakkında bilgiyi de çok rahat almıştır."

Bu pis herif hakkında konuşurken, hatta sadece adı bile geçerken Maggie ani bir kıpırtıyla suratını buruşturuyordu. Nick, bu hareketinin farkında olup olmadığını merak etti.

"Morg hiçbir zaman kilitlenmiyor," diye karşılık verdi Maggie. "Herkes oraya girebilir. Ayrıca Stucky ile ilgili ne olduysa gazetelerde ve ek baskılarda hep ortaya döküldü."

"Devamı da var." Nick, bu söyleyeceğini en sona saklamıştı. Suçlayıcılık oranı en yüksek olan kanıt, sorgulanmaya da en açık olandı. "Arabasının bagajında birkaç şey bulduk." Şüphesini paylaşan bir bakış attı. Yine Ronald Jeffreys ile mi ilgiliydi. Aslında bu sırada ikisi de aynı şeyi düşünüyordu.

"Ne gibi şeyler vardı?" Bu sefer Maggie pür dikkat dinlemeye başlamıştı.

"Cadılar Bayramı maskesi, bir çift siyah eldiven ve ip."

"Onun peşinde olduğumuzu biliyorsa, neden tüm bunları terk edilmiş bir arabanın bagajında saklasın ki? Özellikle de Jeffreys'i yine aynı şekilde suçlamaya çalışıyorsa? Ayrıca bunları yapmaya nasıl zaman buldu?"

Bunu Nick de gerçekten merak ediyordu ama çaresiz bir şekilde bu ölümlerin son bulmuş olmasını istiyordu.

"Aslında babam bir şekilde başka birinin kanıtları örtbas ettiğini kabul etti."

"Kabul mü etti?"

"Şöyle söyleyeyim, olaydaki çelişkileri görmezden geldiğini kabul etti."

"Baban, Eddie'nin katil olabileceğini düşünüyor mu?"

"Eddie'nin katil olmadığına emin olduğunu söyledi."

"Ve bu da seni, Eddie'nin katil olduğuna daha mı çok ikna etti?"

Tanrım, Maggie onu çok iyi tanıyordu.

"Timmy'de adamın ona verdiği bir çakmak vardı ki çakmağın üzerinde bizim birimin amblemi bulunuyordu. Babamın zamanında, görevlilerine verdiği bir çeşit ödüldü bu. Onlardan hiçbir zaman çok vermezdi. Bunu alan beş kişiden biri de Eddie'ydi."

"Çakmaklar kaybolur," diyerek Maggie, pencereye doğru ilerledi.

Bu sefer Maggie çok uzaklara dalmıştı, öyle ki hastane önlüğünün arkasındaki yırtmacı bile unutmuştu. Bulunduğu yerden sadece sırtı ve omzunun bir kısmı gözüküyordu. Üzerine giydiği şey onu küçük ve savunmasız göstermişti. Nick, onu arkasından sarıp tüm bedenini kucakladığını düşledi. Onunla saatlerce sadece uzanmak, ona dokunmak, ellerini bedeninde ve saçlarında gezdirmek istiyordu. Onunla zamanda çok uzun bir süre kaybolmak istiyordu.

Tanrım, aklına nereden böyle şeyler geliyordu? Başparmağını ve işaret parmağını gözlerine bastırarak yor-

gunluğunu ve zihnindeki görüntüleri aklından çıkarmaya çalıştı.

"Hâlâ katilin Keller olduğunu mu düşünüyorsun?" diye sormasına rağmen cevabı biliyordu.

"Bilmiyorum. Belki de onunla ilgili bağlantıyı göremiyorum."

Nick'in de bununla ilgisi vardı.

"Eddie profiline uymuyor mu?"

"O bodrumdaki adam öfkeden deliye dönüp de küçük çocukları kesecek kadar öfkeli biri değildi. Bu iyi düşünülmüş ve planlanmış bir görevdi onun için. Bir şekilde onun gerçekten bu çocukları kendince kurtarmaya çalıştığına inanıyorum." Pencereye bakarak Nick ile göz göze gelmekten kaçındı.

Nick, bodruma inmeden önce Maggie'ye neler yaşadığını sormamıştı. Notlar, oyun, Albert Stucky ile ilgili göndermeler; hepsi çok şahsi geliyordu. Belki de artık Maggie'nin objektifliğine güvenmemesi gerekiyordu.

"Timmy ne dedi?" diyerek sonunda Nick'e döndü. "Eddie'yi teşhis edebildi mi?"

"Geçen gece, Eddie'nin onu bayırda yakalayıp getirdikten sonrasına kadar o olduğuna emin gibiydi. Eddie, Timmy'yi ağaçlarda gördüğünü ve peşinden onu kurtarmak için gittiğini söylemiş. Bu sabah Timmy, onun yüzünü aslında daha önce hiç görmediğini söyledi ama bunlar tesadüf olamaz, değil mi?"

"Hayır, yine de bir davan varmış gibi gözüküyor," diye omuz silkti Maggie.

"Ama katil var mı?"

96. BÖLÜM

Zaten az olan eşyalarını eski bavula tıkıştırdı. Parmaklarını bavulun ucuz, çabucak çatlayan kumaşında gezdirdi. Şifresini yıllar önce unutmuştu o yüzden şimdi bavulu kilitlemiyordu bile. Tutma yeri bile, yazın yapış yapış kışın kaşındırıcı olan koca bir siyah bant yığınından ibaretti. Yine de bu bavul, annesinden kalan tek şeydi.

Evden kaçtığı gece üvey babasının yatağının altından çalmıştı. Tabii ev o zaman yaşadığı yere addedilebilecek yanlış bir kelimeydi. Özellikle annesi de gittikten sonra orası hiçbir zaman ev gibi olmamıştı onun için. Annesi olmadan iki katlı, betonarme ev onun için bir hapishaneye dönmüş ve evden kaçmadan önce de cezasını üç hafta boyunca her gece çekmişti.

Kaçtığı gece bile babasını, işini bitirip yorgun düşene kadar beklemişti. Sonra bacaklarının arasından kan süzülürken annesinin bavulunu çalmıştı. Annesinin aksine üvey babasının çirkin, vahşi saldırılarına alışarak büyümeyi ve iyileşmeyen yaşlarının üzerine yenilerini eklemeyi reddetmişti. O gece zar zor yürüyebiliyordu ama bir şekilde, ona kalması için yer veren Peder Daniel'in bulunduğu Lourdes Ana Katolik Kilisesi'ne kadar on kilometrelik yolu yürüyebilmişti.

Burada kalması için de benzer bir ücret ödemesi gerekmişti ama en azından Peder Daniel kibar, nazik ve bodur biriydi. Artık yara bere ve gözyaşı yoktu, sadece aşa-

ğılanma vardı ama bunu da cezasının bir parçası olarak kabullenmişti. Her şeyden öte artık bir katildi. O korkunç bakış hâlâ rüyalarına giriyordu. Bodrum katının zeminine yayılmış bir halde, vücudu yamulmuş ve kırılmış bir halde yatarken gözlerindeki o ani, şok olmuş bakış...

Bavulunun kapağını sertçe kaparken, zihninde oluşan o görüntüyü de kafasından fırlatıp atmaya çalışmıştı.

Peder Daniel'ın aldığı başıboş dolaşan erkek kediyi öldürmek çok daha kolay olmuştu. Kendisinin aksine kedi, burada hiç ücret ödemeden kalabiliyordu. Belki de başlı başına bu bile onu öldürmek için yeterli bir sebepti. Kedinin boğazını kestiğinde ellerine ve yüzüne akan sıcak kanı hâlâ hatırlıyordu.

O zamandan beri her ölüm, ruhani bir arınma, bir kurban etme töreniydi. Daha papaz okulunda ikinci sınıfa gelmeden, hüzünlü bakışları olan, yüzü çilli pek de dikkat çekmeyen gazete dağıtıcı bir çocuğu öldürmüştü ki bu onun öldürdüğü ilk çocuktu. Çocuk, ona kendini hatırlatmıştı. Sonra tabii bunu, onu öldürüp yaşadığı sıkıntıdan kurtarmak, korumak ve dolaylı olarak kendini de kurtarmak için yapmıştı.

Saatine bakınca daha çok zamanı olduğunu gördü. Eski bavulunu kapının yanına dikkatlice, önceden hazırladığı grili siyahlı silindir şeklindeki spor çantasına koydu. Sonra yatağında düzgünce katlanmış bir halde duran gazetenin başlığını görünce yüzünde yine bir gülümseme belirdi: "Şerif Yardımcısı Çocukların Öldürülmesi Davasında Sanık Olarak Görülüyor."

Ne kadar da kolay olmuştu. Eski, mavi kamyonetin içinde Eddie Gillick'in çakmağını bulduğu anda bu yılışık

ve kibirli zorbanın harika bir kurban olacağını anlamıştı, hem de neredeyse Jeffreys kadar.

İşkence gibi gelen kısa konuşmalar, bu egoist herifle oynadıkları kart oyunları sonunda işe yaramıştı. Sadece affetme ve günahlarının bağışlanması için, Gillick sonunda kendine gelene dek cinsel hayatındaki zaferleriyle ilgileniyor gibi yapmıştı. O kibirli, her şeyi ben bilirim ifadesiyle yaptıklarını anlatırken midesi kalksa da onun arkadaşıymış gibi davranmıştı. Gillick'in böbürlenerek anlattığı şeyler kısa süreli, Gillick'e göre "avlaması kolay" olan genelde "isyancı çocuklar" ve "ona karşı oldukça hevesli olan kadınlardan" oluşan hikâyelerdi. Birçok yönden Eddie Gillick, görüşlerini sağlamlaştıran hareketleriyle üvey babasını hatırlatıyor ve yaptığı işi daha zevkli hale getiriyordu.

Neden Gillick o yıkıcı tavırlarıyla tüm o lanet kanıtları düzgün bir şekilde kendi eskimiş Chevy'sine koymasındı ki? Şansa bak ki araca burada rastlamak en önemli kanıtı oraya gizlemeyi çok rahat bir hale getirmişti. Aynı Jeffreys'te olduğu gibi.

Ronald Jeffreys'in ona gelip Bobby Wilson'ı nasıl öldürdüğünü anlattığını hatırlıyordu. Jeffreys affını istediğinde bile sesinde en küçük pişmanlık yoktu. Jeffreys başına geleni hak ediyordu ve her şey çok da basit bir şekilde hallolmuştu. Şerifin ofisine nereden geldiği belli olmayan bir telefon ve birkaç itham edici kanıt yeterli olmuştu.

Evet, Ronald Jeffreys aynı Daryl Clemmons gibi harika bir kurbandı. Genç papaz adayı onunla homoseksüel eğilimine dair korkularını paylaşmış ve haberi bile olmadan savunmasız gazete dağıtıcısı çocuğu öldürmeye hazır hale gelmeye başlamıştı. Papaz Okulu'nun yanındaki nehirde

zavallı çocuğun cesedi bulunmuştu. Sonra geçici olarak St. Mary Katolik Kilisesi'ne sığınan Randy Maiser vardı. Wood River halkı küçük çocukları ölmeye başlayınca, üstü başı perişan yabancıları suçlamakta çok çabuk davranıyorlardı.

Ronald Jeffreys, Daryl Clemmons ve Randy Maiser; hepsi de çok başarılı kurbanlardı. Şimdi bu listeye Eddie Gillick de eklenmişti.

Gazeteye tekrar bakınca gözleri Timmy'nin fotoğrafına odaklandı. Resmi görünce bir üzüntü dalgası keyfini kaçırdı. Timmy'nin kaçışı şaşırtıcı bir şekilde onu rahatlatsa da, ona ani bir gitme gereksinimi hissettirmişti. Çocuğu kurtaramadığını bilerek kendi günlük yaşamına nasıl devam edebilirdi ki? Sonunda Timmy, onu gözlerinden, yürüyüşünden, tanıyacak ve suçunu fark edecekti. Suçluluk duyuyordu çünkü Timmy Hamilton'ı kurtaramamıştı. Tabii eğer...

Gazeteyi kapıp Timmy'nin kaçışını ve annesi Christine'in kazasını anlatan makaleyi açtı. Başparmağı ile makaleyi tararken sıyrık sıyrık olmuş parmağını ve yediği tırnağını fark etti. Parmaklarının görünüşünden utanıp elini yumruk yaptı. Sonunda makaleyi neredeyse gazetenin sonu olabilecek bir yerde buldu. Evet, Timmy'nin uzun süredir görmediği babası Bruce, şehre geri dönmüştü.

Tekrar saatine baktı. Zavallı Timmy ve vücudundaki o yaralar. Belki bir şekilde, kurtuluşu için Timmy, ikinci bir seçeneği hak ediyordu. Tabii ki böylesine önemli bir şey için biraz daha zaman yaratabilirdi.

97. BÖLÜM

Maggie, Nick'e her şeyin bittiğini söylemeyi çok istiyordu. Artık başka çocuklar kaybolmayacaktı. Ama Gillick'e karşı dava açılırken bile, içini kemiren şüpheden kurtulamamıştı. Acaba kendini sadece çok inatçı davrandığına ve içindeki sesin onu yanlış bir yöne sevk ettiğine inandırabilir miydi?

Hastane görevlilerin hoppa oldukları kadar dakik olmalarını çok isterdi. Bu incecik ameliyat önlüğünün içinde nasıl ciddi bir biçimde konuşulabilirdi ki? Ayrıca arka tarafını kapayabilmesi için bir kuşak ya da en azından kuşağa benzer bir şey sağlamak bu kadar zor muydu?

Nick'in gözlerinin üzerinde dikkatle dolaştığının farkındaydı ama sadece elinde olmadan açılan önlük, bu tuhaf kumaş içinde ne kadar çıplak olduğunu hatırlatmaya yetiyordu. Daha da kötüsü Nick'in gözleri üzerinde dolandığı zaman tüm bedeninde oluşan o ürpermeydi. Ayrıca içindeki o heyecan hissi bacak arasına kadar yayılıyordu. Radar gibiydi. Bütün bedeni kontrolü dışında çıplaklığa ve Nick'in varlığına tepki gösteriyordu.

"Tamam, demek ki Eddie Gillick şu an suçlu," diyerek Nick'in onda uyandırdığı tepkileri kafasından atmaya çalıştı. Ellerini göğsünün üstünde kavuşturup pencereye doğru geçerken, arkasını duvara dönük tutmaya gayret ediyordu.

Bulutsuz hava o kadar açık ve maviydi ki yapay bir

hale bürünmüş gibiydi. Yollardaki ve çimenliklerdeki karların çoğu erimişti. Yakın bir zamanda yol kenarlarında sadece kara buz kütleleri kalacak gibi gözüküyordu. Yapraklarını henüz kaybetmeyen ağaçlar, altın, kırmızı ve turuncu renklerinin ıslak parıltısıyla dolmuştu. Sanki bir büyü, lanet bozulmuş, her şey yine eski haline dönmeye başlamıştı. Tabii Maggie'nin içini dikişler yüzünden değil, kendi şüpheleri yüzünden burkan hafif bir sızı hariç.

"Christine, Eddie ile dün gece ne yapıyormuş?"

"Onunla sabah bunu konuşmadım. Geçen gece Eddie aslında onu eve bırakacağını ama sonra yolu değiştirdiğini söyledi. Eddie ona, kendisiyle cinsel ilişkiye girerse Timmy'nin nerede olduğunu söyleyeceğini belirtmiş."

"Timmy'nin nerede olduğunu mu söylemiş?"

"Bunu Christine söyledi. Tabii, o sırada bilinci tam olarak yerinde değildi. Yine bana Başkan Nixon'ın, onu yolun öbür tarafına taşıdığını söyledi."

"Maske, tabii ki. Christine'i arabadan çıkardıktan sonra kendini gizlemek için kullandığı şeyleri bagaja atmış."

"Sonra Timmy'yi yakalamak için ormana doğru ilerlemiş," diye ekledi Nick. "Bu tabii ki Christine'e tecavüz etmeye çalıştıktan sonra yaşanmış, sonra da mezarlığın bodrumunda sana saldırdı. Adam bayağı meşgulmüş."

Göz göze geldiler. Nick, asıl sormak istediği şeyi soramadığı için aralarına onları buraya taşıyan aynı panik ve hayal kırıklığı çökmüştü.

"Sana bir şey yapmaya kalktı mı?" diye sordu Nick sonunda.

"Ne demek istiyorsun?"

"Yani... O..."

"Hayır," diye kestirip attı Maggie, onu daha fazla sıkıntıya düşürmeyerek. "Hayır, bir şey yapmadı."

Sonra Maggie, ceketinin cebinden silahı alırken katilin elinin yanlışlıkla göğsüne değdiğini hatırladı. Okşamaktansa elini hemen geri çekmişti. Kulağına söyleyeceklerini fısıldarken, bir kere bile ona dokunmamıştı. Belli ki ne erkeklere de kadınlara cinsel bir eğilimi yoktu. Her şeyden öte annesi onun için bir azizeydi. Sonra Maggie, Peder Keller'ın yatak odasındaki işkence gören azizleri hatırladı. Papazlık ve bakir kalma yemini çok iyi bir kaçış ve sığınaktı.

"Keller'ı bir kez daha sorguya çekmemiz gerekiyor," dedi.

"Onunla ilgili gerçekten bir şey yok, Maggie."

"Hayır, eminim."

"Bayan O'Dell?" Bir hemşire kapıdan uzandı. "Bir ziyaretçiniz var."

"Hele şükür," diyerek Maggie, giysilerini getirecek olan ele avuca sığmaz, sarışın görevliyi içeri bekledi.

Hemşire kapıyı açık tutup yakışıklı, altın saçlı, Armani takımını giymiş adama oynak bir şekilde gülümsedi. Adam ucuz bir küçük bavul almış ve ona uygun bir giysi torbasını koluna takmıştı.

"Merhaba, Maggie," diyerek oda sanki onunmuş gibi içeri girip Maggie'ye paralı zengin avukat bakışını atmadan önce Nick'e bir bakış fırlattı.

"Greg? Burada ne arıyorsun?"

98. BÖLÜM

Timmy, seçimini yapmadan önce otomatın parasını yutmasını bekledi. Bu arada neredeyse Snickers'a basıyordu ki midesi ona Reese's istediğini hatırlattı.

O yabancı adam ya da küçük oda hakkında düşünmemeye çalışıyordu. Annesine odaklanmalı ve iyileşmesine yardımcı olmalıydı. Annesini vızıldayıp homurdayan makinelere bağlı bir şekilde kocaman, beyaz bir hastane yatağında görmek onu çok korkutmuştu. Babası odaya girdiğinde bağırmıştı ama yine de mutlu ve iyi gözüküyordu. Annesi bağırınca babası ona bu sefer karşılık vermemişti ve sürekli özür dileyip durmuştu. Timmy odadan ayrılırken annesi babasının elini tutmasına izin vermişti. Bu da iyi bir işaret sayılmalıydı, öyle değil mi?

Timmy bekleme odasındaki plastik sandalyeye oturdu. Çikolatanın kabını açıp içindekini ikiye böldü. Büyükbaba Morelli kafeteryanın köftelerini gördükten sonra onlara Subway'den[6] sandviç almaya karar vermişti. Subway yolun hemen karşı tarafındaydı ama Timmy daha kahvaltı bile yapmamıştı. Yer fıstıklı çikolatanın diğer parçasını da ağzına atıp çiğnemeden önce ağzında tatlı tatlı eritti.

"Snickers'ı daha çok sevdiğini düşünüyordum."

Timmy irkilerek sandalyesinde döndü. Ayak seslerini duymamıştı bile.

---

[6] Farklı tarzdaki sandviçleriyle ismini duyuran bir fast-food markası. (çev.)

"Merhaba, Peder Keller," diye ağzı dolu dolu mırıldandı.

"Nasılsın, Timmy?" Papaz, Timmy'nin omzunu okşarken eli sırtında dolaştı.

"İyiyim." Çikolatanın geri kalanını da mideye indirip ağzını temizledi. "Annem bu sabah ameliyat oldu."

"Duydum." Peder Keller silindir şeklindeki spor çantayı Timmy'nin oturduğu sandalyeye doğru çekip eğildi.

Timmy, ona kendini özel hissettiren Peder Keller'ı çok seviyordu. Gerçekten çok ilgili davranıyordu. Timmy, bunu onun yumuşak, bazen hüzünlü mavi gözlerinde görebiliyordu. Gözleri... Timmy, Peder Keller'a tekrar bakınca bir anda boğazında bir şey düğümlendi. Bugün Peder Keller'ın gözlerinde farklı bir şey vardı fakat Timmy bunu ne olduğunu anlayamamıştı. Sandalyesinde kıpırdanmaya başlayınca Peder Keller bir şey olduğunu düşündü.

"İyi misin, Timmy?"

"İyi... İyiyim. Sanırım tatlı yüzünden bir tuhaf oldum, sabah kahvaltı yapmamıştım. Bir yere mi gidiyorsunuz?" diye sorup parmağıyla çantayı işaret etti.

"Peder Francis'i gömüleceği yere götüreceğim. Aslında buraya da cesedin yolculuk için hazır olup olmadığını öğrenmeye geldim."

"Cesedi burada mı?" Timmy aslında fısıldamaya çalışmıyordu ama sesi öyle çıkmıştı.

"Aşağıdaki morgda. Sen de benimle gelmek istemez misin?"

"Bilmem. Aslında büyükbabamı bekliyorum."

"Sadece birkaç dakika sürecektir, ayrıca senin de ho-

şuna gideceğini düşünüyorum. *Gizli Dosyalar*'dan bir sahne gibi gelecektir sana."

"Gerçekten mi?" Timmy, Özel Ajan Scully'nin yaptığı otopsileri hatırladı. Acaba ölü insanlar gerçekten kaskatı ve gri mi oluyordu? "Gelirsem bir sorun olmayacağına emin misiniz? Hastanedeki görevliler kızmaz mı?"

"Hayır, aşağıda hiç kimse yok ki."

Peder Keller ayağa kalkıp yerdeki çantayı aldı. Timmy Reese's'in son parçasını ağzına atarken bekliyordu. Bu sırada Timmy, kazayla çikolata paketini yere düşürüp almak için eğilince Peder Keller'ın her zamanki gibi beyaz ve temiz gözüken Nike'ları dikkatini çekti. Bugün sanki... Sanki ayakkabının bir çiftinin bağında bir düğüm vardı. Ona çağrışım yapan bir düğüm. Timmy'nin midesini de bağlayan bir düğüm.

Ayağa yavaşça kalkarken başının biraz döndüğünü hissetti. Aniden şekeri yükselmişti, olan sadece buydu. Peder Keller'ın gülümseyen yüzüne ve onu bekler şekilde uzanmış eline baktı. Hemen ayakkabılarına da göz gezdirdi. Neden Peder Keller'ın ayakkabı bağında bir düğüm vardı ki?

99. BÖLÜM

"Hastanede olduğumu nereden öğrendin?" diye sordu Maggie, Greg ile yalnız kalınca. Ülke içinde iki yolculuk yapmış olsa da dikkatlice toparladığı giysilerinin etrafa saçılmasından dolayı oldukça memnundu.

"Aslında bu sabah şerifin ofisine gelene kadar bilmiyordum. Deri etekli bir sürtük bana senin burada olduğundan bahsetti."

"O sürtük falan değil." Maggie, Lucy Burton'ı savunduğuna inanamıyordu.

"Bu sana bahsettiğim şeyi doğrulmaktan başka bir şey değil, Maggie."

"Neymiş o?"

"Bu işin çok tehlikeli olduğu."

Greg'in getirdiği küçük valizi açıp odada yükselen tansiyonu umursamazcasına arkasını döndü. Kendi eşyalarına sahip olmasının mutluluğuna odaklanmıştı. Saçma bile gözükse kendi iç çamaşırlarına dokunmak bile ona kontrol ve güvenlik hissi veriyordu.

"Neden bunu kabul etmiyorsun?" diye ısrar etti Greg.

"Neyi?"

"Bu iş çok tehlikeli."

"Kimin için, Greg? Senin için mi? Çünkü benim bu işle ilgili bir sorunum yok. Bu işte risklerin olduğunu hep biliyordum."

Omzunun üstünden Greg'e bakıyor, sakin kalmaya

çalışıyordu. Greg ise elleri belinde hüküm bekliyormuş gibi bir oraya bir buraya dolanıyordu. "Havaalanından çantalarımı getirmeni isterken, onları dağıtmanı kastetmemiştim." Maggie gülümsemeyi denedi ama Greg onu o kadar da kolay bırakacak gibi durmuyordu.

"Gelecek sene bir ortak alacağım. Seneye kendi yolumuzu çizeceğiz, Maggie."

"Ne demek kendi yolumuzu çizeceğiz?" Renkleri birbirine uygun iki iç çamaşırı çıkardı.

"Bu tehlikeli olaylara girmene gerek kalmayacak. Tanrı aşkına Maggie, büroyla sekiz sıkıntılı sene yaşadın. Artık bir değişiklik yapma zamanı geldi... Bilmiyorum, bir danışman, görevli... Herhangi bir şey olabilirsin."

"Yaptığım şeyden mutluyum, Greg." Neredeyse görünmez halde olan incecik ameliyat önlüğünü çıkaracakken tereddüt edip omzunun üstünden baktı. Greg ellerini açıp gözlerini devirdi.

"Ne? Çıkmamı mı istiyorsun?" Sesi iğneleme ve sinirle doluydu. "Evet, belki gerçekten çıkmam gerekiyordur ki kovboyunu davet edebilesin."

"O benim kovboyum falan değil." Maggie, sinirden yanaklarının kızardığını hissediyordu.

"O yüzden mi telefonlarıma geri dönmedin? Seninle şu Kaslı Şerif arasında bir şey mi var?"

"Saçmalama, Greg." Ameliyat önlüğünü çıkarıp iç çamaşırlarını giymeye başladı. Eğilmek ve kollarını kaldırmak canını yakıyordu. Belli belirsiz yaralarını kapadığı için taktığı bandaja minnet duydu.

"Tanrım, Maggie."

Maggie dönünce Greg'in yakışıklı ifadesini gölge-

lendiren buruşuk bir suratla omzundaki yaraya baktığını fark etti. Bu ifadeyi görünce iğrenme mi yoksa ilgilenme mi olduğunu merak etmekten kendini alamadı. Gözleri vücudunu tararken göğüslerinin altındaki yaraya odaklandı. Birden neden olduğunu anlayamasa da kendini göz önünde ve utanmış hisseti. Her şeyden öte bu adam onun kocasıydı ama yine de, ameliyat önlüğünü alıp göğsüne bastırdı.

"Bunların hepsi geçen geceden değil," derken Greg'in siniri ilgisini bastırmıştı. "Bana neden söylemedin?"

"Neden fark etmedin?"

"Bu benim suçum mu?" Yine elleri havadaydı. Bu davalar da bir şeyi özetlerken yaptığı bir hareketti. Belki de jüri üyelerini ikna etmek için bu hareketi işe yarıyordu ama Maggie için dikkati kendine çekmeyi sağlayan basit, önemsiz bir hareket, bir melodramaydı. Nasıl olur da Maggie, yaralarından Greg'i sorumlu tutardı.

"Bunun seninle bir ilgisi yok."

"Sen benim karımsın. İşin vücudunda yaralar açmaktan başka bir şey yapmıyor. Neden benimle ilgisi olmayacakmış?" Açık renk yüzü sinirden kıpkırmızı olmuş, yüzünde yer yer beliren mor benekler öfke patlamasını açığa vurur gibi ortaya çıkmıştı.

"Senin beni düşündüğün falan yok. Kızgınsın çünkü bu yaralardan sana bahsetmedim."

"Aynen öyle, çok sinirliyim. Bana neden bunları söylemedin?"

Maggie ameliyat önlüğünü fırlatıp yara izini açıkta bıraktı.

"Bu iz burada bir aydır var, Greg," diyerek Stucky'nin

bıraktığı yara izini gösterdi. "Böyle bir izi bütün eşler görür. Ama biz artık seks bile yapmıyoruz, nereden fark edecektin ki? Senin yanında yatmadığımı bile fark etmedin, hele de o korkuyla dolu geçen gecelerimde. Beni düşündüğün falan yok, Greg."

"Bu çok saçma. Seni umursamadığımı nasıl söyleyebilirsin? İşte asıl bu yüzden şu işi bırakmanı istiyorum."

"Eğer gerçekten umursasaydın, bu işin benim için ne kadar önemli olduğunu anlardın. Hayır, sen daha çok nasıl göründüğümle ilgileniyorsun, o yüzden bu işe koşturmamı istemiyorsun. Arkadaşlarına ve meslektaşlarına kocaman bir FBI etiketi altında, büyük bir ofisim olduğunu ve aradığında seni bekletip bana bağlayan bir sekreterim olduğunu söylemek istiyorsun. Senin cıvıl cıvıl baro partilerinde bana seksi, siyah bir kokteyl elbisesi giydirip, benimle etrafa hava atmak istiyorsun ve benim vücudumdaki yaralar bu senaryoya uymuyor. Bak, bu benim, Greg," diyerek çıplak vücudundaki ürpertiyi umursamayarak ellerini beline koydu. "Bu benim. Belki de artık senin şaşaalı hayat tarzına uyum sağlamıyorumdur."

Greg, kafasını asi çocuğuna karşı sabırsız davranan bir baba gibi sağa sola salladı. Maggie buruşmuş ameliyat önlüğünü tekrar alıp göğsüne bastırdı. Bir anda çıplaklığından daha fazlasını ortaya çıkarttığını düşünüp kendini çok hassas hissetti.

"Eşyalarımı getirdiğin için teşekkür ederim," dedi sessiz ve sakince. "Şimdi çıkmanı istiyorum."

"İyi." Trençkotunu üstüne geçirdi. "Sakinleştikten sonra öğle yemeği yiyelim mi?"

"Hayır, eve dönmeni istiyorum."

Greg, gri gözleri uzaklaşmış, dudakları ağzından çıkacak sinirli kelimelerle dolu bir halde duruyordu. Maggie yeni bir saldırı beklerken Greg, pahalı, deri topukları üzerinde olduğu yerde dönüp odadan çıktı.

Maggie, neredeyse yatağa yığılır bir halde çökerken ağrısı zihinsel yorgunluğuna pek de etki etmiyordu. Kapının vurduğunu zar zor duymuştu ama Greg'in öfkesini karşılamaya da hazırdı. Fakat onun yerine içeri Nick girdi ve Maggie'yi görünce hemen arkasını döndü.

"Özür dilerim, giyindiğini sanmıştım."

Üzerine bakınca sadece külotunu giyip ince önlüğü gelişigüzel bir şekilde göğüslerine bastırdığını fark etti. Ona tekrar bakıp arkasının dönük olduğundan emin olunca sutyenini giymeye başladı. Ağrısı hafiflemişti.

"Aslında özür dilemesi gereken benim," dedi Greg'i kast ederek. "Görünüşe göre yaralı bedenim erkekleri çok etkiliyor."

Giysi yığını arasından bir bluz alıp kollarını geçirmeye çalışırken ters yüz olduğunu fark edince çıkarıp tekrar giymeyi denedi.

Nick, omzunun üzerinden bir bakış attı ama hemen eski haline döndü. "Tanrım, Maggie, bilmelisin ki şu zamana kadar belki bunu söylememem gerektiğini düşündüm ama günlerdir senin hakkında beni heyecanlandırmayan tek bir şey bile düşünemiyorum."

Maggie, onun sesindeki gülümsemeyi fark edebiliyordu. Vücuduna yayılan sıcaklıkla düğmelerini iliklerken oluşan titreme, işini zorlaştırıyordu. Arkasını dönüp bakınca Nick Morelli'nin ona hiç bakmadan kendisini nasıl

bu kadar heyecanlı ve canlı hissettirebildiğini anlamaya çalışıyordu.

"Neyse, rahatsız etmek istememiştim," dedi. "Ama Peder Keller'ı sorgulamaya getirmekle ilgili bazı sıkıntılarımız var."

"Biliyorum, biliyorum. Yeterli kanıtımız yok."

"Hayır, sorun bu değil." Tekrar dönebilir mi diye baktı ama Maggie'nin daha pantolonunu tam olarak giymediğini görünce hemen kapıya doğru döndü. Maggie onun böyle dikkatli davranması karşısında gülümsedi. Her şeyden önce üstünde daha az şey varken de onu görmüştü. Giydiği futbol kazağını ve yumuşak, rahat bornozu hatırladı.

"Kanıt değilse nedir sorun?" diye sordu.

"Papazın evini arayıp aşçıyla konuştum. Peder Keller ve Ray Howard gitmiş."

100. BÖLÜM

Asansörden iner inmez Timmy'nin dikkatini, Yasak Bölge-Sadece Hastane Çalışanları yazan tabela çekti. Peder Keller yazıyı fark etmemiş gibiydi. Sanki burada daha önce çok defa bulunmuş gibi tereddüt etmeden koridorda yürümeye başlamıştı.

Bileği hâlâ acısa da ona ayak uydurmaya çalışıyordu. Doktor bileğini bandajladıktan sonra sanki acısı daha da artmıştı hatta Timmy, morluklarının da arttığını düşünüyordu.

Peder Keller ona bakınca Timmy'nin aksadığını fark etti.

"Ayağına ne oldu?"

"Geçen gece ağaçların ordayken bileğimi incittim."

Timmy bunu değil düşünmek, hatırlamak bile istemiyordu. Her hatırladığında karnına o korkunç sancı giriyordu. Üzerinde çok fazla şey konuşulmasa bile titremeleri tekrar başlayabiliyordu.

"Çok sıkıntılı bir dönem oldu, değil mi?" Papaz durup Timmy'nin başını okşadı. "Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

"Hayır, aslında istemem," dedi Timmy yüzünü kaldırmadan. Onun yerine kendi yeni Nike'larına gözlerini dikti. Air Nikes, pahalı ve havalı bir çeşit. Nick amcası onları bu sabah vermişti.

Peder Keller, diğer yetişkinler gibi ısrar edip daha faz-

la soru sormamıştı. Timmy ona sorulan bütün sorulardan bıkmıştı. Herkes -Şerif Yardımcısı Hal, gazeteciler, Doktor, Nick amca, büyük babası- o küçük odada, yabancıyla ve kaçışıyla ilgili ne olduğunu öğrenmek istiyordu. Ama o artık bu konu hakkında konuşmak istemiyordu.

Peder Keller bir kapıyı açıp içeri girdi ve ışığı yaktı. Geniş oda ışıkların birden açılmasıyla apaydınlık olmuştu.

"Vay, *Gizli Dosyalar*'daki sahnelere benziyor," diyen Timmy, parmaklarını lekesiz, odanın ortasındaki gibi paslanmaz çelikten tezgâha sürdü. Gözleri, tepsilere düzgünce yerleştirilmiş tuhaf aletlerde ve eşyalarda dolanıyordu. Sonra duvarda yan yana yerleştirilmiş çekmeceleri fark etti. "Bu..." diyerek işaret etti. "Burası ölüleri sakladıkları yer mi?"

"Evet, öyle," derken Peder Keller hiç de rahatsız olmuş gibi gözükmüyor, dikkatlice çantayı metal masaya yerleştiriyordu.

"Peder Francis bu çekmecelerden birinde mi?" diye fısıldayan Timmy, kendini çok aptal hissetmişti. Her şeyden önce onları burada kimse duyamazdı.

"Evet, tabii zaten cesedi almadılarsa."

"Almadılarsa mı?"

"Morg görevlileri Peder Francis'i alıp havaalanına götürmüş olabilir."

"Havaalanı mı?" Timmy'nin kafası karışmıştı. Daha önce cesetlerin uçaklarla taşındığını hiç duymamıştı.

"Evet, sana Peder Francis'i gömüleceği yere götüreceğimi söylemiştim ya?"

"Oh, tamam." Timmy tekrar tezgâhlara bakarken daha dikkatliydi. Daha yakından bakmak için ilerlerken,

ellerini iki yanda tutmaya dikkat ediyordu. Bazı araç gereçler keskin, uzun ve sık dişlilere sahipti. Biri küçük bir testereye benziyordu. Daha önce hiç böyle şeyler görmemişti. Her birine bakarken ne işe yaradıklarını da hayal etmeye çalışıyordu.

"Babanın şehre döndüğünü duydum," diyen Peder Keller, masanın yanında kıpırtısız duruyordu.

"Evet, umarım burada kalır," diye cevap verdi Timmy, dikkatini çeken onca şeyden gözlerini alamayarak. Bir sürü değişik şişeler, test tüpleri ve bir mikroskop bile vardı. Belki doğum gününde hediye olarak bir mikroskop isteyebilirdi.

"Gerçekten mi? Baban burada mı kalmak istiyor?"

"Evet, sanırım öyle."

"Sana kötü davranmıyor mu?"

Timmy, Peder Keller'a bakmaya başladı. Soru onu şaşırtmış ve Peder Keller'in ne demek istediğini anlayamamıştı ama papaz çantayı açıp hemen içindekilerle ilgilenmeye başlamıştı bile.

"Ne demek istiyorsunuz?" diye sordu Timmy sonunda.

"Seni incitmedi mi?" diye sordu Timmy'nin yüzüne bakmadan Peder Keller. "Sana rahatsız olacağın şeyler yapmadı mı?"

Timmy rahatsız olunan şeyin ne olabileceğini anlayamamıştı. Kafasını karıştıran bir şey olduğunda yüzünde otomatik olarak tuhaf bir ifadenin oluştuğunu biliyordu. Annesinin ona, "Bana öyle bakma yoksa yüzün hep öyle kalır," dediğini duyabiliyordu. Peder Keller görmeden yüzündeki o ifadeyi değiştirmeye çalıştı ama papaz zaten çantayla meşguldü.

"Babam bana genelde hep iyi davrandı. Sadece bazen bağırırdı."

"Peki, vücudundaki çürükler?"

Timmy'nin yüzü utançla alevlendi. Ama neyse ki Peder Keller hâlâ ona bakmıyordu. "Sanırım cildim çabucak morarıyor. Çoğu da futbol oynarken oldu." *Futbol ve Chad Calloway yüzünden.*

"O zaman neden annen babanı evden gönderdi?" Peder Keller'ın ses tonu Timmy'yi şaşırtmıştı. Gözleri çantanın içine odaklanmış olsa sesi bir anda sinirli bir hal almaya başlamıştı.

Timmy, Peder Keller'ı sinirlendirmek istemiyordu. Çantanın içinde *klik* sesi gelince içinde ne olduğunu merak etmeye başlamıştı.

"Annem tam olarak neden babamı evden gönderdi bilemiyorum. Galiba hoppa, büyük göğüslü kadınla ilgili bir şeydi," Timmy, annesinden bölük pörçük duyduğu kelimeleri doğru şekilde söylemeye çalışıyordu.

Bu sefer Peder Keller, delici bir ifadeyle mavi gözlerini üzerine dikince Timmy'nin üzerinden bir titreme geçti. Genelde Peder Keller'ın gözleri sıcak ve yumuşak bir ifadeye sahipti. Ama şimdi... O gözler... Hayır, bu olamazdı. Timmy'nin midesi kasıldı. Bir anda kendini hasta hissetmiş, ağzına ekşi bir tat gelmişti. Kusmamak için kendini zor tutuyordu. Parmakları da titremeye, sırtından ter boşanmaya başlamıştı. Kendini bayılacak gibi hissediyordu.

"Timmy, iyi misin?" diye soran Peder Keller'ın soğuk gözleri, yine birden ilgiyle yumuşamıştı. "Seni üzdüysem özür dilerim."

Timmy'nin paniği geçmiş, boğazındaki düğüm kay-

bolup midesine bir yumru gibi oturmuştu. Peder Keller'ın gözlerini böyle kötü bir değişimle mıhlanmış halde bırakamazdı. Ya da bunları kendi kendine mi hayal ediyordu?

"Timmy," dedi Peder Keller sakince. "Sence annen ve baban tekrar bir araya gelecek mi? Yine eskisi gibi gerçek bir aile olacak mısınız sence?"

Timmy, sertçe yutkunup ağzındaki keskin tadın ve o kötü hissin gitmesini umdu. Karnı hâlâ ağrıyordu. Belki de boş mideyle çikolata yediği için böyle olmuştu.

"Umarım," diye cevap verdi. "Babamı özledim. Eskiden beraberce kampa giderdik, sadece ikimiz. Kendi kancama balık yemi koymama izin verirdi. Havadan sudan konuşurduk. Çok güzel olurdu ama babam berbat bir aşçıydı."

Peder Keller gülümseyip içinden bir şey çıkarmadığı çantayı kapadı.

"İşte buradasınız," diyen büyük baba Morelli, morg kapısını ardına kadar açıp ikisini de irkiltti. "Hemşire Richards bana asansörle aşağı indiğinizi söyledi. İkiniz ne yapıyorsunuz burada?"

Büyük babası kapıya doğru yaslanıp girişte durarak onlara gülümsüyordu. Ellerinde sarı Subway amblemli torbalar vardı. Odadaki temiz kokuya rağmen Timmy, pastırma, sirke ve soğan kokusunu duyabiliyordu.

"Peder Keller, Peder Francis'i yolculuk için buradan alıyor." Timmy papazın yüzüne bakıp hâlâ gülümsediğini görünce memnun oldu. Sonra büyük babasına dönüp, "Burası *Gizli Dosyalar* setine benzemiyor mu?" dedi.

101. BÖLÜM

Nick, Maggie'nin yüzündeki solgun, gergin ifadeyi görünce yavaşladı. Tabii ki canı yanıyordu ve bunu dile getirmiyordu.

Eppley Havaalanı'na cuma günü kalabalığı çökmüştü. İş adamları evlerine gitmeye çalışıyorlardı. Sonbahar gezginleri ve hafta sonu kaçamak yapmak isteyenler daha yavaş hareket ediyor, gerçekten eve gitmek isteyenler için can sıkıcı bir kalabalık oluşturuyorlardı.

St. Margaret Kilisesi'nin aşçısı Bayan O'Malley, Nick'e Peder Keller'ın Peder Francis'in cesedine gömüleceği yere kadar eşlik etmek için iki kırk beş uçağıyla gideceğini söylemişti. Nick, Ray Howard ile konuşmak istediğini söyleyince kadın, onun da gittiğini söylemişti.

"Howard'ı kahvaltıdan beri görmedim," dedi kız, Nick'e. "Her zaman Peder Keller'ın bir işi için olduğunu söyleyip ortadan kayboluyor ama ona ne zaman inanmak gerektiği belli olmuyor." Sonra fısıldayarak ekledi: "Sinsi biri."

Nick, yaptığı ek yorumları duymamazlıktan gelmeye çalışıyordu. Acelesi vardı ve yetmiş iki yaşındaki kadının paranoyalarıyla uğraşmak istemiyordu. Bunun yerine kadının gerçeklere odaklanmasını sağlamaya çalışıyordu.

"Peder Francis nereye gömülecek?"

"Venezuela'da bir yere."

"Venezuela! Tanrım." Bayan O'Malley "Tanrı" kelime-

sini ya hiç duymamıştı ya da Nick'e bu kelimeyi gereksiz yere kullanmayı öğretmeye çalışıyordu.

"Peder Francis orayı çok seviyordu," derken uzman gibi gözüküp Nick'in dikkatini çekmek hoşuna gitmişti. "Onun görev aldığı ilk yerdi. Küçük, fakir bir kasaba. Evet, Peder Francis her zaman oradaki esmer, güzel çocuklardan bahseder ve oraya bir gün dönme isteğini dillendirirdi. Başka koşullar altında oraya dönmesi ne kötü."

"Hangi şehre yakın olduğunu biliyor musunuz?" diyerek Nick, araya girdi.

"Hayır, hatırladığımı söylersem yalan olur. Oradaki yer isimlerini hem hatırlamak hem de söyleyebilmek çok zor. Peder Keller haftaya dönecek. O zamana kadar bekleyemez misiniz?"

"Hayır, bekleyemem. Uçuş numarasını ya da havayolunu biliyor musunuz?"

"Oh, söyledi mi bilmiyorum. Belki de TDH'dir... Hayır, Birleşik bir şeydi galiba. Saat iki kırk beşte Eppley'den kalkıyor," diye sanki tüm bunlar gerekliymiş gibi ekledi.

Nick saatine baktığında neredeyse iki buçuk olduğunu gördü. O ve Maggie bilet gişelerinde ayrılıp kimliklerini göstererek uzun kuyrukları yarıp görevlilerin yanına gittiler.

TDH'deki uzun boylu kadın, bölge şerifinin kimliğini gördü diye acele etmek istemiyordu. O anda Nick, Maggie gibi FBI etkisini kullanabilmeyi dilerdi. Onun yerine gülümsemesini kullanıp biraz yaltaklanıyordu. Tam bir değişimi görmek zor olsa da, kadının yüzündeki katı ifade yavaşça yumuşuyordu. Yaptığı sıkı ve düzgün topuz yüzünden yüzündeki ifadeler keskin, gergin ve sert duruyor-

du. Belki de bu yüzden dudakları ince gözüküyor ve zor konuşuyordu.

"Üzgünüm, Şerif Morelli. Yolcu listemizi gösteremem ya da yolcularımız hakkında bilgi veremem. Lütfen sırada bekleyin."

"Tamam, tamam. Peki uçuşlar? Venezuela gibi bir yere uçuşunuz var mı, şöyle..." Tekrar saatine baktı. "On ya da on beş dakika içinde?"

Nick'in arkasında beklerken üfleyip huzursuz sesler çıkaran kalabalığı bekletmesine rağmen gişe görevlisi, bilgisayar ekranından uçuşları kontrol etti.

"Caracus aktarmalı, Miami'ye giden uluslararası bir uçağımız var."

"Harika! Hangi kapı?"

"Kapı 11, ama uçak iki on beşte alandan ayrıldı."

"Emin misiniz?"

"Kesinlikle. Hava çok güzel o yüzden tüm uçaklarımız zamanında pistten ayrıldı." Görevli, Nick'in arkasındaki kısa boylu, gri saçlı, biletini uzatmaya çalışan adama baktı.

"Uçakta tabut olup olmadığını kontrol edebilir misiniz?" diye sorarken Nick, arkadaki onu dirseğiyle dürten kişiyi görmezden gelmeye çalışıyordu.

"Efendim?"

"Hani şu ölüleri koymak için kullanılan tabutu diyorum." Konuştuklarına ilgi göstermeye başlayan insanların ona bakışlarını hissedebiliyordu. "Kargo gibi de düşünülebilir. Sizi temin ederim onun haklarını ihlal etmeyeceğim." Yeniden gülümsemeyi denerken arkasından biri kıkırdadı.

Uçuş görevlisinin keyfi kaçmış, ince dudakları daha da incelmişti. "Böyle bir bilgiyi sizinle paylaşamam. Şimdi

lütfen arkanızdakilere yol açın."

"Mahkeme emri çıkartıp öğleden sonra buraya tekrar geleceğim." Artık Bay Kibar Adam rolünü oynamayacaktı. Sabrını kaybetmiş ve vakitleri de daralmaya başlamıştı.

"Belki bu fikir daha iyidir. Sıradaki lütfen?" diyerek Nick çekilmeyince kendisi kenara çekilip sırada bekleyen adamın ileriye geçmesine yardımcı oldu. Adam gişeye doğru giderken Nick'e sinir ve sabırsızlık dolu bir bakış fırlattı.

Nick, Maggie'nin bilet görevlisiyle konuştuğu daha sakın bir gişeye doğru yöneldi.

"Yine de sağ olun," diyerek kalabalığı yarıp Nick'in yanına geldi.

Maggie, daha yorgun ve olabileceği kadar solgun bir haldeydi. Nick ona iyi olup olmadığını sormak istiyor ama havaalanına gelene kadar üç ya da dört tane "İyiyim" ile yanıtlandığı için daha fazla ısrar etmek istemiyordu.

"TDH'nin Caracus aktarmalı bir uçuşu varmış," derken Nick, onun yüzüne dikkatle bakıyordu.

"Hadi gidelim. Hangi kapı?" dediği halde hareket etmiyor, nefesini düzenlemek ister gibi duvara yaslanıyordu.

"Yirmi dakika önce alandan ayrıldı."

"Kaçırdık mı? Keller uçakta mıydı?"

"Gişe görevlisi söylemedi. Bunu bulmak için mahkeme emri çıkartmamız gerekebilir. Şimdi ne yapacağız? Aktarma yapmadan önce gidip uçağı yakalayabilir miyiz? Eğer Güney Amerika'ya giderse onu asla bulamayız. Maggie?"

Dinliyor muydu? Dikkatini dağıtan onun çektiği acı değildi. Gözleri omzunun üzerindeki bir yere odaklanmıştı.

"Maggie?" diye tekrar seslendi.

"Galiba Ray Howard'ı buldum."

102. BÖLÜM

Maggie, Nick'in yüzündeki şaşkın ifadeyi fark etmişti. Kendi de göğsüyle boğazı arasında bir yerde bunun hissini yaşıyordu. Şaşkınlık kızgınlığa ya da belki kızgınlık paniğe dönüşüyordu.

"Belki de sadece Peder Keller'ı havaalanına bırakmaya gelmiştir." Howard bilet gişesinden ve duyulabilecek bir yerden uzakta olmasına rağmen alçak, yavaş bir sesle konuşuyordu.

"İnsanları havaalanına bırakacaksam genelde yanımda bavul taşımam," dedi Maggie.

Grili siyahlı spor çantasının ağırlığı Howard'ın aksak ayağını daha da belirgin hale getiriyordu. Yine her zamanki gibi iyi ütülenmiş kahverengi pantolonunu, beyaz tişörtünü giymiş ve kravatını takmıştı. Koyu mavi ceketi yerine de örme olanı giymişti.

"Bana yeniden onun şüpheli olmadığını söyleyebilir misin?" Nick bunu Howard'dan gözlerini ayırmadan sormuştu.

Birden Maggie, onun neden şüpheli olamayacağını unutmuştu. Sonunda, "Yürürken aksıyor. Çocukların ormana götürüldüğünü hatırla ve Timmy'nin ne söylediğini, adam aksamıyormuş," dedi.

Uçuş listesine bakan Howard'ı yürüyen merdivenlere gidene kadar izlediler.

"Bilmiyorum, Maggie. O spor çantası kesinlikle çok ağır gözüküyordu."

"Evet, öyle," diyerek Nick ile beraber yürüyen merdivene doğru hızla ilerledi.

Howard ayağını yürüyen merdivenin basamaklarına koymadan önce tereddüt etti.

"Bay Howard," diye bağırdı Maggie.

Howard omzunun üzerinden bakınca tırabzana tutunup arkasına iki kez daha baktı. Bu sefer kertenkeleye benzeyen gözlerinde panik dolu bir bakış belirdi. Yürüyen merdivene zıplayıp çantasıyla insanlara vurup çarparak kendine yol açmaya çalıştı.

"Merdivenlere gidiyorum." Nick acil çıkışa doğru yöneldi.

Maggie, Howard'ı takip ederek silahının kilidini açıp doğrulttu.

"FBI!" diye bağırıp Nick'in yolunu açtı.

Howard'ın hızı çok şaşırtıcıydı. Kalabalığın içinde kıvrılarak, bavulların taşındığı aletlerin arasından zikzak çizerek ve terk edilmiş bir hayvanın kafesinden kaçışı gibi atlaya zıplaya ilerliyordu. Yolcuları ittirirken, kısa, mavi saçlı bir kadını düşürmüş, Japon turist kafilesine çarpa çarpa ilerlemişti. Ağzı hep açık ve alnı ter damlalarıyla birikmiş bir halde arkasına dönüp Maggie'ye bakıyordu.

Nefes nefese kalmasına canı sıkılsa da Howard'a yaklaşmıştı. Kesik kesik soluması sanki göğsünden değil, havalandırıcıdan geliyordu. Tenini yakan ağrıyı umursamamaya çalışıyordu.

Howard birden durup şaşkın halde bakan bir yolcunun bavul kilidini alıp açarak Maggie'ye doğru ittirdi.

Bavullar yerlerinden hareket ederken biri açıldı ve etrafa kozmetik ürünleri, ayakkabılar, kıyafetler ve bir sürü eşya saçıldı. Maggie, bir çift dantel iç çamaşırına takılınca dengesini kaybedip eşyaların arasına düştü ve bir diziyle sıvı makyaj şişesini ezdi.

Howard omzunun üstünden gülümseyip otoparka doğru ilerliyordu. Çantası kucağında çıkış kapısına doğru giderken sonunda aksak ayağı ona engel oldu. Kapıya tam elini uzatmıştı ki Nick, onu ceketinin yakasından yakalayıp geri çekti. Howard dizleri üzerine çöküp bir darbe gelecekmiş gibi elleriyle başını kavradı. Hâlbuki Nick'in elleri Howard'ın yakasını bırakmamıştı.

Hostes eşyalarını toplamaya çalışırken Maggie güçlükle ayağa kalkmaya çalışıyordu. Elleriyle Howard'ı yakasından tutmuş, etkisiz hale getirmeye çalışırken Nick, Maggie'ye kaygı dolu gözlerle bakıyordu.

"İyiyim," dedi Maggie daha nasıl olduğunu sormadan. Ama silahını yerine koyarken bluzundaki yapışkan ıslaklığı fark etmişti. Elini ceketinden çektiğinde parmak uçları kana bulanmıştı.

"Tanrım, Maggie." Nick, kanı hemen fark etmişti. Howard da fark edip gülümsedi. "Burada ne işin var, Ray?" diye cevap veren Nick, adamı daha sıkı tutunca Ray'in gülümsemesi çirkin bir ifadeye dönüştü.

"Peder Keller'ı buraya getirdi. Uçağa binecekti. Neden beni kovalıyorsunuz? Yanlış bir şey yapmadım."

"O zaman neden koştun?"

"Eddie bana ikinize karşı dikkatli olmamı söyledi."

"Eddie mi?"

"Çantada ne var?" diyerek Maggie, konuşmalarını böldü.

"Bilmiyorum. Peder Keller bunlara artık gerek olmadığını söyledi. Bunları ondan almamı tembihledi."

"Şuna bir göz atalım," deyip çantayı elinden aldı. Bu tepkisine bakılırsa içinde önemli şeyler olabilirdi. Çanta ağırdı. Maggie, çantayı yakındaki bir sandalyeye doğru çekip durdu ve baş dönmesi geçene kadar telefon kulübesine yaslandı.

"Bunun senin çantan olmadığına emin misin?" diyerek ona tanıdık gelen kahverengi örme ceketi ve iyice ütülenmiş birkaç beyaz tişörtü çıkardı. Howard'ın yüzü şaşkınlıkla doluydu.

Çantanın bu kadar ağır olmasının nedeni bir yığın kitaptı. Maggie onları bir yana koyup birkaç erkek iç çamaşırının arasına tıkıştırılmış küçük, oymalı kutuyu çıkardı. Kapaktaki oymalı yazıda Latince bir şeyler yazıyordu ama ne yazılı olduğunu anlayamamıştı. İçindekilerse onu Maggie'yi şaşırtmamıştı: beyaz ketenden iç çamaşırı, küçük bir haç, iki mum ve küçük bir şişe yağ. Nick'e baktığında onun da kutudakileri incelerken yüzündeki şaşkın ifadenin yerini kızgınlığın aldığını fark etti. Sonra Maggie, kutunun dibinden bir tomar gazete kupürü çıkardı. Ardından da bir çift küçük, erkek iç çamaşırına sıkıca sarılmış parlak bir fileto bıçağı.

103. BÖLÜM

Pazar, 2 Kasım

Maggie, bilgisayara başka bir şifre girip beklemeye başladı. Dizüstü bilgisayarın modemi sinir bozucu bir şekilde yavaştı. Özel, el yapımı üzümlü kekinden bir ısırık aldı -nereden gelmişti?- Wanda'nın Yeri. Bilgisayarın ekranında hâlâ "modem başlatılıyor" diyordu. Oturup otel odasına bakınırken ayağını sinirle, sabırsızca sallıyor ama bu hareket bilgisayarın daha hızlı çalışmasını sağlamıyordu.

Çantalarını toplamış, saatler önce duş alıp giyinmişti ama uçağı daha öğlen kalkacaktı. Gergin boynunu ovalarken hâlâ bütün geceyi düz arkalıklı sandalyede geçirdiğine inanamıyordu. Daha da inanılmaz olansa Albert Stucky ile ilgili hiçbir görüntünün zihnine düşmemiş olmasıydı.

Sıkılarak eline *Omaha Journal*'ın kocaman Pazar ekini aldı. Başlıklar sinirini daha da bozsa da ön sayfanın arkasında Christine'in yazısını görünce mutlu olmuştu.

Hasta yatağında olsa da Christine yazmaya devam ediyordu. En azından o ve Timmy güvende ve sağlıklıydılar.

Maggie yazıyı tekrar taradı. Christine yazısı artık gerçeklere bağlı kalıp işin uzmanlarından mantıklı alıntılamalar yaparak ilerliyordu. Kendi alıntısını bulup üçüncü kez okudu.

Davaya atanan FBI'ın profil uzmanı Özel Ajan Maggie O'Dell, "Gillick ve Howard'ın ortak olması pek mümkün gözükmüyor. Seri katiller..." diyor Ajan O'Dell ve "...yalnız çalışırlar," diye ekliyor. Ancak bölge avukatlık birimi eski şerif yardımcısı Eddie Gillick ve kilise görevlisi Raymond Howard hakkında Aaron Harper, Eric Paltrow, Danny Alverez ve Matthew Tanner cinayetleri ile ilgili dava açıldı. Ayrı bir tutuklama da Timmy Hamilton'ın kaçırılma olayı için düzenlendi.

Bu sırada kapı çaldı. Maggie eki bir tarafa koyup bilgisayar ekranına tekrar baktı. "Numarayı tekrar girin" yazısı ekranda hafif bir makine ve bip sesiyle tekrar belirmişti. Pazar sabahı olmasına rağmen bağlantı neden bu kadar uzun sürüyordu?

Kapıya doğru giderken saate baktı. Daha saat erkendi, otuz-kırk dakika sonra çıksalar zaten yetişirlerdi.

Kapıyı açar açmaz beklenmedik bir heyecan dalgası onu sardı. Nick, gamzelerini belirgin bir şekilde ortaya çıkarır halde gülümsüyordu. Alnına birkaç tutam saçı düşmüştü. Paylaşacağı özel sırları varmış gibi gözleri ışıl ışıl parlıyordu. Atletik vücudunu ortaya çıkarır ve gözlerini alıp dokunma isteği uyandırır bir şekilde kırmızı bir tişört ve kot pantolon giymişti. Neden üzerinde böyle bir etkisi vardı? Selamlaşırken bunu düşünüyordu. Bu sırada odaya girdiler. Bundan önce Nick'in arkasından bakıp yaptığı harekete sessizce başını sallayarak kendini cezalandırdı.

"Dışarısı sıcak olmalı," dedi. Evet, havadan sudan bahsetmeliydi. Bundan konuşmak Nick'in odaya getirdiği canlı elektrik düşünülürse daha güvenliydi.

"Birkaç gün önce kar yağdığına inanmak neredeyse imkânsız. İşte, Nebraska havası," diyerek omuz silkti. "Bu

senin için." Nick, Maggie'ye ilk geldiğinde fark etmediği hediye kabıyla kaplanmış bir kutu uzattı. "Bir çeşit teşekkür, güle güle, kendine iyi bak hediyesi."

Maggie önce bunu reddetmeyi düşündü ama uygun olmayacağı için aldı. Alınca Nick'in de onu izlediğini fark ederek yavaş yavaş paketi açmaya başladı. Kutunun içinden arkasında on yedi sayısı parlayan bir kazak çıkınca Maggie gülümsemeye başladı.

"Harika."

"Tabii bunu Packers'ın yerine geçecek bir şey olması için almadım," derken sesinde utangaçlık vardı. "Ama sende Nebraska Cornhuskers olsun da istedim."

"Teşekkürler, çok beğendim."

"On yedi benim numaram," diye ekledi.

Birden elindeki basit kazak çok büyük bir önem kazanmıştı. Göz göze gelince içindeki heyecanla beraber elinde olmadan yüzündeki gülümseme kayboldu ama ilk olarak Nick gözünü kaçırınca onda küçük bir huzursuzluk işareti gördü. Bu anlarda kibirli, kendinden emin bekâr bir adamın bir anda karşı konulamaz, utangaç, duyarlı birine dönüşmesi onu çok şaşırtıyordu.

"Ah, bu da Timmy'den."

Videokaseti alıp üstündeki resmi görünce tekrar gülümsedi. *"Gizli Dosyalar."*

"En sevdiği bölümlerden biri olduğunu söyledi-tabii, katil çekirgeler hakkında."

Ellerinde verecek başka hediye kalmayınca onları cebine soktu.

"Kesinlikle izleyeceğim ve... Ve Timmy'ye yorumlarımı ulaştıracağım," deyince kendine şaşırdı ama haberleş-

mek için ona tanıdık gelmeyen bir bağlılık kurduğuna da mutlu oldu.

Birbirlerine bakıyorlar, Maggie, hareket etmiyor, edemiyordu. Bir haftayı, neredeyse her saati pizza ve içkilerini paylaşarak, görüşlerini ve düşüncelerini dile getirerek, psikopatlarla ve kutsal insanlarla ilgilenerek, ikisinin de bilmediği çocuklar için üzülüp, korkup, yaşamaları için umut besleyerek geçirmişlerdi. Maggie, Nick Morelli ile daha kendisinin bile yüzleşmekten korktuğu zayıflıklarından bahsetmişti. Belki de bu yüzden en önemli parçasının burada kaldığını hissediyordu. Hiç bilmediği, ismini bile duymadığı Nebraska'daki küçük bir kasabada. Ne olursa olsun mesafesini, soğukkanlılığını koruyan o FBI ajanına ne olmuştu?

"Maggie, ben..."

"Özür dilerim," diyerek araya girdi, duyguların ifade edilmesine hazır değildi. "Neredeyse unutuyordum. Birkaç bilgiye ulaşmaya çalışıyorum." Köşedeki masaya doğru ilerledi. Sonunda bilgisayar bağlantıyı gerçekleştirmişti, o yüzden birkaç düğmeye basarak istediği bilgiye ulaşmaya çalıştı ama nefesinin kesilmesi ve parmaklarındaki beklenmedik titreme onu rahatsız etmişti.

"Hâlâ onu arıyorsun," diyerek şaşırmadan ya da rahatsız edici bir harekette bulmadan arkasında belirmiş ve bu hareketi nefes alışını değiştirmeye yetmişti.

"Peder Francis'in bedeni Caracas'tan bir kamyonetle yaklaşık yüz elli kilometre ötede güneyde, küçük bir kasabaya nakledilmiş. Keller'ın dönüş için uçak bileti de bugüne tarihli. Şimdi Miami'ye mi yoksa başka bir yere mi gidiyor ona bakacağım."

"Gerekli bilgilere ulaşabilmene hayranım."

Maggie, onun ekrana bakabilmek için öne doğru eğildiğini hissetti.

"Havaalanındayken," diye devam etti, "Adi bir şerif kimliği yerine bir FBI kimliğim olmasının ne kadar iyi olabileceğini düşündüğümü hatırlıyorum. Böylece yetki alanım da genişlemiş olurdu."

"Umarım hâlâ beceriksiz görünmekten korkmuyorsundur?"

"Hayır, aslında böyle bir şey düşünmüyorum," derken aslında öyle düşünüyormuş gibiydi.

Sonunda TDH'nin 1692 numaralı uçuşunun yolcuları ekranda belirdi. Uçak ayrıldıktan sonra bile Maggie, Reverend Michael Keller'ın ismini hemen görmüştü.

"Listede olması uçakta olduğunu göstermez."

"Biliyorum." Yüzünü Nick'e dönmemek için bilgisayar ekranıyla Nick'in arasından uzaklaştı.

"Gelmezse ne olur?"

"Onu bulacağım," dedi Maggie sadece. "Ne derler bilirsin, kaçabilir ama saklanamaz."

"Onu bulsan bile onun suçlu olduğunu gösterecek yeterli kanıtımız yok."

"Gerçekten Eddie Gillick ya da Ray Howard'ın o çocukları öldürdüğüne inanıyor musun?"

Tereddüt edip tekrar bilgisayara sonra da odaya bakıp Maggie'ye dönmeden önce bavulları görünce duraksadı.

"Eğer Eddie, tabii bunlar da bir rol oynadıysa, hangi kısımda cinayetlere dâhil oldu bilmiyorum. Ama başından beri Howard'dan şüphelendiğimi biliyorsun. Hadi, Mag-

gie. Cinayet silahı olarak kullanmış olabileceği bir şeyle bulduk onu havaalanında."

Maggie ona bakıp kaşlarını çattı. "Profile uymuyor."

"Belki, ama ne var biliyor musun? Seninle son saatlerimi Eddie Gillick, Ray Howard, Peder Keller ya da davayla alakalı bir şey konuşarak geçirmek istemiyorum."

Nick, dikkatle ve yavaşça yaklaştı. Maggie bu sırada kaygılı bir şekilde yüzüne düşen ve yerinde durmamakta inat eden saçını kulağının arkasına sıkıştırdı. Nick'in gözlerindeki bakış parmaklarının yine titremesine ve heyecanın karnından kalçalarının arasına inmesine neden olmuştu.

Nick, yüzüne yavaşça dokunurken gözlerindeki yoğunluk ona kendini dünyadaki tek kadınmış gibi hissettirmişti; en azından, bir anlığına. Nick ona doğru ilk eğildiğinde onu öpmesini engelleyebilirdi. Ama dudakları birbirine değince, tüm enerjisini yerden kesilen ayaklarına rağmen sabit durabilmeye odaklandı. Maggie karşı koymayınca o kadar duygu yüklü ve uyarıcı bir şekilde ıslak ve yumuşak bir öpücük kondurmuştu ki odanın etraflarında döndüğüne yemin edebilirdi. Nick'in dudakları ayrıldığında bile, Maggie gözleri kapalı bir şekilde yere yığılmamaya ve odanın dönüşünü durdurmaya çalışıyordu.

"Seni seviyorum, Maggie O'Dell."

Gözleri kocaman açılmış bir halde, Nick'in ona yakın durup ciddi şekilde bakan gözlerine odaklanmıştı. Yüzündeki çocuksu ifadeden bunları söylemenin onun için ne kadar zor olduğunu anlayabiliyordu. Ancak geri çekilince fark etmişti ki yüzündeki parmakları ve dudaklarındaki dudakları dışında Nick, onun hiçbir yerine dokunmamıştı.

Bu yüzden rahatça geri çekilmişti.

"Nick, birbirimizi çok iyi tanımıyoruz." Nefes almak bile çok zordu. Nasıl böyle basit bir öpücük onun nefesini kesebiliyordu ki?

"Hiç böyle hissetmemiştim, Maggie ve bu seni ulaşılmaz gördüğüm için değil. Bu kendime bile adlandıramadığım bir şey."

"Nick..."

"Lütfen, bitirmeme izin ver."

Maggie bekleyip arkaya, ilişkiye girmek üzere oldukları o tehlikeli gece dayandığı şifonyere yaslandı.

"Sadece bir hafta olduğunu biliyorum ama seni temin ederim ki... Tamam, seks konusunda daha hızlı olabilirim ama bunun için değil... Aşka karşı değil. Hayatımda hiç böyle hissetmemiştim. Ve hayatımdaki hiçbir kadına onu sevdiğimi söylemedim."

Ezberlenmiş sözler gibi gözüküyordu ama Maggie, gözlerinden söylediklerinin doğru olduğunu biliyordu. Maggie bir şey söylemek için ağzını araladı ama Nick, elini kaldırıp onu durdurdu.

"Evliliğine zarar verecek bir şey söyleyeceğimi düşünmüyorum ama yine de bir fark yaratır diye, sana hislerimi söylemeden gitmeni istemiyorum. Fark bile yaratmasa da, hâlâ bilmeni istiyorum ki... Çılgınca, umutsuzca, çok derin bir şekilde, ayaklarım yerden kesilircesine seni seviyorum, Maggie O'Dell."

Bekleme sırası Nick'e gelmişti, ama Maggie konuşamıyordu. Parmaklarını şifonyerin üzerinde dolandırarak kendini kollarını Nick'e dolayıp sarılmaktan alıkoymaya çalışıyordu.

"Ne söyleyeceğimi bilemiyorum."

"Bir şey söylemek zorunda değilsin." Gözleri bir şey beklediğini anlatıyordu.

"Sana karşı gerçekten hislerim var." Söyleyeceklerini ifade etmekte zorlanıyordu. Onu bir daha görmeme düşüncesine dayanamıyordu. Ama zaten âşık olmakla ilgili ne biliyordu ki? Bir zamanlar Greg'e de âşık değil miydi? Onu sonsuza kadar seveceğine dair yemin etmemiş miydi?

"Şu an her şey çok karışık," dediğini duydu ve bunu söyler söylemez kendini tekmelemek istedi. Nick ona kalbini açma riskini göze almıştı ama Maggie hâlâ pratik ve mantıklı davranmaya çalışıyordu.

"Biliyorum," dedi. "Ama belki de her zaman böyle karmaşık olması gerekmez."

"Bir şey fark etmez ki Nick," diyerek belirsiz konuşmasını daha açık bir hale getirmeye çalıştı.

Nick içindekileri dökerek, Maggie'den daha çok şey beklese de, rahatlamış gözüküyordu.

"Biliyorsun," derken rahatlamıştı ama bu sırada Maggie'nin kalbi aslında nasıl hissettiğini söylemesi için çığlıklar atıyordu. "Bana kendim ve hayat hakkında birçok şeyi görmemi sağladın. Babamın arkasında bıraktığı büyük ve derin ayak izlerini takip ediyordum normalde ve... Artık bunu yapmak istemiyorum."

"Sen gayet iyi bir şerifsin, Nick." Kalbindeki acıyı görmezden gelmeye çalıştı. Belki böylesi daha iyiydi.

"Teşekkürler ama bu istediğim şey değil," diyerek devam etti. "İşini ne kadar çok sevdiğini görüyor ve seni çok takdir ediyorum. Kendini bu işe adaman, tabii o inatçı tut-

kunu da eklemek gerek. Hiçbir şeyi bu kadar istediğimi, böylesine inanacak bir şey aradığımı hiç fark etmemiştim."

"Hım, o zaman Nick Morelli büyüyünce ne olmak istiyor?" Aslında ona dokunmak isteyerek ama bunun yerine gülümseyerek sordu.

"Hukuk fakültesindeyken Boston'daki Suffolk Barosu'nda çalışmıştım. Bana her zaman tekrar gelebileceğimi söylemişlerdi. Uzun zaman oldu ama bence bir arayabilirim."

Boston. Ne kadar da yakın diye düşünmeden edemedi.

"Harika," derken Quantico ve Boston arasındaki mesafeyi hesaplamaya başlamıştı bile.

"Seni özleyeceğim," dedi samimi bir şekilde.

Normal bir konuşmaya dönmüşken Nick'in söyledikleri onu savunmasız bırakmıştı. Nick, gözlerindeki paniği fark etmiş olmalıydı ki hemen saatine baktı.

"Seni havaalanına bırakayım."

"Tamam." Yine göz göze geldiler. Bu son şansıydı, bir kez daha söylemeyi denese ne olurdu? Yoksa başka fırsatları da olacak mıydı?

Sürünerek yanından geçip, bilgisayarı kapayıp kablolarını çıkardı ve bilgisayarın kapağını kapatarak çantasına koydu. Nick bavulunu alırken o da giysi paketini aldı. Telefon çaldığında kapıya varmışlardı. Önce umursamayıp gitmek istedi ama bir anda aceleyle dönüp ahizeyi kaldırdı.

"Maggie O'Dell."

"O'Dell, seni bulduğuma sevindim."

Arayan Yönetici Cunningham'dı. Günlerdir onunla konuşmamıştı. "Ben de dönmek üzereydim."

"Çok iyi. Buraya mümkün olan en kısa sürede gel. Delaney ve Turner seni havaalanında karşılayacak."

"Neler oluyor?" derken odaya dönüp ilgiyle ona bakan Nick'e baktı. "Sanki korumaya ihtiyacım varmış gibi konuşuyorsun," diye şaka yapmaya çalıştı ama karşı taraftaki sessizlik uzun sürmeye başlayınca gerildi.

"Haberlerden duymadan önce benden duy istedim."

"Neyi duymadan önce?"

"Albert Stucky firar etti. En yüksek korumayla onu Miami'den Kuzey Florida'ya aktarıyorlarmış. Stucky bir korumanın kulağını koparıp diğerine de -şu işe bak ki- tahta haç saplamış. Sonra da kafalarına adamların elindeki silahla ateş etmiş. Sanıyorum bu olaydan önceki gün de Katolik bir papaz Stucky'yi hücresinde ziyaret etmiş, haçı bırakan da o olmalı. Seni endişelendirmek istemiyorum, Maggie. Bu pis herifi yine yakalayacağız."

Ama Maggie'nin duyduğu tek şey, "Albert Stucky kaçtı," olmuştu.

SON

Bir hafta sonra, Chiuchín, Şili

Güneşin bu kadar iyi hissettirdiğine inanamıyordu. Çıplak ayaklarıyla çakıllı sahilde dolaşıyor, ayağını hafifçe kesen deniz kabuklarını, sıcak dalgaların güzelliğini hissetmek için ödediği küçük bir bedel olarak görüyordu. Pasifik Okyanusu canlandırıcı, etkileyici haliyle sonsuzluğa uzanmıştı.

Arkasındaki Şili dağları, açlıkları kadar ruhani arınma için de mücadele eden çiftçileriyle önünde uzanan cennete benzer yerden ayırıyordu. Bu küçük kasaba, içinde elliden de az aileyi barındırıyordu. Bu harika bir şeydi. Geldiğinden beri başındaki ağrı belli belirsiz bir hale gelmişti. Belki artık sonsuza kadar kaybolmuştu.

Bir grup esmer, üzerlerinde yalnızca şortları olan çocuk top peşinde koşturup oynarken iki tanesi sabahki ayinden Peder Keller'ı tanımıştı. Ona el sallayıp seslendiklerinde ismini yanlış telaffuz edince papaz onlara güldü. Çocuklar etrafına toplanınca siyah saçlarını tek tek okşayıp gülümsedi. Birinin hüzünlü gözleri ve altına giydiği yırtık pırtık şortu ona kendisini anımsatmıştı.

"Benim adım," dedi, "Peder Keller. Katil Peder değil."